

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

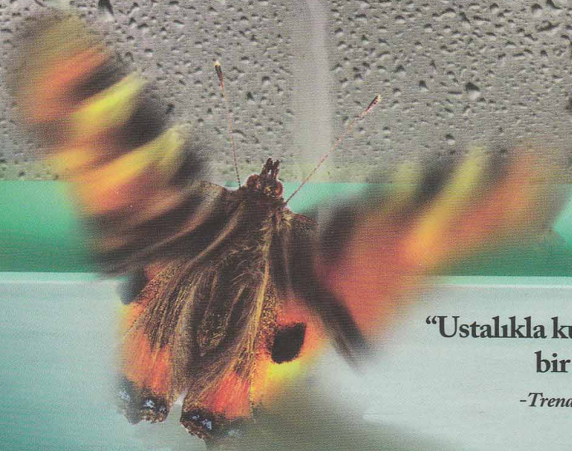
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Clare Mackintosh

TRAJİK BİR KAZA...
KAÇAMAYACAĞIN BİR GEÇMİŞ...

ARTIK ÖZGÜRSÜN

“Ustalıkla kurgulanmış
bir gerilim romanı.”

-Trendeki Kız'ın yazarı Paula Hawkins

KİTABIN ORJİNAL ADI

I LET YOU GO

YAYIN HAKLARI

© CLARE MACKINTOSH
KESİM TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK UYGULAMA

O. SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

1. BASIM/NİSAN 2016/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 2165 - 2

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kaz'm Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağc'lar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Clare Mackintosh

ARTIK ÖZGÜRSÜN

Türkçesi
Berna Gülpınar

Alex için...

Giriş

Rüzgâr ıslak saçlarını yüzüne savuruyor, suratına çarpan yağmurda gözlerini bile açamıyordu. Sokaktaki herkes böyle havalara özgü bir telaş içindeydi. Çenesini yakasına gömmüş, kaygan kaldırımlarda koşar adım yürüyen insanlar... Yoldan geçen arabalar... Arabaların sıçrattığı çamurla ıslanan paçalar...

Trafiğin gürültüsü yüzünden doğru dürüst hiçbir şey duyulmuyordu. Okulun kapıları açılır açılmaz günün özetini geçmeye başlayan ufaklığın ancak birkaç kelimesini yakalayabilmişti. Büyüyüp yepyeni bir dünyaya adım atmanın soluksuz heyecanı ile konuşuyordu ufaklık. Ağzından dökülen sözcüklerin başı sonu belli değildi. En iyi arkadaşından, uzayla ilgili bir okul projesinden ve yeni bir öğretmenden bahsediyordu galiba. Atkının içinden ısırarak sert soğuğa aldırış etmeden, onun bu heyecanlı haline bakıp gülümsedi. Başını kaldırıp gülümseyerek karşılık veren çocuğun yüzü de yağmurdan payına düşeni almış; gözlerini çevreleyen ıslak kirpikleri birbirine yapışmıştı.

"Artık adımla yazabiliyorum, anne!" diye cıvıladı çocuk.

"Aferin benim oğluma," diyerek eğilip çocuğun ıslak alnına okkalı bir öpücük kondurdu. "Eve dönünce bana da gösterir misin?"

Ufaklığın beş yaşındaki küçümen bacakları ne kadarına elverirse, o kadar hızlı yürümeye çalışıyorlardı. Bir eliyle çocuğun elini tutarken, boşta eliyle onun okul çantasını taşıyor, çanta her adımda dizlerine çarpıyordu.

Eve çok az kalmıştı.

Islak asfalttan yansıyan araba farlarının ışığı her birkaç saniyede bir geçici körlüğe neden oluyor, trafiğin ardı arkası kesilmiyordu. Bir anlık fırsat yakalayıp kendilerini işlek caddeye atarlarken, yumuşak yün eldivenin içindeki minik eli daha da sıkı kavramış, çocuk ise ayak uydurmak için koşmaya başlamıştı. Yol kenarındaki bahçe duvarlarının üstleri, parmaklıklara yapışıp kalmış, parlak renkleri kararıp solmuş ıslak yapılarla doluydu.

Nihayet kalabalık caddeyi geride bırakıp evlerinin bulunduğu sakin sokağa adım atmışlardı. Ev, bütün sıcaklığıyla hemen şu köşenin ardında onları bekliyor, düşüncesi bile insanın içini ısıtıyordu. Kendi mahallesinde olmanın hissettirdiği güvenle, bir an için çocuğun elini bırakıp gözünün önüne düşen ıslak perçemleri geriye doğru itti. Ama saçlarından savrulan yağmur damlacıkları yüzünü gözünü yine su içinde bırakmıştı. Haline güldü.

“İşte geldik,” dedi, son köşeyi dönerlerken. “Işığı bizim için açık bırakmıştım.”

Sokağın hemen karşısında, kırmızı tuğlalı bir ev. İki yatak odası, küçücük bir mutfak. Hep çiçek ekmeye niyetlendiği tıklım tıklı bir sürü saksıyla dolu küçük bir bahçe. Ve sadece ikisi.

“Hadi gel, yarışalım anne...”

Zaten yerinde durduğu tek bir an bile yoktu ki. Sabah yataktan kalktığı andan, akşam başını yastığa koyduğu âna dek sürekli kıpır kıpırdı. Dur durak bilmiyordu.

“Hadi anne!”

Göz açıp kapayana kadar yanından fırlayıvermişti. Eve doğru koşuyordu; verandadan süzülen parlak ışığa, insanın içini ısıtan sıcak giriş kapısına koşuyordu. Süt, bisküvi, yirmi dakika televizyon keyfi ve çay saatinde balık kroket! Okulun ilk döneminin yarısı bile değildi, ama daha şimdiden bir rutinleri vardı.

Araba aniden ortaya çıkıvermişti. Islak asfalttan gelen acı fren sesi... Küt diye ön cama çarpan beş yaşındaki çocuk bedeni... Ve yola düşmeden önce havada takla atan küçümen gövdesi! Ufaklığın peşinden koşup kendini hareket halindeki arabanın önüne atması... Deli gibi koşarken ayağı kayıp yüzüstü yere kapaklanması... Aldığı darbenin şiddetiyle soluğunun kesilmesi.

Göz açıp kapayana kadar olup bitmişti her şey.

Çocuğun yanına çömelip panik içinde nabzını yokladı. Soğuk havada kendi ağzından çıkan buharı görüyor, çocuğun başının altında oluşan karaltıya bakıyor, kendi çığlıklarını duyuyordu çığlık atan sanki kendisi değil de bir başkasıydı! Başını kaldırıp arabanın buğulanmış ön camına baktı. Çalışan silecekler camda yay şeklinde su izleri bırakıyor, yağmur damlacıklarını akşam karanlığına savuruyordu. Yardım etmesi için can havliyle buğulu camın gerisindeki görünmeyen sürücüye seslendi.

Ufaklığın minik gövdesi üşümesin diye mantosuyla birlikte çocuğun üzerine kapanmış, mantosunun etekleri yoldaki su birikintisinden sırlıslam olmuştu. Ufaklığı öpüp uyanması için yalvar yakar çırpıırken, etrafı aydınlatan sarı ışık havuzu aniden küçülerek ince bir ışık huzmesine dönüştü. Araba sokakta geri geri gitmeye başlamıştı! Vınlayan motor sesi eşliğinde, daracık sokakta burnunu döndürmek için iki, üç, dört manevra yaparken, aceleden kaportasını yol kenarına bekçilik eden dev çınar ağaçlarından birine sürttü.

Ve her şey karanlığa gömüldü.

BİRİNCİ KISIM

1

Komiser Ray Stevens pencerenin yanında durup ofis sandalyesine baktı. Sandalyenin tek kolu en az bir senedir kırıktı. Ve şimdiye dek bulduğu en iyi çözüm, pragmatik bir yaklaşım benimseyerek sola yaslanmamak olmuştu. Fakat bugün o öğle yemeğindeyken biri gelip sandalyenin arkasına siyah markörle “kusurlu” diye yazmıştı. Acaba Malzeme Ofisi’ndeki arkadaşların bu görülmemiş şevki yeni bir sandalyeyle sonuçlanır mıydı? Yoksa bundan böyle Bristol Kriminal Şube’yi itibarına epey gölge düşüren bu etiketle mi yönetmeye mahkûmdu?

Ray, masasının kaotik üst çekmecesinden bir markör alıp yere çömeldi ve sandalyenin arkasındaki yazıyı “kusursuz” olarak değiştirdi.

Tam o sırada oda kapısı açıldı ve Ray çabucak doğrulup kalemin kapağını geri taktı.

“Şey, Kate, ben sadece...” Duraksadı. Kate’in yüzündeki bakışı, elindeki şikâyet tutanağından önce fark etmişti. “Bu kez ne var?”

“Fishponds’da bir vur-kaç vakası, amirim. Beş yaşındaki bir çocuk ölmüş.”

Ray tutanağı alıp hızla yazılanlara göz atarken, Kate kapı eşiğinde onu bekliyordu. Görev yeri yeni değişmiş, devriye polisliğinden Kriminal Şube’ye atanalı sadece birkaç ay olmuştu ve hâlâ alışma evresindeydi. Yine de iyi idare ediyordu; düşündüğünden çok daha iyi.

“Plakası yok mu?”

“Bildiğimiz kadarıyla, hayır. Devriye ekipleri olay yerine güvenlik şeridi çekmiş ve bizimkiler şu anda çocuğun annesinin ifadesini alıyor. Tahmin edeceğiniz gibi, kadın şokta.”

“Pekâlâ, mesai yapmaya hazır mısın bakalım?” diye sordu Ray. Ama o daha sorusunu bile bitirmeden, Kate sabırsızlıkla başını sallamaya başlamıştı bile. Aynı heyecanı hissetmenin verdiği ortak duyguyla birbirlerine bakıp gülümsediler. Ne zaman korkunç bir şey olsa, hissetmekten utandıkları şu adrenalin patlaması hemen devreye giriyordu hemen.

“Tamam, gidelim öyleyse.”

Arka kapının önünde, saçığın altına dolmuş sigara tiryakilerini selamlayarak dışarı çıktılar.

“N’aber, Kütük?” dedi Ray. “Kate’le birlikte Fishponds’daki şu vur-kaç olayına bakmaya gidiyoruz. Olay Yeri İnceleme’yle konuşup bir şey bulmuşlar mı, bir sor bakalım.”

“Olmuş bil.” Yaşca Ray’dan epey büyük gösteren adam, sigarasından son bir nefes çekti. Komiser yardımcısı Jake Owen’in lakabı Kütük’tü ve mesleğinin o kadar uzun bir bölümünü bu lakapla geçirmişti ki, artık herhangi bir resmi dairede kendi adını duymak bile onu şaşırtıyordu. Az konuşan bir adam olsa da, paylaştığından çok daha fazla savaş hikâyesi vardı ve hiç kuşkusuz Ray’in ekibindeki en iyi komiser yardımcısıydı. İki adamın birlikte birkaç yıl devriye görevi yapmışlığı vardı ve kısa boyunu yalancı çıkaran kuvvetiyle, Kütük kesinlikle herkesin ihtiyaç duyacağı türden bir takım arkadaşıydı.

Kate’in yanı sıra, Kütük’ün ekibinde demirbaş Malcolm John-son ile genç polis memuru Dave Hillsdon da vardı. Hevesli ama başına buyruk bir polis olan Dave’in suçluları yakalama konusundaki gayretli çabaları Ray’e göre biraz fazla sıra dışıydı. Yine de birlikte çok iyi bir ekiplerdi ve Kate onlardan çok şey öğreniyordu. Genç kadın işine tutkuyla bağlıydı ve bu tutkusu, Ray’e on yedi yıl önceki halini henüz bürokrasinin canına okumadığı, genç ve idealist bir polis memuru olduğu günleri hatırlatıyordu.

Kate'in kullandığı sivil Corsa, yoğun akşam trafiğinde Fishponds'a doğru ilerliyordu. Kate sabırsız bir sürücüydü. Ne zaman bir kırmızı ışığa takılsalar oflayıp pufluyor, trafik her tıkanığında camdan kafasını uzatıp kaçamak bir yol arıyordu. Zaten sürekli hareket halindeydi: Parmaklarıyla direksiyonu dövüyor, bunun büküyor, oturduğu yerde kıpraşıp duruyordu. Trafik yeniden akmaya başlayınca, sanki daha hızlı gitmelerini sağlayacakmış gibi öne doğru kaykıldı.

"Çakar lamba ve siren ikilisini özledin galiba?" dedi Ray.

Kate gülümsedi. "Galiba." Gözlerinin etrafındaki dağılmış göz kalemi dışında yüzünde hiç makyaj yoktu. Koyu kahverengi bukleleri ise saçlarını geride tutsun diye taktığı deniz kabuğu şeklindeki saç tokasına rağmen serbestçe yüzüne dökülüyordu.

Ray cep telefonunu çıkarıp Olay Yeri İnceleme Ekibi'nin yola çıktığından, görevli şefin bilgilendirildiğinden ve Operasyon Aracı'nın çağırıldığından emin olmak için gerekli yerleri aradı. Operasyon Aracı, ağzına kadar emniyet şeridi, branda, acil durum ikaz lambası ve sıcak içeceklerle dolu hantal bir araçtı. Sonuçta, yapılması gereken her şey yapılmıştı işte. Hep yapıldı zaten, ama görev başındaki komiser olarak sorumluluk ondaydı ve kontrol etmekte fayda vardı. Kriminal Şube ekipleri olay yerine intikal edip her şeyi silbaştan ele almaya kalkışınca, devriye polisleri genelde arıza çıkarırdı, ama sonuçta olması gereken buydu. Hepsi bu aşamalardan geçmişti; üniformalı polis olarak çok kısa bir dönem çalışmış olan Ray bile!

Merkez'i arayıp beş dakika sonra olay yerinde olacaklarını bildirdi, ama evi aramadı. Eve vaktinde döndüğü zamanlar zaten pek nadirdi; o yüzden artık gecikeceğini değil de, gecikmeyeceğini bildirmek için arar olmuştu Mags'i. İşinin gerektirdiği uzun çalışma saatlerinden dolayı böyleleri çok daha pratikti.

Köşeyi dönerlerken, Kate hızını iyice düşürdü. Sokağın aşagısında, gelişigüzel park etmiş yarım düzine kadar polis arabası vardı; tepe lambalarından süzülen ışık her birkaç saniyede bir ortalığı maviye boyuyordu. Üç ayaklı metal tripodların üzerine yerleştirilmiş projektörlerin güçlü ışığında, ince ince çiseleyen

yağmur damlacıklarını bile seçmek mümkündü. Neyse ki son bir saattir yağmur epey yavaşlamıştı.

Karakoldan çıkmadan önce Kate mantosunu alıp topuklu ayakkabılarını yağmur çizmeleriyle değiştirmek için dolabına uğramıştı. "Rahatlık şıklıktan önce gelir," diyerek, ayakkabılarını dolaba fırlattığı gibi ayağına çizmelerini geçirmişti. Ray ise bu prensiplerin her ikisine de pek önem vermezdi, ama şu anda üzerine bir palto almadığı için kesinlikle pişmandı.

Kazadan geriye kalmış olabilecek delilleri yağmurdan korumak amacıyla kurulan geniş beyaz çadıra yüz metre kala durup arabayı park ettiler. Çadırın sadece bir yanı açıktı ve içeride Olay Yeri İnceleme'den bir görevli vardı. Kadın el ve dizleri üzerinde yere eğilmiş, bir sünger yardımıyla asfalttaki bir şeyi inceliyordu. Sokağın biraz ilerisinde, muşamba giysili bir başka görevli ise yol kenarındaki dev ağaçlardan birini incelemekle meşguldü.

Ray'le Kate olay yerine doğru yürürken genç bir polis memuru onları durdurdu. Genç adam fosforlu ceketinin fermuarını öyle bir yukarı çekmişti ki, şapkasının ucuyla yakası arasında kalan küçük aralıktan yüzü zar zor görünüyordu.

"İyi akşamlar, efendim. Olay yerini görmek isterseniz, kaydınızı almak zorundayım."

"Yoo, hayır, teşekkürler," dedi Ray. "Amiriniz nerede?"

"Çocuğun annesinin evinde," dedi polis memuru. Sokağın hemen aşağısında yan yana dizilmiş, küçük bahçeli evleri gösteriyordu. Sonra tekrar yakasının içine gömülüp boğuk bir sesle, "Dört numara," diye ekledi.

Kate'le birlikte uzaklaşırlarken, "Tanrım, ne berbat bir iş!" dedi Ray. "Bir keresinde stajyerken, bardaktan boşalırcasına yağın yağmurun altında tam on iki saat olay yeri nöbeti tuttuğum olmuştu ve sonra komiserin teki ertesi sabah saat sekizde gelip gülümsemediğim için bana fırça atmıştı."

Kate güldü. "O yüzden mi ihtisas yaptın yoksa?"

"Pek öyle denemez," dedi Ray. "Ama kesinlikle bunun da bir katkısı olmuştur tabii. Aslında daha çok, önemli işleri sürekli yüksek rütbelilere devredip hiçbir işin sonunu getirememekten bıkmıştım galiba. Ya sen?"

“Ben de öyle sayılır.”

Polis memurunun işaret ettiği evlere ulaşmışlardı. Dört numarayı ararlarken Kate konuşmaya devam etti.

“Daha ciddi işlerle ilgilenmeyi sevdiğim için sanırım. Ama esasen, çabuk sıkılan biri olduğum için. Karmaşık soruşturmalara uğraşmak, olayları çözmek için kafa patlatmak hoşuma gidiyor. Basit bilmeceleri değil de, şifreli bulmacaları seviyorum yani. Anlıyorsun değil mi?”

“Hem de nasıl,” dedi Ray. “Gerçi ben şifreli bulmacalar konusunda tam bir felaketim.”

“Öyleyse tam adamına çattın,” dedi Kate. “Bir ara nasıl yapıldığını gösteririm. İşte geldik; dört numara.”

Parlak boyasıyla dikkat çeken sokak kapısı hafif aralıktı. Ray kapıyı iterek içeriye seslendi. “Kriminal Şube. İçeri girmemizin bir mahsuru var mı?”

“Oturma odasındayız,” diye cevap geldi içeriden.

Ayakkabılarını paspasa silip daracık koridordan ilerlerken, tıklım tıklım dolu olan bir portmanto askılığının yanından geçmişlerdi. Askılığın hemen altında bir çift kırmızı çocuk çizmesi göze çarpıyordu; bir çift yetişkin çizmesinin yanına düzgünce yerleştirilmişti.

Çocuğun annesi küçük bir kanepede oturuyordu. Gözlerini kucağındaki mavi okul çantasına dikmiş, çantaya sımsıkı sarılmıştı.

“Ben Komiser Ray Stevens. Oğlunuz için gerçekten çok üzgünüm.”

Kadın başını kaldırıp ona baktı. Kucağındaki büzgülü çantanın ipini ellerine öyle bir sıkı dolamıştı ki, ipin izi çıkmıştı. Ellerinin üstü kıpkırmızıydı. “Jacob,” dedi donuk gözlerle bakarak. “Adı Jacob.”

Kanepenin yanı başındaki mutfak sandalyesinde oturan üniformalı bir polis memuru, kucağındaki evrakları doldurmaya çalışıyordu. Ray onu daha önce ofiste görmüştü, ama adını bilmiyordu. Göz ucuyla hemen yaka kartına baktı.

“Brian, Kate’i mutfağa götürüp bildiklerini onunla paylaşır mısın? Mahsuru yoksa tanığa birkaç soru da ben sormak istiyoy-

rum. Fazla sürmez. Bu arada belki hanımefendi için bir fincan çay da hazırlarsınız.”

Brian'ın yüzündeki ifadeden bunu yapmak istemediği açıkça belli oluyordu. Yine de ayağa kalkıp Kate'le birlikte odadan çıktı. Az sonra içeride Kate'e sızlanıp, patronluk taslayan kriminal dedektiflerin ukalalıklarından şikâyet edeceğine hiç şüphe yoktu. Ama Ray üzerinde durmadı.

“Sizi sorularla bunaltmak istemiyorum, ama olabildiğince hızlı davranıp mümkün olduğunca çok şey öğrenmemiz hayati önem taşıyor.”

Jacob'ın annesi yüzüne bakmadan başını salladı.

“Anladığım kadarıyla, arabanın plakasını görmemişsiniz, öyle mi?”

“Her şey bir anda oldu,” dedi kadın. Ağzından çıkan sözcükler sanki duygusal bir boşalmayı tetiklemişti. “Okuldan bahsediyorduk... Ve sonra... Bir saniye için elini bıraktım... Sadece bir saniye.” Eline doladığı ipe şimdi daha da sert asılmıştı. Ray, kadının parmaklarının morardığını görebiliyordu. “Her şey çok hızlıydı. Araba bir anda ortaya çıkıverdi.”

Kadın soruları usul usul cevaplıyor, içinde kopan fırtınalara rağmen sakinliğini koruyordu. Ray verdiği rahatsızlıktan nefret etse de, başka bir seçeneği yoktu.

“Sürücü nasıl biriydi?”

“Arabanın içini göremedim,” dedi kadın.

“Arabada başka yolcu var mıydı?”

“Arabanın içini göremedim,” diye tekrar etti kadın. Sesi tok ve sertti.

“Pekâlâ,” dedi Ray. Tanrı aşkına, işe nereden başlayacaklardı?

Kadın ona baktı. “Onu bulacaksınız, değil mi? Jacob'ı öldüren adamı... Onu bulacak mısınız?” Konuşurken sesi çatlamış, son hece cılız bir inilti gibi çıkmıştı. Kadın öne doğru eğilip kucağındaki okul çantasına sımsıkı sarıldı. Ray göğsünün sıkıştığını hissediyordu. Hissettiği bu duygudan uzaklaşmak için derin bir nefes aldı.

“Elimizden geleni yapacağız,” derken, verdiği klişe cevaptan ötürü kendinden nefret ediyordu.

Tam o sırada Kate ve Brian salona geri döndüler. “Amirim, izin verirseniz, hanımefendinin ifadesini almaya devam edebilir miyim artık?” diye sordu Brian.

Tanışımın sinirini bozmayı kes artık! diyorsun yani, diye geçirdi içinden Ray. “Evet, teşekkürler. İşini böldüğüm için kusura bakma. İhtiyacımız olan her şeyi aldık mı Kate?”

Kate başını salladı. Beti benzi atmış gibiydi. Acaba Brian içerde canını sıkacak bir şeyler mi söylemişti? Kate’le tanışalı neredeyse bir yıl olmuştu ve onu da en az takımın geri kalanı kadar iyi tanuması gerekirdi, ama henüz tam olarak çözemişti. Kate dışa dönük, konuşkan bir kızdı; o kadarı zaten belliydi. Takım toplantılarında sözünü esirgemez, düşündüğünü söylemekten çekinmezdi ve hızlı öğreniyordu.

Evden çıkıp arabaya doğru sessizce yürümeye koyuldular.

“İyi misin?” diye sordu Ray. Gerçi iyi olmadığı açıkça belli oluyordu. Dudakları birbirine kenetlenmiş, yüzü bembeyaz kesilmişti.

“İyiyim,” dedi Kate. Ama sesi boğuktu. Ray hemen fark etti: Kız kendini zor tutuyordu.

Hemen beceriksiz bir hamleyle uzanıp kolunu kızın omzuna attı. “Hey, neyin var? Yoksa bu yeni iş yüzünden mi?” diye sordu. Yıllar içinde Ray böylesi vakalara karşı bir savunma mekanizması geliştirmişti. Aslında bu çoğu polisin yaptığı bir şeydi –kafeteryada yapılan bazı serseri şakalara göz yummaları zaten bu yüzden– ama kim bilir, belki de Kate diğerlerinden farklıydı.

Kate, evet anlamında başını sallayıp derin ama titrek bir nefes aldı. “Özür dilerim, normalde böyle değilimdir, bundan emin olabilirsin. Düzinelerce ölümlü vakaya gittim, ama... Tanrım, o sadece beş yaşındaymış! Anlaşılan o ki, Jacob’ın babası zaten onunla hiç ilgilenmemiş. Yani en başından beri sadece ikisi varmış. O kadının yaşadığı acıyı hayal bile edemiyorum.” Kate’in sesi çatlamış, Ray’in göğsündeki sıkışma hissi yine geri dönmüştü. Bu gibi durumlarla baş etmek için geliştirdiği savunma

mekanizması, soruşturmaya odaklanmak –tüm dikkatini eldeki delillere vermek– üzerine kuruluydu. İnsanın evladının ölümünü izlemesi, onu kendi kollarında kaybetmesi nasıl bir duygudur; bunu çok fazla düşündüğü takdirde, kimseye, en azından Jacob’a ve annesine faydalı olamazdı. Ray’ın aklına bir an ister istemez kendi çocukları geldi ve evi arayıp her ikisinin de iyi olduğundan emin olmak için anlamsız bir isteğe kapıldı.

“Affedersin,” dedi Kate yutkunarak. Yüzünde mahcup bir gülümseme belirmişti. “Söz veriyorum, hep böyle olmayacağım.”

“Tamam, sorun yok,” dedi Ray. “Hepimiz bu aşamalardan geçtik.”

Kate’in tek kaşı havaya kalktı. “Sen bile, öyle mi? Doğrusunu istersen, pek öyle duygusal birine benzemiyorsun, patron.”

“Benim de duygusallaştığım zamanlar oluyor bazen.” Ray kolunu çekmeden önce Kate’in omzunu son bir kez sıktı. Aslında işbaşındayken gözyaşlarına boğulduğu hiç olmamıştı, ama ağlamamak için kendini zor tuttuğu durumlar olmuştu. “İyisin, değil mi?”

“İyiyim, merak etme. Teşekkürler.”

Arabaya binip uzaklaşırlarken, Kate geriye dönüp son bir kez olay yerine baktı. Olay Yeri İnceleme ekipleri hâlâ işbaşındaydı. “Ne tür bir piç kurusu beş yaşındaki bir çocuğu öldürüp arkasına bakmadan kaçır?”

Ray tereddütsüz cevap verdi. “İşte biz de tam olarak bunu bulmaya çalışacağız.”

2

Çay falan istemiyorum, ama yine de alıyorum. Kupayı avuçlarımın arasma alıp sicağıyla yanıncaya kadar yüzümü buharına gömüyorum. Acı, tenimi iğne iğne dağlıyor, yanaklarım uyuşuyor, gözlerim yanıyor. Acının kaynağından uzaklaşma içgüdüğü baskın çıksa da, yüzümü geri çekmemek için mücadele ediyorum. Zihnime kazınan o sahnelerin flulaşması için fiziksel bir acıyla uyuşmak istiyorum.

“Yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?”

Tepemde dikiliyor. Başımı kaldırıp bakmam gerektiğini biliyorum ama ona bakmaya bile tahammülüm yok. Bu adam nasıl oluyor da hiçbir şey olmamış gibi bana yiyecek içecek ikram edebiliyor? O anda midem kalkıyor ve ağzıma gelen acı tadı gerisingeri yutkunuyorum. Olanlar için beni suçladığı belli. Öyle demedi, ama demesine de gerek yok zaten; gözlerinden okunuyor. Ve haklı da üstelik – hepsi benim suçum. Keşke eve farklı bir yoldan gitseydik; keşke hiç ağzımı açmasaydım; keşke ona engel olabilseydim.

“Hayır, teşekkürler,” diyorum sessizce. “Aç değilim.”

Kaza ânı kafamın içinde sürekli başa sarıyor. Bir dur düşmesi olsa da bassam, ama film aman vermiyor: Ufaklığın küçük bedeni kaportanın üzerine *bir daha, bir daha, bir daha* çarpıyor.

Kupayı tekrar yüzüme doğru tutuyorum, ama çay soğumuş ve sıcaklığı canımı acıtmaya yetmiyor! Gözlerimin yaşadığını dahi hissetmiyorum, ama yanaklarımdan süzülen iri damlacıklar aniden dizlerimde patlıyor. Kot pantolonumun gözyaşlarımla ıslanmasını izliyorum ve tırnağımla baldırımdaki kurumuş çamuru kazıyorum.

Şimdiki haline getirmek için yıllarca uğraştığım eve, bulunduğum odaya göz gezdiriyorum. Minderlere uysun diye satın aldığım perdeler, kendi ellerimle yaptığım ya da galerilerde rastlayıp arkamda bırakamayacak kadar çok sevdiğim eserler. Bir yuva kurduğumu düşünüyordum, oysa sadece bir ev döşemiştim.

Elim acıyor. Nabzım bileğimde çırpınan bir kuş kanadı. Ama hissettiğim acıdan dolayı mutluyum. Keşke canım daha çok yansa. Keşke arabanın çarptığı ben olsaydım.

Yine başlıyor konuşmaya. *Polis her yerde arabayı arıyor... Görgü tanığı bulabilmek için gazeteler olayı haber yapacak... Televizyonlar da yayınlayacak...*

Oda etrafımda dönmeye başlıyor ve ben gözümü sehpaye dikip uygun aralıklarla kafa sallıyorum. O ise önce pencereye doğru iki adım atıyor, sonra geri dönüp bana doğru yürüyor. Keşke volta atmayı bırakıp bir köşeye otursa; çünkü sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramıyor. Ellerim titriyor. Ağzıma bile sürmediğim çayı yere dökmek için kupayı son anda sehpaye bırakıyorum. Ama porselen kupa küçük bir şangırtıyla cam sehpaye çarpıyor. O, *ne oluyor* gibisinden bir bakış fırlatıyor bana.

"Affedersin," diyorum. Ağzımda metalik bir tat var. Birden duğımın içini ısırmış olduğumu fark ediyorum. Ama peçete isteyerek dikkati üzerime çekmek istemediğim için kanı yutuyorum.

Her şey bir anda değişti. Islak asfalttan yükselen o acı fren sesiyle bütün hayatım değişti. Olayları sanki kenardan izliyormuşum gibi, her şey gözümün önünde. Gayet açık ve net. Artık böyle devam edemem.

Uyandığımda, bir an adını koyamadığım garip bir hisse kapılıyorum. Sanki her şey eskisi gibi – ama hiçbir şey eskisi gibi değil. Sonra, daha gözlerimi bile açmadan, kafamın içine bir uğultu doluyor; tıpkı bir metronun uğultusu. Ve işte yeniden başlıyor: Durdurmanın ya da susturmanın mümkün olmadığı renkli bir filmin kareleri gibi en başa sarıyor. Avuç içlerimi var gücümle şakaklarıma bastırıyorum, şiddet uygulayarak görüntüleri zihnimden silmek sanki mümkünmüş gibi. Ama yok olmu-
yorlar. Tersine sanki kendilerini unutturmamak için daha yoğun ve hızlı bir hücumla zihnime üşüşüyorlar.

Başucumdaki komodinin üzerinde duran çalar saate bakıyorum. Üniversiteye başladığımda, Eve’in, “Yoksa asla derslere yetişemezsin,” diyerek verdiği pirinç çalar saat. Sabahın on bu-
çuğu olmuş! Elimdeki sancı başımdaki ağrının gölgesinde kalmış durumda. Öyle bir baş ağrısı ki, kafamı birazcık hızlı döndürsem gözlerim kararıyor ve yataktan sürünerek kalkarken her yanı-
m zonkluyor.

Dünkü giysilerimi üzerime geçiriyorum. Ağzımın içi kup-
kuru; öyle ki yutkunmak bile mesele. Ama durup bir kahve bile yapmadan kendimi bahçeye atıyorum. Ayakkabılarımı bulama-
dığım için, çimlerin üzerinde yürürken ayaklarım buz kesiyor. Bahçe pek büyük sayılmaz, ama kış kapıda ve ben bahçenin öteki
tarafına yürüyene kadar parmak uçlarım donuyor.

Bahçe atölyem son beş yıldır sığınağım gibi neredeyse. Sıra-
dan bir gözlemci için basit bir barakadan ibaret olabilir, ama be-
nim için bir kaçış noktası – düşünmek, çalışmak ve uzaklaşmak
için geldiğim yer. Odanın tam ortasında, etrafında rahatça hareket
edebileceğim, şöyle bir geri çekilip çalışmalarına bakabileceğim
bir çömlek tornası var ve odanın ahşap zemini tornadan saçılan
çamur parçalarının lekeleriyle kaplı. Barakanın üç tarafı, heykel-
lerimi yerleştirdiğim raflarla çevrili; tabii sadece benim anlaya-
bileceğim kaotik bir düzen içinde. Devam eden işler şu tarafta;
fırınlanmış ama boyanmamışlar şu tarafta; müşterilere gönderile-

cekler bu tarafta. Hepsi birbirinden farklı yüzlerce parça; yine de gözlerimi kapadığımda, her birini parmaklarımla ayırt edebiliyor, çamurun ıslaklığını avuçlarımda hissedebiliyorum.

Pencere pervazının altındaki zuladan anahtarı alıp kapıyı açıyorum. Ortalık düşündüğümünden de berbat durumda. Zemin, kırık kil parçalarından neredeyse görünmez vaziyette; yuvarlak çömlleklerin uçlarında sivri kırıklar göze çarpıyor. Çoğu param-parça. Ahşap rafların hepsi bomboş, çalışma masamın üstünde in cin top oynuyor ve pencere pervazındaki minik heykelcikler gün ışığında cam kırıkları gibi parlıyor.

Kapının hemen yanında küçük bir kadın heykelciği yatmakta. Geçen sene Clifton'daki bir dükkân için yaptığım heykelcik serisinin parçalarından biri. Kutsursuz olmaktan uzak, ama yine de güzel görünen, gerçek bir şey ortaya çıkarmak istemiştim. Kendine özgü kıvrımları, kendine özgü yara bereleri ve kusurları olan on adet kadın heykelciği. Onları yaparken annemi, ablamı, seramik kursunda ders verdiğim kızları, parkta yürüyüş yapan kadınları model almıştım. İşte bu da benim! İnsanların şıp diye fark edebileceği bir benzerlik yok gerçi, ama yine de benim işte. Gereğinden biraz fazla düz bir göğüs, gereğinden birazcık dar kalçalar ve gereğinden büyük ayaklar. Ense kökünde toplanmış saçlar. Eğilip heykeli yerden alıyorum. Sağlam gibi görünmüştü ilk bakışta, ama elime aldığım anda iki parçaya ayrılıyor. Öylece bakakalıyorum ve sonra her ikisini de var gücümle duvara fırlatıyorum. Heykelcik tuzla buz olup çalışma masamın üzerine dağılıyor.

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve yavaşça ağızımdan veriyorum.

Kazanın üzerinden kaç gün geçti, bir bataklığın içinde sürünür gibi yaşarken haftayı nasıl geçirdim, bilmiyorum. Artık gününün geldiğine karar vermemi sağlayan şey ne, onu da bilmiyorum. Ama bugün, o gün! Eğer şimdi gitmezsem, bir daha

hiç gidemeyebilirim. Bunu bildiğimden, sadece bavuluma sığacak kadar eşya alıyorum yanıma. Evin içinde rastgele yürürken, “Bir daha asla buraya dönmeyeceğim,” diyorum kendi kendime. İnsanı hem korkutan hem de özgürleştiren bir düşünce bu. Bunu yapabilir miyim gerçekten? Bir hayattan öylece çıkıp gitmek ve yenisine başlamak mümkün mü? Denemek zorundayım; tek parça kalabilmek için başka şansım yok.

Dizüstü bilgisayarım mutfakta. Fotoğraflar, adresler, günün birinde ihtiyaç duyabileceğim ve önceden başka bir yere kaydetmeyi aklıma bile getirmediğim bir sürü önemli bilgi var içinde. Ve şu anda bununla ilgilenecek vaktim yok. O yüzden ağır ve hantal olmasına rağmen bilgisayarı olduğu gibi bavula yerleştiriyorum. Çantada fazla yer yok, ama geçmişten yanıma almam gereken son bir parça daha var. Çantadan bir kazak ve birkaç tişört çıkarıp hatıralarımı sakladığım ahşap kutu için yer açıyorum. Biliyorum ki, anılar sedir ağacından yapılmış kapağın altında, üst üste yığılmış vaziyette. Ama kutunun içine bakmıyorum – bakmaya gerek duymuyorum. Genç kızlığımdan kalma, gelişigüzel tutulmuş ve pişmanlık veren sayfaları sonradan yırtılmış günlükler, etrafına lastik bant geçirilmiş bir tomar konser bileti, diplomam, ilk sevgiliyle ilgili gazete kupürleri. Ve imkânsız bir sevgiyle bağlandığım minicik oğlumun fotoğrafları. Her şeyden kıymetli fotoğrafları. Bu kadar çok sevilmiş birinin nasıl bu kadar az fotoğrafı olabilir? Dünya üzerinde yok denecek kadar küçük bir iz bırakmış olsa da, benim dünyamın tam merkezi.

Daha fazla dayanamayıp kutuyu açıyorum ve en üstteki fotoğrafı alıyorum: doğduğu gün tatlı dilli bir ebe tarafından çekilmiş Polaroid bir fotoğraf. Beyaz hastane battaniyesinin altından güçlkle seçilen minicik, pespembe bir şey. Fotoğrafta, bebeğini beceriksizce tutan acemi bir anne var – sevgi ve yorgunluk sarhoşu. Her şey öylesine alelacele, öylesine ürkütücü ve hamilelik boyunca yalayıp yuttuğum şu kitaplardan öylesine farklıydı ki. Oysa ona vereceğim sevgide en ufak bir tereddüdüm olmamıştı.

Aniden nefesim kesiliyor ve fotoğrafı geri koyduğum gibi kutuyu bavula tıktırıyorum.

Jacob'ın ölümü bütün gazetelerde baş sayfa haberi. Yanından geçtiğim garajın ön avlusundan, köşedeki büfeden ve sırada beklediğim otobüs durağından yüzüme yüzüme haykırıyor. Sanki diğerlerinden bir farkım yokmuş ya da kaçıp giden ben değilmişim gibi.

Herkes kazadan söz ediyor. Böyle bir şey nasıl olabilir? Kim yapmış olabilir? Her otobüs durağı yeni haberler getiriyor. Arka taraflardan ister istemez küçük küçük cümleler çalınıyor kulağıma.

Siyah bir arabaymış.

Hayır, kırmızı bir arabaymış.

Polisler suçluyu bulmaya çok yaklaşmış.

Polisin elinde hiçbir ipucu yokmuş.

Kadının teki gelip yanıma oturarak gazetesini açıp okumaya başlıyor. O an sanki bir el göğsüme bastırıyor. Karşımda Jacob'ın yüzü; onu koruyamadığım için, ölmesine izin verdiğim için kırgın gözlerle bana bakıyor; sanki sitem ediyor. Ona bakmak için kendimi zorlayınca boğazım düğümleniyor. Görüşüm bulandığı için sözcükleri okuyamıyorum, ama okumama da gerek yok zaten; bugün gördüğüm her gazetede aynı haberin benzer bir versiyonu var ne de olsa. Üzgün öğretmenlerinin söyledikleri, kazanın olduğu yol kenarına bırakılan çiçeklerin üzerindeki notlar, açılan ve sonra öylece donakalan soruşturma. İkinci fotoğrafta, inanılmaz derecede küçük bir tabut ve üzerinde sarı krizantemlerden bir çelenk var. Kadın vah vahlayıp konuşmaya başlıyor. Kendi kendine konuşuyor galiba, ama belli ki benim de bir şeyler söylememi bekliyor.

"Ne korkunç bir olay! Hem de tam Noel öncesinde."

Öylece susuyorum.

"Durup arkasına bile bakmadan vınlayıp gitmiş." Kadın yine vah vahlıyor. *"Şu hale bak,"* diye devam ediyor. *"Sadece beş*

yaşındaymış yavrucak. Karşıdan karşıya geçerken o yaştaki bir çocuğun eli bırakılır mı hiç? Bu nasıl bir anne böyle?”

Daha fazla dayanamayıp hıçkırıyorum. Ben daha farkına bile varamadan sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülerek kadının nazıkçe elime tutuşturduğu kâğıt mendili ıslatıyor.

“Zavallı kuzucuk,” diyor kadın, küçük bir çocuğu teselli eder gibi. Beni mi yoksa Jacob’ı mı kastediyor, anlayamıyorum. “İnsan tahayyül bile edemiyor, öyle değil mi?” diyor.

Ama ben edebiliyorum. Tahayyül ettiğinden bin kat beter olduğunu haykırmak istiyorum. Bana bir mendil daha uzatıyor. Buruşuk ama temiz. Gazetenin sayfasını çevirip Clifton’daki Noel süslemelerini okumaya başlıyor.

Kaçmak aklımdan bile geçmezdi. Kaçmak zorunda kalmak.

3

Ray, aşağıdaki iki yüz kırk yedi polisin çılgın temposunu geride bırakıp, sabah dokuz-akşam beş çalışan memurlar ile Kriminal Şubecilere ait halı kaplı sessiz ofislerin bulunduğu üçüncü kata çıktı. Burayı en çok, masasından hiç eksik olmayan dosya yığınlarının üzerinde rahatça çalışabildiği akşam saatlerinde seviyordu. Açık ofis alanından geçip, salonun bir köşesinden bölmeyle ayrılarak oluşturulan ofisine doğru yürüdü.

“Toplantı nasıl geçti?”

Ray sesi duyunca irkilmmişti. Arkasına dönüp bakınca, masasında oturan Kate’le karşılaştı. “Biliyorsun, Ekip Dört benim eski devriyemdi. En azından ilgileniyormuş gibi görünmüşlerdir umarım,” dedi Kate esneyerek.

“Fena değildi,” dedi Ray. “Hepsi iyi çocuklar. Hiç olmazsa hafızalarını tazelemiş oluyoruz işte.” Ray vur-kaç olayının detaylarını bir hafta boyunca toplantı listesinde tutmayı başarmıştı; ama başka işler gelmeye başladıkça, soruşturma da kaçınılmaz olarak liste dışı kalmıştı. Ray bütün devriye ekiplerini geziyor, onların yardımına hâlâ ihtiyaç duyduğunu hatırlatmak için elinden geleni yapıyordu. İşaretparmağıyla saatine vurup, “Bu saatte burada ne işin var?” diye sordu.

“Basındaki haberler üzerine gelen cevapları tarıyordum,” dedi Kate, önündeki bir yığın bilgisayar çıktısını göstererek. “Gerçi pek de bir işe yaradığı söylenemez.”

“Peşine düşmeye değer hiçbir şey yok mu?”

“Sıfır,” dedi Kate. “Birkaç trafik canavarı ihbarı, çocuğunu dövmeyen dizini döver diyen bir-iki yobaz ve her zamanki üşütüklerle Mesih’in Dönüşü’ne dair kehanetlerde bulunan bir kaçık.” Kate iç çekti. “Ufacık bir ipucu bile yok; üzerine gidebileceğimiz herhangi bir şey bile.”

“Sinir bozucu olduğunun farkındayım,” dedi Ray, “ama aramaya devam et. Önünde sonunda bir şey çıkacak. Hep çıkar.”

Kate homurdanarak sandalyesiyle birlikte önündeki kâğıt yığınınan uzaklaştı. “Öyle pek de sabırlı biri olduğum söylenemez.”

“Bu duyguyu çok iyi bilirim,” dedi Ray, Kate’in masasının ucuna ilişerek. “Soruşturmaların en sıkıcı kısmı da budur zaten; yani televizyonlarda gösterilmeyen kısmı.” Ray, Kate’in yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce gülümsedi. “Ama kesinlikle uğraşmaya değer. Düşünsene: Olayı çözecek anahtar, önündeki onca kâğıdın arasında bir yerde olabilir.”

Kate çalışma masasına şüpheli bir bakış fırlatınca Ray güldü. “Hadi gel, sana bir çay yapayım. Birlikte göz atarız biraz.”

Yazıcıdan çıktısı alınan her kâğıt parçasının üzerinden tek tek geçmiş, ama Ray’in umut bağladığı ipucunu bulamamışlardı.

“Neyse, en azından listedeki bir maddeyi daha elemiş olduk,” dedi Ray. “Geç saatlere kadar kalıp uğraştığın için teşekkürler.”

“Sence sürücüyü bulabilecek miyiz?”

Ray kendinden emin bir tavırla başını salladı. “Buna inanmak zorundayız. Aksi takdirde insanlar bize nasıl güvenir? Şimdiye dek yüzlerce vakayla uğraştım: Elbette hepsini çözemedim, ama cevabın orada bir yerde olduğuna her zaman inandım.”

“Kütük, *Suç Dosyası* adlı programda yayınlanması için bir haber hazırlattığını söyledi?”

“Evet. Vur-kaç olaylarında standart uygulamadır bu; üstelik söz konusu bir çocuksa. Belki çarpan arabayı gören ya da duyan birileri vardır. İhbarda bulunmak isteyen seyirciler için özel telefon hatlarımızın numaraları da yayınlanacak. Korkarım ki, bu da

şu yaptığımız işin çok daha fazlası demek,” dedi Ray, önündeki kâğıt yığınına göstererek. Gerçi artık hepsi kâğıt kıyma makinesini boylayacaktı.

“Dert değil,” dedi Kate. “Fazla mesai benim için sorun olmaz. Geçen sene hayatımda ilk kez bir daire satın aldım ve açıkçası elim bir parça darda.”

“Tek başına mı yaşıyorsun?” diye sordu Ray. Gerçi bunu sormakla iyi mi etmişti, pek emin değildi. Polisliğe başladığı günden bu yana etik hassasiyetler öyle bir boyuta ulaşmıştı ki, insan artık en ufak bir kişisel muhabbete bile cesaret edemiyordu. Herhalde birkaç yıla kalmadan insanlar doğru dürüst sohbet bile edemeyecekti.

“Çoğu zaman,” dedi Kate. “Daireyi kendim aldım, ama erkek arkadaşım sık sık kalmaya geliyor. Galiba böylesi her ikimiz için de en iyisi.”

Ray boşalan çay kupalarını alıp, “O zaman yavaş yavaş evin yolunu tutsan iyi olur,” dedi. “Arkadaşın seni merak etmesin sonra.”

“Sorun olmaz. Kendisi aşçı,” dedi Kate, ama o da gitmek için ayaklanmıştı. “Onun çalışma saatleri benimkinden de beter. Peki ya sen? Karın geç saatlere kadar çalıştığın için şikâyet etmiyor mu?”

Ceketini almak için ofisine giren Ray, “O alışkındır,” diye seslendi. “Eskiden o da polisti ne de olsa. Akademiye birlikte girmiştik.”

Ryton-Dunsmore’daki polis okulunun öyle çok da matah özellikleri yoktu, ama ucuz barı kesinlikle iyi yanlarından bir tanesiydi. Ray, fazlasıyla sıkıcı bir karaoke akşamında, Mags’i sınıf arkadaşlarıyla otururken görmüştü. Kız kafasını geriye doğru atmış, arkadaşının söylediği bir şeye katıla katıla gülüyordu. Karaoke yapmak üzere ayağa kalktığını görünce, Ray ona katılmak için koca bir bardak dolusu birayı neredeyse bir dikişte içmiş, ama sonrasında tek yaptığı dut yemiş bülbül gibi ayakta dikilmek olmuştu. Neyse ki Mags onun kadar çekingen değildi ve on altı haftalık kursun geri kalanı boyunca ayrılmaz bir ikili olup çıkmışlardı. Ray, sabahın altısında yatakhaneye gizlice girisip

sevgilisinin odasına sıvıştığı günleri hatırlayınca, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Ne kadar oldu evleneli?" diye sordu Kate.

"On beş yıl. Staj biter bitmez evlendik."

"Ama eşin artık çalışmıyor, öyle değil mi?"

"Tom dünyaya geldiği zaman Mags işe ara vermişti ve ikinci çocuk da doğunca, bir daha da geri dönemedi," dedi Ray. "Lucy artık dokuz yaşında ve Tom da ortaokula başladı. O yüzden artık çalışma hayatına dönmek ve öğretmenlik eğitimi almak istiyor."

"Neden o kadar uzun ara verdi ki?" Kate'in gözlerindeki samimi merak parıltısını görünce, Ray'in aklına Mags'le ikisinin gencecik birer polis olduğu günler gelmişti. Mags'de de aynı kuş-kuculuk vardı. Mags'in amiri çocuk yapmak için işten ayrılınca Mags, Ray'e dönüp, "İnsan işi gücü bırakıp köşesine çekilecekse, kariyer yapmanın ne anlamı var ki," demişti.

"Çocuklarla ilgilenebilmek için evde olmak istedi," dedi Ray. Ama suçluluk duygusuna kapılmadan da edemedi. Mags'in istediği gerçekten bu muydu? Yoksa mecbur hissettiği için mi böyle yapmıştı? Bakıcı ücretleri o kadar yüksekti ki, aslında Mags'in işi bırakması zorunlu bir karardı. Ayrıca, çocukların okul heyecanını, maç günlerini ve yılsonu festivallerini de kaçırmak istemişti. Ama aslında Mags en az onun kadar parlak ve yetenekli bir polisti – hatta daha bile yetenekli!

"Galiba çalışırken evlenince, evliliğin nahoş koşullarını da kabullenmek zorunda kalıyorsun," dedi Kate. Çalışma masasındaki lambayı söndürünce, Ray koridora çıkıp otomatik ışığı tetikleyene dek bir saniyeliliğine karanlığa gömülmüşlerdi.

"Mesleki risk diyoruz biz buna," dedi Ray onaylayarak. "Sen erkek arkadaşınla ne zamandır birliktesin?" Otoparka doğru yürümeye koyulmuşlardı.

"Sadece altı aydır," dedi Kate. "Gerçi benim için rekor sayılır; çünkü normalde birkaç haftadan sonra yol veriyorum. Annem ince eleyip sık dokuduğumu söylüyor."

"Nesini beğenmiyorsun adamların?"

“Ne bileyim işte,” dedi Kate neşeyle. “Kimi fazla zeki, kimi fazla aptal, kimi tam bir buzdolabı, kimi de maskaranın teki...”

“Demek ki zor beğeniyorsun,” dedi Ray.

“Olabilir,” dedi Kate burun bükerek. “Ama sonuçta Bay Doğru’yu bulmak önemli bir iş, öyle değil mi? Geçen hafta otuzuma bastım ve vaktim daralıyor.” Kate hiç de otuz yaşında göstermiyordu. Gerçi Ray yaş konusunda pek öyle uzman sayılmazdı. Aynaya baktığında hâlâ yirmi yaşlarındaki halini görüyordu, ama yüzündeki çizgiler başka bir telden çalmaktaydı.

Ray elini cebine sokup araba anahtarını çıkardı. “Evlenmek için fazla acele etmemelisin bence. Çünkü emin ol, kapının bu tarafı da pek öyle güllük gülistanlık sayılmaz.”

“Tavsiyen için teşekkürler babacığım...”

“Hadi ama... O kadar da yaşlı değilim!”

Kate güldü. “Bu akşamki yardımların için teşekkürler. Sabah görüşürüz.”

Ray arabasını park yerindeki resmi polis aracının arkasından çıkarırken kendi kendine güldü. *Babacığım*, demek ha! Yaramaz kız!

Ray eve geldiğinde, Mags oturma odasında televizyon izliyordu. Ayağında bir pijama altı, üstünde ise Ray’in eski süveterlerinden biri vardı ve bacaklarını tıpkı bir çocuk gibi altına toplamıştı. Ekrandaki haber spikeri, geçen haftaki detaylı bülteni kaçırın seyirciler için vur-kaç olayıyla ilgili son gelişmeleri özetliyordu. Mags, Ray’e bakıp başını iki yana salladı. “İzlemekten kendimi alamıyorum. Zavallı çocuk.”

Ray gelip Mags’in yanına oturdu ve televizyonun sesini kısarak için uzaktan kumandaya uzandı. Habere olay yerinde çekilmiş eski görüntüler eşlik ediyordu ve Ray ekranda bir an kendi ensesini gördü. Kate’le birlikte arabadan inip olay mahalline yürürlerken çekilmişti. “Biliyorum,” dedi Ray, kolunu karısının omzuna atarak. “Ama yapını mutlaka yakalayacağız.”

Görüntü yeniden değişti ve bu kez ekranı Ray’in yüzü kapladı. Kamera karşısında bir gazetecinin sorularını yanıtlıyordu, ama gazeteci görünmüyordu.

“Yakalayabilecek misiniz gerçekten? Herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi Ray iç geçirerek. “Hiç görgü tanığı yok; varsa bile konuşmuyorlar. Yani işimiz adli tıp ile istihbarata kaldı.”

“Peki, sürücü çocuğu ezdiğini fark etmemiş olabilir mi?” Mags doğrulup Ray’e doğru dönerek saçını sabırsızlıkla kulağının arkasına attı. Karısının saç modeli tanıştıkları günden beri aynıydı: uzun ve kahrkührsüz; pırasa gibi dümdüzdü saçları. Üstelik en az Ray’inki kadar siyah olmasına rağmen bir tane beyazı yoktu. Lucy doğduktan kısa bir süre sonra sakal bırakmaya heves eden Ray ise aksakallı dedeye döneceğini anlayınca üçüncü gün pes etmişti. Artık her gün tıraş oluyor ve şakaklarındaki kır saçları görmezden gelmeye çalışıyordu. Gerçi Mags, kır saçlarının ona “ayrı” bir hava kattığını söylerdi.

“Mümkün değil,” dedi Ray. “Önden bodoslama çarpmış çocuğa.”

Mags gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Yüzündeki o duygusal ifade gitmiş, onun yerini birlikte devriyeye çıktıkları günlerden çok iyi hatırladığı pür dikkat bir bakış almıştı.

“Ayrıca,” diye devam etti Ray, “araba durmuş, sonra geri geri gidip manevra yapmış. Sürücü, Jacob’ın öldüğünü bilmiyor olabilir, ama ona çarptığını fark etmemiş olamaz!”

“Hastaneleri kontrol ettiniz mi?” diye sordu Mags. “Sürücü de yara almış olabilir ve eğer öyleyse...”

Ray gülümseyerek, “Emin ol, her ihtimali değerlendiriyoruz,” dedi ve ayağa kalktı. “Bak, sakın yanlış anlama, ama çok uzun bir gündü ve ben sadece bir bira içip biraz TV izledikten sonra yatmak istiyorum.”

“Elbette,” dedi Mags hafiften bozularak. “Biliyorsun, eskiden kalma alışkanlıklar işte.”

“Biliyorum ve sana söz veriyorum, o kişiyi mutlaka yakalayacağız.” Ray eğilip Mags’in alnına bir öpücük kondurdu. “Hep yakalamaz mıyız zaten?” Aslında Ray, Mags’e verdiği sözü Jacob’ın annesine veremediğinin farkındaydı. Çünkü bunu ga-

ranlı edemezdi. Kadıncağıza sadece, “Elimizden geleni yapacağız,” demekle yetinmişti. Ve ellerinden gelenin yeterli olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

Ray bir bira almak için mutfağa girdi. Kurbanın küçük bir çocuk olması Mags’i epey etkilemiş görünüyordu. Belki de olayın detaylarını ona anlatmakla hata etmişti; kendisi bile duygularını gizlemekte bu kadar zorlandığına göre, Mags’in böyle hissetmesi gayet normaldi. Bundan böyle gelişmeleri kendine saklama konusunda daha fazla özen gösterecekti.

Birasını alıp oturma odasına geri dönünce, televizyon izlemek için karısının yanına oturup kanalı değiştirdi. Haberleri geçip karısının sevdiği reality show’lardan birini açmıştı.

Ray, posta odasında eline tutuşturulan bir kucak dolusu dosyayla ofisinden içeri girdi. Masası zaten tepeleme doluydu ve elindekileri de diğerlerinin üzerine bırakınca, dağ gibi yığılan dosyalar yıkılarak yerlere saçıldı.

“Kahretsin!” dedi Ray ve baygın gözlerle masasına baktı. Temizlik görevlisi gelip çöp kutusunu boşaltmış ve dağınık masanın üstünü şöyle bir yalapşap silerek “gelen dosya” tepsisinin etrafında bir parmak toz bırakmıştı. Klavyenin yanında buz gibi olmuş iki fincan kahve vardı; bilgisayar ekranına yapıştırılmış post-it’lerde ise önemli önemsiz bir sürü telefon mesajı göze çarpıyordu. Ray post-it’leri ekrandan söküp ajandasının dış kabına yapıştırdı. Ajandanın üzerinde fosforlu pembe rengiyle göze çarpan eskiden kalma bir post-it daha vardı. Ekipteki arkadaşlarına doldurtması gereken değerlendirme raporlarını hatırlatıyordu. Sanki herkesin yeterince işi yokmuş gibi! Ray gündelik işlerin arasında yer alan şu bürokratik angaryalar yüzünden kendisiyle sürekli savaş halindeydi. Tamamen görmezden gelip yok saymak olmazdı –hele ki terfi etmesi bu kadar yakinken– ama hiçbir zaman canla başla benimseyecek de değildi. Ona göre kendi kişisel gelişimini tartışarak geçirecekleri bir saat, boşa harcanmış bir saat demekti; özellikle de soruşturmaları gereken bir çocuk ölümü varken.

Bilgisayarın açılmasını beklerken, sandalyesini arka ayakları üzerinde geriye doğru yatırıp Jacob'ın duvardaki fotoğrafına baktı. Kriminal Şube'de göreve başladığı günden beri, hep soruşturmanın merkezindeki kişinin bir fotoğrafını ofisinde bulundururdu. Amiri olan komiser yardımcısı bir keresinde ona çıkışıp suçluların yakasına yapışmanın elbette önemli olduğunu söylemiş ama, "Bu işi kimin için ve ne için yaptığımızı asla unutma," demişti. Eskiden fotoğraflar masasında dururdu – ta ki yıllar önce bir gün Mags ofisine uğrayana dek. Şimdi tam hatırlayamıyordu, ama evde unuttuğu bir dosya ya da öğlen yemeği getirmek için falan uğramıştı galiba. Mags sürpriz yapmak için onu ön bürodan çağırtınca Ray nasıl da kızmış, ama sonra sırf onu görebilmek için yolunu değiştirdiğini öğrenince, kızgınlığın yerini suçluluk duygusu almıştı. Bu arada Ray'in ofisine giderlerken, Mags'in şimdi şefliğe terfi etmiş olan eski amirine de uğramışlardı.

Ray'in ofisine varınca, "Yeniden burada olmak bahse girerim tuhaf geliyordu," demişti Ray.

Mags kahkahalarla gülmüştü. "Sanki hiç ayrılmamışım gibi. Polisin içindeki kadını çekip alabilirsin, ama kadının içindeki polisi asla çekip alamazsın." Ofiste gezinip etrafa bakınırken yüzünde güller açıyor, parmaklarını sanki okşar gibi masanın üzerinde gezdiriyordu.

Masanın üzerindeki fotoğrafı görünce eline alıp, "Yoksa bu öteki kadın mı?" diye dalga geçmişti. Çocuklarla Mags'in çerçevesi fotoğrafının hemen yanı başında duruyordu resim.

"Kurbanın resmi sadece," demişti Ray ve fotoğrafı nazikçe geri alarak tekrar masasının üzerine yerleştirmişti. "Çayı geç demlediği için erkek arkadaşı tarafından on yedi kez bıçaklanmış!"

Mags şok olduysa bile belli etmemişti. "Fotoğrafı dosyada tutmuyor musun?"

"Görebileceğim bir yerde olsun istiyorum," demişti Ray. "Ne yaptığımı, neden bunca saat çalıştığımı, kimin için uğraştığımı unutmayayım diye." Mags anlayışla başını sallamıştı. Aslında bazen Ray'in zannettiğinden çok daha iyi anlıyordu onu.

“Ama bizim fotoğrafımızın yanında olmaz. Lütfen, Ray.” Mags, uzanıp fotoğrafı yeniden almış ve daha uygun bir yer bulmak için etrafa göz atmaya başlamıştı. Sonra, bakışları aniden odanın arka tarafındaki mantar panoya ilişmiş ve masadaki kâsenin içinden bir raptiye alarak ölmüş kadının gülümseyen fotoğrafını panonun tam ortasına asmıştı.

Ve fotoğrafın yeri bir daha da değişmemişti.

Gülümseyen kadının erkek arkadaşı cinayetten hüküm giymiş ve kadıncağızın yerini zaman içinde başka kurbanların fotoğrafları almıştı. Yankesiciler tarafından öldüresiye dövülen yaşlı adam, bir taksi şoförünün tecavüzüne uğrayan dört kadın ve şimdi de, okul üniforması içinde ıslıl ıslıl parıldayan Jacob! Hepsi Ray’e güveniyordu! Ray, geçen akşam ajandasına karaladığı notlara göz atıp sabahki toplantı için hazırlanmaya koyuldu. Ellerinde çok fazla bir şey yoktu. Nihayet açılan bilgisayarın biplemesiyle Ray kendine geldi. Evet, belki ellerinde uzun bir ipucu listesi yoktu, ama yine de yapılacak işler vardı.

Saat ona az bir süre kala, Kütük ve ekibi Ray’in ofisinden içeri girdi. Kütük ve Dave Hillsdon sehpanın etrafındaki taburelerden ikisine yerleşmiş, diğerleri ise ya odanın arka tarafına geçmiş ya da duvara yaslanıp dikilmeye başlamıştı. Üçüncü tabure ise şövalyelik kokan sessiz bir mutabakatla boş bırakılmıştı. Fakat Kate bu lütfu görmezden gelip odanın arka tarafına geçerek Malcolm Johnson’ın yanında dikilmeye başlayınca Ray keyifle gülümsedi. Aralarına geçici olarak katılan ve alelacele ödünç alınmış takım elbiseleri içinde son derece rahatsız görünen iki devriye polisi ile Olay Yeri İnceleme Ekibi’nden polis memuru Phil Crocker da oradaydı.

“Herkesе günaydın,” dedi Ray. “Fazla vaktinizi almayacağım. Sizleri Ekip Bir’den Brian Walton ve Ekip Üç’ten Pat Bryce ile tanıştırayım. Bize katıldığınız için teşekkürler arkadaşlar. Yapılacak çok işimiz var, o yüzden lütfen yabancılık çekmeyin.” Brian ve Pat onaylamak için kafa salladı. “Pekâlâ,” diye devam etti Ray. “Bu toplantının amacı Fishponds’daki vur-kaç olayıyla ilgili eli-

mizde ne var ne yok gözden geçirip sonraki adımlarımızı belirlemek. Tahmin edersiniz ki, emniyet müdürü atmaca gibi olayın üzerinde.” Ray her şeyi ezbere bildiği halde notlarına göz gezdirdi. “26 Kasım Pazartesi günü saat 16.28’de, Enfield Caddesi’nde yaşayan bir kadın Acil Yardım’ı aradı. Şiddetli bir çarpma sesi ve bir çığlık duymuştu. Fakat kadın dışarı çıktığında, her şey çoktan olup bitmişti ve Jacob’ın annesi yolda çocuğun üzerine kapanmış haldeydi. Ambulansın olay yerine intikal etmesi altı dakika sürdü ve Jacob olay mahallinde hayata gözlerini yumdu.”

Ray bir an duraksayıp soruşturmanın ciddiyetini kavramaları için bekledi. Kate’e kaçamak bir bakış attı, ama kızın yüzü ifadesizdi. Duygularını belli etmeme konusunda bu kadar başarılı olmasına üzülsün mü sevin sin mi, bilememişti Ray. Aslında bu olayın hepsini derinden etkilediğinden emindi, ama şu anda yabancının teki odaya göz atacak olsa, kesinlikle polisin bu küçük çocuğun ölümünü zerre umursamadığını düşünürdü. Ray devam etti.

“Jacob geçen ay beş yaşına basmış ve kısa süre önce de Beckett Caddesi’ndeki St. Mary’s okuluna başlamış. Olayın olduğu gün, Jacob okul sonrası kulüp çalışmasına katılmış, annesi ise çalışıyormuş. Annenin ifadesine göre, yürüyerek eve giderlerken günün olayları hakkında sohbet ediyorlarmış. Ve anne bir an için çocuğun elini bırakınca, çocuk eve doğru koşmak için yola atlamış. Annenin anlattıklarına bakılırsa, bu daha önce de yaptığı bir şeymiş; trafik algısı henüz pek gelişmediği için, ne zaman karşıdan karşıya geçecek olsalar, annesi sıkı sıkı elinden tutarmış.” Bu defa hariç, diye ekledi Ray içinden. Bir anlık dikkat dağınıklığıydı hepi topu. Ve kadın bunun için kendini hiçbir zaman affetmeyecekti. Ray ister istemez ürperdi.

“Peki, kadın arabayı ne kadar görebilmiş?” diye sordu Brian Walton.

“Fazla bir şey yok elimizde. Kadının söylediğine bakılırsa, frene basmak yerine, tersine daha da hızlanarak çarpmış araba Jacob’a ve az kalsın kendisi de altında kalıyormuş; hatta kadın düşüp yara bere almış. İfadesini alan memurlar yaralarını fark

etmiş, ama kadın tedaviyi reddetmiş. Phil, olay yeri incelemesinden neler çıktı, bizimle paylaşır mısın?”

“Söylenecek pek bir şey yok aslında,” dedi Phil omuz silke rek. “Yağmurlu hava eşittir sıfır lastik izi. O yüzden, ne arabanın hızı konusunda bir tahmin yapabiliyorum ne de çarpma anında önce fren yapıp yapmadığını söyleyebiliyorum. Sadece, çarpmanın gerçekleştiği yerden yirmi metre ötede plastik bir kaplama parçası bulduk ve araç muayene uzmanı bunun bir Volvo’nun sis farına ait olduğunu belirledi.”

“İşte bu cesaret verici bir gelişme,” dedi Ray.

“Detaylı raporu Kütük’e verdim,” diye devam etti Phil. “Fakat bunun dışında ne yazık ki başka bir şey yok.”

“Teşekkürler, Phil,” dedi Ray ve yeniden notlarına döndü. “Jacob’ın otopsi raporunda, darbeye bağlı gelişen travma sonucu öldüğü yazıyor. Çok sayıda kemik kırığı ve dalakta yırtılma var.” Ray otopsiye bizzat eşlik etmişti, ama delil toplama sürecini hızlandırmak istediği için falan değil, Jacob’ı o soğuk morgda yalnız bırakmak istemediği için! Onu orada tek başına düşünemediği için! İşlem boyunca gözlerini Jacob’ın yüzünden kaçırmış, görmeden bakmaya gayret ederek Adli Tıp uzmanının yutkuna yutkuna, kesik kesik sıraladığı bulgulara odaklanmaya çalışmıştı. Ve otopsi sona erdiğinde, bittiğine ikisi de sevinmişti.

“Darbe aldığı noktayı göz önünde bulundurursak, küçük bir binek aracı arıyoruz demektir. O yüzden, otobüsleri ve arazi araçlarını eleyebiliriz. Bu arada Adli Tıp uzmanı, Jacob’ın bedeninde cam kırıkları tespit etti, ama herhalde bundan yola çıkarak belli bir araca ulaşamayız, öyle değil mi Phil?” Olay Yeri İnceleme uzmanı başıyla onayladı.

“Araba camları, araca özel olmaz,” dedi Phil. “Elimizde bir suçlu olsaydı, giysilerinde eşleştirebileceğimiz parçalar bulabilirdik; o zaman elimizden asla kurtulamazdı. Ama olay yerinde hiç cam kırığına rastlamadık. Bu da ön camın darbeye çatladığını, ama parçalanmadığını gösteriyor. Bana arabayı getirirseniz, kurbanın üstünden çıkan kırıklarla eşleşip eşleşmediğini hemen anlarız, ama aksi takdirde...”

“Ama en azından, arabada meydana gelmiş olabilecek hasar hakkında bir fikir veriyor,” dedi Ray, olumlu düşünmeye çalışarak. “Kütük, şu ana kadar yapılanların bir özetini geçebilir misin?”

Komiser yardımcısı, soruşturmanın aşamalarını gösteren bir dizi harita, çizelge ve grafiklerle dolu ofis duvarına baktı. Her bir grafik, ayrı bir “yapılacaklar listesi” içeriyordu. “Civardaki evlerin sorguları olay gecesi yapıldı ve sorguya ertesi gün devriye ekiplerince devam edildi. Şiddetli bir çarpma sesini takiben bir kadın çığlığı duyduğunu söyleyen birkaç kişi var, ama arabayı gören yok. Okul civarındaki Güvenlik Destek Birimleri velilerle görüştü. Ayrıca, görgü tanığı bulabilmek için Enfield Caddesi’ne açılan sağlı sollu bütün sokaklarda evlere bildiri dağıttık. Yol kenarındaki ilanlar hâlâ duruyor zaten. Gelen az sayıdaki ihbar telefonlarının takibini de Kate yapıyor.”

“Elle tutulur bir şey var mı peki?”

Kütük, başını iki yana salladı. “Gidişat pek iyi sayılmaz, patron.”

Ray bu kötümser yorumu duymazdan gelip, “*Suç Dosyası* için hazırlanan haber ne zaman yayına giriyor peki?” diye sordu.

“Yarın akşam. Hazırladığımız kaza canlandırma filminde dikkat çekici birtakım slaytlarla birlikte, arabanın neye benzeyebileceğini gösteren temsili resimler var. Sonra da komiserin sunucusuyla yaptığı stüdyo çekimi yayınlanacak.”

“Programın yayına girdiği ilk gece, geç saate kadar ofiste kalıp seyirciden gelen ihbar telefonlarına bakacak birine ihtiyacım olacak,” dedi Ray ortaya konuşarak. “Geri kalanını zamana yayarız zaten.” Ray umutla etrafına bakıyordu ama ofise bir sessizlik hâkim olmuştu. “Lütfen, birinin bunu yapması gerek...”

Kate elini kaldırıp, “Sorun değil, ben hallederim,” dedi. Ray minnetle ona baktı.

“Peki, ya Phil’in bahsettiği şu sis lambası?” diye sordu ardından.

“Volvo’dan yedek parça kodunu aldık ve son on gün içinde bu parçanın gönderildiği bütün oto tamircilerinin listesini çıkardık.

Malcolm, yerelden başlayarak hepsiyle irtibata geçip kaza gününden bu yana sis farı takılan tüm araçların plakasını alacak.”

“Pekâlâ,” dedi Ray. “Araştırmalarımızda bu detayı aklımızda bulundururuz, ama unutmayın, bu sadece küçük bir ipucu; o yüzden, peşinde olduğumuz arabanın bir Volvo olduğundan henüz emin değiliz. Bu arada, güvenlik kameralarını kim ince-
liyor?”

“O iş bizde, patron,” dedi Brian Walton, elini kaldırarak. “Bulabildiğimiz her kamera görüntüsünü inceliyoruz: Trafik kameralarından tutun da, bölgedeki işyerleri ve benzin istasyonlarının güvenlik kameralarına kadar. Kaza ânının yarım saat öncesi ile yarım saat sonrasına ait görüntüleri aldık sadece. Ve bu haliyle bile incelenecek birkaç yüz saatlik görüntü var.”

Ray bunu duyunca, bu ayki fazla mesai bütçesini düşünerek irkildi. “O halde kameraların listesine bir bakalım. O görüntülerin hepsini izlemek mümkün değil zaten. O yüzden hangilerine öncelik vermemiz gerektiğini oturup konuşalım sizinle.”

Brian başını salladı.

“O halde yapacak çok işimiz var,” dedi Ray. Kuşkularına rağmen, kendinden emin bir gülümseme vardı yüzünde. Suçlu-yu yakalama ihtimalinin en yüksek olduğu zaman dilimi, suçun hemen akabindeki “altın” saatti. Ve üzerinden tam on beş gün geçmişti! Ekip olarak canla başla çalıştıkları halde hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Ray kötü haberi vermeden önce şöyle bir duraksadı. “Tabii bir sonraki duyuruya kadar bütün izinlerin iptal edildiğini söylersem şaşırırmazsınız herhalde. Bunun için üzgünüm ve Noel’de herkesin ailesiyle vakit geçirebilmesi için elimden geleni yapacağım.”

Ofisten dışarı çıkarken herkes kendi kendine söylenmeye başlamış, ama kimse itiraz etmemişti. Zaten Ray kimsenin itiraz etmeyeceğinden emindi. Çünkü hiçbiri dile getirmese de, aslında herkes aynı şeyi düşünüyordu: Kim bilir Jacob’ın annesi bu Noel’i nasıl geçirecekti?

4

Bristol'dan ayrılır ayrılmaz kararlılığım tereddütte dönüşüyor. Nereye gidebileceğimi hiç düşünmemiştim ki. Belki Devon'a ya da Cornwall'a giderim diye şuursuzca batıyı seçiyorum. Çocukluk tatillerim geliyor aklıma; yüzümüz gözümüz dondurma ve güneş kremi içinde, Eve'le plajda yaptığımız kumdan kaleler beliriyor gözümün önünde. Anılar beni denize çağırıyor... Bristol'ın ağaçlıklı caddelerinden, trafikten uzaklara... Otobüs durağa yaklaşırken, yol kapmak için birbiriyle yarışan bütün bu arabaları görmek bile artık beni korkutuyor. Bir süre amaçsızca oyalandıktan sonra, Greyhound otobüslerinin yanındaki kulübe-ye yaklaşıyorum ve nereye gittiğimi benden daha fazla umursayan bir bilet satıcısına on pound uzatıyorum.

Severn Köprüsü'nden geçerken, aşağıdaki Bristol Kanalı'nın çalkantılı gri sularına bakıyorum. Otobüsteki herkes sessiz ve yabancı. Burada kimse *Bristol Post* okumuyor. Kimse Jacob'dan bahsetmiyor. Geriye doğru yaslanıyorum. Yorgunum ama gözlerimi kapamaya cesaretim yok. Çünkü uyursam yine kaza ânının o korkunç ses ve görüntüleri hücum edecek zihnime – ve birkaç dakika erken davransam, bunun yaşanmayacağını bilmenin ağırlığı.

Otobüs Swansea'ye doğru yol alıyor. Etrafımdaki insanlara kaçamak bir bakış atıyorum. Yolcuların çoğu öğrenci. Kulaklık-

larını takmış müzik dinliyor, dergi okuyorlar. Benim yaşlarımda bir kadın, gazetelere göz atıp sayfa kenarındaki boşluklara küçük notlar alıyor. Daha önce Galler'e hiç gitmemiş olmam gülünç gerçektir. Ama öte yandan burada tanıdığım olmadığı için seviniyorum. Yeni bir başlangıç için mükemmel bir özellik ne de olsa.

Otobüsten en son ben iniyorum ve araç duraktan ayrılana dek bekliyorum. Otobüse binerken hissettiğim adrenalin yüklü heyecan artık uzak bir anı. Swansea'ye kadar geldim, ama buradan nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Adamın teki kaldırımda oturmuş, bana bakıyor. Anlamsız bir şeyler mırıldanınca uzaklaşıyorum. Burada dikilecek değilim herhalde. Nereye gittiğimi bilmeden yürümeye koyuluyorum. En iyisi bir oyun oynamak: Nereye çıkarsa çıksın, ilk sola sapacağım! Sonra ikinci sağa ve karşıma çıkan ilk kavşaktan dümdüz devam edeceğim. Yol tabelalarını okumak yerine hep en dar, en küçük olanı seçiyorum; en az yürünmüş olanı. Çıldırılmış gibiyim, hatta kafayı yemiş gibi! Ben ne yapıyorum? Nereye gidiyorum? İnsanın aklını kaybetmesi böyle bir şey mi acaba? Öyle bile olsa ne fark eder ki? Artık ne önemi var ki?

Kilometrelerce yürüyerek Swansea'yi geride bırakıyorum. Ne zaman bir araba geçse, yoldaki çit bitkileriyle sarmaş dolaş oluyorum. Gerçi hava kararmaya başladığından, arabalar artık daha seyrek geçiyor. Küçük valizim tıpkı bir sırt çantası gibi arkamda. Kayışları omuzlarımı kesiyor ama bu hızımı etkilemiyor, durmaksızın yürüyorum. Duyabildiğim tek ses kendi nefesim. Artık daha sakinim. Olanları ve nereye gittiğimi düşünmeden sadece yürüyorum. Cebimden telefonumu çıkarıp kaç tane cevapsız çağrı geldiğine bile bakmadan yol kenarındaki hendeğe fırlatıyorum. Telefon *şlop* diye su birikintisinin içine düşüyor. Beni geçmişime bağlayan son şey o. Bir anda kendimi daha özgür hissediyorum.

Yorgunluktan ayaklarım sızlıyor, ama durup şuracıkta yol kenarına uzanacak olsam, bir daha asla kalkamayacağımı biliyorum. Bir ara yavaşlıyorum ve o anda arkamdan bir araba sesi duyuyorum. Yol kenarındaki çimlerin üzerinde durup araba geçip

gidere kadar bekliyorum. Fakat araba köşeyi dönüp gözden kaybolmak yerine, beş metre kadar ileride duruyor. Belli belirsiz bir fren sesi ve egzoz kokusu. Kulaklarıma kan hücum ediyor aniden ve hiç düşünmeden dönüp koşmaya başlıyorum. Valizim omurgama çarpıp duruyor. Bastığım yeri görmeden deli gibi koşuyorum; su toplayan ayaklarım botlarımla içinde sanki törpüleniyor. Sırtımdan ve iki göğsümün arasından boncuk boncuk ter süzülüyor. Arabanın sesi artık duyulmuyor. Omzumun üstünden geriye doğru bakarken, düşmemek için kendimi zor tutuyorum: Araba gitmiş.

Boş yolda aptal gibi kalakalıyorum öylece. O kadar yorgun ve açım ki, düzgün düşünemiyorum. O arabayı gerçekten gördüm mü? Yoksa kafamın içindeki tek ses bu olduğu için, sessiz yolda asfalttan gelen bir fren sesi mi hayal ettim?

Karanlık çöküyor. Sahile yakın bir yerlerde olduğumdan eminim: Dudaklarımda tuz, kulaklarımda sahili döven dalgaların sesi var. Az ilerideki tabelada "Penfach" yazıyor. Ortalık o kadar sessiz ki, köyün içinden geçerken yasak bölgeye girmişim gibi bir hisse kapılıyorum. Kış akşamının soğuğuna geçit veremeyen kapalı perdelere bakıyorum. Tepsi gibi bembeyaz ayın ışığında her şey iki boyutlu gibi görünüyor. Önüme düşen gölgem uzadıkça uzuyor. Sanki gölgemle birlikte boyum ve adımlarım da uzuyor. Köyün içinden geçip koy görünene kadar yürümeye devam ediyorum. Yukarıdan bakınca, kumsal kendisini çevreleyen yamaçların koruması altındaymış gibi görünüyor. Kıvrıla kıvrıla sahile inen bir patikaya girip yokuş aşağı yürümeye başlıyorum. Ama gölgeler aldatıcı ve ayağımın aniden boşluğa düşmesiyle taşlık yolda kayarak panik içinde ciyaklıyorum. Sırtımdaki çanta dengemi bozuyor ve patikanın geri kalanını yuvarlanarak iniyorum. Popomun altında ıslak kumun gıcirtısı. Derin bir nefes alıp acıyan bir yerim var mı diye bakıyorum. Ama hâlâ turp gibiyim! Fiziksel acıya karşı bir tür bağıışıklık falan mı geliştirdim acaba? İnsan bedeni aynı anda hem fiziksel hem duygusal acıyla baş edebilecek şekilde tasarlanmamıştır belki de? Elim hâlâ zonkluyor; ama uzaktan, sanki bir başkasına aitmiş gibi.

Bir şey hissetmek istiyorum. Herhangi bir şey. Soğuğa aldırış etmeden ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımın altındaki kum tane-ciklerini hissetmeye çalışıyorum. Gökyüzü mürekkep mavisini ve tek bir bulut yok. Ay tüm heybetiyle denizin üstüne kurulmuş, aşağıdaki kırıltılı ikizinin parlak yansımalarını izliyor. Evde değilim ya, en önemli şey bu! Evde olmamak, evde hissetmemek! Üzerimdeki cekete sıkı sıkı sarınıp çantamın üzerine oturarak sırtımı arkamdaki sert kayaya yaslıyorum ve başlıyorum beklemeye.

Nihayet sabah oluyor. Biraz uyumuş olmalıyım – sahile vuran dalgaların sesiyle kesintiye uğrayan bölük pörçük yorgunluk kaçamakları. Kaskatı kesilmiş her yanı; acı içinde geriniyorum ve parlak bir turuncuya boyanmış gökyüzünü izlemek için ayağa kalkıyorum. Aydınlığına rağmen güneş hiç ısıtmıyor. Tir tir titriyorum. Bunun iyi düşünülmüş bir kaçış planı olduğu söylemez.

Patika yol gün ışığında fazla zorlu görünmüyor ve yamaçlar da zannettiğim gibi boş değil. Yarım kilometre kadar ötede tek katlı, sıradan bir bina var, onun hemen yanında ise dizi dizi sıralanmış karavanlar. Yeni bir başlangıç için her yer kadar uygun bir yer.

“Günaydın.” Karavan parkındaki dükkânın göreceli sıcaklığında, sesim ince ve tiz çıkıyor. “Ben kalacak bir yer arıyorum.”

“Tatil için mi geldiniz?” diye soruyor kadın. İri memeleri tezgâhın üstündeki bir seyahat dergisinin üzerinde. “Yılın garip bir zamanını seçmişsiniz.” Yüzündeki gülümseme, iğneleyici sözlerinin iğnesini söküp atıyor. Karşılık olarak gülümsemeye çalışıyorum, ama yüzüme söz geçiremiyorum.

“Buraya yerleşmeyi düşünüyorum,” diyerek güçlkle cevap veriyorum. Berbat görünüyor olmalıyım: saçım başım dağılmış, üstüm başım kir içinde. Dişlerim birbirine vuruyor ve tir tir titremeye başlıyorum. Soğuk kemiklerime kadar işlemiş.

“Öyleyse kiralık bir yer arıyorsunuz?” diyor kadın neşeyle. Hiç de öyle görünüşümden rahatsız olmuş gibi bir hali yok. “Fakat biz kış sonuna kadar kapalıyız. Mart’a kadar sadece dükkân açık. O yüzden siz en iyisi Iestyn Jones’la görüşün; yolun sonundaki kır evinin sahibidir kendisi. Onu aramamı ister misiniz? Ama önce güzel bir fincan çaya ne dersiniz? Dışarısı buz gibi ve siz de donmak üzeresiniz.”

Kadın beni tezgâhın arkasındaki tabureye doğru geçiriyor ve sonra arka odaya geçip gözden kayboluyor. Ama kaynayan çaydanlığın fokurtuları arasında sesi gelmeye devam ediyor.

“Benim adım Bethan Morgan. Burayı ben işletiyorum, yani Penfach Karavan Park’ını; kocam Glynn de çiftlikle ilgileniyor.” Kadın açık kapıdan başını uzatıp bana gülümsüyor. “Yani en azından elinden geleni yapıyor işte, ama bugünlerde çiftçilik zor zanaat. Tüh! Ben Iestyn’i arayacaktım, değil mi?”

Bethan bir cevap beklemeden birkaç dakikahğına ortadan kaybolurken bana da alt dudağımı kemirmek düşüyor. Ellerimize çay fincanlarımızı alıp karşılıklı oturur oturmaz, kadın sorular sormaya başlayacak. Bunlara ne cevap vereceğimi düşünüyorum kara kara. Göğsümün içinde şiştikçe şişen bir balon var sanki.

Fakat Bethan geri döndüğünde hiçbir şey sormuyor. Ne zaman geldiğimi, neden Penfach’ı tercih ettiğimi, hatta nereden geldiğimi bile sormuyor. Sadece şekerli çay dolu eski bir fincanı elime tutuşturup sandalyesine geri dönüyor. Kat kat giyindiği için zayıf mı şişman mı pek belli değil, ama sandalye kolları yumuşak etine battığına göre, oturduğu yerde çok da rahat olmasa gerek. Kırklı yaşlarında falan olmalı herhalde, ama düzgün yuvarlak yüz hatları ve geride toplayıp atkuyruğu yaptığı uzun siyah saçları sayesinde daha genç gösteriyor. Uzun siyah eteğinin altına bağcıklı botlar giymiş. Üst üste giydiği tişörtlerin yanı sıra, sırtında bir de ayak bileklerine kadar uzanan ve oturunca yerleri süpüren bir hırka var. Arkasındaki pencere pervazında, yanmış bir tütsü çubuğunun uzun ince kül kalıntısı göze çarpıyor. Havada ise tatlı bir baharat kokusu. Tezgâhın üstündeki eski model yazarkasadan simli bir yılbaşı şeridi sallanıyor.

"Iestyn yolda," diyor Bethan. Tezgâha üçüncü çay fincanını da koyduğuna göre, Iestyn –artık her kimse– birkaç dakikalık mesafede olmalı.

"Iestyn kim?" diye soruyorum. Herkesin herkesi tanıdığı bu yere gelmekle hata mı ettim acaba? Kimsenin kimseyi tanımadığı bir şehre, kalabalık büyük bir şehre gitmeliydim belki de.

"Yolun sonundaki çiftliğin sahibidir kendisi," diyor Bethan. "Penfach'ın öteki tarafında, bizim yamaçta ve sahili takip eden patika üzerinde keçileri var." Bethan eliyle deniz tarafını işaret ediyor. "Onun evini tutarsan, ikimiz komşu olacağız demektir, ama öyle bir saray falan bekleme sakın." Bethan bir kahkaha atıyor ve ben de ister istemez gülümsüyorum. Kadının dobralığı bana Eve'i hatırlatıyor. Gerçi benim sıska titiz ablam yaptığım benzetmeyi duysa, kesin dehşete düşerdi.

"Çok büyük bir yere ihtiyacım yok zaten," diyorum karşılık olarak.

"Yalnız, Iestyn öyle çok konuşkan bir tip değildir," diyor Bethan, sanki buna üzülecekmişim gibi. "Ama iyi bir adamdır. Koyunlarını burada bizimkilerin yanında tutuyor," diyerek belli belirsiz bir el hareketiyle kara tarafını işaret ediyor. "Ve tabii herkes gibi o da ek kazanç sağlamanın peşinde. Ne diyorlardı adına? Sepeti çeşitlendirme?" Bethan alaycı bir homurtu çıkarıp devam ediyor. "Her neyse, Iestyn'in köyde bir evi var ve bir de yolun sonundaki bu kır evi: küçük bir yazlık işte."

"Kiraya verilecek yer orası oluyor herhalde?"

"Eğer kiralarsan, uzun bir aradan sonra ilk olacaksın." Adamın sesiyle irkilerek arkama dönüyorum. Kapı eşiğinde hafiften yapılı bir adam duruyor.

"O kadar da kötü durumda sayılmaz canım!" diye itiraz ediyor Bethan. "Hadi gel, çayını iç. Sonra da hanımefendiyi alır, evi gösterirsin."

Iestyn'in yüzü o kadar esmer, o kadar buruşuk ki, gözleri bile zor görünüyor. Giysilerinin üzerine geçirdiği toz içindeki lacivert iş tulumunun baldırları, yağlı parmak izleriyle dolu. Nikotinden

sararmış beyaz bıyığının altından çayını höpürdöten Iestyn, bir yandan da göz ucuyla beni süzüyor. “Çoğu insan yola çok uzak buluyor evi,” diyor Iestyn, çözmekte zorlandığım ağdalı bir aksanla. “Bavullarını o kadar uzağa taşımak istemiyorlar.”

“Evi görebilir miyim?” Kimsenin beğenmediği bu boş kulübenin aradığım şey olmasını umarak ayağa kalkıyorum.

Iestyn çayını iştahla yudumlayıp ağzının içinde döndüre döndüre içmeye devam ediyor. Ve nihayet halinden memnun bir oh çekerek dışarı çıkıyor. Bethan’a bakıyorum.

“Ne demiştin sana? Konuşmaktan hoşlanmaz!” diyor Bethan gülerek. “Hadi, elini çabuk tut. Seni beklemez.”

“Çay için teşekkürler.”

“Benim için zevkti. Yerleşince yine beklerim.”

Tutamayacağımı bildiğim halde, “Mutlaka gelirim,” diye söz veriyorum hiç düşünmeden ve telaşla dışarı koşturuyorum. Iestyn, her yanı kuru çamurla kaplı ATV motorunun üzerine oturmuş, beni bekliyor.

Motoru görünce, ayaklarım tereddüt içinde geri gidiyor. Arkasına binmemi beklemiyor herhalde! Hem de taşınalı daha beş dakika bile olmadan?

“Buralarda en kolay ulaşım yolu bu,” diye bağıyor Iestyn, motorun gürültüsünü bastırmak için.

Başım dönüyor. O an evi görme ihtiyacım mı, yoksa beni olduğum yere mihlayan şu ilkel korku mu daha ağır basıyor, emin değilim.

“Eğer geliyorsan, geç arkaya.”

Zoraki adımlarla yürüyüp bin bir tereddütle adamın arkasına oturuyorum. Tutunacak bir yer yok, ama herhalde Iestyn’e sarılacak halim de yok! O yüzden iki elimle motorun selesine tutunuyorum ve Iestyn’in gaza basmasıyla birlikte, engebeli sahil yolunda hızla ilerlemeye başlıyoruz. Koy, yanı başımızda boylu boyunca uzanıyor. Dalgalar şimdi iyice sahile sokulmuş, peş peşe kayalıkları dövüyor. Ama yol kumsaldan yukarı tırmanan patikaıyla birleşince, Iestyn denizden uzaklaşmaya başlayarak moto-

run yönünü karaya çeviriyor. Omzunun üstünden yüksek sesle bir şeyler söyleyip bana ilerideki bir noktayı gösteriyor. Gözlerim hemen yeni evim olmasını umduğum yeri arıyor.

Bethan kır evi demişti ama buraya ancak kulübe denebilir, belki biraz daha fazlası. Beyaza boyanmış dış kaplamaları dört elementle olan savaşı uzun zaman önce kaybetmiş ve geriye kala kala kirli bir gri kalmış. Geniş ahşap kapı, saçakların altından göz kırpan iki küçük pencereyle hiç de orantılı durmuyor. Evin boyutları göz önüne alındığında pek mümkün görünmüyor ama yukarıdaki çatı penceresine bakılırsa, ikinci bir kat daha olmalı. Iestyn'in neden burayı kiraya vermekte zorlandığı ortada. Dış duvarlardaki rutubeti ya da çatıdaki eksik kiremitleri birleştirine yutturmaya çalışmak, en cingöz emlakçı için bile zor olurdu herhalde.

Iestyn kapıyı açarken, sırtımı eve dönüp sahile doğru bakıyorum. Buradan karavan parkını görebileceğimi düşünmüştüm ama yol sahilden uzaklaşarak epey aşağı indiği için şu anda ufku göremeyeceğimiz kadar sığ bir noktadayız. Üstelik koy da görünmüyor, ama kayalıklara çarpan dalgaların sesi duyuluyor – her dalganın arası üç saniye. Martılar tepemizde daireler çiziyor. Seslerini karanlıkta miyavlayan kedi yavrularına benzetiyorum ve aniden ürpererek kendimi bir an önce içeri atmak istiyorum.

Zemin kat en fazla dört metre uzunluğunda; yaşam alanını açık mutfaktan ayıran, yüzeyi aşınmış ağaç bir masa var; hemen tepesinde ise meşe ağacından kalın bir kiriş.

Üst katta yatak odasıyla yarım küveti olan küçük bir banyo var sadece. Sırları dökülmüş leke içindeki aynada yüzüm eğri büğrü görünüyor. Kızıl saçlılara özgü açık bir tenim var, ama cılız ışık omuzlarımdan aşağı dökülen koyu kızıl saçlarla birleşince, cildim sanki daha da saydamlaşıyor; suratım kireç gibi bembeyaz. Tekrar alt kata indiğimde, Iestyn'i şöminenin yanında odun istiflerken buluyorum. İşini bitirince, odanın diğer tarafına yürüyüp kuzinenin başında duruyor.

“Kuzine biraz alengirli.” Iestyn, ısıtma haznesinin çekmece-sini küt diye çekince yerimden sıçıyorum.

“Evi kiralayabilir miyim? Lütfen?” Sesimde öylesine çaresiz bir tonlama var ki, kim bilir adam hakkımda ne düşünecek!

Iestyn şüpheli gözlerle beni süzüyor. “Ödeme gücünüz var, değil mi?”

Birikmiş paramla ne kadar idare ederim ya da bitince ne yaparım bilmiyorum ama, “Evet,” diyorum kararlılıkla.

Iestyn pek ikna olmuş görünmüyor. “Ne işle meşgulsünüz?” diye soruyor.

Çamur kaplı atölyem geliyor aklıma. Gerçi elimin acısı artık eskisi kadar yoğun değil ama parmaklarım öylesine hissiz ki, artık çalışabileceğimden emin değilim. Eh, artık heykeltıraş da olmadığuma göre, neyim ben öyleyse?

“Sanatçıyım,” diyorum nihayet.

Iestyn, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi homurdanıyor.

Üzerinde anlaştığımız kira bedeli her ne kadar komik bir rakam olsa da, kenara koyduğum paranın hızla suyunu çekeceği belli. Ama yine de bu küçük taş ev artık birkaç aylığına benim. Bir yer bulmuş olmanın rahatlığıyla derin bir nefes alıyorum.

Iestyn cebinden çıkardığı eski bir makbuzun arkasına cep telefonunun numarasını karalıyor. “Bu ayın kirasını Bethan’a bırakabilirsiniz,” dedikten sonra başıyla selam verip dışarı çıkıyor ve ATV’sine atladığı gibi büyük bir gürültüyle motoru çalıştırıyor.

Bir süre arkasından baktıktan sonra kapıyı kilitleyip inatçı sürgüyü çekiyorum. Kış güneşine rağmen hava buz gibi. Üst kata çıkıp yatak odasının perdelerini ve aralık bırakılmış banyo pencesini kapatıyorum. Alt katın perdeleri metal kornişte kaymamak için direniyor; belli ki kapanmaya alışkın değiller. Birazcık asılınca ortalığı bir toz bulutu kaplıyor. Pencerele en ufak bir rüzgârda zangır zangır sarsılıyor. Soğuk hava perdeler sanki hiç yokmuş gibi gevşek pervazların arasından üfürmeye devam ediyor.

Kanepeye oturup kendi nefesimi dinliyorum. Dalgaların sesi duyulmuyor, ama yalnız bir mantının hüzünlü ciyaklaması geliyor kulağıma; tıpkı bir bebek ağlaması gibi. Duymamak için ellerimle kulaklarımı tıkıyorum.

Bir süre sonra yorgunluğa teslim olup oturduğum yere top gibi kıvrılıveriyorum. Bacaklarımı göğsüme çekip dizlerime sarılıyorum; yüzümü kot pantolonumun sert kumaşına bastırıyorum. Göz göre göre yükselen bir duygu dalgasının girdabında buluyorum kendimi. Öyle şiddetli bir duygusal patlama ki bu, nefes bile alamıyorum. Hissettiğim bu acı böylesine canımı yakarken, nasıl hâlâ hayatta kalabiliyorum? Paramparça olmuş kalbim nasıl hâlâ çarpmaya devam edebiliyor? Onun o güzel yüzünü canlandırmaya çalışıyorum zihnimde, ama gözlerimi kapadığımda gözümün önüne gelen tek şey, kollarımda öylece yatan cansız bedeni. Onu kaybettim ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

5

“Patron, Şu vur-kaç olayıyla ilgili konuşmak için biraz vaktin var mı?” dedi Kütük, başını Ray’in kapısından uzatarak. Hemen arkasında Kate vardı.

Ray başını kaldırıp baktı. Son üç aydır soruŐturma iyice tavsamıŐ ve listede iyice gerilere dűŐerek yerini çok daha acil baŐka iŐlere bırakmıŐtı. Yine de Ray, haftada iki kez Kütük ve ekibiyle birlikte geliŐmelerin üzerinden geçmeye devam ediyordu. Ama artık olayla ilgili tek bir telefon gelmiyordu ve haftalardır ellerine yeni bir bilgi geçmemiŐti.

“Elbette,” dedi Ray.

Kate’le birlikte içeri girip oturunca, Kütük doğrudan konuya girdi. “Jacob’ın annesini bulamıyoruz.”

“Nasıl yani?”

“Öyle işte. Telefon tamamen iptal ve evi de boş. Kadın ortadan kayboldu.”

Ray önce Kütük’e, sonra gayet huzursuz görünen Kate’e baktı. “Lütfen bunun bir Şaka olduğunu söyleyin.”

“Öyleyse bile, esprinin ne olduğunu hiçbirimiz çözemedik,” dedi Kate.

“O bizim tek tanığımız!” diye gürledi Ray. “Kurbanın annesi olduğunu bilmem söylememe gerek var mı? Olacak iş değil! Onu nasıl kaybedersiniz?”

Kate'in kıpkırmızı kesildiğini görünce, Ray sakinleşmek için kendini zorladı.

"Pekâlâ, şimdi bana olan biteni en başından anlatın."

Kate, Kütük'e bakınca, Kütük "sen anlat" der gibi başını salladı. "Basın toplantısından sonra onunla pek işimiz olmadı aslında," dedi Kate. "İfadesini alıp sorgusunu tamamlamıştık zaten. O yüzden gerisini Aile İrtibat Memuru'na bıraktık."

"Aile İrtibat Memuru kimdi?" diye sordu Ray.

"Polis memuru Diana Heath," dedi Kate duraksayarak. "Roads Karakolu'ndan."

Ray mavi ajandasına küçük bir not alıp Kate'in devam etmesini bekledi.

"Diana geçen gün Jacob'ın annesinin nasıl olduğunu görmek için evine gitmiş, ama ev kapı düvarmış. Kadın taşınmış."

"Peki, komşular ne diyor?"

"Kimsenin bir şey bildiği yok," dedi Kate. "Zaten hiçbiriyle gittiği yerin adresini verecek kadar samimi değilmiş ve gittiğini gören de olmamış. Yani kadın resmen buharlaşmış."

Kate, Kütük'e kaçamak bir bakış atınca, Ray gözlerini kısarak ona baktı. "Bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

Kütük şöyle bir duraksayıp söze girdi.

"Anlaşılan o ki, yerel bir web sitesinde anneye ilgili bazı ters tepkiler dile getirilmiş: Kışkırtıcı yorumlar yapan biri, kadının kötü bir anne olduğunu falan yazmış."

"Hakaret etmiş mi?"

"Muhtemelen. Fakat yorumların hepsi sonradan silinmiş. Ama Bilgi İşlem'den rica ettim, silinen dosyaları kurtarmaya çalışacaklar. Fakat hepsi bu değil, patron. Kazadan hemen sonra kadının ifadesini alan üniformalı memurların biraz ileri gitmiş olabileceği söyleniyor. Bir parça duyarsız davranmışlar. Görünüşe bakılırsa, Jacob'ın annesi kazadan onu sorumlu tuttuğumuzu düşünmüş ve bunun sonucunda da sürücüyü bulmak için yeterince gayret sarf etmediğimize inanmış."

"Tanrım!" diye homurdandı Ray. Müdürün bunları duymamış olmasını umarak çok şey mi istiyordu acaba? "Peki, polisin

tavriyla ilgili hoşnutsuzluğunu belirten herhangi bir şikâyetle bulunmuş mu o gün?"

"Doğrusu, biz ilk kez Aile İrtibat Memuru'ndan duyduk bunu," dedi Kütük.

"Gidip okulla konuşun," dedi Ray. "Onunla irtibatı olan birileri mutlaka olmalı. Ayrıca semtteki polikliniklere de soralım. O mahallede en fazla iki-üç tane olmalı. Çocuklu bir anne olarak mutlaka birinde kaydı vardır. Eskiden hangi polikliniğe bağlı olduğunu bulabilirsek, sağlık bilgilerinin gönderildiği yeni polikliniğin adresine de ulaşabiliriz belki."

"Tamam patron."

"Ve Tanrı aşkına, onu kaybettiğimizi sakın medya duymasın," dedi Ray alaycı bir gülümsemeyle. "Yoksa tepemize binerler!"

Herkesin suratı bir karıştı.

"Anahtar tanışımızın kaybolmasını saymazsak," diye devam etti Ray, "bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Çapraz soruşturmalarda da sıfır çıktık," dedi Kate. "Bize gelen birkaç çalıntı araba vakası vardı ama hepsine baktık. Bu arada, o gece aşırı hız kameralarına yakalanan tüm araçları da gözden geçirdik. Bristol'daki bütün oto tamircilerini ve yetkili servisleri tek tek dolaştım. Kimse şüpheli bir durum hatırlamıyor; en azından bana söyledikleri bu."

"Peki ya Brian ve Pet? Güvenlik kameralarından hiçbir şey çıkmadı mı?"

"Kamera kayıtlarını izlemekten ikisi de şaşa oldu," dedi Kütük. "Polise ve belediyeye ait tüm kamera kayıtlarına baktıklar. Şimdi de benzin istasyonlarının güvenlik kameralarını inceliyorlar. Vur-kaç olaymdan birkaç dakika sonra Enfield Caddesi yönünden gelen bir aracın üç farklı kamerada görüntüsünü yakaladılar. Önündeki araçları sollamak için birkaç tehlikeli manevra yapıyor ve gözden kayboluyor. Sonrasında başka bir görüntüsünü yakalayamadık. Aracın markasını ve modelini belirlemeye çalışıyorlar, ama olayla hiçbir ilgisi de olmayabilir tabii."

"Harika. Güncelleme için teşekkürler," dedi Ray. Hâlâ hiçbir ilerleme kaydedememişlerdi. Ray hayal kırıklığını gizleyebilmek

için bakışlarını kaçırarak saatine baktı. “Neden şu köşedeki bara gitmiyorsunuz? Önce şefi aramam gerek, ama yarım saat içinde yanınızda olurum.”

“Kendin kaşındın,” dedi Kütük. Zaten biraya asla hayır demezdi. “Ne dersin Kate?”

“Neden olmasın? Mademki sen ısmarlıyorsun.”

Ray’ın bara gelebilmesi yaklaşık bir saati bulmuştu ve diğerleri çoktan bir bira devirip ikinciye geçmişlerdi. Diğerlerinin şalteri kapatıp iş modundan bu kadar kolayca çıkabilmelerini gerçekten kıskanıyordu. Halbuki onun midesine şefle yaptığı görüşmeden kalma kocaman bir yumru oturmuştu. Gerçi şef yeterince nazik davranmıştı ama mesaj gayet açıktı: Bu soruşturmanın sonu gelmek üzereydi! Barın içerisi sıcak ve sessizdi ve Ray bir saatliğine de olsa işi bir kenara bırakabilmeyi umuyordu. Futboldan ya da hava durumundan bahsetmeyi, beş yaşındaki bir çocuk ve kayıp araba dışında herhangi bir konuda sohbet edebilmeyi özlemişti gerçekten.

“Senden umudumu kesmiştim artık,” diye homurdandı Kütük.

“Yoksa hesabı ödemek için cüzdanını mı çıkardın?” dedi Ray, Kate’e göz kırparak. “Mucizelerin sonu yok elbette.” Ray bir bira sipariş edip elinde üç paket cipsle masaya geri döndü.

“Şefle görüşmen nasıl geçti?” diye sordu Kate.

Ray onu duymazdan gelemezdi, tabii yalan da söyleyemezdi. Biraz zaman kazanmak için birasından bir yudum aldı. Kate hevesle gözlerini üzerine dikmiş, daha fazla kaynak ya da daha büyük bir bütçe haberi almak için sabırsızlıkla bekliyordu. Ray onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu, ama önünde sonunda öğrenecekti nasıl olsa. “Dürüst olmak gerekirse, çok boktandı. Brian ve Pat’i bizden alıp yeniden devriyeye veriyorlar.”

“Ne? Nedenmiş o?” Kate, elindeki kadehi masaya öyle bir sert vurmuştu ki, birası az kalsın ortalığa saçılıyordu.

“Bu kadar uzun bir süre yanımızda kalmaları bile şans sayılır,” dedi Ray. “Güvenlik kameralarıyla gerçekten iyi iş çıkardılar.

Ama devriyedekiler onların yokluğunu sonsuza dek kapatamaz. Ayrıca acı gerçek şu ki, bu soruşturma için daha fazla bütçe ayıramayız. Elimizde bunu haklı gösterecek hiçbir şey yok. Üzgünüm.” Ray sanki bu karardan bizzat kendisi sorumluymuş gibi bir de özür dilemişti, ama bu Kate’in verdiği tepkiyi değiştirmede.

“Öylece pes mi edeceğiz yani?” Kate sinirinden bir bardak altlığı alıp kenarını küçük küçük yolmaya başlamıştı.

Ray iç geçirdi. İnsan hayatının –bir çocuğun hayatının– değerini bir soruşturmanın maliyetiyle ölçen bu sistem gerçekten insanın zoruna gidiyordu. İnsan böyle bir şeye nasıl değer biçebilirdi?

“Pes ettiğimiz falan yok,” dedi Ray, “şu sis lambaları üzerinde hâlâ çalışıyoruz, değil mi?”

Kate başını salladı. “Vur-kaç olayını takip eden hafta içinde sis lambası değiştirilen yetmiş üç araç tespit ettik. Kaskoların karşıladığı işlerin hiçbirinde şimdilik bir tuhaflığa rastlamadık. Ödemeyi elden yapanları da incelemeye devam ediyoruz.”

“Gördün mü bak? Her an bir şey bulabiliriz. Sadece biraz daha hesaplı gideceğiz, o kadar.” Ray, ona destek olsun diye Kütük’e baktıysa da aradığını bulamamıştı.

“Patronlar sadece bir an önce sonuç almaya bakar, Kate,” dedi Kütük. “Eğer bir işi birkaç hafta –hatta tercihen birkaç gün– içinde çözemezsek, listedeki önceliğini kaybeder ve onun yerini başka bir iş alır.”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum,” dedi Kate, “ama bu, yapılanın doğru olduğunu göstermez, öyle değil mi?” Kate, bardak altlığından kopardığı minik parçaları eliyle süpürerek masanın ortasında topladı. Kızın ellerine bakan Ray, tırnaklarının ojesiz, uçlarının ise kemirilmiş olduğunu fark etti. “Biliyor musun, içimden bir ses bulmacanın son parçasına çok yaklaştığımızı söylüyor,” diye devam etti Kate.

“Haklı olabilirsin,” dedi Ray. “Ama bu olayın yanı sıra başka işler üzerinde çalışmaya da hazır olun. Balayı sona erdi.”

“Bu arada, belki şehir hastanesinde biraz araştırma yapabilirim diye düşündüm,” dedi Kate. “Çarpma sırasında sürücü de

yara almış olabilir pekâlâ; belki bir ezik falan. Olayın olduğu gece şehir hastanesinin aciline bir devriye aracı göndermiştik zaten, ama şüphelimiz olayın hemen ardından hastaneye gitmemiş de olabilir tabii. Sonradan gitme olasılığına karşı, hastane kayıtlarının detaylı bir takibini yapmamız şart.”

“İyi düşünmüşsün,” dedi Ray. Kate’in önerisiyle, aniden aklının ucuna bir şey gelir gibi olmuştu. Sanki yapması gereken bir şey vardı, ama ne? Bir türlü hatırlayamıyordu. “Southmead ve Frenchay’i de kontrol etmeyi unutmayın,” diye ekledi. Tam o sıra önündeki masada yüzüstü yatmakta olan cep telefonu, gelen bir mesajla titredi. Ray hemen telefonunu alıp mesajı okudu. “Hay lanet!”

Diğerleri ona baktı. Kate şaşkın görünüyor, Kütük ise sırtıyordu.

“Ne yapmayı unuttun yine?” dedi Kütük.

Ray yüzünü buruşturdu ama açıklama yapmadı. Birasını kafaya dikip cebinden bir onluk çıkararak Kütük’e uzattı. “Siz kendinize birer içki daha alm, benim eve gitmem gerek.”

Ray içeri girdiğinde, Mags bulaşık makinesini doldurmakla meşguldü. Tabakları makinenin içine öyle bir atışı vardı ki, Ray ister istemez irkildi. Mags saçını gevşek bir örgüyle geride toplamış, üzerine bir eşofman altıyla Ray’ın eski tişörtlerinden birini geçirmişti. Karısı hangi ara kendini bu kadar salmış, üstüne başına özen göstermeyi bırakmıştı? Ray böyle bir şeyi aklından geçirdiği için hemen pişman oldu. Kendisinin bu konuda konuşmaya bile hakkı yoktu.

“Özür dilerim,” dedi Ray söze girerek. “Tamamen aklımdan çıkmış.”

Mags bir şişe kırmızı şarap açtı. Ama masaya sadece bir tane kadeh koymuştu. Ray bunun üstünde durmanın pişkinlik olacağına karar verdi.

“Senden kırk yılda bir ilk kez bir yerde vaktinde olmanı istedim!” dedi Mags. “İşinin bazen her şeyden önce gelmesi gerektiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Gerçekten! Ama bu tam iki haf-

ta öncesinden ayarlanmış bir randevuydu. İki hafta! Ve sen bana söz vermiştin, Ray!"

Mags'in sesi titriyordu. Ray onu sakinleştirmek için kolunu ürkekçe omzuna attı. "Özür dilerim Mags. Çok mu kötü geçti?"

"İdare eder," dedi Mags. Silkinip Ray'in kolundan kurtularak mutfak masasına oturdu ve şarabından iri bir yudum aldı. "Yani öyle çok kötü bir şey söylemediler. Ama Tom'un okula diğer çocuklar kadar iyi uyum sağlayamadığını düşünüyorlar. Bu konuda biraz endişeliler."

"Peki, öğretmenler bu konuda ne yapıyormuş?" Ray, dolaptan bir kadeh alıp kendine şarap koyduktan sonra masaya geçip Mags'in karşısına oturdu. "Onunla konuşmuşlardır herhalde?"

"Tom her şeyin yolunda olduğunu, bir sıkıntısı olmadığını söylüyormuş," dedi Mags omuz silkerek. "Bayan Hickson onu motive edebilmek, derslere olan ilgisini artırabilmek için her şeyi denemiş, ama Tom sınıfta tek kelime etmiyormuş. Belki de sadece sessiz bir çocuktur, diye düşünmüş o da."

Ray homurdandı. "Sessiz mi? Tom mu?"

"Aynen!" dedi Mags, Ray'e bakarak. "Keşke sen de orada olsaydın. Çok iyi olurdu gerçekten."

"Tamamen aklımdan çıkmış. Gerçekten çok üzgünüm, Mags. Felaket yoğun bir gündü yine. Ben de sonra bir bira içmek için bara uğradım."

"Kütük'le mi?"

Ray evet anlamında başını salladı. Tom'un vaftiz babası olan Kütük, Mags'in zayıf noktasıydı. Mags, Ray'le ikisinin akşam biralarına ses etmez; kocasının "erkek-erkeğe" sohbet ihtiyacını haklı bulan bir eşin hoşgörüsüyle yaklaşırdı. Ray, her nedense Kate'ten bahsetmemiştii ve sebebini kendisi de bilmiyordu.

Mags iç geçirdi. "Peki, ne yapacağız?"

"Yakında düzelir. Sonuçta yeni bir okula başladı ve ortaokula geçmek bütün çocuklar için meseledir. Düşünsene, şimdiye dek hep küçük göldeki büyük balıktı, ama artık köpekbalıklarıyla yüzüyor! Sen endişe etme, ben onunla konuşurum."

"Ama sakın şu meşhur nutuklarından birini çekmeye kalkma..."

“Nutuk falan çekmeyeceğim!”

“...çünkü bu sadece daha da kötüye gitmesine neden olur.”

Ray, Mags’i daha fazla kızdırmamak için çenesini kapamaya karar verdi. O ve Mags iyi bir takımdı, ama söz konusu ebeveynlik olduğunda çok farklı yaklaşımlara sahiplerdi. Mags çocuklara karşı daha yumuşaktı ve kendi ayakları üzerinde durmalarına göz yummak yerine üzerlerine titremeyi tercih ediyordu.

“Merak etme, kesinlikle nutuk çekmeyeceğim,” diye söz verdi Ray.

“Okul, ilk birkaç ay gidişata bakıp ikinci dönem başladıktan birkaç hafta sonra yeniden görüşmemizi önerdi.” Mags delici bakışlarını Ray’in üzerine dikmişti.

“Tarihi söylemen yeterli,” dedi Ray. “Kesinlikle orada olacağım.”

6

Islak asfaltdan yansıyan araba farlarının ışığı her birkaç saniyede bir gözlerini kamaştırıyor. İnsanlar kaygan kaldırımlarda koşturmakla meşgul; yoldan geçen arabaların sıçrattığı çamur paçalarını ıslatıyor. Islanan yapraklar yola yapışmış, parlak renkleri kararıp donuk bir kah-verengiye dönüşmüş.

Boş bir sokak.

Jacob'ın koşması.

Islak asfaltdan gelen acı fren sesi, küt diye ön cama çarpan çocuk bedeni ve yola düşmeden önce havada takla atan gövdesi. Arabanın buğulanmış ön camı. Jacob'ın başının altında oluşan kan gölü. Verdiği son nefesin havada yükselen buharı.

Uykumdan çığlık çığlığa, sıçrayarak uyanıyorum. Güneş henüz doğmamış, ama yatak odasının ışığı açık: Çünkü karanlık benim için katlanılmaz. Kalbim küt küt çarpıyor; derin derin soluk alıp vererek sakinleşmeye çalışıyorum.

Nefes al, nefes ver.

Al, ver.

Sessizlik huzur verici olmaktan çok, boğucu! Sakinleşmeye çalışırken tırnaklarım avuçlarıma geçiyor. Rüyalarım her geçen gün daha sahici, daha canlı bir hal almakta. Onu gerçekten görüyorum. Kafasının asfalta çarpıp kırılırken çıkardığı o korkunç sesi duyuyorum...

Kâbuslar hemen başlamadı, ama artık buradalar ve bir türlü durmak bilmiyorlar. Her gece yatağa uzanıp uykuyla mücadele ederek kafamın içinde farklı senaryolar üretiyorum; hani okura alternatif finaller sunan şu çocuk kitaplarında olduğu gibi. Sonra gözlerimi sımsıkı kapayıp yarattığım alternatif finalin içine dalıyorum: Yola beş dakika önce ya da sonra çıktığımız alternatif bir final. Jacob'ın hayatta olduğu, tombul yanaklarının üzerine düşen o simsiyah kirpikleriyle yatağında sıcacık uyuduğu bir final. Ama hiçbir şey değişmiyor. Her gece, daha erken uyanmak için kendime söz veriyorum. Sanki gördüğüm şu kâbusa engel olursam, gerçeği değiştirebilmişim gibi. Ama kâbuslar artık neredeyse kalıplaşmış durumda. Haftalardır sistematik bir şekilde aynı rüyayı görüyor, gecede birkaç kez, ön cama küt diye çarpan küçük bir bedenin havada takla atarak ıslak asfalta düşüşünü izliyor, kendi çaresiz çığlıklarımı duyarak uyanıyorum.

Bu küçük kulübenin taş duvarları arasına hapsolmuş bir münzevi gibiyim. En fazla süt almak için köydeki bakkala gidiyorum; tost ve kahveyle yaşıyorum. Tam üç kez Bethan'ı görmek için karavan parkına gitmeye karar verdim ve üçünde de vazgeçtim. Keşke gidebilsem. Biriyle arkadaşlık etmeyeli uzun zaman oldu; tabii bir arkadaşla ihtiyaç duymalı da.

Gece boyunca uyuşmuş olan sol elimi kapatıp açıyorum. Bugünlerde eskisi gibi ağrımasa da, avucumda artık hiç his yok; iki parmağım tamamen felçli gibi. Şu karıncalanma hissinden kurtulmak için yumruğumu sıkıyorum. Aslında hastaneye gitmem gerekirdi elbette, ama Jacob'm başına gelenlerden sonra elimdeki yara aklıma bile gelmemiştii; ağrısıysa fazlasıyla hak edilmiş bir ceza gibiydi. O yüzden hastaneye gitmek yerine yarayı elimden geldiğince sarıp, hasarlı derinin üstündeki bandajı her gün dışlarını gıcırdatarak değiştirmiştim. Yara yavaş yavaş iyileşmişti ama avucumdaki hayat çizgisi artık sonsuza dek bir yara izinin altında kalmaya mahkûmdu.

Bacaklarımı kat kat battaniyelerin altından çıkarıp aşağı sallandırıyorum. Üst katta ısıtıcı yok ve buğulanan duvarlar nemden ıslıl ıslıl parlıyor. Hemen ayağıma bir eşofman altı, üzerime koyu

yeşil bir süveter geçirip yakanın içinde sıkışıp kalan saçlarımı bile dışarı çıkarmadan alt kata iniyorum. Yer karoları buz gibi. Soğuktan nefesim kesilerek spor ayakkabılarımı giyiyor, sokak kapısının sürgüsünü açıyorum. Hep erken kalkan biri oldum; sabah güneşiyle birlikte işbaşı yapar, kendimi atölyeme atardım. Şimdi işim olmadan kendimi kaybolmuş gibi hissediyorum; yeni bir kimlik arayışı içinde oradan oraya savrulur gibiyim.

Yazın buraları turist dolacak muhtemelen. Belki sabahın bu saatinde değil ya da benim kulübem gibi iç bölgelerde değil; ama sahilin kalabalık olacağı kesin. Fakat şimdilik kumsal sadece bana ait ve bunu bilmek insana huzur veriyor. Keyifsiz bir kış güneşi yamacın tepesinde ağır ağır yükselirken, koyun etrafını dolaşan patika yolda, yüzeyi buz tutmuş su birikintilerinden yansıyan parıltılar göze çarpıyor. Ağzımdan buharlar saça saça koşmaya başlıyorum. Bristol'da hiç koşmazdım, ama burada kilometreler vız geliyor.

Kalp atışlarımla eşzamanlı bir ritim tutturarak denize doğru sabit bir hızla koşuyorum. Taşlık yolda ayakkabılarıma yere çarparken çıkardığı sesleri duyuyorum, ama bu günlük koşular sayesinde artık idmanlıyım. Kumsala inen patikayı artık ezberledim; gözüm kapalı yürüyebilirim bu yolda. Yolun bitimine birkaç adım kala bir sıçrayışta atlayıveriyorum ıslak kuma. Yamacın kıyısından hafif tempoyla koşarak, kayalıkların denizle buluştuğu noktaya kadar kumsalı bir uçtan bir uca kat ediyorum.

Gelgitte göz alabildiğine çekilen denizin kumsalda bıraktığı çerçöp, sahil boyunca göze çarpan kavisli bir hat oluşturmuş. Tıpkı banyo küvetinin etrafında oluşan bir kir halkası gibi. Sırtımı kayalıklara dönüp hızlanarak bu kez de aksi istikamette koşmaya başlıyorum. Ayaklarım ıslak kumlara gömülüyor. Sert rüzgâra karşı başım önümde, sahil boyunca son sürat koşarken ciğerlerimin yandığını hissediyor, kulaklarıma hücum eden kanın sesini duyuyorum. Kumsalın sonuna yaklaşırken, karşımda duvar gibi yükselen kayalıkları fark ediyorum. Ama yavaşlamak yerine daha da hızlanıyorum. Rüzgârda saçım kırbaç gibi yüzümü dövüyor. Gözümün önündeki saçlardan kurtulmak için başımı sal-

lıyorum ve daha da hızlanıyorum. Ve tam çarpacakken, ellerimi öne doğru uzatarak soğuk kayaya tosluyorum. Hayatta. Ayakta. Kâbuslardan uzakta.

Açığa çıkan adrenalini nedeniyle tir tir titriyorum ve geldiğim yoldan gerisingeri yürümeye koyuluyorum. Islak kum ayak izlerimi tamamen yutmuş; iki kayalık arasında yaptığım koşunun izlerinden eser yok. Ayaklarımın dibinde, dalgaların kıyıya sürüklediği bir tahta parçası var. Eğilip tahtayı yerden alarak etrafımda gelişigüzel bir daire çiziyorum. Ama daha tahtayı yerden kaldırmadan, çizdiğim daire ıslak kumda kayboluyor. Bunun üzerine kıyıda birkaç adım uzaklaşıp kumun biraz daha kuru olduğu bir bölgede bir daire daha çiziyorum. Bu seferki biraz daha iyi. Tatildeki küçük bir çocuk gibi, aniden kumsala adımı yazmak geliyor içimden. Bu çocuksu heves beni gülümsetiyor. Tahta parçası hantal ve kaygan, ama sonunda bütün harfleri tamamliyorum ve birkaç adım geri çekilip eserime bakıyorum. Kumsalda adımı görmek garip geliyor – ne kadar cüretkâr ve pervasız bir manzara! Çoook çok uzun bir süredir görünmezdim. Peki ya şimdi? Neyim ben şimdi? Heykel yapamayan bir heykeltıraş. Çocuğu olmayan bir anne. Harfler görünmez değil. Hatta bas bas bağıryorlar: Kayalığın tepesinden görülebilecek kadar büyükler. Aniden korku ve heyecanla ürperiyorum. Yapacağım şey tehlikeli, ama yine de iyi hissettiriyor.

Kayalığın tepesinde, insanların tehlikeli uçurum kenarına yaklaşmamaları için konmuş eğreti bir çit ve uyarıcı bir levha var. Levhayı görmezden gelip tel çitin üzerinden atlayarak uçuruma birkaç santim mesafede duruyorum. Aşağıda boylu boyunca uzanan kumsal, güneş yükseldikçe renk alarak griden altın sarısına dönüşüyor. Ve kumsalın tam ortasında arz-ı endam eden ismim, onu yok olmadan yakalamam için bana meydan okuyor.

Gelgit dalgası gelip onu yutmadan önce fotoğrafını çekmeye karar veriyorum. Kendimi cesur hissettiğim o tek ânı mutlaka ölümsüzleştirmem gerek. Fotoğraf makinemi almak için hemen eve koşturuyorum. Adımlarım kuş gibi hafif şimdi; galiba kaçmak için değil de varmak için koştuğumdan.

İlk fotoğraf pek bir şeye benzemiyor. Çerçeve hatalı, harfler kıyidan çok uzak. Tekrar sahile koşup pürüzsüz kumsalı geçmişimden isimlerle dolduruyorum. Harflerin ıslak kumda kaybolmaması için acele ediyorum. Sonra biraz daha ileriye başka isimler yazıyorum: çocukken okuduğum kitaplardan bazı karakterleri ya da sırf kulağıma ahenkli geldiği için sevdiğim isimleri. Sonra fotoğraf makinemi çıkarıp iyice yere çömelerek farklı açılardan önce deniz kumunu, sonra kayaları ve ardından masmavi gökyüzünü fon alarak kumsaldaki isimlerin poz poz fotoğraflarını çekiyorum. Nihayet, son kareleri çekmek için dik yokuşu tırmanarak tekrar kayalığın tepesine çıkıyorum. Tehlikeli uçurum kenarında durup korkuya sırtımı dönüyorum. Kumsal irili ufaklı bir sürü yazıyla dolu. Üşütüğün teki kendini kaptırıp aklına eseni yazmış sanki. Ama yükselen deniz daha şimdiden harfleri yalamaya başlamış bile. Bu akşam deniz yeniden çekildiğinde kumsal tertemiz olacak ve ben yeniden başlayabileceğim.

Saatten hiç haberim yok, ama güneş iyice yükselmiş. Makinemde yüzden fazla fotoğraf olmalı. Üstüm başım ıslak kum içinde, saçlarım ise tuzdan kazık gibi olmuş. Eldivenim de yok, buz kesen parmaklarım sızım sızım sızlıyor. En iyisi eve gidip sıcak bir banyo yapmak. Sonra da çektiğim fotoğrafları bilgisayara yükler ve kayda değer bir şey yakalamış mıyım bakarım. Aniden içimde bir heves ve enerji dalgası kabarıyor; kazadan beri ilk kez bir amacım var!

Eve doğru yürümeye koyuluyorum, ama yol ayrımına gelince duraksıyorum. Karavan parkındaki Bethan geliyor aklıma. Tavrıları bana nasıl da ablamı hatırlatmıştı. Ev özlemiyle burnumun direği sızlıyor aniden. Bir anda kendimi karavan parkına giden yolda buluyorum. Ziyaret için ne bahane uyduracağım peki? Yanımda hiç para yok, yani süt ya da ekmek almaya gelmişim gibi yapamam. Belki bir şey sorabilirim, ama mantıklı bir şey bulmuyum. Gerçi ne sorarsam sorayım, Bethan bunu bahane ettiğimi anlayacak ve zavallının teki olduğumu düşünecek.

Daha yüz metre bile gitmeden hevesim kaçırıyor. Otoparka ulaşıncı, karşıdan dükkâna bakıyorum. Pencerede biri var.

Bethan mı acaba? Öğrenmek için durup beklemeden, arkamı döndüğüm gibi eve koşuyorum.

Eve varınca cebimden anahtarı çıkarıyorum, ama elimle dokunur dokunmaz kapı hareket ediyor – kilitli değil! Zaten oldukça eski ve kilit mekanizmasında da bir ayarsızlık var: Iestyn bana kapıyı sertçe çekip anahtarı nasıl belli bir açıyla çevirerek yuvasına oturtmam gerektiğini göstermişti, ama bazen on dakika uğraştığım oluyor. Iestyn bana telefon numarasını da bırakmıştı ama cep telefonumu fırlatıp attığımı bilmiyor tabii. Eve giren bir telefon hattı var, fakat bağlanmış bir telefon yok. Yani Iestyn'den gelip tamir etmesini istemek için Penfach'a kadar yürüyüp bir telefon kufübesi bulmam gerek.

İçeri gireli birkaç dakika olmadan kapı çalıyor.

"Jenna? Benim, Bethan."

Olduğum yerde öylece kalıp hiç ses etmesem mi acaba? Ama merakım galip geliyor ve heyecan duyarak açıyorum kapıyı. Ne garip! Kaçmak için onca yol geldikten sonra, şimdi Penfach'ta kendimi yalnız hissediyorum.

"Sana turta getirdim," diyor Bethan. Küçük bir mutfak beziyle örttüğü turta kabını göstererek davet beklemeden içeri giriyor. Ve elindekini kuzine sobanın hemen yanındaki mutfak tezgâhına bırakıyor.

"Teşekkür ederim." Havadan sudan bir sohbet konusu arıyorum şaşkın şaşkın, ama Bethan sadece gülümsüyor. Ağır yün mantosunu çıkarınca aklım başıma geliyor. "Çay içer misin?"

"Yapacaksan içerim," diyor Bethan. "Bir uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim. Sen daha önce uğrarsın diye düşünmüştüm ama yeni bir eve yerleşmenin nasıl olduğunu bilirim." Bethan duraksayarak etrafa şöyle bir göz atıp Iestyn'le birlikte eve ilk geldiğim günden pek de farklı görünmeyen boş oturma odasına bakıyor.

"Pek fazla eşyam yok," diyorum utanarak.

"Buralarda hangimizin var ki?" diyor Bethan neşeyle. "Önemli olan sıcak ve rahat olman."

O konuşurken ben ellerimle bir şeyler yapabilmenin mutluluğu içinde çayı demliyorum. Sonra çay fincanlarımızı alıp ahşap masaya geçiyoruz.

"Nasıl buldun bu taş evi bakalım?"

"Mükemmel. Tam istediğim gibi."

"Küçük ve soğuk yanı?" diyor Bethan bir kahkaha atarak. Gülerken çayı fincanın kenarından taşarak üzerine dökülüyor. Bethan elini pantolonun üzerinde gezdirince, kumaş çayı hepten emerek baldırının üzerinde siyah bir karaltıya dönüşüyor.

"Büyük bir yere ihtiyacım yok zaten. Ayrıca şömine de gayet güzel ısıtıyor," diyorum gülümseyerek. "Gerçekten sevdim bu rayı."

"Peki, senin hikâyen nedir Jenna? Hangi rüzgâr attı seni Pen-fach'a?"

"Burası çok güzel bir yer," demekle yetiniyorum sadece. Fincanımı ellerimin arasına alıp Bethan'ın delici bakışlarıyla göz göze gelmemek için bakışlarımı çayına dikiyorum. Neyse ki Bethan konunun üstüne gitmiyor.

"Haklısın aslında. Yılın bu zamanında kasvetli olmasına rağmen, yaşanacak daha kötü yerler de vardır elbette."

"Karavanları ne zaman kiraya vermeye başlıyorsunuz?"

"Paskalya tatilinde açarız sezonu," diyor Bethan, "sonra yaz ayları boyunca vızır vızır çalışırız. Buraları görsen tanıyamazsın. Ekimin ortasından sonra da yavaş yavaş azalmaya başlar işler. Seni ziyarete gelecek akrabaların olursa ve bir karavana ihtiyaç duyarlarsa haberim olsun; bu daracık yere misafir sığmaz ne de olsa."

"Çok nazıksın ama kimseyi beklemiyorum."

"Hiç akraban ya da ailen yok mu?" Bethan bakışlarını dosdoğru üzerime dikiyor ve gözlerimi kaçırmaya fırsatım olmuyor.

"Bir ablam var ama artık görüşmüyoruz."

"Neden, ne oldu ki?"

"Aman, her zamanki kardeş kavgaları işte," diyorum geçiştirerek. Onu dinlemem için yalvaran Eve'in o kızgın yüzü bugün gibi aklımda. Şimdi düşünüyorum da, fazlasıyla dik kafalıydım; aşktan gözüm hiçbir şey görmüyordu. Eve'i dinlemiş olsaydım, belki her şey çok farklı olurdu.

"Turta için teşekkür ederim," diyorum. "Çok düşüncelisin."

"Saçmalama," diyor Bethan. Ani konu değişikliğinden rahatsız olmuş gibi bir hali yok. Mantosunu giyip atkısını boynuna

birkaç kez doluyor. “Komşular bunun için var! Arayı fazla uzatmadan bir çay içmeye gelirsın artık.”

Sorulmuş bir soru yok. Ama yine de başımı sallıyorum. Koyu kahverengi gözlerini üzerime diyor Bethan ve birden kendimi çocuk gibi hissediyorum yine.

“Mutlaka geleceğim, söz veriyorum.” Bu kez sözümde samimiyim.

Bethan gidince, fotoğraf makinemin hafıza kartını alıp bütün fotoğrafları bilgisayarına yüklüyorum. Çoğu işe yaramaz şeyler, ama kumsaldaki yazıların arka fondaki dalgalı kış deniziyle mükemmel uyum sağladığı birkaç poz var. Bu arada, bir çay daha demlemek için çaydanlığı kuzine sobanın üzerine koyuyorum, ama sonra fotoğraflara dalıyorum ve ancak yarım saat sonra fark ediyorum: Çay hâlâ kaynamamış! Elimi uzatıp sobaya dokunuyorum. Kuzine soba taş gibi soğuk. Yine sönmüş! Fotoğraflarla uğraşmaya öyle bir dalmışım ki, evin soğuduğunu bile fark etmemişim. Soğuktan dişlerim takır takır birbirine çarpıyor ve istesem de buna engel olamıyorum. Bir an gözüm Bethan’ın tavuklu turtasına takılıyor ve açlıktan karnım guruldamaya başlıyor. Soba en son söndüğünde, yeniden yakmak iki günümü almıştı. Aynı şeyi yeniden yaşayacağımı düşününce omuzlarım çöküyor.

Kendimi sarsmam gerek! Ben hangi ara bu kadar zavallılaştım? Karar alma, sorun çözme yeteneğimi hangi ara kaybettim? Elimden gelen *sadece* bu mu?

Boş mutfakta kulak tırmalayan bir sesle, “Pekâlâ!” diyorum kararlılıkla. “Şu meseleyi çözelim bakalım.”

Güneş Penfach’ın üzerinde yükselirken, sonunda ev yeniden ısınmaya başlıyor. Sobanın önünde saatlerdir yere çölmekten dizlerim fena tutulmuş. Saçım başım kurum içinde. Ama Bethan’ın turtasını kuzinenin gözüne yerleştirirken, uzun zamandır hissetmediğim bir başarma duygusu var içimde. Hava aydınlanmış, sabah olmuş; sıradaki öğün akşam yemeği değil de kahvaltıymış; karnımın gurultuları çoktan geldiği gibi gitmiş – hiçbirisi umurumda değil. Akşam yemeğimi ısıtıp sofrayı kuruyorum ve her bir lokmanın tadını çıkarıyorum.

7

Alt kattan, “Hadi artık!” diye seslendi Ray, Tom ve Lucy’ye. Beş dakika içinde beşinci kez saatine bakıyordu. “Geç kalıyoruz!”

Sanki pazartesi sabahları yeterince stresli değilmiş gibi, geceyi kız kardeşinde geçiren Mags de evde değildi ve öğleden önce de dönmeyecekti. Dolayısıyla, Ray yirmi dört saattir tek başına cebelleşiyordu. Dün gece büyük aptallık edip çocukların geç saatte kadar film izlemesine izin vermiş, sabah yedi buçukta da, her daim cin gibi olan Lucy’yi bile yataktan kazıyarak uyandırmak zorunda kalmıştı. Şu anda saat sekiz buçuktu ve hızlanmaları şarttı. Ray’in saat dokuz buçukta emniyet müdürünün odasında olması gerekiyordu ve bu hızla ancak merdiven dibinde kök salıp hâlâ çocuklarına sesleniyor olacaktı.

“Acele edin biraz!” Ray telaşla evden çıkıp arabaya binerek motoru çalıştırdı. Öyle hızlıydı ki, rüzgârıyla savrulan kapı küt diye duvara çarpmıştı. Sonra ok gibi kapıdan fırlayan Lucy göründü. Taranmamış saçları pişmaniyeden halliceydi. Alelacele ön koltuğa geçip hemen babasının yanına oturmuştu. Lacivert okul eteği kırış kırıştı, diz altı çoraplarından biri ise daha şimdiden aşağı düşmüştü. Ondan tam bir dakika sonra Tom kapıda göründü. Avare avare arabaya doğru yürürken gömleği salkım saçaktı. Kravatını elinde tutuyordu ve belli ki takmaya niyeti yoktu. Tom, ergenlikle birlikte aniden boy atmıştı ve bu yeni irtifaya alışamadığı için olsa gerek, başı sürekli önde, sırtı kambur yürüyordu.

Ray araba camını açıp seslendi: "Kapıyı kapat Tom!"

"Hı?" Tom şaşkın şaşkın babasına baktı.

"Sokak kapısı!" Ray artık yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Mags bu teraneye her gün katlanıp çıldırmamayı nasıl başarıyordu, anlamak mümkün değildi! Bugün yapılacak sürüyle işi vardı ve şu okul telaşesi tam da gününe denk gelmişti.

"Haa," dedi Tom nihayet. Ve sahilde gezinir gibi yürüyüp kapıyı küt diye çekti. Sonra arabaya geri dönüp arka koltuğa oturdu. "Neden Lucy önde oturuyor?"

"Çünkü sıra bende."

"Hayır, değil!"

"Evèt, bende!"

"Yeter!" diye kükredi Ray.

Neyse ki sonraki beş dakika boyunca kimsenin çıtı çıkmamıştı. Lucy'nin okuluna vardıklarında Ray'ın tansiyonu normale inmek üzereydi. Ray, Mondeo'sunu yol kenarındaki sarı zikzakların üzerine park edip Lucy'yi sınıfına kadar geçirdi, kızının alnına bir öpücük kondurdu ve arabasının yanına tam zamanında döndü: Kadının teki arabanın başında durmuş, plakasını not alıyordu.

"Ah, demek sizdiniz!" dedi kadın. Koştura koştura gelen Ray, arabanın yanında neredeyse patinaj yaparak durmuştu. Kadın, parmağını sallayarak, "Bunu sizden hiç beklemezdim, dedektif!" dedi.

"Affedersiniz," dedi Ray. "Çok acelem var da. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

Kadın ukala tavırlarla elindeki kalemi pıt-pıt-pıt not defterine vurmakla meşguldü. Ray onu orada öylece bırakıp arabaya atladığı gibi vınladı. *Lanet olası okul-aile birliği*, dedi içinden. *Mafya olmuş bunlar resmen!* Bunların yapacak işleri yok, vakitleri çoktu!

"Eee?" dedi Ray, yan koltuğa göz atarak. Lucy arabadan iner inmez Tom öne geçmişti ve büyük bir azimle camdan dışarı bakıyordu. "Okul nasıl gidiyor?"

"İyi."

Öğretmeni, Tom'un daha kötüye gitmemekle beraber bir iyileşme de kaydetmediğini söylemişti. Ray ve Mags okuldaki veli

toplantisına gitmiş ve hiç arkadaşı olmayan, göstermesi gereken asgari çabanın bir milim üzerine çıkmayan ve asla derse katılma-
yan bir öğrenci portresiyle karşılaşmıştı.

"Bayan Hickson çarşamba günleri okul sonrası faaliyet gös-
terecek bir futbol kulübü açılacağını söyledi. Sen de katılmak ister
misin?"

"Sanmam."

"Gençken çok iyi futbol oynardım. Belki biraz sana da bulaş-
mıştır ha, ne dersin?" Ray, oğlunun baygın bir edayla göz devirdi-
ğini yüzüne bile bakmadan tahmin edebiliyordu. Galiba giderek
kendi babası gibi konuşmaya başlamıştı. Bunu fark edince irkildi.

Bu arada Tom, cevap vermeye bile tenezzül etmeden kulak-
lıklarını takmıştı!

Ray derin derin iç geçirdi. Ergenlik denen şu illet küçük oğ-
lunu huysuz, aksi bir gence dönüştürmüştü ve günü geldiğinde
aynı şeyi biricik kızıyla da yaşayacağını düşündükçe Ray'in ödü
patlıyordu. İnsan, çocukları arasında tabii ki ayırım yapamazdı
ama Lucy'ye karşı ayrı bir zaafı vardı. Dokuz yaşındaki ufaklık
hâlâ babasının peşinden koşturup kucağına atlıyor, yatmadan
önce masal diye tutturuyordu. Oysa Tom'la şu ergenlik canavarı
ortaya çıkmadan önce de boynuz tokuşturdukları olmuştu. "Aynı
sen!" diyordu Mags, ama Ray hiçbir benzerlik göremiyordu.

"Ben burada ineyim," dedi Tom, emniyet kemerini çözerek.
Araba hareket halindeydi.

"Ama daha okula iki sokak var."

"Hadi baba, uzatma. Yürümek istiyorum." Tom kapıya uza-
nınca Ray korkuya kapıldı. Çocuğun kapıyı açıp arabadan atlaya-
cağını sanmıştı bir an.

"Tamam, anladım!" Ray arabayı sağa çekip trafik işaretlerini
aynı sabah içinde ikinci kez görmezden gelerek durdu. "Farkında
mısın, yoklamayı kaçıracaksın?"

"Görüşürüz," dedi Tom ve aşağı atladığı gibi kapıyı çarptı!
Sonra da arabaların arasından zikzaklar çizerek karşı kaldırıma
geçip gözden kayboldu. Onun kibar, nazik, sevimli oğluna ne ol-
muştu böyle? Bu kabalık sadece geçici bir ergenlik âdeti miydi,

yoksa daha fazlası mı vardı? Ray başını iki yana salladı. Çocuk yetiştirmeyi kolay zannediyordu insanlar! Karmaşık suç dosyalarıyla kıyaslandığında, çocuk sahibi olmak parkta yürüyüşe çıkmak gibi gelebilirdi insana. Fakat Ray, Tom'la sohbet etmeye çalışmaktansa bir şüpheliyi sorguya çekmeyi tercih ederdi. Daha çok verim alacağı kesindi! Neyse ki çocukları okuldan Mags alacaktı.

Ray polis merkezine vardığında, Tom'la ilgili endişelerinin yerini başka şeyler almıştı. Emniyet müdürünün onu neden görmek istediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Şu vur-kaç dosyası neredeyse altıncı ayını dolduruyordu ve Ray, dış duvarları meşe panellerle kaplı ofisin hemen önündeki sandalyelerden birine oturunca, müdürün kişisel asistanı ona sempatik bir gülücük attı.

“Bir telefon görüşmesi var şu anda,” dedi kadın. “Fazla uzun sürmez.”

Emniyet Müdürü Olivia Rippon, zeki ama sert bir kadındı. Terfi edip hızla yükselerek Avon ve Somerset bölgelerinde yedi yıl emniyet amirliği yapmıştı. Kariyerinin bir döneminde Londra Emniyet Genel Müdürlüğü'ne aday gösterilen Olivia, “kişisel” sebeplerden ötürü kendi bölge müdürlüğünde kalmayı tercih etmişti ve şimdi aylık performans toplantılarında kıdemli memurların canına okumakla meşguldü. Olivia, gerçekten de üniforma giymek için yaratılmış kadınlardandı. Kestane rengi saçarını ciddi bir topuzla geriye toplar, kalın bacaklarını siyah opak çorapların arkasına gizlerdi.

Ray, avuçlarının terlemediğinden emin olmak için ellerini pantolonuna sildi. Bir keresinde, kadının gelecek vaat eden bir polisi sırf zavallı adamın terleyen avuçları “özgüven telkin etmediği için” terfi ettirmediğini duymuştu. Ray bu söylentinin doğru olup olmadığını bilmiyordu ama risk almaya hiç niyeti yoktu. Dedektif maaşıyla ailesini geçindirebiliyordu, ama çok rahat yaşadıkları söylenemezdi. Mags hâlâ öğretmen olmak için çabalıyordu, ne var ki sonuçta faturaları ödeyen Ray'di ve bir-iki terfi daha alırsa, Mags'ın çalışmasına gerek kalmadan kendilerini

toparlayabilirlerdi. Ray sabahki kaosu düşündü –Mags zaten çok yoruluyor, üstüne düşenden fazlasını yapıyordu– ve fazladan birkaç lüks için bir de çalışmak zorunda kalmasını istemezdi.

“İçeri girebilirsiniz,” dedi asistan.

Ray derin bir nefes alarak kapıyı açtı. “Günaydın efendim.”

Müdür, alamet-i farikası olan kargacık burgacık elyazısıyla önündeki not defterine harıl harıl bir şeyler karalarken kısa bir sessizlik oldu. Ray oyalanmak için kapı girişinde durup duvarları süsleyen sertifika ve fotoğraflara bakar gibi yaptı. Yerdeki lacivert halı, binadaki emsallerinden çok daha kalm ve yumuşaktı; odanın yarısını devasa bir toplantı masası kaplıyordu.

Diğer uçtaki yuvarlak hatlı büyük çalışma masasında ise Olivia Rippon oturmaktaydı. Sonunda kadın yazı yazmayı bırakıp başını kaldırdı.

“Fishponds’daki şu vur-kaç olayının dosyasını kapatmanızı istiyorum artık.”

Oturması için yer gösteren olmayacağı belliydi. Ray yine de, Olivia’ya en yakın sandalyeye geçip oturdu. Kadın tek kaşını havaya kaldırmış ama bir şey söylememiştii.

“Eğer birazcık daha zamanımız olsaydı...”

“Yeterince zamanınız vardı,” dedi Olivia. “Tamı tamına beş buçuk ay! Bu gerçekten utanç verici bir durum, Ray. Bültenlerde yayınlanan şu sözde güncellemeleriniz polisin başarısızlığını tekrar tekrar hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Dün akşam meclis üyesi Lewis aradı. Dosyanın kapanmasını istiyor. Tabii ben de!”

Ray artık sinirlenmeye başlamıştı. “Lewis? Hani şu sokak arası hız limitinin saatte otuz kilometreye düşürülmesi için verilen teklife itiraz eden adam mı?”

İşte bu sert bir yumruktu. Olivia soğukkanlı bir edayla onu süzdü.

“Dosyayı kapat, Ray.”

Tek kelime etmeden, ceviz çalışma masasının üstünden birbirlerine bakıyorlardı. Neyse ki ilk pes eden Olivia oldu. Oturduğu koltukta geriye yaslanan kadın, ellerini kenetleyerek söze girdi.

“Bak Ray, sen çok iyi bir dedektifsin ve dirayetin gerçekten takdire şayan. Ama mesleğinde ilerlemek istiyorsan şunu da kabul etmelisin: Polislik sadece soruşturmalardan ibaret değildir, bir o kadar da siyaset gerektirir.”

“Bunu kesinlikle anlıyorum, efendim.” Ray gerginliğini sesi-ne yansıtmamak için çaba harcıyordu.

“Güzel,” dedi Olivia. Kaleminin kapağını çıkarıp gelen-ev-rak tepsisinden sıradaki evrağı aldı. “Öyleyse anlaştık demektir. Dosya bugün kapanacak.”

Kriminal Şube’ye geri dönerken, Ray hayatında ilk kez trafikte sıkışıp kalmaktan memnundu. Vaziyeti Kate’e nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Düşünecek onca şey varken ne diye Kate’e kafa yoruyordu, ondan da pek emin değildi. Belki de kız Kriminal Şube’de hâlâ yeni olduğu içindi. Kate onca emek harcanmış bir soruşturmanın öylece rafa kaldırılmasına henüz alışkın değildi. Ama herhalde Kütük daha bir anlayışla karşılardı.

Karakola varır varmaz, Ray her ikisini de odasına çağırdı. İlk gelen Kate olmuştu. Elindeki kahve kupasını masadaki bilgisayarı yanına bıraktı. Burada bunlardan üç tane daha vardı – dibinde bir parmak kahve kalmış, ama soğuyup buz gibi olmuş üç kupa.

“Bunlar geçen haftadan mı kaldı?” diye sordu Kate.

“Evet. Temizlik görevlisi yıkamayı reddediyor artık.”

“Hiç şaşırmadım. Onları kendin de yıkayabilirsin, biliyorsun değil mi?” dedi Kate, yerine oturarak. Tam o sırada Kütük içeri girip başıyla Ray’i selamladı.

“Şu vur-kaç olayında, Brian’la Pat’in güvenlik kameralarında gördüğü arabayı hatırlıyor musun?” dedi Kate, Kütük oturur oturmaz. “Hani şu acelesi varmış gibi giden?”

Ray, evet anlamında başını salladı.

“Elimizdeki görüntü çok net olmadığı için aracın modelini falan tespit edemedik. O yüzden görüntüye bir de Wesley bak-sın istiyorum. Bir şey çıkmasa bile, listeden elemiş oluruz en azından.”

Polisin sık sık yardımına başvurduğu Wesley Barton, güvenlik kameraları konusundaki uzmanlığıyla nam salmış, kuru kemik, kansız cansız bir tipti. İşlerini Redland Caddesi'nde bodrum katındaki penceresiz ve havasız bir dairede yürüten Wesley, akıllara durgunluk veren sürüyle alet edevat kullanarak kamera görüntülerini iyileştiriyor, onları delil olarak kullanılmaya uygun hale getiriyordu. Polisle işbirliği yaptığına göre, Wesley'nin sabıkası temiz olmalıydı. Yine de bu alış-veriş Ray'in pek içine sinmezdi.

"Üzgünüm Kate, ama bunun için bütçe onayı veremem," dedi Ray. Onca emek verdikten sonra, yolun sonuna geldiklerini ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Wesley paragözün tekiydi ama aldığı paranın hakkını da verirdi. Kate'in çok yönlü düşünebilmesi de hoşuna gitmişti. Aslında kendine bile itiraf edemiyordu ama son haftalarda Ray dikkatini pek işe verememişti. Tom'la ilgili sıkıntılar aklını fazlasıyla meşgul ediyor, dikkatini dağıtıyordu. İster istemez bir an için oğluna öfke duydu. Evdeki sorunların işini etkilemesine izin vermemeliydi, bunun hiçbir mazereti olmazdı; hele ki bu kadar göz önündeki bir vakada. Ama artık çok geç, diye düşündü Ray öfkeyle. Ne de olsa şef hükmünü vermişti bir kere ve emir büyük yerdendi.

"Öyle çok yüksek bir maliyeti yok ki," dedi Kate. "Hem ben onunla konuştum ve..."

Ray araya girip sözünü keserek, "Bu soruşturmayla ilgili hiçbir şeye bütçe ayıramam artık," dedi. Sesinde imalı bir tonlama vardı. Bunu duyan Kütük, hemen Ray'e baktı. Sırada ne olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi meslekte.

"Müdür bana dosyayı kapatmamı söyledi," dedi Ray, gözlerini Kate'e dikerek. "Kararı kesin."

Bunu kısa bir sessizlik takip etti.

"Kararını alıp neresine sokması gerektiğini söylemişsindir umarım," dedi Kate gülerek. Ama başka gülen olmadı. Genç kadının bakışları önce Ray'e, sonra Kütük'e yöneldi. Yüzü allak bullak olmuştu. "Sen ciddi misin? Öylece pes edeceksin yani, öyle mi?"

"Devam edecek hiçbir şey yok ki elimizde," dedi Ray. "Yapabileceğimiz hiçbir şey kalmadı. Şu kırık sis lambası da bizi bir yere götürmedi..."

"Öne çıkan bir düzineden fazla araç plakası var," dedi Kate. "Yaptığı işin kaydını tutmayan ne kadar çok tamirci var, bir bilsen. Elbette bu onların izini süremeyeceğim anlamına gelmez. Sadece daha çok zamana ihtiyacım var."

"Boşuna uğraşıyorsun," dedi Ray nazikçe. "Bazen belli bir noktadan sonra bırakmayı da bilmek gerek."

"Biz elimizden geleni yaptık," dedi Kütük. "Ama bu iş samanlıkta iğne aramaktan farksız. Aracın ne plakasını biliyoruz, ne markasını, ne modelini, ne de rengini! Bundan daha fazlasına ihtiyacımız var, Kate."

Ray, Kütük'ün verdiği destek için minnettardı. "Ve daha fazlasına ne yazık ki sahip değiliz," dedi. "Dolayısıyla bu soruşturmayla şimdilik bir nokta koymak zorundayız. Elbette önemli bir gelişme olursa tekrar peşine düşeriz, ama aksi takdirde..." Ray sözünü bitiremedi. Emniyet Müdürlüğü'nün basın sözcüsü gibi konuştuğunun kendisi de farkındaydı.

"Bu tamamen siyasi bir karar, öyle değil mi?" dedi Kate. "Şef, 'Zıplayın!' diyor ve biz de sadece, 'Ne kadar yükseğe?' diyoruz." Ray, Kate'in bu durumu ne kadar kişisel algıladığını yeni fark ediyordu.

"Hadi ama Kate, bazen alınması gereken zor kararlar vardır. Bunu bilecek kadar vakit geçirdin sen de bu meslekte." Ray aniden duraksadı. Kate'e patronluk taslamak istemiyordu. "Bak, olayın üstünden neredeyse altı ay geçti ve hâlâ elle tutulur hiçbir şey yok elimizde. Ne bir görgü tanığı, ne de bir delil, hiçbir şey! Dünyanın bütün kaynaklarını bu işe ayırsak da, sağlam bir ipucu yakalayamadık. Üzgünüm ama üzerinde çalışmamız gereken başka soruşturmalar, uğruna mücadele etmemiz gereken başka kurbanlar da var!"

"Peki, denedin mi bari?" diye sordu Kate. Öfkeden yanakları kıpkırmızı kesilmişti. "Yoksa yelkenleri hemen suya mı indirdin?"

"Kate," dedi Kütük uyarmak ister gibi. "Biraz sakinleş lütfen."

Kate onu duymazdan gelerek meydan okurcasına Ray'e baktı. "Ama terfini riske atmak işine gelmemiştir herhalde! Şimdi durup dururken müdürle dalaşmaya ne gerek var, öyle değil mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var!" Ray sakinliğini korumaya çalışıyordu ama sesi oldukça sert çıkmış, birbirlerine öylece bakakalmışlardı. Ray göz ucuyla Kütük'e baktı. Kütük bakışlarını Ray'e dikmiş, gerekeni yapmasını bekliyordu. Ray, Kate'e bir güzel haddini bildirip kapıyı göstermeliydi şu anda. Ona sadece bir polis memuru olduğunu ve iş yoğunluğu çok fazla olan bir Kriminal Şube bürosunda çalıştığını hatırlatmalıydı. Patron bir dosyanın kapanacağını söylüyorsa, dosya kapanacaktı. Nokta! Fakat Ray konuşmak için ağzını açıysa da tek kelime edemedi.

Sorun şu ki, Kate yüzde yüz haklıydı. Aslında Ray de en az Kate kadar dosyayı kapatmak istemiyordu ve eskiden olsa, müdüre itiraz eder ve tıpkı Kate'in şimdi yaptığı gibi düşüncesini hararetle savunurdu. Kim bilir, belki de artık eskisi kadar idealist bir polis değildi ya da belki de Kate haklıydı: Bir sonraki terfiyi gözüne fazla kestirmişti.

"Bu kadar emek vermişken zor olduğunu biliyorum," dedi Ray nazikçe.

"Önemli olan verdiğimiz emek değil," dedi Kate ve Jacob'ın duvardaki fotoğrafını gösterdi. "Önemli olan o küçük çocuk. Bu çok yanlış!"

Ray bir an Jacob'ın annesini düşündü; acısı yüzüne işlemiş olan, kanepedeki o çaresiz kadını. Kate'in savunduğu düşünceye karşı çıkmak imkânsızdı ve Ray buna kalkışmadı. "Gerçekten çok üzgünüm," dedikten sonra boğazını temizleyip konuyu değiştirmeye çalıştı. "Şu anda ekibin elinde başka hangi işler var?" diye sordu Kütük'e dönüp.

"Malcolm hafta boyunca şu Grayson dosyası için mahkeme-de olacak. Bir de Queen's Caddesi'ndeki şu ağır yaralama olayı için hazırlaması gereken bir dosya var; savcılık dava açmış. Ben de şu kooperatif soygunlarıyla ilgili istihbarat üzerinde çalışıyorum. Dave ise bıçakla işlenen suçlarla mücadele inisiyatifine des-

tek çıkıyor. Bugün bir *sosyal sorumluluk* projesi için üniversiteye gitti." Kütük'ün terimi öyle bir söyleyişi vardı ki, duyan da küfür ediyor sanırdı. Ray güldü.

"Zamana ayak uydurmalısın, dostum."

"O çocuklarla suratın morarana kadar konuşsan da, bıçak taşmalarına engel olamazsın," dedi Kütük.

"Evet, olabilir, ama en azından denemiş oluruz." Ray ajandasına kendisi için hatırlatıcı bir not karaladı. "Yarınki sabah toplantısından önce beni gelişmeler hakkında bilgilendirirsin, değil mi? Bu arada okul tatilleriyle çakışacak yeni bir pişmanlık düzenlemesi çıkarılabilir. Bu konudaki düşüncelerimizi duymak isterim. Sokaklardan ne kadarını uzak tutabilirsek, o kadar iyi."

"Tamamdır," dedi Kütük.

Kate bakışlarını yere dikmiş, tırnaklarının kenarındaki etleri yolmakla meşguldü. Kütük, Kate'in koluna hafif bir dirsek atınca, genç kadın dönüp ona baktı.

"Pastırmalı sandviçe ne dersin?" dedi Kütük usulca.

"Bu bile moralimi düzeltemez," diye mırıldandı Kate.

"Evet ama yüzündeki şu arı çığnemiş buldog köpeği ifadesinden kurtulursan, belki benimki düzelebilir."

Kate isteksiz bir kahkaha attı. "Tamam, yukarıda buluşuruz öyleyse."

Kısa bir sessizlik oldu. Oda kapısını kapatıp masasına geri dönen Ray, yerine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "İyi misin?"

Kate başını salladı. "Sadece özür dilemek istedim. Seninle öyle konuşmamalıydım."

"Daha kötülerini de duymuştum," dedi Ray sırtarak. Ama Kate gülmedi. Şaka kaldıracak halde olmadığı belliydi. "Bu dosyanın senin için önemli olduğunu biliyorum," dedi Ray.

Kate tekrar Jacob'ın fotoğrafına baktı. "Onu yarı yolda bırakmışım gibi hissediyorum."

Ray savunma kalkanının çöktüğünü hissediyordu. Evet, Jacob'ı yarı yolda bırakmışlardı, ama bunu duymanın Kate'e ne faydası olacaktı ki? "Sen elinden geleni yaptın," dedi. "Yapılması gereken her şeyi yaptın."

“Ama yeterli olmadı, öyle değil mi?” Kate dönüp Ray’e bakınca, Ray başını iki yana salladı.

“Hayır. Yeterli olmadı.”

Kate ofisten çıkıp kapıyı ardından kapatınca, Ray masaya sert bir yumruk indirdi. Darbenin etkisiyle kalemi masadan yuvarlanıp yere düşmüştü. Sandalyesinde geriye doğru yaslandı, ellerini ensesinde birleştirerek gözlerini yumdu. Aniden kendini çok yaşlı ve yorgun hissetti. İşyerinde her gün karşılaştığı kıdemli memurları düşündü bir an: Çoğu ondan daha yaşlıydı, ama daha genç olanları da vardı ve hepsi kariyer basamaklarını hızla tırmanıyordu. Onlarla yarışacak gücü var mıydı? Ya da isteği?

Yıllar önce mesleğe yeni adım attığında, her şey ne kadar basit görünmüştü gözüne. Kötü adamları içeri tık ve iyi insanların güvende olmasını sağla. Yaralama olayları, saldırılar, tecavüzler ve tacizlerle uğraşacak; dünyayı daha iyi bir yer yapmak için üzerine düşen neyse onu yapacaktı. Peki, yaptığı şey gerçekten bu muydu? Çoğu gün sabah sekizden akşam sekize kadar ofiste tıklıp kalıyor ve dışarıdaki işlere ancak evrak işlerini başından savaabilirse gidebiliyordu. İnandığı her şeye aykırı olsa bile, yönetimin borazanlığını yapmak zorundaydı.

Jacob’ın dosyasına baktı. Boşa çıkan bir sürü emek, sonuçsuz kalan bir sürü araştırmayla doluydu içi. Kate’in yüzündeki öfkeyi ve müdürün kararına karşı çıkmayarak ona yaşattığı hayal kırıklığını düşündü. Onun gözündeki değerini yitirmekten nefret ediyordu. Ama müdürün sözleri de hâlâ kulağındaydı. Kate’i ne kadar üzmüş olsa da, kesin emirlere karşı çıkacak kadar delirmemişti henüz. Ray, kararlı bir edayla Jacob’ın dosyasını aldı ve çalışma masasının en alt çekmecesine koydu.

8

Şafak vakti kumsala indiğimden beri yağmur yağdı yağacak. Düşen ilk damlalarla birlikte kapüşonumu başıma geçiriyorum. İstedğim fotoğrafları çoktan çektim. Kumsal sözcüklerle dolu. Artık kumsala yazı yazmak, düzgün ve pürüzsüz harfler çizmek uzmanlık alanım oldu. Fotoğraf makinesini kullanmakta da epey ustalaştım. Güzel sanatlardayken fotoğrafçılık dersi almıştım, ama heykel daima en büyük tutkum olmuştu. Şimdiyse fotoğraf makinesini yeniden keşfetmenin tadını çıkarıyorum. Farklı ışıklarda farklı ayarlar deniyorum ve gittiğim her yere onu da götürüyorum. Öyle ki, tıpkı eskiden çalıştığım kil öbekleri gibi o da artık bir parçam olmuş durumda. Koca bir gün boyunca elimde taşımaktan parmaklarım sızlasa da, hâlâ fotoğraf çekmeye halim var. Her sabah buraya gelmeyi alışkanlık haline getirdim. Kumun yeterince ıslak ve yumuşak olduğu saatlerde gelip genellikle öğle vakti güneş en tepedeyken dönüyorum. Gelgit zamanlarını öğreniyorum ve kazadan beri ilk kez geleceğe dair bir şeyler düşünüyorum; yazı iple çekiyor, kumsalda parlayan güneşi görmek için can atıyorum. Karavan parkı turist sezonu için açıldı ve Penfach artık insanlarla dolu. Garip ama daha şimdiden buranın “yerlisi” gibiyim: Sessiz kumsalıma sahiplenerek turist akınından şikâyet etmeye bile başladım.

Yağan yağmur kumsalda çiçekbozuğunu andıran izlere neden oluyor ve kaban dalgalar ıslak kuma çizdiğim şekilleri ya-

vaş yavaş silmeye başlıyor; böylece kusurların yanı sıra başarılar da sıfırlanıyor. Artık her güne kendi adımı yazarak başlıyorum. Denizin hemen kıyısına yazdığım ismin dalgalar tarafından yutulmasını izliyorum ürpererek. Sabah çektiğim fotoğraflar kameranın içinde güvende olsa da, geçiciliğin bu kadarına alışkın değilim. Dönüp dönüp yeniden yoğurabileceğim, kusursuzlaştırıp son halini verebileceğim bir kil topağı yok ki önümde. Mecburen hızlı çalışmak zorundayım. Bu hem heyecan verici hem de yorucu bir çalışma tarzı.

Yağmur dinecek gibi görünmüyor ve ceketimin içinden, botlarımın üstünden yol bularak ıslatmaya devam ediyor. Tam kumsaldan ayrılmak üzere arkamı döndüğüm sırada, yanı başında koşturan iri bir köpekle bana doğru yürümekte olan bir adam çarpıyor gözüme. *Nefesimi tutuyorum. Hâlâ benden epey uzakta* ve bana doğru mu yürüyor, yoksa sadece deniz kıyısına mı belli değil. Ağzımda metlik bir tat var. Dudaklarımı ıslattığımda, nem yerine sadece tuz geliyor dilime. Bu adamla köpeğini daha önce de gördüm: Dün sabah kayalığın tepesinden izledim onları. Onlar kıyıdan ayrılıp kumsal yeniden bana kalıncaya dek izledim. Etrafım hektarlarca açık alanla çevrili olmasına rağmen, kendimi aniden kapana kısılmış gibi hissedip kıyı boyunca yürümeye başlıyorum; sanki niyetim en başından beri o yöne yürümekmiş gibi.

“Günaydın!” diye sesleniyor adam aniden ve hafifçe yolunu değiştirip benimle aynı yöne doğru yürümeye koyuluyor.

Nutkum tutuluyor.

Başını kaldırıp göğe bakarak, “Yürümek için harika bir gün,” diyor. Elli yaşlarında olmalı. Su geçirmez muşamba şapkasının altından göze çarpan kır saçları var. Kirli sakalı yüzünün neredeyse yarısını kaplıyor.

Yavaşça iç geçiriyorum. “Artık dönsem iyi olacak,” diyorum mırıldanarak. “Gitmem gerek...”

“İyi günler,” diyor adam. Başıyla hafiften bir selam verip kayalık yamaca doğru yürümeye koyuluyorum. Yolu yarılایınca şöyle bir dönüp arkama bakıyorum: Adam hâlâ kıyıda; köpeğini oynatmak için denize sopa fırlatmakla meşgul. Bunu görünce ka-

lup atışlarım normale dönüyor ve kendimi birden aptal gibi hissediyorum.

Kayalığın tepesine tırmanana kadar her yanımlı sınırsızlaşıyor. Aniden Bethan'ı ziyaret etmek geliyor aklıma. Fikrimi değiştirmekten korktuğum için olsa gerek, son sürat karavan parkına yürüyorum.

Bethan beni kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Hemen çayı demleyeyim."

Dükkanın arka tarafına geçip neşeli bir monolog tutturarak hava durumundan, kapanması beklenen kara yolundan ve Iestyn'in kırılan bahçe çitiyle, bir gecede kaçırılan yetmiş keçisinden bahsediyor.

"Eminim Alwen Rees bu işe sinir olmuştur!"

Gülüyorum. Fakat anlattığı şeyden çok, Bethan'ın doğuştan tiyatrocı gibi abartılı el hareketleriyle süslediği anlatım tarzına. O çayı demlerken ben de etrafa bakıyorum. Zemin betondan, duvarlar ise kireç boyalı. Odanın iki duvarını kaplayan raflar, buraya ilk geldiğimde boştu. Oysa şimdi hepsi, tatilciler için bol bol mısır gevreği, konserve ve taze sebze meyveyle dolu. Köşedeki geniş buzdolabında birkaç kutu süt ve başka ürünler göze çarpıyor. Kapağını açıp bir kalıp peynir çıkarıyorum dolaptan.

"Iestyn'in keçi peyniri o," diyor Bethan. "Bitmeden alsan iyi olur. Kalabalık bastırınca bir tane bile kalmıyor. Hadi gel sobanın yanına geçelim, neler yapıyorsun anlat biraz." O sırada siyah-beyaz bir kedi yavrusu ayak bileklerine sürtünerek miyavlıyor. Bethan yavruyu eline alıp omzuna yastıyor. "Sana arkadaşlık edecek bir kedi yavrusu ister misin? Bu ufaklıktan üç tane var; bizim fare avcısı birkaç hafta önce doğurdu. Babaları kim, Tanrı bilir."

"Hayır, teşekkürler." Yavru öylesine sevimli, öylesine şebek bir şey ki, anten gibi titreyen kuyruğuyla tam bir tüy yumağı. Onu görmek unutulmuş bir anımı aniden gün yüzüne çıkarıyor ve oturduğum yerde irkiliyorum.

"Kedi sevmeyenlerden misin yoksa?"

"Yoo, sadece bakabileceğimi sanmıyorum. Bu konuda o kadar beceriksizim ki, bir sarmaşık bitkisini bile yaşatamıyorum. Baktığım her şey ölüyor."

Bethan bir kahkaha atıyor; oysa ben şaka yapmamıştım. Bethan bir sandalye çekip elindeki çay fincanını yanı başımdaki tezgâhın üzerine bırakıyor.

“Fotoğraf çekiyorsun, değil mi?” diyor, boynumda asılı duran makineyi göstererek.

“Koyda birkaç fotoğraf çektim işte.”

“Görebilir miyim?”

Duraksıyorum. Ama sonra makinenin kayışını başımın üstünden geçirip açma düğmesine basarak Bethan’a resimleri ek-
randa nasıl kaydıracağını gösteriyorum.

“Bunlar çok güzel!”

“Teşekkür ederim,” derken kızardığımı hissediyorum. İltifat kabul etmekte hiçbir zaman başarılı olamadım zaten. Çocukken öğretmenlerim yaptığım resimleri beğenir ve onları okulun bekleme salonunda sergilerdi. Her ne kadar ham ve işlenmemiş olsa da, bir yeteneğim olduğunu ilk fark ettiğimde yaşıam on ikiydi. Okulumuz, velilerle mahalle sakinlerinin gelip gezmesi için bir resim sergisi düzenlemiş ve annemle babam –o zaman için bile ender rastlanacak bir sürpriz yaparak– sergiye *birlikte* gelmişlerdi. Babam, resimlerimin ve bükülmüş bir metal parçasından yaptığım kuş heykelinin sergilendiği standın önünde sessizce durmuştu. Hayatımda hiç nefesimi o kadar uzun bir süre tuttuğumu hatırlamıyorum. Ellerimi önümde kavuşturmuş, beğenmesi için dua ederken bulmuştum kendimi.

“Muhteşem,” demişti babam. Sanki hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu bana. “Tek kelimeyle muhteşemsin Jenna.”

O an o kadar gururlanmıştım ki, göğsüm kabararak babamın elinden tuttuğum gibi onu Bayan Beeching’in yanına götürmüştüm. Bayan Beeching ona sanat okullarından, burslardan ve danışmanlık hizmetinden bahsederken, ben orada öylece oturmuş, benim muhteşem olduğumu düşünen babama bakıyordum.

İyi ki artık yanımda değil de şu halimi görmüyor. Gözlerinde hayal kırıklığı görmeye dayanamazdım ne de olsa.

Bethan hâlâ çektiğim manzara fotoğraflarına bakıyor. “Gerçekten Jenna, bu fotoğraflar çok güzel. Onları satmayı düşünmez misin?”

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama Bethan gülüyor, bunun ciddi bir öneri olduğunu o zaman anlıyorum.

Olabilir mi acaba? Bunları olmasa bile... yani hâlâ deneme aşamasındayım, hâlâ doğru ışığı bulmaya çalışıyorum ne de olsa... ama belki üzerinde biraz çalışırsam... "Olabilir," diyorum kendimi de şaşırtarak.

Bethan fotoğraflar arasında gezinmeye devam edip kumsalda kendi adını görünce aniden gülmeye başlıyor.

"Bu benim!"

Kıpkırmızı kesiliyorum. "Ben bir şey deniyordum da."

"Bayıldım buna! Onu satın alabilir miyim?" Bethan makineyi yukarı kaldırıp fotoğrafa bir kez daha hayranlıkla bakıyor.

"Saçmalama lütfen. Ben senin için bastırırım. Hiç olmazsa bu kadarını yapayım bari. Sen bana o kadar iyi davrandın ki."

"Kasabadaki postanede kendi fotoğraflarını basabileceğin şu makinelerden var bir tane," diyor Bethan. "Adımın yazılı olduğu bu fotoğrafı isterdim gerçekten. Ve bir de şunu – deniz resmen çarşaf gibi burada." Seçtiği fotoğraf favorilerimden biri: Onu akşamüzeri güneş ufukta kaybolurken çekmiştim. Deniz tabak gibi dümdüz, ıslık ıslık parlayan pembe-turuncu bir ayna sanki. Koyu çevreleyen yamaçlar ise iki tarafta boy gösteren pürüzsüz birer siluetten ibaret.

"Bu öğleden sonra yaptırırım ikisini de."

"Teşekkür ederim," diyor Bethan ve fotoğraf makinesini kenara koyup bana dönüyor. Yüzündeki o "biraz da ciddi olalım" bakışını daha şimdiden çok iyi tanıyorum. "Evet, şimdi izin verirsen ben de senin için bir şey yapmak istiyorum," diyor Bethan.

"Buna hiç gerek yok. Sen zaten yeterince..."

Bethan bir el hareketiyle itirazlarımı savuşturuyor. "Biraz ayıklama yaptım; kurtulmam gereken birkaç parça şey var." Kapının yanında duran iki siyah torbayı gösteriyor. "Öyle çok matah bir şey değil; birkaç minder, karavanları düzenlediğimiz zamandan kalma birkaç battaniye ve hayatım boyunca çikolata yemesem bile bir daha asla üstüme olmayacak birkaç giysi. Öyle çok şık şeyler değil; Penfach'ta balo kıyafetlerine çok fazla ihtiyaç

olmuyor ne de olsa: birkaç kazak, kot pantolon ve hiç almamam gereken bir-iki elbise işte."

"Bethan, kendi giysilerini bana verecek değilsin herhalde!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü..."

Bethan dosdoğru gözlerimin içine bakınca lafım ağzımda kalıyor. O kadar içten, o kadar doğal ki, mahcup bile olamıyorum. Zaten her gün aynı şeyleri giymeye devam edemem.

"Kimse almazsa, hayır kurumuna götüreceğim birkaç fazla eşya sadece," diyor Bethan. "Bir karıştırıp bak. İşine yarayan varsa, alırsın. Sence de mantıklı, değil mi?"

Karavan parkından elim kolum dolu ayrılıyorum: sıcacık kışlık giysiler ve Bethan'ın "evin süsü" dediği bir torba dolusu eşya. Eve dönünce hepsini Noel hediyeleri gibi etrafa yayıyorum. Kot pantolon biraz büyük gibi, ama kemerle gayet güzel olur. Hele Bethan'ın benim için ayırdığı kalın yün kazak öylesine yumuşak ki, dokununca neredeyse kendimden geçiyorum. Evin içi sürekli buz gibi ve ben de hep çok üşüyorum. Bristol'dan getirdiğim –"evden" demiyorum; galiba orayı "evim" olarak görmeyi bıraktım artık– az sayıdaki giysi de tuzdan ve elde yıkamaktan iyice eskiyip sertleşmişti zaten.

Fakat beni en çok heyecanlandıran, Bethan'ın "evin süsü" dediği şeyler oluyor. Kırmızı-yeşil renkleriyle göz alan kırkyama işinden kocaman yatak örtüsünü eski kanepenin üzerine serince, odanın bir anda havası değişiyor. Kumsaldan topladığım pürüzsüz taşların durduğu şömine rafının üzerine Bethan'ın "hayır kurumu bağışı" torbasından çıkan bir de vazo ekleniyor. İçine koymak için birkaç söğüt dalı toplasam hiç fena olmaz. Hep hayali kurulan yer minderleri şöminenin hemen önüne yerleşiyor – kitap okurken ya da fotoğraflarımı elden geçirirken oturduğum yere. Torbanın en dibinden iki havlu ve bir banyo paspası ile bir battaniye daha çıkıyor.

Aslında Bethan'ın bütün bu güzel şeyleri çöpe atacağına bir an bile inanmış değilim, ama bunu kurcalamayacak kadar da iyi tanıyorum onu artık.

Tam o sırda kapı çalıyor ve elimdeki işi bırakıp kulak kesiliyorum. Bethan, Iestyn'in bugün bir ara uğrayacağını söylemişti zaten, ama her ihtimale karşı durup bir an bekliyorum.

"Kimse yok mu?"

Sürgüyü çekip kapıyı açınca, Iestyn her zamanki homurtusuyla selamlıyor beni. Ben de sıcak bir hoş geldinle karşılıyorum onu. Önceleri hoşnutsuzluk, hatta kabalık olarak değerlendirdiğim şeyler, artık sadece dışarıya pek açılmayan ve ahbaplarının hassasiyetlerinden çok keçilerinin sağlığıyla ilgilenen bir adamın tipik davranışları olarak görünüyör gözüm.

"Sana biraz odun getirdim," diyor Iestyn. Dört tekerli motorunun arkasındaki küçük römorka gelişigüzel istif edilmiş şömine odunlarını gösteriyor. "Odunsuz kalmanı istemem. Ben taşırım hepsini içeriye."

"Sana bir çay yapsam içer misin?"

Römorka doğru yürürken, "İki şekerli olsun," diye sesleniyor Iestyn, omzunun üstünden. Ben çayı demlerken, odunları bir kovanın içine doldurmaya başlıyor.

Mutfak masasına geçip çayımızı içerken, "Odunlar için borcum ne kadar?" diye soruyorum.

Iestyn başını iki yana sallıyor. "Bunlar geçen gün yaptığım bir yüklemenden geriye kalanlar sadece. Satılacak kadar iyi değillerdi zaten."

Şöminenin yanına düzgünce istiflediği odunlar en az bir ay idare eder. Galiba bu işte de Bethan'ın parmağı var, ama böylesine cömert bir hediyeyi geri çevirecek durumda değilim zaten. Ona ve Bethan'a bunun karşılığını bir şekilde öderim elbet.

Teşekkürlerimin karşılığında Iestyn, önemli değil gibilerden omuz silkiyor. "Az kalsın evi tanıyamayacaktım," diyor etrafa bakarak. Renkli örtüye, topladığım deniz kabuklarına ve ikinci el hazinelere göz gezdiliyor. "Kuzine soba ne durumda? Seni fazla uğraştırmıyordur umarım?" diye soruyor yaşlı kuzineyi gösterek. "Bu zımbırtılar bazen çok alengirli oluyor."

"Yoo, fazla sorun çıkarmadı, teşekkürler," diyorum, ama gülmek için kendimi zor tutuyorum. Artık uzmanlaştım ne

de olsa; ateşi canlandırmak bir-iki dakikamı bile almıyor. Önem-
siz bir başarı belki, ama yine de ötekilerin yanına koyup depoya
kaldırıyorum bu küçük zaferimi de. Sanki günün birinde, doğru-
larım yanlışlarımı götürebilirmiş gibi.

“Neyse, artık gitmem gerek,” diyor Iestyn. “Bu hafta sonu bi-
zimkiler geliyor. Glynis’in yaptığı hazırlıkları görsen, kraliyet ai-
lesi geliyor sanırsın. Ev temiz miymiş, yemek odasında çiçek var
mıymış, onların umurunda bile değil aslında. Ama gel de bunu
Glynis’e anlat! Her şey mükemmel olsun istiyor.” Iestyn bariz bir
bezginlikle gözlerini deviriyor, ama karısından bahsederken se-
sinin tonu hemen yumuşayıveriyor.

“Gelenler çocukların mı?” diye soruyorum.

“İki kızımın eşleri. Tabii bir de ufaklıklar var. Biraz sıkışaca-
ğız gerçi ama önemli olan ailecek bir arada olmak, öyle değil mi?”
diyor Iestyn. Sonra da bana veda edip motoruna atladığı gibi, en-
gebeli yolda hoplaya zıplaya uzaklaşıyor.

Kapıyı kapadıktan sonra orada öylece durup eve bakıyorum.
Az önce son derece sıcak ve davetkâr görünen oturma odası şimdi
bomboş görünüyor gözüme. Şöminenin önündeki kilimde oyun
oynayan bir çocuk hayal ediyorum – kendi çocuğumu. Ablam
Eve ve bensiz büyüyen yeğenlerim geliyor aklıma. Evet, oğlumu
kaybetmiş olabilirim, ama aramızda her ne geçmiş olursa olsun
hâlâ bir ailem var benim.

Aramızdaki dört yaş farka rağmen, çocukken Eve’le çok iyi
anlaşırdık. Ben ona hayranlık duyardım, o ise bana şefkat... Kuy-
ruk gibi sürekli peşinde dolanan küçük kız kardeşine asla kız-
mazdı örneğin. Gerçi oldukça farklıydık birbirimizden: Benim
yola gelmeyen kabarık kızıl saçlarım vardı; Eve ise pırasa gibi
dümdüz, bal rengi saçlara sahipti. Okulda her ikimiz de başarı-
lıydık, ama Eve benden çok daha çalışkandı. O saatlerce kafasını
ders kitaplarından kaldırmazken, ben çoktan hepsini bir kenara
fırlatıp atmış olurdum. Ders çalışmak yerine, vaktimin çoğunu
okuldaki sanat atölyesinde ya da evimizin garajında geçirirdim,
yani annemin çamur ve boyalarımıyla oynamama izin verdiği tek

verde! Elbette benim çok titiz ablam böyle uğraşlara burun kıvrır, çamur içindeki ellerimle ona sarılmak için uzandığımda ciyak ciyak kaçardı hemen. Yine böyle bir günde, "Leydi Eve" demiştim ona ve bu isim üstüne yapışıp kalmıştı; büyüüp kendi yuvamızı kurduktan çok sonra bile. Yıllar içinde onu, verdiği harika bir yemek daveti ya da yaptığı güzel hediye paketleri için iltifat kabul ederken gördüğümde, Eve'in içten içe bu lakabı sevdiğini düşünmüşümdür hep.

Babam gittikten sonra eskisi gibi yakın olamadık Eve'le. Babamı uzaklaştıran annemizi hiçbir zaman affedememişti kalbim; Eve'in buna nasıl ortak olabildiğini ise aklım bir türlü almamıştı. Yine de, şimdi her zamankinden çok özlüyorum ablamı. İnsanın ağzından çıkan tek bir kelime için hayatından beş yıl kaybetmesi çok çok fazla.

Dizüstü bilgisayarına bakıp Bethan'ın istediği fotoğrafları buluyorum. Kendi elimle çerçeveleyip evin duvarlarına asmak istediğim üç fotoğraf daha var. Hepsi de koya ait fotoğraflar: tamamen aynı noktadan çekilmiş ama her biri farklı. İlk resimde ki masmavi deniz ve koyu ışığa boğan altın sarısı güneş, ikinci resimde yerini çarşaf gibi dümdüz bir griliğe bırakmış; güneş bulutların arasında. Üçüncü resim ise favorim: Bu fotoğrafı çekerken rüzgâr öyle sert esiyordu ki, yamacın tepesinde ayakta durabilmek bile güçtü. Hatta öyle ki, martılar bile gökyüzünde ki daimi turlarına ara vermişti. Fotoğraftaki manzarada, denizle birleşmek için hücumla geçen kara bulutlara, deniz hırçın dalgalarıyla karşılık veriyor. Koy o gün öylesine heyecan vericiydi ki, fotoğrafları çekerken kalbim yerinden çıkacak gibiydi.

Hafıza çubuğuna aktardığım bir fotoğraf daha var: kumsalı geçmişimden isimlerle doldurduğum o ilk gün çekilmiş bir fotoğraf.

Leydi Eve.

Ablamın yerimi öğrenme riskini göze alamam, ama ona güvende olduğumu söyleyebilirim. Ve üzgün olduğumu.

9

“Öğle yemeği için Harry’nin yerine gidiyorum, patron. Bir isteğin var mı?”

Ray’in ofis kapısından seslenen Kate’in üzerinde özel dikim gri bir pantolon ile bedenini sımsıkı saran daracık bir kazak vardı. Dışarıya çıkacağı için ince bir ceket de almıştı sırtına.

Onu gören Ray hemen ayağa fırlayıp sandalyenin arkasından ceketini aldı. “Ben de seninle geleyim. Biraz temiz hava alsam hiç fena olmaz.” Ray genellikle ya kafeteryada ya da masasında yerd yemeğini, ama Kate’le öğle yemeği şu anda çok daha cazip görünmüştü gözüne. Ayrıca güneş nihayet yüzünü göstermişti ve Ray sabahın sekizinden beri kafasını kaldırmadan çalışıyordu. Bir molayı çoktan hak etmişti.

Harry’nin yeri her zamanki gibi tıklım tıklımdı ve tezgâh boyunca ilerleyen sıra kaldırırma kadar uzanıyordu. Sadece karakola yakın olduğu için değil, makul fiyatlı sandviçleri ve hızlı servisi nedeniyle de polisler arasında epey popüler bir uğrak yeriydi burası. Ne de olsa karnı aç bir devriye polisi için hiçbir şey, sipariş ettiği yemek gelmeden acil göreve çağrılmaktan daha sinir bozucu olamazdı.

Sırada ağır adımlarla ilerliyorlardı. “Eğer acelen varsa, seninkini ofise getirebilirim,” dedi Kate, ama Ray hayır anlamında başını iki yana salladı.

"Acelemler yok. Balyoz Operasyonu için planların üstünden geçiyordum sadece. Biraz ara vermek iyi gelebilir. Burada yiyelim."

"Bence de. Balyoz dediğin Şu para aklama işi, değil mi?" Kate etraftakilere duyurmamak için fısıltıyla konuşmuştu ve Ray evet anlamında başını salladı.

"Aynen yle. İstersen dosyanın üstünden birlikte geçebiliriz. Hem sen de bu konuda bir fikir edinmiŐ olursun."

"Harika olur, teşekkürler."

Sandvileri sipariş ettikten sonra cameknlı bölmede iki yüksek tabure bulup oturmuŐlardı. Siparişler için bir gözleri Harry'deydi. Neyse ki Harry bir-iki dakika sonra kahverengi kesekğitlerini havaya kaldırıp onlara el etti. Bu arada pencerenin önünden üniformalı iki polis memuru geçmiş ve Ray onları selamlamak için elini kaldırmıŐtı.

"Aylak Kriminalciler diye adımızı ıkaranlara al işte bir malzeme daha!" dedi Ray gülerek.

"Oysa işin aslını bir bilseler!" dedi Kate ve sandviğin içindeki domates dilimini alıp ağzına attı. "Herhalde Jacob Jordan'ın dosyasındaki kadar çok alıŐmamıŐımdır daha önce. Üstelik de boŐu boşuna!"

Ray, geçen kadının sesindeki burukluğu hemen fark etmişti. "BoŐu boşuna olmadığını biliyorsun. Günün birinde, birileri ağzından bir Şeyler kaçıracak elbet ve biz de suçlu her kimse, ense-sine yapıŐacaėız."

"Ama bu pek de başarılı bir polislik sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun?" Ray, Kate'in açık sözlülüğü karŐısın-da gülsün m, gcensin mi bilememişti.

Kate sandviçini masaya koyup devam etti. "Mücadeleci değil, pasif bir yöntem bu. ylece oturup bilginin bize gelmesini bekleyemeyiz: ıkıp aramalı, bulmak için uėraŐmalıyız."

Ray, geçen bir polis memuru olduğu günlere geri dönmüş, bir an kendini görür gibi olmuştu. Ya da Mags'i... Gerçi Mags'in bu kadar dobra olduğunu hatırlamıyordu. Kate Şimdi yeniden sandviçini yemeye koyulmuştu, ama bunu yapıŐında bile belirgin bir kararlılık vardı. Ray gülmemek için kendini zor tuttu. Bu kız ak-

lına her geleni, burası yeri mi diye hiç düşünmeden, kendini hiç frenlemeden pat diye söyleyiveriyordu. Amiri Ray değil de başkası olsa, şimdiye dek çoktan şimşekleri üzerine çekmiş olurdu, ama neyse ki Ray'ın açık sözlülükle bir derdi yoktu. Hatta bunu kesinlikle zihin açıcı buluyordu.

"Bu olay seni gerçekten üzdü, öyle değil mi?" dedi Ray.

Kate başını salladı. "O sürücü hâlâ dışarıda ve yaptığının yanına kalacağını düşünüyor! Ve ben bundan nefret ediyorum! Jacob'ın annesi, bunu kimin yaptığını umursamadığımızı düşündüğü için Bristol'ı terk etti!" Kate devam etmek için bir kez daha ağzını açtı, ama sonra vazgeçip başını çevirdi.

"Ne?"

Kate'in hafiften yanakları kızarmıştı ama meydan okurcasına başını kaldırıp Ray'e baktı. "Ben o işin üzerinde çalışmaya devam ediyorum."

Ray, tembellikten ya da yoğunluktan dosyaları unutup küflenmeye terk eden bir sürü memurla karşılaşmıştı yıllar içinde, ama gereğinden fazla çalışanını ilk kez görüyordu.

"Merak etme, mesai dışındaki zamanlarda çalışıyorum sadece. Ve emin ol, müdürle başını derde sokacak hiçbir şey yapmıyorum. Gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye kamera görüntülerinin üzerinden geçiyorum ve *Suç Dosyası* programına gelen ihbar telefonlarına tekrar bir göz atıyorum işte."

Ray, Kate'i yerdeki sürüyle evrağın arasında, ekrandaki kargacık burgacık görüntüleri izlerken hayal etti. "Sürücüyü bulabileceğimizi düşündüğün için mi yapıyorsun bunu?"

"Pes etmek istemediğim için yapıyorum."

Ray gülümsedi.

"Bırakmamı mı söyleyeceksin yoksa?" dedi Kate dudaklarını ısırarak.

Aslında Ray tam da bunu söylemek üzereydi. Ama Kate çok kararlı, çok inatçıydı. Hem ayrıca, bir sonuç elde edemese bile, araştırmasının ne zararı olabilirdi ki? Eskiden olsa, aynı şeyi muhtemelen o da yapardı.

"Hayır," dedi Ray. "Bırakmanı söylemeyeceğim. Çünkü söylesem de dinlemeyeceksin nasıl olsa."

İkisi de güldü.

"Ama gelişmelerden beni haberdar etmeni ve bu işe ayırdığın zaman konusunda mantıklı davranmanı istiyorum. Bunun gündemdeki diğer işlerin önüne geçmesine izin vermeyeceksin. Anlaştık mı?"

Kate takdir edercesine baktı. "Anlaştık. Teşekkürler Ray."

Ray önündeki kesekâğıtlarını buruşturup top haline getirerek, "Hadi öyleyse," dedi. "Artık geri dönsek iyi olur. Önce sana şu Balyoz Operasyonu'nun dosyasını gösteririm. Sonra da eve gitmem gerek zaten. Yoksa yine azar işiteceğim." Ray şakayla karışık kaşlarını çatıp bezgin bir edayla göz devirdi.

"Mags geç saatlere kadar çalışmanı dert etmiyor sanıyordum?" dedi Kate, karakola doğru yürürlerken.

"Son günlerde aramız pek iyi değil, sanırım," dedi Ray. Bunu söyler söylemez, eşine ihanet ediyormuş gibi bir hisse kapılmıştı. İşyerindeki insanlarla özel hayatını pek konuşmazdı; tabii Kütük hariç. Zaten Kütük'ün Mags'le olan tanışıklığı da neredeyse onunki kadar eskiye dayanıyordu. Ama o da düşüncelerini çok fazla dile getirmezdi pek; bunu yapan bir tek Kate vardı.

"Sanırım da ne demek?" dedi Kate gülererek. "Emin değil misin yani?"

Ray alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Nedense hiçbir şeyden emin değilmişim gibi geliyor bu aralar. Yani öyle bariz bir sorun yok ortada, ama... Bilirsin işte. Bizim büyük oğlan Tom'la bazı sorunlar yaşıyoruz. Okula bir türlü uyum sağlayamadı. İçine kapanıp iyice yalnızlaştı."

"Kaç yaşında?"

"On iki."

"Bu yaş için gayet normal," dedi Kate. "Annem, o yaştayken tam bir baş belası olduğumu söyler hep."

"Hadi ya? İşte buna inanırım!" dedi Ray ve Kate böğrüne hafif bir yumruk indirince kahkahalarla güldü. "Ne demek istediğini anlıyorum aslında, ama gerçekten Tom için son derece sıradışı bir durum ve bütün bu değişim neredeyse bir gecede oldu."

"Acaba okulda kavga falan mı ediyor? Zorba akranlar falan?"

"Bu benim de aklıma geldi. Onu sıkboğaz ettiğimi düşünmesin diye çok fazla kurcalayıp sormak da istemiyorum gerçi. Mags bu konularda benden daha iyidir, ama o bile ağzından laf alamadı." Ray derin derin iç geçirdi. "Çocuklar işte... Kime versem alır acaba?"

"Aman ben almayayım," dedi Kate. Artık karakola varmışlardı ve genç kadın yan kapıyı açmak için giriş kartını kimlik okuyucudan geçirdi. "En azından uzun bir süre istemem. Önce biraz hayatın tadını çıkarmak gerek," dedi gülerek. Ray bir an kıskanmadan edemedi; ne kadar da sorunsuz bir hayatı vardı.

Birlikte basamakları çıkıp Kriminal Şube'nin bulunduğu ikinci kata geldiklerinde Ray elini kapıya koyup bir an duraksadı. "Bu arada, şu Jacob Jordan meselesi..."

"Biliyorum. Aramızda kalacak."

Kate gülümsedi ve Ray rahat bir nefes aldı. Emniyet müdürü kapatılmasını emrettiği bir dosyaya hâlâ kaynak –hem de karşılığı olmayan bir kaynak– ayırdığını duysa, hiç zaman kaybetmeden haddini bir güzel bildirir ve daha telefonu bile kapatmadan Ray kendini yeniden üniformalar içinde bulurdu.

Ofise dönünce, Ray şu Balyoz Operasyonu'nun planları üzerinde çalışmaya koyuldu. Müdür ondan para aklama iddialarıyla ilgili bir soruşturmanın başına geçmesini istemişti. Şehir merkezindeki iki gece kulübü, birtakım yasadışı faaliyetler için paravan olarak kullanılıyordu. Ayrıca, üzerinden geçilmesi gereken sürüyle istihbarat vardı. Üstelik her iki kulüp sahibi de iş çevrelerinde tanınmış isimlerdi. Ray, bu zorlu görevle müdürün onu testten geçirdiğinin farkındaydı ve bu işin üstesinden gelmeye kararlıydı.

Ray, günün geri kalanını üç no'lu ekibin dosyalarını inceleyerek geçirdi. Komiser yardımcısı Kelly Proctor doğum iznine ayrılmıştı ve Ray onun yokluğunu doldurması için takımındaki en deneyimli polisi görevlendirmişti. Sean iyi iş çıkarıyordu, ama Ray yine de Kelly'nin yokluğunda bir şeylerin gözden kaçmadığından emin olmak zorundaydı.

Yakında Kate'i de daha faal olabileceği saha görevlerine verebilirim, diye düşündü Ray. Ne de olsa kız son derece zekiydi. Hatta ekibindeki deneyimli bazı komiserlere bile taş çıkartırdı. Dahası, zor işleri de seviyordu. Şu vur-kaç olayıyla ilgili gizliden gizliye yürüttüğü araştırmadan bahsederken nasıl da dik başlıydı. İdealist biri olduğuna hiç şüphe yoktu.

Acaba Kate neden bu işe kafayı bu kadar çok takmıştı? Sadece yenilgiyi kabul edemediği için mi? Yoksa gerçekten olumlu bir sonuç almayı mı umuyor? Acaba Ray müdüre hiç itiraz etmeden dosyayı çabucak kapatmakla fazla mı aceleci davranmıştı? Parmaklarını masada tıkırdatarak durup bir an düşündü. Şu anda teknik olarak mesai saati bitmişti ve Ray, Mags'e geç kalmayacağına dair söz vermişti. Ama şu işe yarım saatini ayırsa ne kaybederdi ki? Eve yine de makul bir saatte gitmiş olacaktı sonuçta. Fikrini değiştirmeden, hemen masasının en alt çekmecesini açıp Jacob'ın soruşturma dosyasını çıkardı.

Vaktin yeniden farkına vardığında, neredeyse iki saat olmuştu.

10

"Ah! Sen olduğunu tahmin etmiştim zaten!" diyor Bethan soluk soluğa. Penfach yolunda bana yetişmek için koştururken, mantosunun etekleri bacaklarına çarpıyor. "Postaneye uğrayacağım ben de. Sana rastladığım çok iyi oldu: Senin için haberlerim var."

"Neymiş?" Bethan'ın nefesini toparlaması için bekliyorum.

"Dün bir tebrik kartı şirketinin satış temsilcisi uğradı bize. Ben de ona senin fotoğraflarını gösterdim. Fotoğraflara bayıldı. Kartpostallık resimler olduğunu düşünüyor."

"Gerçekten mi?"

Bethan gülüyor. "Evet, gerçekten. Hatta birkaç örnek bastırmanı rica etti senden. Bir dahaki gelişinde uğrayıp alacak."

Ağzım ister istemez kulaklarıma varıyor. "Bu harika bir haber! Teşekkür ederim."

"Tabii ben de dükkânda bir stant açacağım senin için. Aslında bir web sitesi kurup birkaç fotoğrafını internete koysan, detayları e-posta listemdeki herkesle paylaşırım. Tatile gittikleri yerin güzel bir fotoğrafına sahip olmak isteyecek insanlar vardır mutlaka."

"Tamam, yaparım," diyorum. Gerçi bir web sitesi nasıl kurulur, en ufak bir fikrim yok.

"Kartların üzerine küçük küçük mesajlar bile yazabilirsin, öyle değil mi? 'Bol Şans', 'Tebrikler' falan gibi şeyler işte."

“Evet, yazarım tabii ki!” Gözümün önünde aniden vitrin rafına özenle yerleştirilmiş kartpostallar geliyor – italik bir “J” harfiyle imzalanmış bütün bir seri! İsim yok, sadece adımın baş harfi. Üstelik herkes kolayca alabilir. Zaten artık para kazanmak için bir şeyler yapmam gerek. Gerçi çok fazla giderim yok –kuş kadar yiyorum zaten– ama birikmiş paramın suyunu çekmesi fazla uzun sürmez ve başka bir gelir kaynağım da yok. Ayrıca çalışmayı da özlüyorum. İç sesim benimle dalga geçse de, duymamak için kulaklarımı tıkıyorum. Hem neden başka bir iş kurmayayım ki? Eskiden heykellerimi satın alan insanlar, neden şimdi de fotoğraflarımı satın almasın ki?

“Ben varım!” diyorum sonunda.

“Tamam, anlaştık öyleyse,” diyor Bethan sevinerek. “Bugün ne yapmayı düşünüyorsun bakalım?”

Ben daha yolun nasıl geçtiğini bile anlamadan, Penfach’a varıyoruz. “Sahilin başka yerlerini keşfederim diye düşünmüştüm. Biraz da başka kumsalların fotoğraflarını çekerim belki.”

“Penfach’tan güzelini bulamazsın,” diyor Bethan. Sonra saatine bakıyor. “Ama on dakika sonra Port Ellis’e giden bir otobüs var. Yeni yerler keşfetmeye oradan da başlayabilirsin pekâlâ.”

Otobüs gelince hevesle biniyorum hemen. Koltukların hepsi boş ve kendimi gereksiz bir sohbetin içinde bulmamak için şoförden olabildiğince uzak bir koltuk seçip oturuyorum. Dar sokaklardan ilerleyerek kıyıda uzaklaşmaya başlıyor otobüs. Denizin giderek geride kalıp gözden kayboluşunu izliyor, sonra varış noktamıza yaklaşırken yeniden ortaya çıkacağı ânu kolluyorum.

Son durağın bulunduğu sessiz sokak, Port Ellis’e kadar devam edecek gibi görünen karşılıklı iki taş duvar arasından ilerliyor. Hiç kaldırım yok. Kasaba merkezine çıkmasını umarak bu yoldan dümdüz yürümeye koyuluyorum. Niyetim önce iç kesimleri keşfetmek, sonra da sahile çıkmak.

Aniden yol kenarındaki çalılar arasında bir torba çarpıyor gözüme. Ağzı düğümlenip yol kenarındaki sığ hendeğe atılmış siyah naylon bir poşet.

Tatilcilerin attığı bir çöp poşeti sanıyorum önce. Tam devam edeceğim sırada torba hafifçe kımlıdanıyor.

Ama öylesine belli belirsiz ki, bir an hayal gördüğümü sanıyorum. Poşet rüzgârdan hışırdamış falan olmalı, diye düşünüyorum ilkin. Fakat eğilip torbaya uzandığım anda, içinde canlı bir şeyin varlığını hissediyorum.

Hemen dizüstü yere çöküp torbanın ağzını yırtarak açıyorum. O anda dışkıyla karışık iğrenç bir koku çarpıyor yüzüme. Dehşet içinde öğürürken, torbanın içindeki iki hayvanın görüntüsü karşısında kusmamak için zor tutuyorum kendimi. Köpek yavrularından biri hareketsiz, öylece yatıyor; sırt derisi yanındaki diğer yavrunun tırmalamalarıyla parçalanmış, pençe pençe açılmış. Korkudan deliye dönmüş olan diğer yavrunun viyaklaması ise güç bela duyuluyor. Bu manzara karşısında gözlerim doluyor. Canlı olan yavruyu elime alıp ceketimin içine sokuyorum. Güçlkle ayağa kalkıp etrafa bakınıyorum. Yüz metre kadar ileride, sokağın karşı tarafına geçmekte olan adamı görünce hemen sesleniyorum.

“Yardım edin! Lütfen yardım edin!”

Adam dönüp ağır aksak adımlarla bana yöneliyor. Hiç de öyle paniğimden etkilenmiş gibi bir hali yok. İki büklüm olmuş yaşlı adamın sırtı öylesine kambur ki, çenesi neredeyse göğsüne değiyor.

Adam yeterince yaklaşıncı, “Buralarda bir veteriner var mı?” diye soruyorum.

Adam, ceketimin içinde şimdi sessizce yatmakta olan köpek yavrusuna bakıp sonra yerdeki siyah torbaya göz atıyor. Başını yavaşça iki yana sallayıp, “Bu ne rezalet!” gibisinden cık çıkıyor.

“Alun Mathews’un oğlu,” diyerek başıyla ilerideki bir noktayı –galiba veterinerin bulunduğu yeri– gösteriyor. Sonra da siyah torbayla birlikte içindeki dehşet verici manzarayı alıp yürümeye koyuluyor. Adamın peşi sıra yürürken, köpek yavrusunun sıcaklığını hissediyorum göğsümde.

Klinik, bir caddenin sonundaki küçük beyaz bir binadan ibaret. Kapısının üstündeki tabelada “Port Ellis Veteriner Kliniği” yazıyor. Küçük bekleme odasındaki plastik sandalyede bir kadın oturuyor; kucağında ise bir kedi kafesi var. Etraf dezenfektan ve köpek kokuyor.

Resepsiyondaki kız bilgisayardan başını kaldırıp bize bakıyor. "Merhaba Bay Thomas, size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Yanımdaki yaşlı adam başıyla selam verip elindeki siyah torbayı tezgâha bırakıyor. "Bu bayan çalılıklara atılmış iki köpek yavrusu bulmuş," diyor. "Tam bir rezalet!" Sonra bana doğru eğilip nazikçe kolumu sıvazlıyor. "Sizinle hemen ilgilenirler," diyerek klinikten ayrılırken kapının üstündeki çingirak neşeyle şingirdiyor.

"Onları getirdiğiniz için çok teşekkürler," diyor resepsiyondaki görevli.

Giydiği açık mavi tuniğin üzerindeki isimlikte siyah harflerle "Megân" yazıyor.

"Biliyorsunuz, çoğu insan bunu yapmazdı."

Boynundaki, ucunda anahtarların asılı olduğu kordon renkli hayvan çıkartmaları ve rozetlerle dolu. Bu haliyle tıpkı çocuk polikliniğindeki hemşirelere benziyor. Torbanın ağzını açınca öğürmekten kendini alamayan kız, sessizce arka tarafa geçip torbayla birlikte gözden kayboluyor.

Birkaç saniye sonra bir kapı açılıyor ve Megan geri dönüp kapıdan bana gülümsüyor. "Ufaklığı içeri getirebilir misiniz? Patrick hemen sizinle ilgilenecek."

"Teşekkürler," diyerek Megan'ın peşi sıra tuhaf görünümlü bir odaya giriyorum. Odanın köşelerine monte edilmiş dolaplar dikkatimi çekiyor ilk bakışta. Dipteki duvarda bir mutfak tezgâhı ile paslanmaz çelikten bir evye; evyenin başında ise parlak yeşil bir sabunla köpürte köpürte ellerini yıkayan bir adam var.

"Merhaba, ben Patrick. Veteriner," diye selam verip gülüyor adam. "Ama bunu tahmin etmişsinizdir zaten." Uzun boylu biri; görülmemiş şey, ama benden bile uzun! Koyu sarı saçlarının ayırt edici bir biçimi yok. Mavi doktor önlüğünün altında kot pantolon ile kolları yukarı kıvrılmış kareli bir gömlek, yüzünde ise bembeyaz düzgün dişlerini gözler önüne seren bir gülümseme var. Otuzlu yaşlarının ortalarında olmalı; belki biraz daha fazla.

"Adım Jenna." Ceketimin önünü açıp göğsümde uyuyakalmış olan siyah-beyaz yavruyu elime alıyorum. Sessiz mırıltılar çıkaran hayvan, kardeşinin travmatik ölümünden pek etkilenmişse benzemiyor.

Yavruyu nazikçe elimden alan veteriner, "Bakalım burada kim varmış?" diyor. Fakat bunu yapmasıyla hayvan sıçrayarak uyanıp korkuyla ondan uzaklaşmaya çalışıyor. Patrick ısrarcı davranmayıp hemen yavruyu bana geri uzatıyor. "Onu masanın üzerinde tutabilir misin benim için? Onu daha fazla huzursuz etmek istemiyorum. Köpekleri torbaya koyan bir erkekse, onlara yeniden güvenmesi biraz zaman alabilir." Patrick eliyle yavruyu okşarken, ben de onu rahatlatmak için eğilip kulağına çocuksu sevgi sözcükleri mırıldanıyorum. Saçma şeyler, ama o anda Patrick ne düşünür diye umursamıyorum.

"Ne cins bir köpek bu?" diye soruyorum.

"Şundan bundan cinsi."

"Şundan bundan mı?" Elimi köpeğin üzerinden çekmeden yavaşça ayağa kalkıyorum. Küçük yavru, şimdi Patrick'in nazik muayenesiyle biraz daha rahatlamış görünüyor.

Patrick sırtarak karşılık veriyor. "Bilirsin işte: biraz şundan, biraz bundan. Kulaklarının şekline bakılırsa, daha çok spanyele benziyor, ama geri kalanı nedir Tanrı bilir. Belki biraz çoban, hatta bir parça teriyerlik bile olabilir kanında. Zaten safkan olsalardı çöpe atılmazlardı, orası kesin." Patrick işini bitirince, köpeği alıp sevmem için bana uzatıyor.

"Ne korkunç," diyorum, küçük köpeğin kokusunu içime çekerek. Minik yavru burnunu çenemin altına sokuyor. "Böyle bir şeyi kim yapar ki?"

"Polise bildireceğiz elbette, ama bir şey çıkma ihtimali çok düşük. Buranın halkı sessizdir, pek konuşmayı sevmezler ne de olsa."

"Peki, bu ufaklığa ne olacak?" diye soruyorum.

Patrick ellerini önlüğününe sokup tezgâha yaslanıyor.

"Sen bakabilir misin?"

Patrick'in göz kenarlarında incecik beyaz çizgiler var; sanki güneşe bakmaktan devamlı gözlerini kısıyormuş gibi. Açık hava-
da çok fazla vakit geçiriyor olmalı.

"Çöp torbasında bulunduğuna göre, arayıp sahip çıkan olmayacaktır herhalde," diyor Patrick. "Bizim kulübelerde de yer sorunu var zaten. Ona bir yuva verebilirsen harika olur. Hem görünüşe bakılırsa uslu bir köpeğe benziyor."

“Tanrım, ben bir köpeğe bakamam ki!” diye itiraz ediyorum hemen. Bugün Port Ellis’e gelmeseydim böyle bir şey olmayacaktı, diye düşünmeden edemiyorum.

“Nedenmiş o?” diye soruyor Patrick.

Duraksıyorum. Bir uğursuzluk mıknaatısı olduğumu ona nasıl anlatabilirim ki?

Yeniden bakabileceğim bir şeyim olsun isterim elbette, ama korkuyorum da aynı zamanda. Ya ona iyi bakamazsam? Ya hastalanırsa?

“Ev sahibim izin verir mi, onu bile bilmiyorum,” diyorum nihayet.

“Nerede yaşıyorsunuz? Port Ellis’te mi?”

Başımı iki yana sallıyorum. “Penfach’tayım. Karavan parkı yakınlarındaki bir kır evinde oturuyorum.”

Patrick’in gözleri tanıdık birini görmüş gibi aniden açılıyor. “Yoksa siz Iestyn’in kiracısı mısınız?”

Evet anlamında başımı sallıyorum. Herkesin Iestyn’i tanıyor olmasına alıştım artık.

“Siz onu bana bırakın,” diyor Patrick. “Iestyn Jones babamın okul arkadaşıydı ve kirli çamaşırları hakkında o kadar çok şey biliyorum ki, isterseniz bir fil sürüsü bile beslemenizi sağlayabilirim.”

Gülüyorum. Gülmemek elde değil.

“Şey, filleri es geçelim en iyisi,” diyorum ve anında kızardığımı hissediyorum.

“Spanyellerin çocuklarla da arası çok iyidir,” diyor Patrick. “Çocuğunuz var mı?”

Bunu sonsuza dek sürecekmış gibi gelen derin bir sessizlik takip ediyor.

“Hayır,” diyorum sonunda. “Çocuğum yok.”

Kırır kırır hareket eden köpek bir anda elimden kurtulup çenemi yalamaya başlıyor. Minik kalp atışlarını hissediyorum göğsümde.

“Tamam,” diyorum. “Alalım bakalım.”

11

Ray, Mags'i uyandırmamaya çalışarak usulca yataktan çıktı. İşten uzak bir hafta sonu için ona söz vermişti; ama şimdi kalkarsa, o uyanana kadar en azından bir saatliğine e-postalarına bakabilir, şu Balyoz Operasyonu'nun dosyasına göz atabilirdi. Gece kulüplerine eşzamanlı iki operasyon düzenleyeceklerdi ve eğer bilgi kaynakları haklıysa, her ikisinde de büyük miktarlarda kokain ve paravan şirketlere para akışını gösteren belgeler ele geçireceklerdi.

Ray, pantolonunu giyip kahve yapmak için mutfığa indi. Isıtıcıdaki su yeni kaynamaya başlamıştı ki, arkasından gelen ayak seslerini duyup geriye döndü.

"Baba!" Lucy sevgiyle atılıp kollarını babasının beline dolamıştı. "Uyandığınızı fark etmedim!"

"Sen ne zamandan beri ayaktasın bakayım?" dedi Ray ve kızının kollarını çözerek eğilip ona bir öpücük verdi. "Dün seni yatmadan önce göremediğim için özür dilerim. Okul nasıldı bakalım?"

"İyiymi, sanırım. İş nasıldı?"

"İyiymi, sanırım."

Sırtarak birbirlerine baktılar.

"Televizyon seyredebilir miyim?" diye sordu Lucy. Nefesini tutmuş, yalvaran gözlerle ona bakıyordu. Mags'in sabahları tele-

vizyonla ilgili sıkı kuralları vardı, ama sonuçta bugün hafta sonuydu ve Ray de o arada fırsattan istifade edip biraz çalışabilirdi.

“Peki, tamam, seyret bakalım.”

Ray’in fikrini değiştirmesine fırsat vermeden, Lucy oturma odasının yolunu tutmuştu bile. Isınan televizyonun çıkardığı çıt-çıt sesleri geliyordu Ray’in kulağına; az sonra da gürültülü bir çizgi filmin sesleri duyuldu. Ray mutfak masasına geçip Black-Berry’sini açtı.

Saat sekiz olduğunda e-postalarının çoğunu halletmişti. Tam kendine ikinci kahveyi yapıyordu ki Lucy mutfığa gelip aklıtan öldüğünü söyledi. Kahvaltı nerede kalmıştı?

“Tom hâlâ uyuyor mu?” diye sordu Ray.

“Evet. Tembel teneke işte!”

“Ben tembel değilim!” diye seslendi öfkeli bir ses yukarıdan.

“Evet, öylesin!” diye bağırdı Lucy.

Patır patır ayak sesleri eşliğinde, basamakları ikişer ikişer inen Tom, ekşimiş suratı ve dağınık saçlarıyla karşılarında duruyordu. Alnı sivilce içindeydi. “Hayır, DEĞİLİM!” diye bağıarak kız kardeşine bir dirsek attı.

“Ahh!” diye ciyakladı Lucy. Anında gözleri yaşarmış, alt dudığı aşağı sarkmıştı.

“Hiç de sert değildi!” dedi Tom.

“Evet, sertti!”

Ray homurdanarak, acaba bütün çocuklar bunlar gibi mi, diye düşündü. Bu ikisi sürekli didişme halindeydi. Tam ikisini ayıracağı sırada Mags aşağı indi.

“Sekizde kalkan birine tembel denemez, Lucy,” dedi gülümseyerek. “Tom, bir daha kız kardeşine vurma.” Uzanıp Ray’in kahvesini aldı. “Bu benim için mi?”

“Evet,” dedi Ray ve tekrar ısıtıcının düğmesine bastı. Çocuklar şimdi masada oturmuş, yaz tatilinde ne yapacaklarını planlamakla meşguldü. Az önceki kavga tamamen unutulmuş görünüyordu, en azından şimdilik. Kavgaaları ayırma konusunda Mags her zaman çok başarılıydı. “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Ray.

“Buna ebeveynlik deniyor,” dedi Mags. “Arada sırada sen de denemelisin.”

Ray bu iğnelemenin üzerinde durmadı. Zaten son zamanlarda tek yaptıkları birbirlerine laf sokmaktı ve Ray’ın şu anda tam zamanlı ebeveynlik hakkında yeni bir tartışmayı kaldıracak hali yoktu.

Mags mutfakta dolanıp kahvaltılıkları masaya koyuyor, bir yandan da süratle ekmek kızartıp bardaklara portakal suyu koyuyordu. Tabii arada kahvesini yudumlamayı da ihmal etmiyordu. “Dün gece saat kaçta geldin? Geldiğini duymadım,” dedi. Pijamasının üstüne bir mutfak önlüğü takıp yumurta çırpma başlamıştı. Yıllar önce Ray’ın Noel hediyesi olarak aldığı önlüktü bu. Aslında niyeti ona şaka yapmaktı tabii ki –hani şu karılarına tencere-tava ya da ütü tahtası alan berbat kocalar gibi– ama Mags önlüğü o gün bugündür kullanıyordu. Üzerinde, 1950’leri anımsatan bir ev kadını resmi vardı ve resmin altındaki sloganda şöyle yazıyordu: “Şarapla yemek yapmayı severim, hatta bazen yemeğe bile koyarım.” Ray işten eve gelip ocağın başındaki karısına sarıldığında, ellerinin altındaki hışırdamasını bile hatırlıyordu bu önlüğün.

“Saat birdi sanırım,” dedi Ray. Bristol’in varoşlarındaki bir benzin istasyonunda silahlı bir soygun olmuştu. Üniformalı devriyeler olaya karışan adamların dördünü de birkaç saat içinde bulmayı başarmıştı. Ray de kendisine ihtiyaç olmamasına rağmen, ekibini yalnız bırakmamak adına ofiste kalmıştı.

Kahve içilemeyecek kadar sıcaktı, ama Ray yine de bir yudum alıp dilini yaktı. O sırada BlackBerry’si vızırdayınca, Ray telefonun ekranına baktı. Kütük mesaj atmıştı. Dört soyguncunun tutuklanıp cumartesi sabahı nöbetçi mahkemeye çıkarıldığını ve tutuklandıklarını yazıyordu. Ray durumu şefe bildirmek için hemen kısa bir e-posta yazdı.

“Ray!” dedi Mags. “İş yok! Söz vermiştin.”

“Affedersin, dün geceki işle ilgili gelişmelere baktım sadece.”

“Sadece iki gün, Ray. Merak etme, sensiz de idare ederler.”

Mags, yumurta tavasını masaya koyup oturdu.

“Dikkat et, çok sıcak,” dedi Lucy’ye. Sonra dönüp Ray’e baktı. “Kahvaltı etmeyecek misin?”

“Yoo, sağ ol, sonra bir şeyler atıştırırım. Gidip bir duş alacağım.” Ray bir an kapıya yaslanıp üçünün kahvaltı edişini izledi.

“Pazartesi günü pencereler için temizlikçi gelecek, o yüzden bahçe kapısını açık bırakmak gerek,” dedi Mags. “Yarın gece çöpleri dışarı çıkardıktan sonra kapıyı kilitleme, olur mu? Ha, bu arada, ağaçlar için yan komşuyla görüştüm. Birkaç hafta içinde budama yapacaklarmış. Gerçi gözümlle görmeden inanmam ya, hadi neyse.”

Fakat o sırada Ray’in aklı başka yerdeydi. Dün gece çözdükleri olay gazetede çıkar mı acaba, diye düşünüyordu. Şu gazeteciler hep polisin çözemediği olayları haber yapıyordu nedense.

Karısına dönüp, “Tamam, harika olur,” diye yanıt verdi.

Mags çatalını bırakıp ters ters baktı.

“Ne var?” dedi Ray. Duş almak için üst kata çıkınca, telefonunu çıkarıp basınla ilişkilerden sorumlu görevliye hemen bir mesaj attı. Ortada iyi yapılmış bir iş varken, bundan faydalanmamak ayıp olurdu.

“Bugün için teşekkürler,” dedi Mags. Kanepede oturuyorlardı ve her ikisi de şu âna dek televizyonu açmaya yeltenmemişti.

“Ne için?”

“Bir kerecik olsun işi bir kenara bırakabildiğin için.” Mags başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. Göz kenarlarındaki çizgiler gevşeyince, sanki bir anda gençleşivermişti. Mags son günlerde çok sık kaş çatır olmuştı, acaba kendisi de çatıyor muydu, hiç farkında değildi.

Mags, Ray’in annesinin “cömert” diye tanımladığı bir gülüşe sahipti. Mags bunu ilk duyduğunda, “Bu sadece büyük bir ağızım olduğu anlamına gelir,” diyerek gülmüştü.

Ray bunu anımsayınca küçük bir gülümseme belirdi yüzünde. Evet, karısının yüzü belki bugünlerde pek gülmüyordu, ama sonuçta o hâlâ aynı Mags’ti. Çocuklar doğduktan sonra aldığı kilolardan şikâyet ediyordu sık sık, ama Ray onun bu halini daha

çok seviyordu; yusyuvarlak yumuşak göbeği, sarkık ve dolgun göğüsleri hoşuna gidiyordu. Mags iltifatlarına kulaklarını tıkadığı için uzun zamandır iltifat etmeyi de bırakmıştı.

"Harikaydı gerçekten," dedi Ray. "Bunu daha sık yapmalıyız." Günü evde geçirip bol bol çene çalmış, bahçede kriket oynayıp güneşli havanın tadını çıkarmışlardı. Ray barakadan eski tenis eğitim setini çıkarmış ve çocukların ikisi de günün geri kalanını bununla oyalanarak geçirmişti. Gerçi Tom ara sıra yüksek sesle, "Ne aptal bir oyun bu!" diye söylenmiyor değildi.

"Tom'un güldüğünü görmek güzeldi," dedi Mags.

"Evet, epeydir yapmadığı bir şeydi, öyle değil mi?"

"Onun için endişeleniyorum aslında."

"Okulla yeniden görüşmek ister misin?"

"Bunun bir faydası olacağını sanmam," dedi Mags. "Zaten dönem bitti, okullar kapanmak üzere. Seneye öğretmen değişikliği belki bir fark yaratır. Hem ayrıca, artık okulun en küçüklerinden olmayacağı için güveni de yerine gelir belki."

Tom'un sene başında öğretmenleri endişelendiren isteksizliği okulun ikinci döneminde de aynı şekilde devam etmişti ve Ray durumu mazur görmeye çalışıyordu.

"Keşke bizimle konuşsa," dedi Mags.

"Hiçbir sorunu olmadığına dair yeminler ediyor," dedi Ray. "Tipik bir ergen işte. Hepsi bu. Ama her halükârda bu ruh halinden çıkmak zorunda kalacak. Çünkü sınav senesinde bu tavrını sürdürecektir olursa, ayvayı yer."

"Bugün baba-oğul daha iyi anlaşıyor gibiydiniz," dedi Mags.

Mags haklıydı. Nasıl olduysa, koca bir günü tartışmadan geçirmeyi başarmışlardı. Ara sıra oğlu ters cevaplar verse de, Ray çenesini tutmuş ve Tom da şu göz devirme işini bir parça seyreltmmişti. Kısacası güzel bir gün olmuştu.

"Cep telefonunu kapatmak da o kadar fena bir şey değilmiş, öyle değil mi?" dedi Mags. "Çarpıntı? Yüksek tansiyon? Soğuk terler falan dökmedin umarım?"

"Ha-ha. Yok canım, o kadar da değil." Aslında Ray telefonunu kapatmamıştı. Sadece titreşime almıştı ve telefon gün boyunca ce-

binde vızırdayıp durmuştu. En sonunda Ray bir ara e-postalarına bakmak için tuvalete sığınmış, acil bir durum var mı diye şöyle bir mesajlarına bakmıştı. Müdürün Balyoz Operasyonu'yla ilgili bir mesajına cevap yazdıktan sonra, Kate'in şu vur-kaç olayı hakkında yazdığı bir e-postaya takılmıştı gözü. Ve şu anda gidip mesajı adam gibi okumak için can atıyordu. Mags'in anlamadığı şey şuydu: Hafta sonu telefonu görmezden gelmek, bütün işlerin pazartesiye kalması demekti. İşler yığılınca da bütün hafta boyunca koşturması gerekiyordu.

Ray ayağa kalkıp, "Ama şimdi biraz odama geçip bir saat kadar çalışsam iyi olacak," dedi.

"Ne? Ray, hani çalışmayacaktın!"

Ray şaşkın şaşkın baktı. "Ama çocuklar yattı zaten."

"Evet, ama ben..." Mags duraksayıp başını iki yana salladı.

"Ne?"

"Yok bir şey. Tamam. Ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bir saate yanındayım. Söz veriyorum."

Mags çalışma odasının kapısını açtığı anda, aradan neredeyse iki saat geçmişti. "Çay içmek istersin diye düşündüm."

"Teşekkürler," dedi Ray. Oturduğu yerde gerinirken, sırtının çatırdadığını hissediyordu.

Mags elindeki çay kupasını masaya bırakıp Ray'in önündeki kalın kâğıt yığınınca baktı. "Şu gece kulübü işi mi?" En üstteki kâğıdı alıp şöyle bir göz attı. "Jacob Jordan? Geçen sene şu vur-kaç olayında ölen çocuk değil mi bu?"

"Evet, o."

Mags şaşırmış görünüyordu. "O dosyanın kapandığını sanıyordum."

"Kapandı zaten."

Mags, sırf oturma odasındaki halıyla uyuşmuyor diye çalışma odasına koydukları berjer koltuğun kolçağına oturdu. Aslında koltuk Ray'in çalışma odasına da pek uymuyordu, ama Ray hayatında bunun kadar rahat bir koltuk görmemişti ve ondan bir türlü ayrılamıyordu. "Öyleyse Kriminal Şube neden hâlâ üzerinde çalışıyor?"

Ray iç geçirdi. “Kriminal Şube’yle ilgisi yok. Dosya kapandı, ama ben dosyadaki delillerin üzerinde çalışmayı hiç bırakmadım. Sadece gözden kaçırdığımız bir şey var mı diye yeniden bir göz atıyoruz işte.”

“Atıyoruz derken?”

Ray duraksadı. “Ekip olarak.” Kate’den neden bahsetmediğini bilmiyordu, ama şimdi bahsetmek de tuhaf kaçırdı zaten. En iyisi onun adını bu işe hiç karıştırmamaktı. Bu iş müdürün kulağına gidebilirdi ve kariyerinin bu kadar başındayken, Kate’in sicilinin lekelenmesine hiç gerek yoktu.

“Ah, Ray,” dedi Mags yumuşak bir tonla. “İlgilenmen gereken güncel dosyalar yetmezmiş gibi bir de dosyası kapanmış soruşturmaları gözden geçiriyorsun!”

“Bu da hâlâ güncel,” dedi Ray. “Nedense bu işin dosyasını erken kapattık gibi bir his var içimde. Biraz daha vaktimiz olsaydı, bir şeyler bulabilirdik.”

Kısa bir sessizliğin ardından Mags söze girdi. “Bak, bu olay Annabelle meselesinden farklı, biliyorsun.”

Ray, elinde tuttuğu kupayı şimdi daha bir sıkı kavramıştı.

“Hayır, bilmiyorum.”

“Çözemediğin her işten sonra kendine böyle işkence etmeye hakkın yok,” dedi Mags. Uzanıp dizini sıvazladı. “Kendini delirtmek mi istiyorsun?”

Ray, çayından bir yudum aldı. Annabelle Snowden vakası, Ray’in komiserliğe terfi ettikten sonraki ilk işiydi. Küçük kız okuldan sonra ortadan kaybolmuş, annesiyle babası deliye dönmüştü. En azından öyle görünüyorlardı. İki hafta sonra Annabelle’in cesedi babasının dairesindeki bir yatak bazasının içinden çıkmış ve Ray kızın babasını cinayetle tutuklamıştı. Adam, küçük kızını adeta canlı canlı gömmüş, bir haftadan uzun bir süre onu orada tutmuştu.

“Terry Snowden’da bir gariplik olduğunu sezmiştim,” dedi Ray sonunda, Mags’e bakarak. “Kız kaybolur kaybolmaz onu tutuklamak için elimden geleni yapmalıydım.”

“Hiç delil yoktu ki,” dedi Mags. “Polislik içgüdüğü iyi hoş, ama bir soruşturmayı önsezilerle yürütemezsin ki.” Mags nazik-

e Jacob'ın dosyasının kapağını kapadı. "Bu farklı bir iş," dedi. "Farklı insanlar."

"Yine de bir ocuk var ortada," dedi Ray.

Mags, Ray'ın ellerini tuttu. "Ama o çoktan öldü, Ray. Tanrı'nın sana verdiği bütün zamanı bu işe harcasan da bunu değıştirmezsın. Bırak artık."

Ray cevap vermedi. Önüne dönüp dosyayı yeniden açarken, Mags'ın odadan çıkıp yatmaya gittiğini bile duymamıştı. E-postalarına baktığında, Kate'in birkaç dakika önce yeni bir mesaj göndermiş olduğunu gördü. Hemen cevap yazdı.

Sen daha yatmadın mı?

Birkaç saniye sonra cevap geldi.

Jacob'ın annesi Facebook'ta var mı diye bakıyordum. Ayrıca eBay'de takip ettiğim bir açık arttırma var. Ya sen?

Ray, Kate'i kanepeye kıvrılmış, bir yanında laptop, diğer yanında bir kâse dolusu erezle hayal etti. "Findık fıstık da var mı?" diye yazdı.

Nereden bildin?!

Ray gülümsedi. Kate'ten gelen mesajları kaçırmamak için e-posta penceresini ekranın köşesine sürükleyip fakslanan has-tane raporlarını okumaya başlamıştı.

Hafta sonu çalışmayacağına dair Mags'e söz vermemiş miydin?

ÇALIŞMIYORUM zaten! Sadece ocuklar uyuduğu için birkaç şeye bakayım dedim. Hem ayrıca, birinin sana eşlik etmesi gerek...

Onur duydum. Tam da hayalimdeki gibi bir cumartesi akşamı.

Ray güldü. "Facebook'ta bir şey buldun mu?" diye yazdı.

Birkaç olasılık var, ama profil resimleri yok. Bir dakika, telefon çalışıyor. Hemen dönerim.

Ray isteksizce e-postalarından çıkıp dikkatini yeniden hastane kayıtlarına yöneltti. Jacob öleli aylar olmuştu ve içinden bir ses, bütün bu çabanın boşa gideceğini söylüyordu. Volvo'nun kırık sis lambası, buzlu yolda kayıp sokak kenarındaki ağaçlardan birine çarpan bir ev kadına ait çıkmıştı. Saatler süren onca çalışma boşa gitmişti ama onlar hâlâ devam ediyordu. Ray, müdürün talimatına karşı gelerek ateşle oynuyordu aslında; aynı şeyi Kate'in yapmasına izin vermesi ise ayrı bir felaketti. Fakat artık gırtlığına kadar batmıştı bu işe ve istese de duramazdı.

12

Öğlene doğru hava ısınır, ama şu anda epey serin. Ürpererek omuzlarımı yukarı çekiyorum.

“Hava buz gibi,” diyorum yüksek sesle.

Artık kendi kendime konuşmaya başladım. Bir zamanlar Clifton Köprüsü’nde bir aşağı bir yukarı yürüyen, elleri kolları torbalarla dolu yaşlı bir kadın vardı – tıpkı onun gibi. Acaba hâlâ orada mıdır; eskiden olduğu gibi her sabah köprüden yürüyerek geçip akşamları yine yürüyerek dönüyor mudur acaba? İnsan bir yerden ayrılınca, oradaki yaşamın tıpkı eskisi gibi devam ettiğini düşünüyor ister istemez. Oysa hiçbir şey aynı kalmıyor elbette. Bristol’daki hayatım sanki bir başkasına aitmiş gibi geliyor artık.

Düşüncelerden sıyrılıp botlarımı giyiyor, boynuma bir fular bağlıyorum. Kilidin içinde bir türlü dönmek bilmeyen anahtarla yaptığım gündelik savaşı kazanıp kapıyı kilitleyerek anahtarı cebime atıveriyorum. Beau ayaklarımın hemen dibinde, gölgem gibi her yere peşimden geliyor. Beni gözden kaçırmak istemiyor gibi bir hali var. Eve ilk geldiğinde bütün gece ağlamış, gelip yatakta benimle birlikte uyumak için viyaklayıp durmuştu. Bunun için kendimden nefret etsem de, başımı yastığa gömüp kulaklarımı tıkamış, acıklı iniltilerini duymazdan gelmiştim. Kendimi kaptırıp ona çok alışırsam, bundan pişman olmaktan korkmuştum. Beau ağlamayı ancak birkaç gün sonra bırakmıştı. Şimdi bile basamakların hemen dibinde uyuyup yatak odamın ahşap parkelerinden gelen en ufak bir gıcırtda uyanıveriyor.

Sipariş listemi yanıma almış mıyım diye cebimi yokluyorum. Gerçi hepsi aklımda ama yine de hata yapmak hoş olmaz. Bethan fotoğraflarımı tatilcilere pazarlamaya devam ediyor ve her ne kadar inanamasam da, epey yoğunum. Eskiden olduğu gibi sergiler ya da sanat galerileriyle falan değil belki, ama yine de yoğunum işte. Karavan parkındaki dükkâna iki parti tebrik kartı götürdüm şimdiye dek ve kendi elimle yaptığım web sitesine de azar azar siparişler gelmeye başladı. Eskiden sahip olduğum web sitesi kadar göz alıcı ve fiyakalı değil şimdiki, ama ona her baktığımda elimde olmadan gururlanıyorum yine de; kendim yaptığım için olsa gerek. Küçük bir şey işte, ama kendime olan güvenim yeri ne gelmeye başladı yavaş yavaş. Kim bilir, zannettiğim kadar işe yaramaz değilimdir belki de.

Web sitesine adımlı koymadım. Sadece bir fotoğraf galerisi, son derece basit, hatta acemice bir sayfa düzeni ve yeni işimin adı: “Kumsaldaki Yazılar”. Bu ismi bulmama Bethan önayak oldu. Bir akşam birlikte oturmuş kır evinde şarap içerken, yeni işim hakkında öyle bir hevesle konuşmaya başlamıştı ki, önerisine hayır demek kesinlikle imkânsızdı. “Ne dersin?” diye sorup duruyordu sürekli. Uzun zamandır ilk kez biri fikrimi soruyordu.

Ağustos, karavan parkının en yoğun olduğu ay. Bethan’la hâlâ haftada en az bir kez görüşüyoruz, ama yine de ayaklarımızı dükkânın köşesindeki seyyar radyatöre dayayıp uzun uzun sohbet ettiğimiz sakın kış aylarını özlüyorum. Sahiller de kalabalık oluyor bu mevsimde; dolayısıyla fotoğraflarım için dümdüz, pürüzsüz bir kumsala ihtiyaç duyduğumdan, şafakla birlikte kalkmak zorundayım.

Tepemizde bir martı çığlık atıyor ve Beau kumların üzerinde havlaya havlaya koştururken, kuş gökyüzünde güvende olmanın rahatlığıyla onu kızdırmaya devam ediyor. Kumsaldaki süprütülerin arasından uzunca bir dal parçası buluyorum. Deniz epey çekilmiş, ama kumsal ılık ve daha şimdiden kurumaya yüz tutmuş. Bugünkü yazıları denize yakın yazmam gerekecek o yüzden. Cebimdeki kâğıt parçasını çıkarıp ilk siparişe göz atıyorum. “Julia... Eh, bu seferki gayet açık ve net.” Beau meraklı gözlerle bana bakıyor. Herhalde onunla konuştuğumu zannediyor. Aslın-

da onunla konuşuyor da olabilirim pekâlâ, ama kendimi kaptırıp ona fazla alışmak istemiyorum. Iestyn çoban köpeklerini hangi gözle görüyorsa, ben de Beau'yu o gözle görüyorum sanırım: mesleki bir gereksinim; iş görmek için var. Beau benim bekçi köpeğim. Gerçi henüz korunmaya ihtiyacım olmadı hiç, ama ileride olabilir.

Yere eğilip büyük bir J harfi çizdikten sonra, şöyle bir geriden bakıp büyüklüğünü kontrol ediyorum. Sonra ismin geri kalanını da yazıyorum. Ortaya çıkan işten memnun kalarak dal parçasını bir kenara fırlatıp fotoğraf makinemi alıyorum elime. Ufukta yükselmeye başlayan puslu sabah güneşi kumsalı pembe ışıltılara boyamakta. Beyaz köpüklü dalgalar yazıyı yalayıp kumsaldan silene kadar farklı açılardan bir düzine kadar fotoğraf çekiyorum.

Bir sonraki sipariş için daha geniş bir alana ihtiyacım var. Hızlı çalışıp dalgaların sahile sürüklediği çerçöpün arasından bir kucak dolusu dal parçası topluyorum. Son dal parçasını da yerine yerleştirince, çıkardığım işe şöyle bir bakıyorum. Yazacağım mesajı çerçevelemek için kullandığım dal parçaları ile çakıl taşlarını gün ışığında parlayan ıslak yosunlar süslüyor. Dallardan yaptığım kalp şeklindeki çerçevenin eni iki metre var: "Affet beni, Alice" mesajının sığabileceği kadar büyük. Tam yazıyı yazıp son düzeltmeleri yapmak için yere eğildiğim sırada, Beau deli gibi havlayarak denizden çıkıp koşmaya başlıyor.

"Otur!" diye sesleniyorum. Bir an üzerime atlayacağını sanıp boynumda asılı olan kamerayı korumak için kolumu siper ediyorum. Ama köpek beni es geçip ıslak kumları üzerime sıçratarak yanımdan fırladığı gibi sahilin diğer tarafına koşmaya başlıyor. Soluğu kumsalda yürümekte olan bir adamın yanında alıyor. Daha önce sahilde karşılaştığım şu köpekli adam olsa gerek. Ama adam ellerini yağmurluğunun ceplerine soktuğu anda nefesim kesilir gibi oluyor. Bu hareketi bir yerden hatırlıyorum sanki. Ama nasıl olabilir ki? Bethan ve Iestyn'i saymazsak, burada tanıdığım başka hiç kimse yok. Adam en fazla yüz metre ötemde, kararlı adımlarla bana doğru yürüyor. Yüzünü seçebiliyorum. Onu bir yerden tanıyorum. Ama nereden? Bunu hatırlayamamak

aniden gardımı düşürüyor. İçimden yükselen panik duygusuyla boğazım düğümlenerek Beau'ya sesleniyorum.

"Jenna'ydı, öyle değil mi?"

Kaçıp uzaklaşmak istiyorum, ama yere kök salmış gibi kıpırdayamadan öylece kalakalıyorum. Bristol'dan tanıdığım biri mi acaba? Tanıdığım herkes tek tek gözümün önüne geliyor. Onunla daha önce karşılaştığımdan eminim.

"Affedersin, seni korkutmak istememiştim," diyor adam. Zangır zangır titrediğimi fark ediyorum. Adam beni korkuttuğu için gerçekten üzgün görünüyor ve kendini affettirmek istercesine kocaman gülümsüyor. "Patrick Mathews, Port Ellis'teki veteriner," diye ekliyor. Onu hemen hatırlıyorum. Ellerini mavi önlüğünün ceplerine soktuğu an geliyor gözümün önüne.

"Çok özür dilerim," diyorum nihayet, cılız ve güvensiz bir ses tonuyla. "Sizi tanıyamadım." Issız sahil yoluna kaçamak bir bakış atıyorum. Çok geçmeden insanlar günü deniz kıyısında geçirmek için plaja akın etmeye başlayacak: rüzgârlık, güneş kremi ve şemsiyelerle donanmış, her türlü hava koşuluna karşı önlemini almış bir sürü insan. İyi ki turist sezonundayız ve Penfach insanlarla dolu diye seviniyorum bir an. Patrick'in sıcak bir gülümsemesi var, ama sıcak bir gülümsemeye geçmişte bir kez aldandım.

Patrick yere eğilip Beau'nun kulaklarını okşuyor.

"Bu delikanlıya iyi bakmışsın. Adını ne koydun?"

"Adı Beau." Elimde olmadan fark edilmeyecek kadar küçük iki adım atıyorum geriye. Uzaklaşmak beni az da olsa rahatlatıyor ve boğazımdaki gergin düğüm anında gevşiyor. Sakinleşip ellerimi yanlarıma düşürmek için kendimi zorluyorum, ama bey-nime itaat etmiyorlar ve yukarı kalkıp zıncı diye belimin her iki tarafında kavuşuyorlar.

Patrick dizlerinin üstüne çöküp Beau'yla oynuyor. Alışkın olmadığı bu sevgi karşısında deliye dönen Beau ise karnını kaşı-tmak için kumların üzerine sırtüstü yuvarlanıyor.

"Ne kadar da mutlu görünüyor," diyor Patrick.

Beau'nun rahat tavırları güvenimi az da olsa yerine getiriyor. Köpeklerin sevgileri güçlüdür ve insan sarrafı oldukları söylenir.

“Evet, keyfi gayet yerinde,” diyorum.

“Belli oluyor.” Patrick ayağa kalkıp dizlerindeki kumu silkerken milim kıpırdamıyorum.

“Köpek yüzünden Iestyn’le sorun yaşamamışsındır umarım?”

“Hayır, kesinlikle. Tersine, her eve bir köpek lazım olduğunu düşünüyor Iestyn.”

“Tamamen aynı fikirdeyim. Benim de olsun isterim, ama o kadar uzun saatler çalışıyorum ki, köpeğe haksızlık olur bu. Yine de gün içinde hayvanlarla yeterince haşır neşir oluyorum zaten ve şikâyet etmeye hakkım yok.”

Patrick, kum bulaşmış botları ve tuz içindeki yağmurluğuyla deniz kenarında adeta evindeymiş gibi görünüyor. Sonra başıyla kumsaldaki kalp şeklini gösteriyor.

“Alice kim? Neden seni affetmesini istiyorsun?” diye soruyor.

“Şey, o bana ait değil.” Kumsala resimler çizen uçuk kaçık biri olduğumu düşünmüş olmalı. “Yani en azından, oradaki mesaj bana ait değil. Ben bir başkası için fotoğrafını çekiyorum sadece.”

Patrick anlamadığı için şaşkın şaşkın bakıyor.

Açıklamaya girişerek, “Bu benim işim,” diyorum. “Ben bir fotoğrafçıyım.” Sanki bana inanmayacakmış gibi, kaldırıp fotoğraf makinemi gösteriyorum. “İnsanlar bana kumsala yazılmasını istedikleri mesajları gönderiyor ve ben de buraya gelip onları yazıyorum. Sonra da fotoğrafını çekip onlara gönderiyorum.” Söylediklerim gerçekten Patrick’in ilgisini çekmişe benziyor.

“Ne tür mesajlar örneğin?”

“Çoğu zaman aşk sözcükleri ya da evlilik teklifleri; ama her türden sipariş geliyor. Bu defaki bir özür mesajıydı. Ama bazen ünlü sözler ya da sevdikleri bir şarkının sözlerini yazmamı isteyenler de oluyor. Her defasında değişiyor işte.” Utana sıkıla duraksıyorum aniden.

“Hayatını böyle mi kazanıyorsun? Muhteşem bir işin var!” diyor Patrick. Alay mı ediyor acaba? Ama sesinde alaycılık yok. Bunu fark edince hafiften gururlanır gibi oluyorum kendimle. Evet, bu *muhteşem* bir iş! Ve ben onu sıfırdan yarattım.

“Fotoğraf da satıyorum. Çoğu körfeze ait manzara fotoğrafları. Buranın manzarası o kadar güzel ki, insanlar buradan bir anı saklamak istiyor.”

“Gerçekten de öyle! Bayılıyorum buraya.”

Birkaç saniye sessizliğe gömülüp dalgaların birbirini peşi sıra kabarıp sahilde kırılmalarını izliyoruz. Sessizliği doldurmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

“Siz neden buradasınız?” diye soruyorum. “Günün bu saatinde çok fazla insan gelmez buraya, tabii yürüyüşe çıkarılacak bir köpekleri yoksa.”

“Serbest bırakılacak bir kuş vardı,” diye açıklamaya girişiyor Patrick. “Kanadı kırık bir sümsük kuşu getirmişti bir kadın. Kuş iyileşme süresi boyunca klinikte kaldı. Birkaç haftadır bizimleydi. Ben de bugün doğaya salmak için şu kayalıkların tepesine getirdim onu. Nerede bulunmuşlarsa orada serbest bırakmaya çalışırız genellikle. Hayata tutunmaları için mümkün olan her şansı tanımaya çalışırız. İşte tam o sırada kumsaldaki yazıyı görünce meraka kapılmadan edemedim. Aşağı inip mesajı kime yazdığını sormak istedim. Zaten daha önce tanışmış olduğumuzu da aşağı inip yakınlaşınca fark ettim.”

“Kuş uçmayı başarabildi mi peki?”

Patrick evet anlamında başını sallıyor. “Başının çaresine bacakacaktır. Bu çok sık olur buralarda. Bu arada siz buralı değilsiniz, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam, Beau’yu kliniğe getirdiğinizde, Penfach’a yeni geldiğinizi söylemiştiniz. Daha önce nerede yaşıyordunuz peki?”

Fakat vereceğim cevabı düşünmeye fırsat kalmadan bir telefon çalmaya başlıyor. Kumsalın dinginliğiyle hiç de örtüşmeyen, teneke gürültüsünden hallice bir ses. Belli etmesem de, cevap vermekten kurtulduğum için derin bir oh çekiyorum içimden. Gerçi daha önce Iestyn ve Bethan’ın üzerinde test edilmiş, sohbet etmek için fırsat kollayan turistlere anlatılmaktan eskimiş hazır bir hikâyem var artık: Ben bir sanatçıyım, ama bir kazada elimi incittiğim için çalışmıyorum, o yüzden fotoğrafçılığa başladım. Yalan da sayılmaz aslında. Çoluğum çocuğum var mı diye soran da olmuyor zaten pek fazla. Cevabı çok bariz olduğu için mi acaba?

“Affedersiniz,” diyor Patrick, ceplerini karıştırarak. Bir telefonla birlikte biraz kuş yemi ve yere saçılan saman parçaları geliyor avucuna. “Zil sesini sonuna kadar açmak zorundayım, yoksa duyamıyorum,” diyerek ekrana bakıyor. “Korkarım ki hemen gitmem gerek. Port Ellis’teki cankurtaran botlarında gönüllü olarak çalışıyorum. Ayda birkaç kez nöbetim var ve sanırım şu anda bana ihtiyaçları olmuş.” Patrick telefonu cebine geri koyuyor. “Seni yeniden gördüğüme çok sevindim, Jenna. Gerçekten.”

Veda etmek için elini kaldırıp koşarak kumsalı geride bırakıyor ve karşılık vermeme fırsat kalmadan toprak patikadan yukarı tırmanıp gözden kayboluyor.

Eve dönünce, Beau yorgunluktan sepetinin içine kıvrılıveriyor hemen. Ben ise çaydanlığa su koyup kaynamasını beklerken, sabah çektiğim fotoğrafları bilgisayarla yüklüyorum. Arada bölünmüş olmama rağmen, beklediğimden çok daha iyiler: Kum fazla ıslak olmadığı için harfler oldukça belirgin ve dal parçalarından yaptığım kalp çerçeve de mükemmel görünüyor. İçlerinden en beğendiğimi daha sonra yeniden bakmak için ekranda bırakıp kahvem alarak yukarı çıkıyorum. Biliyorum, bunu yaptığım için pişman olacağım, ama kendime engel olamıyorum.

Yere oturup elimdeki kupayı çıplak yer döşemelerinin üzerine bırakıyorum ve Penfach’a geldikten sonra elimi bile sürmediğim kutuyu almak için yatağın altına uzanıyorum. Kutuyu kendime doğru çekip bağdaş kuruyorum. Kapağı açarken tozla birlikte anıların kokusu da geliyor burnuma. Anında canım yanıyor. Kendimi daha fazla kaptırmadan kutuyu kapatmam gerektiğini biliyorum ama kriz geçiren bir bağımlı gibi bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

Yasal evrakların üzerinde duran küçük fotoğraf albümünü alıyorum elime. Sayfaları bir bir çevirerek parmaklarımı fotoğrafların üzerinde gezdiriyorum. Her şey o kadar geride kalmış ki, sanki bir yabancıнын fotoğraflarına bakıyor gibiyim. Şu fotoğraf bahçede çekilmiş; bu ise mutfakta yemek yaparken. Şu fotoğrafta da hamileyim, gururla karnımı gösterip kameraya sırtıyorum. Boğazım düğümleniyor yine. Göz diplerim karıncalanmaya baş-

lıyor. Ağlamamak için gözlerimi kırıştırıyorum. O yaz ne kadar da mutluydum; yeni hayatımızın her şeyi değiştireceğinden, her şeye yeniden başlayacağımızdan ne kadar da emindim. Bunun bizim için yeni bir başlangıç olacağına inanıyordum. Fotoğrafları okşayan parmaklarım şiş karnımın üzerinde geziniyor; zihnim o güzel başının olduğu yeri hayal ediyor; kıvrılmış uzuvlarını, belli belirsiz olmuş parmaklarını.

Doğmamış çocuğumu incitmekten korkar gibi albümü nazikçe kapatıp kutunun içine geri koyuyorum. Hâlâ kendimi kontrol edebiliyorken alt kata insem iyi olacak. Ama bu şey tıpkı çürük bir diş için endişelenmek ya da bir yaranın kabuğunu kaldırmak gibi. Ellerimle kutunun içini yoklayarak oyuncak tavşanı arıyorum. Doğduğunda oğluma vermeyi düşündüğüm, benim gibi koksun diye hamileyken her gece birlikte uyuduğum tavşanı. Parmaklarım sonunda oyuncağın yumuşak pelüşüyle buluşuyor. Tavşanı yüzüme bastırıp ondan bir iz bulmak umuduyla kokusunu içime çekiyorum. Boğuk bir hıçkırık sesi... Beau sessizce üst kata çıkıp yatak odama giriyor.

"Aşağı in, Beau," diyorum.

Köpek tınmıyor.

"Defol!" diye haykırıyorum. Elimdeki oyuncağa sımsıkı yapışmış, deli kadınlar gibi ciyaklıyorum. Kendime engel olamıyorum. Fakat bağırduğım aslında Beau değil, bebeğimi elimden alan o adam! Oğlumun hayatıyla birlikte benimkini de sona erdiren adam! "Defol! Defol! Defol!"

Beau kendini yere bırakıyor; bedeni gergin, kulakları yamyassı. Ama pes etmiyor. Gözlerini benden ayırmadan, yavaşça yerde sürünerek adım adım bana doğru ilerlemeye başlıyor.

İnadım kırılınca, öfkem de geldiği hızla kayboluyor.

Beau yanı başıma kadar sürünerek gelip başını kucağıma koyarak gözlerini yumuyor. Kot pantolonumun altından ağırlığını, bedeninin sıcaklığını hissediyorum. Elim başını okşamak için kendiliğinden uzanıyor ve gözyaşlarım sel olup akmaya başlıyor.

13

Ray, Balyoz Operasyonu için ekibini oluşturmuş, soruşturmada elde edilecek tüm delillerin sorumluluğunu da Kate'e vermişti. Yani Kate bu operasyonun adli emanet memuru olacaktı. Sadece on sekiz aydır ekipte olan biri için büyük bir sorumluluktu bu. Ama Ray, Kate'in başa çıkabileceğinden emindi.

"Tabii ki yapabilirim!" dedi Kate, Ray endişelerini dile getirildiğinde. "Hem herhangi bir sorun olursa sana danışabilirim nasıl olsa, öyle değil mi?"

"Her zaman," dedi Ray. "İşten sonra bir şeyler içmeye ne dersin?"

"Kimse beni durduramaz derim!"

Şu vur-kaç dosyası üzerinde çalışmak için haftada iki-üç kez işten sonra buluşuyorlardı. Soruşturmanın öne çıkan bütün başlıklarını gözden geçirmişlerdi ve seçenekler iyice tükendiğinden, son zamanlarda dosya hakkında konuşmak yerine daha çok kendilerinden bahseder olmuşlardı. Kate'in tıpkı kendisi gibi ateşli bir Bristol City taraftarı olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı Ray ve birlikte geçirdikleri güzel akşamların birçoğunu, yakın zamanda küme düşen biricik futbol takımlarının yasını tutarak geçirmişlerdi. Ray yıllardır ilk defa sadece bir eş, bir baba ya da sadece bir polisten ibaret olmadığını hissediyordu. Kendini Ray gibi hissediyordu.

Normal mesai saatlerinde vur-kaç dosyası üzerinde çalışmaya özen göstermişti Ray. Müdürün emirlerine resmen karşı geliyordu aslında, ama bunu mesai saatinde yapmadığı sürece, kadının bunu mesele etmeyeceğinden emindi. Olur da tutuklamayla sonuçlanacak güçlü bir ipucu bulurlarsa, işte o zaman müdür zaten farklı bir telden çalacaktı.

Yaptıkları işi Kriminal Şube'deki diğer çalışanlardan gizleme ihtiyacı, Ray'le Kate'i polislerin gözdesi olan her zamanki mekânlarından daha uzak bir yerde buluşmaya mecbur etmişti. Gittikleri kulüp, yüksek arkalıklı localarda bütün dosyaları önlerine yayıp rahatça çalışabilecekleri, gözlerden uzak, sessiz bir mekândı ve işletmeci de sürekli bulmaca çözmekle meşguldü. Eve gitmeden önce bir parça stres atıp günü bu şekilde bitirmek büyük keyifti ve Ray artık ofisten çıkmak için saatleri sayar olmuştı.

Saat tam beşte gelen tipik bir son dakika telefonu yüzünden bugün geç kalmıştı Ray. Mekâna vardığında Kate içkisini yarılamıştı bile. Aralarındaki sessiz anlaşma gereği, içkileri kim önce gelirse o ısmarlıyordu. Ray'in birası masada onu bekliyordu.

"Neden geciktin?" diye sordu Kate, birayı ona doğru ittirek. "Bir yaramazlık yoktur umarım?"

Ray birasından okkalı bir yudum alıp, "Bize verilmesi muhtemel bir soruşturmayla ilgili birkaç istihbarat işte," dedi. "Creston bölgesinde bir uyuşturucu satıcısı var. Pis işlerini yaptırmak için altı-yedi tane torbacı ayarlayıp küçük bir şebeke kurmuş. Bizim açımızdan ufak ama güzel bir av olacağı benziyor." Son günlerde İşçi Partisi'nin sözünü sakınmayan milletvekillerinden biri de bu konuya ilgi göstermeye başlamıştı. "Suç cenneti"ne dönüşmüş bazı mahallelerin toplum için oluşturduğu tehdit hakkında nutuklar atıyor, bol bol kamera karşısına geçerek uyuşturucu sorununun konunun tam merkezine oturtuyordu. Dolayısıyla, müdür teşkilatın bu konuda daha atak görünmesini isteyecekti. Balyoz Operasyonu başarıyla sonuçlandığı takdirde, Ray müdürün gözüne girip bu işin de kendisine verilmesini sağlayabilirdi.

"Aile İçi Şiddetle Mücadele Birimi Dominica Letts'le irtibata geçmiş," dedi Kate'e. "Bu kadın uyuşturucu satıcılarından bi-

rinin kız arkadaşı. Adam kadına şiddet uyguluyormuş. Ekipler de şikâyetle bulunması için kadını ikna etmeye çalışıyor. Elbette şimdi narkotik bir operasyona hazırlanırken, herifin kapısına bu sebeple polis gönderip huylandırmak istemiyoruz. Ama sonuçta kız arkadaşının güvenliğini sağlamak da bizim sorumluluğumuz.”

“Peki, gerçekten tehlikede mi kadın?”

Ray yanıt vermeden önce duraksadı. “Bilmiyorum. Aile İç Şiddetle Mücadele Birimi onu yüksek risk grubuna dahil etmiş; fakat kadın, erkek arkadaşının aleyhinde konuşmama konusunda ısrarlı. Şu anda hiçbir işbirliğine yanaşmıyor.”

“Peki, harekete geçmeden önce ne kadar vaktimiz var?”

“Haftalar sürebilir,” dedi Ray. “Bu çok uzun bir süre. Kadının bir sığınma evine yerleşmesini sağlayabiliriz belki, tabii gitmeyi kabul ederse. Narkotik operasyonuna kadar şiddet suçlamalarını da bekletiriz. Bir düşünelim bakalım.”

“İki ucu boklu değnek,” dedi Kate düşünceli bir edayla. “Hangisi daha acil: Uyuşturucu kaçakçılığı mı, yoksa aile içi şiddet yüzünden hayatı tehlikede olan bir kadın mı? Fazla bir seçeneğin yok gibi görünüyor.”

“Keşke o kadar basit olsaydı! Uyuşturucu kullanımının yol açtığı şiddeti ne yapacağız peki? Bağımlıların uyuşturucu alacak parayı bulmak için bulaştığı soygunları? Uyuşturucu satışının sonuçları surata yenilen bir tokat kadar acil olmayabilir belki, ama çok daha zararlı ve bir o kadar acı verici.” Ray kendini kaptırıp sesini gereğinden fazla yükselttiğini fark edince aniden sustu.

Kate onu sakinleştirmek için elini Ray’inkinin üzerine koydu. “Hey, sakın ol, ben sadece şeytanın avukatını oynuyorum. Kolay bir karar olmadığının farkındayım.”

Ray mahcubiyet içinde gülümsedi. “Affedersin, bazen kendimi kaptırırıyorum işte.” Aslında Ray bu gibi konulara kafa yormayalı uzun zaman olmuştu. Mesleğe adım attığı günün üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki, evrak işi ve personel sorunlarıyla boğuşmaktan, bu işi neden yaptığını bile hatırlamaz olmuştu. O yüzden ara sıra da olsa önemli olanın ne olduğunu hatırlamak iyi geliyordu.

Bir an Kate'le göz göze gelip teninin sıcaklığını kendi teninde hissetti. Fakat Kate bir saniye sonra gülerek elini çekivermişti.

"Bir içki daha?" diye sordu Ray. İçkilerle masaya geri döndüğünde, az önceki atmosfer tamamen geride kalmıştı ve Ray, acaba hayal mi gördüm, diye düşünmeden edemedi. Biraları masaya koyup cips paketini açarak ortaya bıraktı.

"Jacob dosyasında yeni hiçbir şey bulamadım," dedi.

"Ben de," dedi Kate iç geçirerek. "Herhalde pes etmek zorunda kalacağız, öyle değil mi?"

Ray başını salladı. "Öyle görünüyor. Üzgünüm."

"Bunca zaman devam etmeme izin verdiğin için teşekkürler yine de."

"Pes etmek istememekte haklıydın," dedi Ray. "Ve çalışmaya devam ettiğimiz için mutluyum."

"Hiçbir aşama kaydedememiş olsak bile mi?"

"Evet, çünkü artık içimiz rahat, öyle değil mi? Çünkü yapabileceğimiz her şeyi yaptık."

Kate yavaşça başını salladı. "Haklısın, en azından şimdi içim daha rahat," dedi. Takdir dolu bakışlarla Ray'i süzüyordu.

"Ne?"

"Artık müdürün dalkavuğu olduğunu düşünmüyorum," dedi Kate sırtarak ve Ray bir kahkaha patlattı. Kate'in saygısını kazanıp gözüne girmeyi başardığı için mutluydu.

Dostane bir sessizlik içinde cipslerini yemeye devam ederken Ray telefonuna bakıp Mags'den mesaj var mı diye kontrol etti.

"Evde işler nasıl gidiyor?" diye sordu Kate.

"Eskisi gibi," dedi Ray telefonunu cebine koyarak. "Tom hâlâ akşam yemeklerinde homurdanmaya devam ediyor ve Mags'le ikimiz hâlâ ne yapılması gerektiğini tartışıyoruz." Ray homurtudan hallice bir kahkaha atmış ama Kate sessiz kalmıştı.

"Öğretmeniyle bir dahaki görüşmeniz ne zaman?"

"Dün yine okuldaydık," dedi Ray yüzünü asarak. "Okullar açılalı daha altı hafta bile olmadı, ama anlaşılan o ki Tom daha şimdiden dersleri ekmeye başlamış." Ray parmaklarını masada tıkırdatıp yeniden söze girdi. "Ben bu çocuğu hiç anlamıyorum.

Yazın her şey yolundaydı, ama okul açılır açılmaz eski Tom geri geldi. İletişim kurmayan, söz dinlemeyen aksi bir çocuk oldu yine.”

“Okulda birileriyle takıştığını mı düşünüyorsun hâlâ?”

“Okul öyle bir şey olmadığını söyledi, ama tabii ki öyle söyleyecekler, başka ne diyecekler ki?” Veli toplantılarında “ortak tavır” sergileyemedikleri için faturayı hemen Mags’le Ray’e kesen sınıf öğretmenini pek gözü tutmamıştı Ray’in. Mags, ofisine gelip bir sonraki toplantıya kolundan sürükleyerek götürmekle tehdit edince de, Ray toplantıyı unuturum endişesiyle bütün günü evden çalışarak geçirmişti – sırf randevuya geç kalmayıp Mags’le birlikte gidebilmek için! Gerçi gitmişti de ne olmuştu sanki!

“Öğretmeni Tom’un sınıftaki diğer çocukları da yoldan çıkardığını söylüyor,” dedi Ray. “Onun *asi* olduğunu söylüyor.” Ray dalga geçer gibi pofladı. “Daha yaşı kaç ki! Bu çok saçma. Yaramaz çocuklarla baş edemiyorlarsa öğretmenlik yapmasınlar o zaman. Tom asi falan değil, sadece dik başlı.”

“Kime çekmiş acaba?” dedi Kate gülmek için kendini zor tutarak.

“Memur Evans! Sözlerinize dikkat edin lütfen! Yoksa üniformalarınıza geri dönmek mi istiyorsunuz?” dedi Ray sırtarak.

Kahkahalarla güldü Kate. Ama gülmesi yarım kalıp esnemeye dönüşmüştü. “Affedersin, o kadar yorgunum ki. Sanırım bugünlük benden bu kadar. Arabam serviste, o yüzden otobüs saatlerine bir bakmam gerek.”

“Ben seni bırakırım,” dedi Ray.

“Emin misin? Ama yolunun üstü değil ki.”

“Olsun. Hadi gel; hem şehrin sosyetik mahallesini de göstermiş olursun bana.”

Kate, Clifton’ın merkezinde –Ray’e göre fahiş fiyatlı– şık bir apartman dairesinde oturuyordu.

“Depozitoyu ödememe ailem yardımcı oldu,” diye açıkladı Kate. “Yoksa asla başa çıkamazdım. Ayrıca çok da küçük zaten. Teknik olarak iki yatak odası var, ama ikincisine yatak bile sığdıramazsın.”

"Bu paraya başka bir yerde çok daha büyüğünü alabilirdin!" dedi Ray.

"Doğru söylüyorsun. Ama Clifton'da her şey elimin altında!" dedi Kate eliyle etrafı göstererek. "Yani gecenin üçünde başka nerede falafel bulabilirsin ki?"

Gecenin üçünde Ray'ın yapmak isteyebileceği tek şey yemek olduğundan, bunun neresi cazip pek anlamamıştı.

Kate emniyet kemerini çözüp tam inmek üzere kapıyı açacakken bir an duraksadı. "Yukarı gelip daireyi görmek ister misin?" Kız sıradan bir ses tonuyla sormuştu, ama hava aniden beklenti dolu bir ağırlığa büründü. Ray aylardır varlığını reddettiği o eşiği geçmek üzere olduğunun farkındaydı.

"Hoşuma gider," dedi.

Kate'in dairesi en üst kattaydı ve bindikleri gösterişli asansörün yukarı çıkması sadece birkaç saniye sürmüştü. Kapılar halı kaplı küçük bir sahanlığa açılıyordu ve krem rengi daire kapısı tam karşılarındaydı. Ray, Kate'in peşi sıra asansörden indi. Kapılar kayarak kapanırken, sessiz sedasız durmuş öylece birbirlerine bakıyorlardı. Kate gözlerini dosdoğru Ray'ın gözlerine dikmişti. Çenesi hafifçe yukarıdaydı ve alnına bir tutam saç düşmüştü. Ray aniden gitmek için hiç de öyle acele etmediğini fark etti.

"İşte geldik," dedi Kate, gözlerini ondan ayırmadan.

Ray başını sallayıp genç kadının alnına düşen saç kulağının arkasına atmak için uzandı. Sonra, ne olduğunu bile anlayamadan onu öpmeye başladı.

14

Beau burnunu bacağımanın kıvrımına sokunca, elimle uzanıp kulaklarını okşuyorum. Onu sevmeye daha fazla direnemedim. O yüzden yatağında benimle birlikte uyuyor artık. En başından beri istediği buydu zaten. Kâbuslu gecelerde çılgık çılgıla uyandıgımda, *Korkma, ben yanındayım*, der gibi elimi yalıyor. Hissettiğim acı zaman içinde ben farkına bile varmadan yavaş yavaş şekil değiştirdi. Dinmek bilmeyen o delici sivriliği törpülenip zihnimin arka çekmecesine kilitleyebildiğim monoton bir sızıya dönüştü. Orada öylece kalıp kurcalanmadığı müddetçe her şey yolundaymış gibi davranabiliyorum en azından. Sanki hiç başka bir hayatım olmamış gibi.

Pencereden süzülen gün ışığının yanında sönük kalan gece lambasını kapatarak Beau'ya, "Gel bakalım," diyorum. Artık körfezin bütün mevsimlerini yaşayarak öğrendim. Dolu dolu bir yıldır burada olmak, buranın bütün hallerini bilmek güzel bir duygu. Kumsalın bir günü diğerini tutmuyor. Değişen gelgitler, beklenmedik hava koşulları, hatta sahile vuran çerçöp bile manzarayı saat başı değiştiriyor. Dün geceki yağmurdan dolayı deniz bugün epey kabarmış, ıslak kumsal yüklü bulutların grisini ödünç almış. Karavan parkında artık çadırlar yok, sadece Bethan'ın sabit karavanları ve sezon sonu indirimlerinden faydalanmak isteyen birkaç tatilci göze çarpıyor. Yakında park kapanacak ve koy yine bana kalacak.

Beau önden koşturup hemen sahile iniyor ve soğuk dalgalara havlayarak kendini denize atıyor. Kahkahalarla gülüyorum haline. Bir ergenin gereğinden uzun bacakları ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen enerjisiyle bir *collie*'den çok spanyele benziyor artık.

Kayalığın tepesine göz gezdiriyorum, ama ortalıkta kimsecikler görünmüyor. İster istemez hayal kırıklığına kapılıyorum. Şimdiye dek sadece bir kez karşılaşmışken, kumsalda Patrick'i görmeyi ummak ne kadar da saçma bir düşünce! Ama engel de olamadığım bir düşünce!

Yazmak için pürüzsüz bir düzlük buluyorum kumsalda. Kış gelince işler yavaşlar herhalde, ama şimdilik gayet iyi gidiyor. Ne zaman bir sipariş alsam, içimi bir sevinç kaplıyor. Mesajların ardındaki hikâyeleri tahmin etmeye çalışmak da ayrıca hoşuma gidiyor. Müşterilerimin çoğu denizi seven insanlar. Birçoğu siparişi teslim aldıktan sonra teşekkür mesajı yazıyor. Kimi, gönderdiğim fotoğrafı ne kadar beğendiğini; kimi, çocukluğunun deniz kıyısında geçtiğini; kimi de ailecek bir deniz tatili için para biriktirdiğini anlatıyor. Hatta bazen fotoğraftaki kumsalın nerede olduğunu bile soran oluyor, ama bunu asla söylemiyorum elbette.

Tam çalışmaya başlayacakken Beau havlıyor. Başımı kaldırıp bakınca bize doğru yürümekte olan bir adam görüyorum. Bir an nefesim kesilir gibi oluyor, ama adam selam vermek için elini kaldırınca onu hemen tanıyorum. Bu o! Patrick! Elimde olmadan gü-lümsüyorum. Kalbim yarış atı gibi – ama bu kez korkudan değil.

Daha yanıma bile varmadan, “Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim,” diyor. “Bir çırağa ne dersin?” Bugün botlarını giymemiş, dolayısıyla üzerindeki çizgili kadife pantolonun paçaları ıslak kum içinde. Yağmurluğunun yakası bir taraftan hafifçe yukarı kalkmış. Bunu fark edince, uzanıp düzeltmemek için kendimi zor tutuyorum.

“Günaydın. Çırak mı dedin?”

Sol kolunu havaya kaldırıp kumsalı gösterir gibi elini şöyle bir havada gezdiriyor Patrick. “Çalışmana yardım edebilirim diye düşündüm.”

Acaba dalga mı geçiyor?

Ben cevap vermeyince, Patrick elimdeki sopayı alıp boş ve pürüzsüz kumlukta pozisyon alarak beklentiyle bana bakıyor. Bocalıyorum birden. Heyecanımı belli etmemek için ciddi bir ses tonu takınarak, "Göründüğünden daha zordur," diyorum. "Kareye hiçbir ayak izi girmemeli ve elimizi de çabuk tutmalıyız, yoksa dalgalar hazırlığımızı bozabilir."

Hatırladığım kadarıyla, daha önce hayatımın bu yönünü paylaşmak isteyen hiç kimse olmamıştı: sanat benim için her zaman diğer odada, kendi başıma, kapalı kapılar ardında yapılacak bir şey olmuştu; sanki gerçek dünyanın bir parçası değilmiş gibi.

"Anladım," diyor Patrick. Abartılı bulduğum bir konsantrasyon ifadesi var yüzünde. Gören de atomu parçalayacak sanır. Oysaki kumsala yazılacak bir yazı alt tarafı.

Siparişi yüksek sesle okuyorum. "Gayet basit ve hoş: *Teşekkürler, David.*"

"Vay be! Acaba tam olarak *ne için* teşekkür ediyor, çok merak ettim," diyor Patrick ve ilk kelimeyi yazmak için yere doğru eğiliyor. "Kediyi beslediğin için teşekkürler? Hayatımı kurtardığın için teşekkürler? Postacıyla yaptığım kaçamağa rağmen benimle evlenmeyi kabul ettiğin için teşekkürler?"

Dudaklarım ister istemez yukarı kıvrılıyor. Ciddi görünmeye çalışarak, "Bana flamenko öğrettiğin için teşekkürler," diyerek ben de katkıda bulunuyorum.

"Gönderdiğin kaliteli Küba puroları için teşekkürler."

"Borcumun vadesini uzattığın için teşekkürler."

Patrick yerdeki son sözcüğü tamamlamak için eğildiği sırada dengesini kaybedip öne doğru sendeleyince, düşmemek için son anda yazının orta yerine basıveriyor. "Kahretsin!" Bir adım gerileyip önce bozulan yazıya, sonra süt dökmüş kedi gibi bana bakıyor.

Kahkahalarla gülmeye başlıyorum. "Göründüğü kadar kolay olmadığını söylemiştim sana."

Patrick sopayı bana geri veriyor. "Üstün artistik becerileriniz karşısında saygıyla eğiliyorum. Şu koca ayak izi olmadan da yeterince berbat bir iş çıkarmışım zaten. Baksana, harflerin biri büyük, biri küçük."

“Cesur bir teşebbüstü,” diyorum. Gözlerim Beau’yu arıyor. Yengecin tekiyle oynamaya yeltendiğini görünce seslenip yanıma çağırıyorum.

“Peki, buna ne dersin?” diyor Patrick. İkinci bir denemede bulunduğunu düşünerek kumsala yazdığı mesaja bakıyorum.

“Bir içkiye ne dersin?”

“Daha iyi olmuş,” diyorum önce, “Ama bu mesaj...” Birden kendimi aptal gibi hissediyorum. “Ah, şimdi anladım.”

“Cross Oak’te? Bu akşam?” Patrick hafiften kekeleyince, onun da heyecanlı olduğunu fark edip rahatlıyorum.

Önce tereddüt ediyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Sonra da göğsümdeki çarpıntıyı boş verip, “Anlaştık,” diyorum.

Keşke hemen kabul etmeseydim. Günün geri kalanı aceceliliğimin pişmanlığıyla geçiyor; akşam olduğunda ise heyecandan dizlerim titremeye başlıyor. Ya işler yolunda gitmezse? Aklımdan türlü türlü senaryo geçiyor. Zihnim Patrick’in ağzından çıkan her sözcüğü başa sarıp tehlike işaretleri arıyor. Patrick görüldüğü kadar dürüst mü acaba? Gerçi hangimiz öyle ki? Penfach’a kadar yürüyüp veteriner kliniğini arayarak iptal mi etsem acaba? Ama buna da cesaret edemem. Vakit öldürmek için bir duş alıyorum. Sıcak suyu sonuna kadar açıp tenim pespembe olana kadar duşta kalıyorum. Sonra yatağımın üstüne oturup ne giysem diye kara kara düşünmeye başlıyorum. Son randevumun üzerinden on yıl geçti ve kuralların dışına çıkıp saçmalamaktan korkuyorum. Bethan içine giremediği giysileri bana vermeye devam etse de, çoğu üzerime bol geliyor. Yine de koyu eflatun bir eteği üzerime geçirip deniyorum. Beline kemer niyetine bir eşarp bağlamak zorunda kalsam da fena durmuyor. Odada şöyle bir yürüyorum. Epeydir etek giymediğim için bacaklarımın birbirine değmesi, kumaşın tenime sürmesi bir garip hissettiriyor. Genç kızlığımda sahip olduğum o müthiş parıltıyı hisseder gibi oluyorum bir an. Fakat aynaya bakınca, etek boyunun dizimin üstünde olduğunu fark ediyorum. Birden bacaklarım fazla çıplak ve cüretkâr görünüyor gözüme. Eteği çıkarttığım gibi gardırobun arkasındaki

giysi yığınının üzerine fırlatıveriyorum. Onun yerine, az önce çıkardığım kot pantolona uzanıyorum. Temiz bir bluz giyip saçlarımı da fırçaladım mı hazırım! Aynaya baktığımda, bir saat önce nasılsam şimdi de aynen öyle görünüyorum. Her zaman olduğum gibi! Genç kızken dışarı çıkmadan önce saatlerce hazırlık yaptığım eski günler geliyor aklıma: neşeli bir müzik, banyonun dört bir tarafına yayılmış sürüyle makyaj malzemesi ve havaya yayılan parfüm kokusu. Elbette henüz gerçek hayatla tanışmamıştım o günlerde.

Buluşma yeri olarak kararlaştırdığımız karavan parkına doğru yola koyuluyorum. Son anda yanımda götürmeye karar verdiğim Beau da benimle birlikte yürüyor ve varlığıyla bana cesaret veriyor. Ne de olsa sabah kumsalda sergilediğim kabadayılığın yerinde şimdi yeller esiyor. Karavan parkına vardığımda, Patrick dükkânın açık kapısının önünde durmuş, kapıya yaslanan Bethan'la sohbet ediyor. Konuşup gülüşüyorlar. Benim hakkımda mı acaba, diye düşünmeden edemiyorum.

Bethan geldiğimi fark edince, Patrick bana doğru dönüp gülümsüyor. Bir an yanağımdan öpecek sanıyorum ama, "Merhaba," diyerek nazikçe koluma dokunmakla yetiniyor. Hissettiğim korku dışarıdan belli oluyor mu acaba?

"Size iyi eğlenceler!" diyor Bethan sırtarak.

Patrick gülerek karşılık veriyor ve birlikte kasabaya doğru yürümeye koyuluyoruz. Neyse ki Patrick sohbet konusu bulmakta zorlanmıyor. Hastalarının antikalıklarını anlatma işini biraz abartsa da, anlattığı hikâyeler için minnettarlık duyuyorum; kasabaya vardığımızda da heyecanımı yavaş yavaş üzerimden atmaya başlıyorum.

Barın işletmecisi Dave Bishop, Penfach'a benden sadece birkaç yıl önce taşınmış olan bir Yorkshire'lı. Dave ve eşi Emma artık resmen buralı olmuşlar ve -tıpkı Penfach'ın geri kalanı gibi- onların da köyde tanımadıkları insan yok. Herkesi isim isim tanıyor, kimin ne iş yaptığını biliyorlar. Daha önce bu bara hiç girmedim ama Beau'yla birlikte postanenin küçük satış dükkânına giderken Dave'le selamlaşmıştık birkaç kez.

Sessiz sakın bir ortamda bir şeyler içmek için ufacak bir beklentim varsa bile, kapıdan içeri adım attığımız anda buharlaşıveriyor.

“Patrick! İçki ısmarlama sırası sende, değil mi?”

“Patrick, Rosie’yi bir daha getirsem bakar mısın? Hâlâ tam olarak iyileşemedi.”

“Baban nasıl evlat? Galler’in havasını pek özlemiyordur eminin?”

Yağmur gibi üzerimize yağın sohbet atakları içerideki daracık alanla birleşince, panik atağım baş gösteriyor. Beau’nun tasmaına sımsıkı yapışırken, avuçlarım terden sıırılsıklam. Patrick herkese bir laf atıyor ama durup uzun uzadıya sohbet etmiyor. Elini nazıkçe belime koyarak beni kalabalığın içinden bara doğru geçiriyor. Elinin sıcaklığını hissediyorum belimde; sonunda kollarını barın üstünde kavuşturduğunda hem rahatlıyorum hem de hayal kırıklığına uğruyorum. “Ne içersin?”

Keşke önce o söylese. Şöyle buz gibi bir bira çekiyor canım. Etrafta bira içen kadın var mı diye sağa sola bakmıyorum.

Dave hadi der gibi nazıkçe öksürüyor. “Bir cin-tonik, lütfen,” diyorum şaşkın şaşkın. Daha önce hiç cin içmedim ki. Bendeki bu kararsızlık yeni bir şey değil aslında, ama ne zaman başladığını hatırlamıyorum.

Patrick kendisi için bir bira sipariş ediyor ve buğulanan bira bardağına takılıyor gözüm.

“Siz şu kır evinde kalan fotoğrafçı olmalısınız? Biz de neden hiç ortalıkta görünmediğinizi merak ediyorduk.”

Konuşan kişi çalıdan hallice favorileri ve başındaki tüvit şapkasıyla aşağı yukarı Iestyn yaşlarında bir adam.

“Bu, Jenna,” diyor Patrick beni tanıtırarak. “Kendisi yeni bir iş kurmakla meşgul olduğundan, siz ihtiyarlarla bira yuvarlama ya vakti yoktu.”

Adam gülüyor, ben kızarıyorum. Ama Patrick’in ortada görünmeyişimle ilgili basit açıklaması için minnettarım. Köşede bir masa seçip oturuyoruz. Üzerimdeki gözlerin ve dedikodu kumkumalarının farkındayım, ama neyse ki bu durum uzun sürmü-

yor; bir süre sonra herkes önüne dönüp birasıyla ilgilenmeye başlıyor.

Fazla konuşmamaya özen gösteriyorum. Ama Patrick'te hikâye bol. Kasabanın yerel tarihçesiyle ilgili bir sürü ilginç anekdot paylaşıyor benimle.

"Burası yaşamak için harika bir yer," diyorum.

Patrick bacaklarını boylu boyunca uzatarak, "Öyle gerçekten," diyor. "Gerçi çocukken pek öyle düşündüğüm söylenemez. İnsan çocukken güzel sayfiye manzaralarını ya da toplumsal hayatı pek umursamıyor ne de olsa. Ben de ailemin başının etini yer, Swansea'ye taşınmamız için sürekli ısrar ederdim. Bunun hayatımı değiştireceğine inanıyordum: Popülaritem tavan yapacak, zengin bir sosyal hayatım ve kapımda sıraya girecek bir sürü kız arkadaşım olacak sanıyordum." Patrick gülümsüyor. "Ama ailem taşınmaya karşıydı ve ben de buradaki yerel liseye gittim."

"Hep veteriner olmak mı istemiştin?"

"Emeklemeye başladığım günden beri. Bebekken oyuncaklarımı koridorda yan yana dizer, sonra da ameliyat etmek için annemden onları mutfığa getirmesini istemişim." Patrick konuşurken bütün mimikleri de onunla birlikte konuşuyor, gülümsemesi kaybolmadan hemen önce göz kenarları kırışıyor. "Üniversite giriş sınavlarını verdikten sonra, veterinerlik okumak için Leeds Üniversitesi'ne gittim ve nihayet özlemini duyduğum sosyal hayata kavuştum."

"Ya kapıda sıraya giren kızlar?"

Patrick sırtarak, "Belki bir-iki tane," diyor. "Ama Galler'den kaçıp gitmek için verdiğim onca uğraştan sonra, burayı deli gibi özlemeye başlamıştım. Okuldan mezun olunca Leeds yakınlarında bir iş buldum, ama Port Ellis'teki klinikte bir ortaklık imkânı doğunca hemen üzerine atladım. Zaten annemle babam da yaşlanmaya başlamıştı ve ben de deniz kenarına dönmek için sabırsızlanıyordum."

"Demek ailen de buralı?" Ailesiyle yakın ilişkilere sahip insanlar hep ilgimi çekmiştir. Kışkandığımdan değil aslında, ama sadece hayal edemiyorum işte. Babam yanımızda kalsaydı, daha farklı hissederdim belki.

“Annem burada doğmuş. Babam gencecik bir delikanlıyken ailesiyle birlikte buraya taşınmış. Annemle evlendiğinde her ikisi de on dokuz yaşındaymış.”

“Baban da mı veterinerdi?” Galiba çok fazla soru soruyorum, ama ara verirsem cevap verme sırası bana gelir diye korkuyorum. Gerçi Patrick’in rahatsız olmuş gibi bir hali yok. Yüzünde nostaljik bir gülümsemeyle aile tarihçesini anlatmaya devam ediyor.

“Babam mühendisti. Ama artık emekli oldu. Hayatı boyunca Swansea’deki bir petrol şirketinde çalıştı. Gönüllü cankurtaranlık yapmam da aslında onun sayesinde. Babam da bunu yıllarca yaptı. Pazar günleri öğle yemeği yerken aniden bir çağrı gelir, babam da fırlayıp giderdi; annem de herkesin sağ salım kıyıya çıkması için bize dua ettirirdi. Babamın gerçek bir süper kahraman olduğuna inanırdım.” Patrick birasından bir yudum alıyor. “Pen-fach’taki eski filika istasyonunun hâlâ faal olduğu günlerdi, yani Port Ellis’te yenisi yapılmadan önce.”

“Seni de sık sık çağırıyorlar mı?”

“Duruma bağlı. Yazın karavan parkları doluyken daha sık acil durumla karşılaşırız. Gerçi kayalıkların tehlikeli olduğunu, gelgit zamanlarında yüzülmemesi gerektiğini söyleyen bir sürü uyarı levhası var, ama insanlar aldırış etmiyor.” Patrick aniden ciddileşiyor. “Körfezde yüzerken sen de dikkatli olmalısın, dip akıntısı çok güçlüdür.”

“Ben zaten iyi bir yüzücü sayılmam. Daha diz boyumu bile geçmedim.”

“Geçme zaten,” diyor Patrick. Bakışlarına aniden ürkütücü bir derinlik çöküyor. Huzursuzca kıpırdanıyorum oturduğum yerde. Patrick bakışlarını yere çevirip birasından büyükçe bir yudum alıyor. “Gelgit insanları sürükleyip boğulmalarına sebep oluyor,” diyor hüzünlü bir edayla.

Başımı sallayıp yüzmeyeceğime söz veriyorum.

“Kulağa garip gelebilir ama yüzmek için en güvenli yer daha derinler.” Patrick’in gözlerinin içi ışıldıyor birden. “Yazın tekneyle körfezden açılıp derin sulara atlamak harika oluyor. Bir gün seni de götürürüm istersen.”

Sıradan bir teklif ama yine de ürperiyorum. Patrick'le –ya da herhangi biriyle– okyanusun ortasında baş başa kalma fikri ödümü patlatıyor.

Huzursuzluğumu yanlış anlayan Patrick, "Su öyle soğuk falan değildir," diyor açıklamaya girişerek. Sonra susuyor ve aramızda garip bir sessizlik oluyor.

Yere eğilip masanın altındaki Beau'yu okşarken, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. "Ailen hâlâ burada mı yaşıyor?" diye soruyorum nihayet. Ben hep böyle sıkıcı mıydım? Üniversite yıllarımı hatırlıyorum da, grubun en neşeli, en hayat dolu kıızıydım. Arkadaşlarım katıla katıla gülerdi yaptığım her espriye. Oysa şimdi sohbet konusu bulmakta bile zorlanıyorum.

"Birkaç yıl önce İspanya'ya taşındılar. Şanslı ihtiyarlar! Annemin romatizması var. Sıcak hayâ eklemlerine iyi geliyor; en azından bahanesi bu işte. Peki ya seninkiler? Ailen hayatta mı?"

"Pek sayılmaz."

Patrick tuhaf tuhaf bakınca, keşke sadece hayır deseydim diye geçiriyorum içimden. Derin bir soluk alıp, "Annemle aramız hiçbir zaman iyi olmadı," diyorum. "Ben on beş yaşındayken babamı evden kovdu ve o gün bugündür babamı görmedim. Yaptığı şey için annemi de hiç affetmedim."

"Kendine göre sebepleri vardır belki." Tonlaması soru sorar gibi, ama savunmaya geçmeden edemiyorum yine de.

"Babam harika bir insandı. Annem onu hiç hak etmiyordu."

"Annenle de mi görüşmüyorsun öyleyse?"

"Yıllarca görüştük aslında, ama aramız bozuldu şeyden sonra..." Daha fazla devam etmeden çenemi kapıyorum. "Aramız bozuldu işte. Ve iki yıl önce kız kardeşim bir mektup yazıp annemin öldüğünü haber verdi." Patrick'in gözleri şefkatle parıltıyor ama görmezden geliyorum. Her şeyi berbat etmekte üstüme yok! Patrick'in alışkın olduğu insan tipine pek uymuyorum muhtemelen: Eminim benimle buluştuğuna pişmandır şu anda. Geceyi ikimiz için de daha fazla mahvetmeden noktalamak en iyisi. Patrick'in zihninde oluşan sorular gözlerinden okunuyor zaten: Neden Penfach'a geldim, neden Bristol'ı terk ettim, neden burada

tek başınayım? Gerçeğin bilmek istemeyeceği kadar korkunç olduğundan habersiz, ona gerçeği anlatamayacağımdan habersiz; o yüzden nezaketen soracak.

“Artık gitmem gerek,” diyorum aniden.

“Hemen mi?” Patrick belli etmese de rahatlamış olmalı. “Ama daha çok erken. Bir içki daha içseydik ya da bir şeyler yeseydik?”

“Hayır, gerçekten gitsem iyi olur. İçki için teşekkürler.” Patrick yeniden görüşmemizi önermek zorunda hissetmesin diye hemen ayağa kalkıyorum, ama o da hemen ayağa fırlıyor.

“Seni eve bırakayım o zaman.”

Kafamın içinde tehlike çanları çalıyor. Neden benimle gelmek istiyor? Barın içi sıcacık, arkadaşları burada, birasının yarısı öylece duruyor. Birden kafam zonklamaya başlıyor. Kulübenin ne kadar ıssız olduğu geliyor aklıma. Ya beni eve bıraktıktan sonra gitmeyi reddederse? Çıglık atsam duyan olmaz! Evet, Patrick şimdilik gayet nazik ve dürüst birine benziyor, ama işlerin ne kadar çabuk değişebileceğini benden iyi kimse bilemez.

“Hayır, teşekkürler.”

Hakkımda ne düşüneceklerini bile umursamadan, bardakların arasından fırlayıp kapıya yöneliyorum. Dışarı çıkana kadar koşturmak için kendimi tutsam da, köşeyi döner dönmez deli gibi koşturmaya başlıyorum. Karavan parkını geçip eve giden sahil yolunda koşarken, zavallı Beau bu ani hız değişikliğinin şaşkınlığı içinde, bana ayak uydurmaya çalışıyor. Ciğerimi yakan buz gibi havaya rağmen, kır evine ulaşana kadar hiç durmadan koşuyorum. Anahtarı kilidin içinde döndürmek için cebelleştikten sonra, kendimi içeri attığım gibi sürgüyü çekip soluk soluğa kaçıya yaslanıyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi; güçlkle nefes alıyorum. Korktuğum Patrick miydi, ondan bile emin değilim şu anda. Ama Patrick zihnimde her gün yenik düştüğüm panikle özdeşleşmiş durumda. Artık içgüdülerime güvenmiyorum –beni daha önce o kadar çok yanıltılar ki– o yüzden güvende olmak için en iyisi uzak durmak.

15

Ray jaluzilerin arasından süzülen gün ışığına arkasını dönüp yüzünü yastığa gömdü. İçini böylesine kemiren duygunun ne olduğunu bir an idrak edememişti ama sonra kafasına dank etti. Suçluluk! Ne sanıyordu ki? Daha önce hiç baştan çıkmamış, on beş yıllık evlilikleri boyunca Mags'i bir kere bile aldatmamıştı. Önceki gece olanları sürekli başa sarıyordu zihninde. Kate'i taciz mi etmişti? Bir an ister istemez Kate'in ondan şikâyetçi olabileceği geldi akma ve bunu düşündüğü için anında kendinden utandı. Kate öyle biri değildi. Yine de bu endişe bir anda suçluluk duygunun önüne geçmişti.

Yanı başındaki sessiz mırıtlılara bakılırsa, uyanan bir tek kendisiydi. Ray usulca yataktan çıkıp kafasına kadar çekilmiş yorganın altında mışıl mışıl uyuyan tümseğe baktı. Mags bir du-yacak olursa... Düşüncesi bile korkunçtu.

Ray ayağa kalkarken tümsek hafifçe kıpırdandı ve Ray olduğu yerde donakaldı. Her ne kadar korkakça gelse de, kendini hiç göstermeden sessizce sıvışmayı umuyordu. Gerçi önünde sonunda onunla yüz yüze gelecekti, ama olanları düşünüp kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

"Saat kaç?" diye mırıldandı Mags.

"Altıyı biraz geçiyor," diye fısıldadı Ray. "İşe erken gidiyorum bugün. Yetiştirmesi gereken bazı evrak işleri var."

Mags homurdanarak uykuya geri döndü ve Ray rahatlayarak sessiz bir oh çekti. Olabildiğince hızlı bir duş alıp yarım saat sonra ofise varmıştı bile. Kapısını kapatıp sanki olanlar hiç yaşanmamış gibi önündeki evraklara gömmüştü başını. Neyse ki Kate birkaç saha araştırması için sabahtan beri dışarıdaydı ve Ray öğle yemeğinde onunla karşılaşma riskini göze alıp Kütük'le birlikte kısa bir süreliğine kafeteryaya indi. Boş bir masa bulmuşlar, Ray elinde iki tabak lazanyayla masaya geri dönmüştü. Tabaklarındaki şeyin adı hesap pusulasında lazanya olarak geçse de, aslında lazanyadan başka her şeye benziyordu. Kafeteryanın aşçısı Moira, kara tahtadaki günün yemeğinin yanma tebeşirle bir İtalyan bayrağı bile çizmişti gururla. Onlara siparişlerini verirken de gülücükler saçıyordu etrafına. O yüzden Ray sırf yiğitliğe leke sürmemek için önündeki koca porsiyonu bitirmeye çabılıyor, sabahtan beri canına okuyan şu inatçı mide bulantısını ısrarla görmezden geliyordu. Moira yaşını pek belli etmeyen şişman bir kadındı, hırkasını çıkardığında kollarındaki derilerin pul pul dökmelerine neden olan bir cilt hastalığına sahipti ve buna rağmen her daim neşe saçıyordu.

"İyi misin Ray? Kafanı kurcalayan bir şey mi var?" diye sordu Kütük, çatalıyla табаğın dibini kazıyarak. Tanrı vergisi olan tenekeden midesiyle, Moira'nın yemeklerine katlanmayı sorun etmediği gibi, tersine keyif aldığı bile söylenebilirdi.

"İyiyim," dedi Ray. Kütük üzerinde durmayınca rahatlamıştı. Başını kaldırıp bakınca, Kate'in kafeteryadan içeri girdiğini gördü. Keşke daha hızlı yeseydim diye geçirdi içinden. O sırada Kütük sandalyesinin metal ayaklarını yere sürterek ayağa kalktı. "Ofiste görüşürüz, patron."

Kütük'ün gitmesine engel olacak ya da Kate gelmeden kaçıp gitmesini gerektirecek bir bahane uyduramayınca, Ray zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Selam, Kate." Yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Ağzının içi kupkuruydu. Zar zor yutkundu.

"Selam," diyen Kate, pat diye masaya oturup sandviçini açtı. Ray'in huzursuzluğunun farkında değil gibi görünüyordu.

Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak imkânsızdı ve bu belirsizlik Ray'ın mide bulantısını daha da azdırmıştı. Moira'nın gazabına uğramayı göze alarak tabağını kenara itti ve kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için etrafa bakındı.

"Ben dün gece için..." diye söze girerken kendini acemi bir ergen gibi hissediyordu.

Kate hemen araya girdi. "Gerçekten çok üzgünüm. Dün gece bana ne oldu bilmiyorum. Sen iyi misin?"

Ray derin bir nefes aldı. "Şöyle böyle. Ya sen?"

Kate başını salladı. "Dürüst olmam gerekirse, biraz utanıyorum."

"Sen utanmanı gerektirecek hiçbir şey yapmadın," dedi Ray. "Asıl benim hiç..."

"Haklısın, hiç olmamalıydı," dedi Kate. "Ama sadece bir öpücüktü." Ray'e bakıp gülümsedi ve sonra sandviçinden bir ısı- rık alıp turşu ve peynir dolu ağzının içinden konuştu. "Güzel bir öpücük, ama sadece bir öpücük işte."

Ray yavaşça nefesini verdi. Her şey yoluna girecek gibi görünüyordu. Hiç olmaması gereken bir şey yaşanmıştı ve Mags bunu öğrenecek olursa, sonuçları yıkıcı olurdu; ama neyse ki her şey yolundaydı. Sonuçta her ikisi de yetişkin bireylerdi ve bundan kendilerine ders çıkarıp hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirlerdi. Son on iki saattir Ray bu öpücüğün ona kendini ne kadar iyi hissettirdiğini bile düşünmeye cesaret edememişti. Böylesine genç, enerjik ve hayat dolu biriyle öpüşmek ona iyi gelmişti. Ray yüzüne tekrar ateş bastığını hissetti. Öksürüp silkinerek bu düşünceyi hemen kafasından attı.

"Sen iyiyisen, sorun yok," dedi Ray.

"Ray, ben iyiyim. Gerçekten! Eğer endişen buysa, hakkında bir şikâyetle falan da bulunmayacağım, merak etme!"

Ray kıpkırmızı kesildi. "Tanrı aşkına, hayır! Aklımdan bile geçmedi bu. Ben sadece, biliyorsun işte, ben evliyim ve..."

"Benim de bir erkek arkadaşım var," dedi Kate pat diye. "Yani eşit durumdayız. O yüzden unutalım gitsin, tamam mı?"

"Tamam."

“Şimdi,” dedi Kate aniden iş havasına bürünerek, “seni görmek istememin asıl sebebine gelem. Şu Jacob Jordan meselesi için medyada bir yıldönümü hatırlatması yapmaya ne dersin?”

“Bir yıl olmuş mu gerçekten?”

“Gelecek ay bir yıl dolacak. Belki çok fazla bir yanıt alamayız, ama bu zaman zarfında birileri ağzından bir şeyler kaçırmışsa, en azından yakalama şansımız olur. Hem ayrıca, bir ihtimal, birileri sonunda vicdanını rahatlatmaya karar vermiş de olabilir. O arabayı kimin sürdüğünü bilen biri mutlaka olmalı.”

Kate’in gözleri ısıltı ısıltı ve yüzünde yine, Ray’ın o çok iyi bildiği kararlı bakış vardı.

“Yapalım öyleyse,” dedi Ray. Müdür bu öneriyi duyunca kim bilir ne diyecekti? Ray tahmin bile edemiyordu, ama bunun kariyeri açısından iyi olmayacağı kesindi. Her şeye rağmen yıldönümü hatırlatması iyi bir fikirdi. Sırf polisin pes etmediği konusunda ailelere güven vermek için bile olsa –dosya aktif olarak soruşturmaya kapalı bile olsa– çözümlenmemiş vakalarda zaman zaman uyguladıkları bir yöntemdi bu. Ve kesinlikle denemeye değirdi.

“Harika. Bu sabahki işle ilgili bitirmem gereken birkaç evrak işi var. Öğleden sonra bir araya gelip ne yapacağımızı planlayalım mı?” dedi Kate. Kafeteryadan çıkarken Moira’ya neşeyle el sallamıştı.

Keşke Ray de Kate kadar kolayca geride bırakabilseydi dün geceyi. Ama ona her baktığında, boynunda kenetlenen kollarını hatırlamaktan kendini alamıyordu. Ray tabağında bıraktığı lazanyayı bir kâğıt peçetenin altına gizleyip tabağını kapının yanındaki rafa bıraktı. Servis bankosunun önünden geçerken, “Harika bir iş çıkarmışsın, Moira,” dedi.

“Yarın da Yunan yemekleri var!” diye seslendi Moira arkasından.

O halde yarın evden sandviç getirmek kesinlikle şart olmuştu.

Kate kapıyı çalmadan ofisten içeri girdiğinde Ray telefondaydı. Ray’ın meşgul olduğunu görünce Kate sessizce pardon diye-

rek tam dışarı çıkıyordu ki, Ray içeri girip oturması için eliyle işaret etti. Kate usulca kapıyı kapatıp sandalyelerden birine geçerek telefon görüşmesinin bitmesini beklemeye başladı. Çalışma masasının üzerinde Mags ve çocuklara ait bir aile fotoğrafı vardı. Kate'in fotoğrafa baktığını fark edince, Ray ister istemez yeniden pişmanlık duygusuna kapıldı. Dikkatini müdürle yaptığı konuşmaya vermekte zorlanıyordu.

"Bu gerçekten gerekli mi Ray?" diyordu Olivia telefonda. "Bir şey bulma olasılığı çok düşük ve bence bu çaba, çocuğu öldüreni yakalayamadığımızı hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacak."

Yaklaşık bir yıl önce çocuğun annesinin söylediği sözleri hatırlayarak, *Onun adı Jacob*, dedi Ray içinden. Patronu olacak bu kadın gerçekten de görüldüğü kadar duyarsız mıydı acaba?

"Hem ayrıca ortalıkta adalet diye yırtınan hiç kimse de olmadığına göre, ne diye suyu bulandıralım ki şimdi durup dururken? Elinde zaten yeterince iş varken, başına iş açmak istemezsin herhalde; özellikle de emniyet müdürü atamaları yaklaşırken!"

Mesaj gayet açıktı.

"Bu arada Creston bölgesindeki uyuşturucu işini de sana vermeyi düşünüyordum," dedi müdür. "Ama eski işler üzerinde çalışmayı tercih ediyorsan, sen bilirsin tabii..." Balyoz Operasyonu başarıyla sonuçlanmıştı ve müdür son birkaç haftadır, çok daha büyük bir iş olan bu uyuşturucu dosyasını adeta bir havuç gibi gözünün önünde sallandırıp duruyordu. Ray bir an duraksayarak Kate'le göz göze geldi. Kate gözlerini dikmiş dikkatle onu izliyordu. Kate'le çalışmak yıllar önce neden polis olmayı seçtiğini hatırlatmıştı ona. Mesleğine olan tutkusunu yeniden keşfetmişti. Bundan böyle patronun istediğini değil, doğru olanı yapacaktı.

"İkisini de yapabilirim," dedi Ray kararlı bir ses tonuyla. "Yıldönümü hatırlatmasını uygulamaya geçireceğim. Doğru olanın bu olduğuna inanıyorum."

Olivia söze girmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Pekâlâ, ama sadece bir gazete makalesi, Ray ve birkaç da yol afişi, o kadar. Ve hepsi bir hafta içinde indirilecek!" Müdür noktayı koymuş, telefonu kapatmıştı.

Kate kalemini endişeyle sandalyenin koluna vuruyor, merakla Ray'ın konuşmasını bekliyordu.

"İzni kopardık," dedi Ray.

Kate'in yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. "Hari-ka bir iş çıkardın. Çok kızdı mı?"

"Yakında geçer," dedi Ray. "Sadece onaylamadığının bilinmesini istiyor. İşler kötüye gidip de kamuoyu güveni kafa üstü çakılacak olursa, 'Sözümü dinlemediniz, ama ben haklı çıktım!' diyebilmek için kendine zemin hazırlıyor."

"Bu çok ikiyezlü bir tutum!"

"Biz buna kıdemli yöneticilik diyoruz."

"Bir de hâlâ terfi etmek istiyorsun!" dedi Kate göz kırparak. Ray de kahkahalarla güldü.

"Sonsuza dek burada kalamam."

"Nedenmiş o?" dedi Kate.

Ray bir an düşündü. Terfiyi ve siyasi manevraları umursamadan sadece işine odaklanabilse ne kadar güzel olurdu; ne de olsa işini seviyordu. "Çünkü üniversiteye gidecek iki çocuğum var," dedi Ray sonunda. "Ama merak etme, ben diğerlerinden farklı olacağım ve aşağıda işlerin nasıl yürüdüğünü asla unutmuyacağım."

"Emniyet müdürü olup işime burnunu soktuğunda bunu sana hatırlatırım," dedi Kate.

Ray gülümsedi. "Bu arada gazeteyle konuştum bile: Suzy French bizim olayın yıldönümüne özel bir hatırlatma haberi yayınlayıp, gören ya da duyanların bizimle irtibat kurması için çağrıda bulunacak. Jacob dosyasının detaylarıyla ilgili bir arka plan hazırlayacaklar, ama senin de Suzy'yi arayıp haberin detaylarıyla ilgili bir ön görüşme yapmanı istiyorum. Çağrı merkezimizin telefon numaraları ve gelen ihbarların kesinlikle gizli tutulacağı bilgisi de habere eklenmeli."

"Sorun değil, hallederim. Peki ya Jacob'ın annesi? O konuyu ne yapacağız?"

Ray omuz silkti. "Haberi onsuz yapacağız artık. Jacob'ın git-tiği okulun müdürüyle görüşüp gazeteyle konuşmak ister mi, bir

sor bakalım. Olayı bir başkasının gözünden değerlendirip farklı bir bakış açısıyla sunmak faydalı olabilir. Hem belki Jacob'ın okulda yaptığı bir resim, bir el işi falan da vardır? Anneyi aramaya başlamadan önce, haberden ne sonuç çıkacak, bekleyip bir görelim. Sonra anneyi aramaya koyuluruz. Kadın yer yarıldı, içine girdi sanki!"

Ray, Jacob'ın annesinin izini kaybeden Aile İrtibat Memuru'na ateş püskürtüyordu. Gerçi kadının gitmesi Ray'ı şaşırtmamıştı. Bunca yıllık tecrübe göstermişti ki, sevdiklerini kaybeden insanların çoğu iki tepkiden birini veriyordu: Ya hiç taşınmamak üzere yeminler edip tek bir şeye bile dokunmadan evlerini bir çeşit mabede çeviriyor ya da dünya başlarına yıkılmışken hiçbir şey değişmemiş gibi yaşamaya daha fazla dayanamayıp kaçıyorlardı.

Kate yanından ayrılınca Ray, Jacob'm hâlâ duvardaki mantar panoda asılı duran fotoğrafına baktı. Fotoğrafın köşeleri hafiften kıvrılmaya başlamıştı. Ray resmi nazikçe panodan indirip eliyle köşelerini düzeltti. Sonra da gözünün önünde olması için Mags'le çocukların fotoğrafının bulunduğu resim çerçevesine yasladı.

Yıldönümünde yayınlanacak gazete haberi onlar için artık son çareydi ve pek umut vaat etmese de, en azından son bir kez şanslarını denemiş olacaktı. Bu da işe yaramazsa, Ray dosyayı arşive gönderip soruşturmayı tamamen rafa kaldıracaktı.

16

Mutfak masasındaki bilgisayarın başındayım. Eskiden kış aylarında, atölyemde giydiğim saç örgüsü kazak var üzerimde. Göğsüme doğru çektiğim dizlerim geniş kazağın altında. Kuzinenin hemen yanı başında olmama rağmen tir tir titriyorum. Kazağın kollarını iyice aşağı çekip ellerimin üzerine kadar indiriyorum. Henüz öğle yemeğine çok var, ama önümde büyük bir kadeh kırmızı şarap duruyor. Arama motoruna kelimeleri girip duraksıyorum. Ekran başında kendime eziyet ederek aylar geçirdim. Ama hiçbir faydası olmadı –hiçbir zaman da olmayacak– ama onu düşünmemek mümkün mü, hele ki bugün?

Şaraptan bir yudum alıp ekranı tıklıyorum.

Birkaç saniye içinde ekran kaza hakkında çıkan gazete haberleriyle, forum mesajlarıyla ve Jacob için yazılmış güzel sözlerle dolup taşıyor. Linklerin rengine bakılırsa, hepsi daha önce girdiğim siteler.

Ama bugün, dünya başıma yıkıldıktan tam bir yıl sonra, *Bristol Post*'un internet sayfasında yeni bir makale var!

Boğuk bir hıçkırığın ardından kapanıveriyor avuçlarım, yumruklarımı öyle bir sıkıyorum ki bembeyaz kesiliyor parmak boğumlarım. Bir solukta okuyorum kısa makaleyi, sonra başa dönüp bir daha okuyorum. Hiçbir gelişme yok; ne bir ipucu ne de araç hakkında bilgi! Sürücünün tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet vermekten arandığına dair bir hatırlatma var sadece.

Bunu okuyunca midem bulanıyor ve sayfayı kapatıp internetten çıkıyorum. Arka plandaki koy fotoğrafı bile kolay kolay sakinleştiremiyor beni. Patrick'le randevulaştığımız o günden beri sahile inmedim. Oysa halletmem gereken bir sürü sipariş var, ama o günkü davranışından öyle utanıyorum ki, onunla kumsalda karşılaşma ihtimalini bile göze alamam. Buluşmamızın ertesi günü uyandığımda, bir gece önceki korkumu çok saçma bulmuştum halbuki. Ve az kalsın cesaretimi toplayıp özür dilemek için onu arayacaktım. Ama aradan biraz zaman geçince cesaretim kırıldı işte ve o gecenin üstünden neredeyse on beş gün geçti. O gün bugündür Patrick benimle irtibat kurmak için en ufak bir teşebbüste bulunmadı. Bunu düşününce midem kalkıyor yine. Şarap kadehini lavaboya boşaltıp Beau'yu sahilde yürüyüşe çıkarmaya karar veriyorum.

Burnu dönüp Port Ellis'e yaklaştığımızı fark ettiğimde, sanki kilometrelerce yürümüşüz gibi geliyor. Hemen aşağıda gri bir bina var; cankurtaran filikalarının bulunduğu istasyon olmalı burası. Bir süre öylece durup bu filikalara binen gönüllülerin kurtardığı hayatları düşünüyorum. Ayaklarım beni Port Ellis'e doğru götürürken, ister istemez Patrick geliyor aklıma. Plansız programsız, kasabaya ulaşana dek yürümeye devam edip kendimi bir anda veteriner kliniğinin önünde buluyorum. Ama vaziyet ancak kapıyı açıp tepemin üstünde çınlayan küçük çingırağın sesini duyunca dank ediyor kafama: Ne söyleyeceğim ki ona?

"Buyurun, nasıl yardımcı olabilirim?" Aynı resepsiyon görevlisi... Fakat üzerine takıp takıştırdığı şu renkli rozetler olmasa tanıyamazdım belki de.

"Bir dakikalığına Patrick'i görmem mümkün mü acaba?" diye soruyorum. Bir gerekçe bulmam gerek sanırım, ama neyse ki kız böyle bir istekte bulunmuyor.

"Hemen dönerim."

Bekleme odasında öylece dikilirken, küçük bir çocukla az ötede oturan bir kadına takılıyor gözüm. Kadının kucığında hasır bir sepet, sepetin içinde de bir şey var. Beau yanlarına gitmek için tasmağını çekıştirince, onu uzak tutmak için kayışa asılıyorum.

Birkaç dakika sonra ayak sesleri duyuluyor ve Patrick kapıda görünüyor. Üzerinde kahverengi kadife bir pantolon ile kareli bir gömlek var. Saçlarıysa sanki elleriyle az önce karıştırmış gibi darmadağın.

"Beau'yla ilgili bir sorun mu var yoksa?" diye soruyor Patrick. Oldukça nazik, ama gülmüyor. Bunu fark edince, biraz cesaretim kırılıyor.

"Hayır. Seninle biraz konuşabilir miyiz acaba? Fazla vaktini almam."

Patrick duraksayınca, umudum hepten suya düşüyor. Kesin hayır diyecek. Yanaklarım al al olurken, gözüm bir an pür dikkat bizi süzmekte olan resepsiyon görevlisine takılıyor.

"İçeri gel."

İlk tanıştığımız gün Beau'yu muayene ettiği odaya giriyoruz ve Patrick evyeye yaslanıp öylece bana bakıyor. Hiçbir şey söylemeden! İşimi kolaylaştırmayacağı belli.

"Ben sadece... Senden özür dilemek istedim." Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Patrick buruk bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Neyse canım, sonuçta daha önce de kıcıma tekme yediğim olmuştu, ama bu kadar hızlısı ilk kez başıma geliyor." Bakışlarının yumuşadığını görünce cesaret edip belli belirsiz gülümsüyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Yanlış bir şey mi yaptım? Ya da seni incitecek bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Aksine, sen..." Doğru sözcüğü bulmak için çabalasam da sonunda pes ediyorum. "Tamamen benim hatam. Ben böyle şeylerde pek iyi sayılmam."

Kısa bir sessizliğin ardından Patrick sırtarak, "Belki de pratiğe ihtiyacın vardır," diyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Belki de."

"Bak, beni bekleyen iki hastam daha var, sonrasında bütün gün boşum. Sana güzel bir akşam yemeği yapmama ne dersin? Kuzinenin ısıtıcısında dumanı tüten leziz bir yahnim var ve iki

kişiye fazlasıyla yeter de artar bile! Hatta bir pozisyon da Beau'ya kalır."

Eğer şimdi hayır dersem, onu bir daha asla göremem.

"Harika olur."

Patrick saatine bakıyor. "Bir saat sonra seninle burada buluşalım öyleyse. Senin için de uygun mu?"

"Gayet uygun. Zaten kasabanın birkaç fotoğrafını çekmek istiyordum. O arada bu işi hallederim."

"Anlaştık o zaman. Bir saate kadar görüşürüz." Gülümsemesi şimdi kocaman ve göz kenarlarını kırıştıracak kadar içten. Patrick beni kapıya kadar geçirip odasına geri dönerken, resepsiyondaki kızla göz göze geliyorum.

"Hallettiniz mi?" diyor kız.

Patrick'i ne için görmek istediğimi sanıyor acaba? Aman, ne önemi var ki, diye düşünüyorum birden. Gayet cesur davrandım: Kaçabilirdim, ama geri döndüm. Ve bu akşam benden hoşlanan –gergin hallerimden yılmayacak kadar hoşlanan– bir adamla yemek yiyeceğim.

Sık sık saate bakmak zamanın daha hızlı akmasını sağlamıyor ne yazık ki. Beau'yla ikimiz zaman doldurmak için kasabayı keşfe çıkıp bir sürü fotoğraf çekiyoruz ve vakit gelince kliniğe geri dönüyoruz. İçeri girmek istemediğimden, Patrick'in dışarı çıktığını görünce rahatlıyorum. Üzerinde bir yağmurluk var ve kocaman gülümsüyor. Sonra eğilip Beau'nun başını okşuyor. Hep birlikte yürümeye koyulup kliniğin bir arka sokağındaki küçük, taraçalı evin yolunu tutuyoruz. Patrick bizi oturma odasına geçiriyor ve Beau hemen şöminenin önüne kıvrılıveriyor.

"Bir kadeh şarap?"

"Lütfen." Oturuyorum ama o kadar gerginim ki, oturmamla kalkmam bir oluyor. Oda küçük ama sevimli. Zeminin neredeyse tamamını kaplayan büyük bir kilim var yerde. Şöminenin her iki yanında birer berjer göze çarpıyor. Acaba hangisi onunki? Birinin diğerinden daha çok kullanıldığına dair hiçbir işaret yok. Küçük televizyon sanki hasbelkader odaya konmuş gibi. Fakat berjer

koltukların yanındaki girintileri dolduran iki dev kitaplık var. Başımı hafifçe yan yatırıp cilt sırtlarını okuyorum.

“Çok fazla kitabım var,” diyor Patrick, elinde iki kadeh kırmızı şarapla geri dönerek. Ellerimle ne yapacağımı bilemediğimden, birini minnetle alıveriyorum hemen. “Aslında artık bazılarından kurtulmam gerek ama bir türlü kıyamıyorum işte.”

“Okumayı severim,” diyorum. “Gerçi buraya taşındığımdan beri tek bir kitap almadım elime.”

Patrick koltuklardan birine oturunca, ben de peşi sıra diğerine oturuyorum. Parmaklarım kadehin ayağında gezinmeye başlıyorum.

“Ne kadar zamandır fotoğrafçılıkla uğraşıyorsun?” diye soruyor Patrick.

“Aslında fotoğrafçı değilim.” Hayret! Dürüstlüğü beni bile şaşırtacak neredeyse. “Ben bir heykeltıraşım.” Aklıma bahçedeki atölyem geliyor birden. Yoğrulmuş ıslak çamur ve gönderilmeye hazır siparişlerin zımpara tozu geliyor gözümün önüne. “En azından eskiden öyleydim.”

“Artık heykel yapmıyor musun?”

“Yapamıyorum.” Önce bir duraksıyorum, sonra sol elimin parmaklarını açarak avucumdan bileğime kadar uzanan çirkin yara izini gösteriyorum. “Bir kaza geçirdim. Gerçi artık elimi kullanabiliyorum, ama parmak uçlarımda his yok.”

Patrick şaşkınlık dolu bir ısıklık alıyor. “Ah, çok üzüldüm. Nasıl oldu ki bu?”

Aniden bir yıl önceki o korkunç gece geliyor gözümün önüne, ama anıları geldikleri hızla geri gönderiyorum. “Aslında göründüğü kadar kötü değil. Ama daha dikkatli olmam gerekirdi,” diyorum. Konuşurken yüzüne bakmakta zorlanıyorum. Neyse ki Patrick tam zamanında değiştiriyor konuyu.

“Acıktın mı?”

“Açlıktan ölüyorum.” Mutfaktan gelen iştah kabartıcı kokuları alınca midem guruldamaya başlıyor. Patrick’in peşine düşüp şaşırtıcı derecede geniş bir odada buluyorum kendimi. İçeride, odanın bir duvarını boydan boya kaplayan çam bir büfe çarpı-

yor göze. “Bu mobilya eskiden büyükanneme aitti,” diyor Patrick ocağın altını kapatarak. “O öldükten sonra annemler kullanmaya başladı. Ama onlar da iki yıl önce yurtdışına taşındı ve mobilya bana kaldı. Çok büyük, öyle değil mi? İç i envai çeşit şeyle dolu. İstedğin her şeyi yapabilirsin, ama sakın o dolabın kapaklarını açma.”

Güveç kabının içindekileri bir servis kaşığıyla iki tabağa dik-katle bölüştürüyor, tezgâha sıçrayan küçük damlacıkları mutfak havlusuyla silip çok daha büyük bir damlayı geride bırakıyor.

Sonra da sıcak tabakları masaya taşıyıp birini önüne koyu-yor. “Aslında yapmasını bildiğim tek yemek bu,” diyor özür di-ler gibi. “Umarım beğenirsin.” Ardından metal bir kâseye birkaç kaşık daha yemek koyuyor. Beau kokuyu almış olacak ki, hemen mutfağa girip Patrick’in kâseyi yere koyması için sabırla bekle-meye koyuluyor.

“Biraz bekleteceğim seni, dostum,” diyor Patrick. Kâsedeki etleri soğutmak için bir çatal yardımıyla karıştırıyor.

Güldüğümü belli etmemek için başımı öne eğiyorum. Aslın-da bir insanın hayvanlara davranış biçimi onun hakkında çok şey ele verir. Bu da Patrick’e ısınmam için bir başka sebep. “Leziz gö-rünüyor, teşekkürler,” diyorum. En son ne zaman biri benim için bir şey yapmıştı, hatırlamıyorum bile. Yemek pişirmek, temizlik yapmak, ortalığı toparlamak hep benim işim olmuştu. Ve mutlu bir yuva kurmak için harcanmış onca yıldan sonra, kurduğum o yuva başıma yıkılmıştı.

“Annemin tarifidir,” diyor Patrick. “Her ziyaretinde büyük bir azimle repertuvarıma yeni şeyler katmaya çalışıyor. Herhalde onun yokluğunda tıpkı babam gibi pizza ve patates kızartmasıyla falan yaşadığını sanıyor.”

Gülüyorum.

“Bu sonbaharda evlilikleri kırkınıcı yılını dolduracak,” diyor Patrick. “Hayal bile edemiyorum, ya sen?”

Ben de edemiyorum. “Daha önce hiç evlendin mi?” diye so-ruyorum.

Patrick’in bakışları bulutlanır gibi oluyor. “Hayır. Bir kere-sinde epey yaklaşmıştım aslında, ama sonra olaylar farklı gelişti.”

Kısa bir sessizlik oluyor ve ben sebebini sormayınca, Patrick'in yüz ifadesinde sanki hafiften bir rahatlama beliriyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor Patrick.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir evlilik geçti başımdan. Ama beklentilerimiz farklıydı ve sonunda yollarımız ayrıldı." Sözlerim yaşadıklarımın yanında ne kadar da hafif kalıyor. Bunu fark etmek beni gülümsetiyor.

"Kır evi fazlasıyla ıssız," diyor Patrick. "Tek başına canın sıkılmıyor mu?"

"Benim hoşuma gidiyor. Yaşamak için harika bir yer. Hem ayrıca Beau da bana arkadaşlık ediyor."

"Ama etrafta ne bir ev ne de komşu var. Kendini yalnız hissetmiyor musun?"

Uykumdan çılglık çılgıla sıcırayarak uyandığım yalnız geceler geliyor aklıma. "Bethan var; neredeyse her gün görüşüyoruz onunla," diyorum.

"Bethan iyi bir dosttur. Yıllardır tanırım onu."

Patrick ve Bethan ne kadar yakın acaba? Patrick, Bethan'la ikisinin başından geçen bir olayı anlatmaya koyuluyor. Bir keresinde Patrick'in babasından izin almadan birlikte bir tekne kaçırıp kürek çekerek denize açılmışlar.

"Tabii anında yakalanmıştık. Babam kollarını göğsünde kavuşturmuş, Bethan'ın babasıyla birlikte sahilde bizi bekliyordu. Geri döndüğümüzde fırça yiyeceğimiz kesindi. O yüzden dönmeye cesaretimiz yoktu. Ama onların da sahilden ayrılmaya niyeti yoktu. Aradan geçen zaman bize saatler gibi gelmişti."

"Sonra ne oldu?"

Patrick güldü. "Sonunda pes ettik tabii ki. Başa gelen çekilir diyerek küreklere asılıp kıyıya geri döndük. Bethan benden birkaç yaş büyük olduğu için suçun çoğunu üstüne almıştı, ama ben de iki hafta cezalı kalmıştım."

Aldığı cezadan dolayı şakacıktan bir kederle başını sallayınca gülümsüyorum. Çocukluğunu hayal edebiliyorum: şimdiki gibi dağınık saçlarını ve başında esen kavak yellerini.

* * *

Boş tabağımın yerine gelen kâsenin içinde, üzeri sosla kaplı elmalı kırıntı turtası var. Sıcak tarçın kokusu insanın ağzını sulandırıyor. Kabalık etmemek için yumuşak hamurun üzerindeki sostan bir kaşık alıp gerisiyle oynayıp duruyorum.

“Hoşuna gitmedi mi?”

“Yoo, çok güzel. Sadece benim tatlıyla pek aram yok.” Yeme-içme alışkanlıklarını kolay kolay değiştiremiyor insan.

“Öyleyse çok şey kaçırıyorsun,” diyor Patrick ve önündeki tatlıyı birkaç kaşıktaki hüpletiyor. “Bunu ben yapmadım, işyerindeki kızlardan biri yapıp bana getirmiş.”

“Özür dilerim.”

“Gerçekten, sorun değil. Biraz soğuyunca, Beau yalayıp yutar nasıl olsa.”

Adını duyunca, köpeğin kulakları dikiliyor.

“Harika bir köpek bu,” diyor Patrick. “Aynı zamanda da şanslı!”

Onaylamak için başımı sallasam da, artık çok iyi biliyorum ki, en az Beau’nun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Şanslı olan benim aslında. Beau’yu okşayan Patrick’in bir dirseği masada, eline yasladığı çenesi ise avucunda. Halinden ne kadar da memnun ve rahat görünüyor: sırları olmayan, dertsiz, tasasız bir adam.

Patrick aniden başını kaldırıp bakınca, onu izlerken yakalanıyorum. Utana sıkıla başımı çevirince de, mutfağın köşesindeki kitap raflarıyla göz göze geliyorum. “Yine mi kitaplar?”

“Elimde değil,” diyor Patrick sırtarak. “O tarafta daha çok annemden kalan yemek kitapları duruyor. Gerçi aralarında birkaç cinayet romanı da var. Düzgün bir hikâyesi olan her şeyi okuyabilirim.”

Patrick sofrayı toplarken arkama yaslanıp onu izliyorum.

Ben de sana bir hikâye anlatayım mı Patrick?

Jacob’m ve geçirdiği kazanın hikâyesini. Hayatta kalabilmek için kaçtığımı, çünkü sıfırdan başlamaktan başka çare bulamadığımı. Olanların etkisinden hiçbir zaman kurtulamayacağım için her gece yataktan çılgık çılgına fırladığımı.

Sana bu hikâyeyi anlatayım mı Patrick?

Ona anlattığımı hayal ediyorum bir an. Tekerleklerden gelen acı fren sesini, arabanın ön camına çarpan Jacob'ı ve kafatasının nasıl çatırdadığını dinlerken Patrick'in fal taşı gibi açılan gözlerini hayal ediyorum. Masanın karşısından uzanıp elimi tutsun istiyorum. Ama bunu hayalimde bile başaramıyorum. Beni anladığını söylesin istiyorum. Olanların benim hatam olmadığını, herkesin başına gelebileceğini söylesin istiyorum. Ama Patrick başını iki yana sallayıp masadan kalkarak beni itiyor. Tikintisiyle... Nefretle uzaklaşıyor.

Hayır, ona asla anlatamam.

"İyi misin?" diye soruyor Patrick. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi tuhaf tuhaf bana bakıyor.

"Harika bir yemektir," diyorum. Önümde iki seçenek var: Ya Patrick'i kaybedeceğim ya da gerçeği ondan gizleyeceğim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum, ama onu kaybetmeyi de göze alamam. Duvardaki saate bakıp, "Artık gitmem gerek," diyorum.

"Yeni bir Sindrella krizi değildir umarım?"

"Hayır, bu kez değil," diyorum kızarak, ama neyse ki Patrick gülümsüyor. "Penfach'a giden son otobüs saat dokuzda kalıyor," diye açıklıyorum.

"Araban yok mu?"

"Araba kullanmayı sevmiyorum."

"Seni ben götürürüm. Sadece küçük bir kadeh içtim; sorun olmaz."

"Yoo, gerçekten, ben kendim gitsem daha iyi olacak."

Patrick'in bakışlarına hafiften bir hayal kırıklığı yansıyor.

"Ama belki yarın sabah kumsalda buluşuruz seninle, ne dersin?"

Patrick rahatlayarak gülümsüyor. "Harika olur. Seni yeniden görmek gerçekten çok güzeldi. Geri dönmene sevindim."

"Ben de."

Patrick ceketimle çantamı alıyor ve birlikte küçük giriş holüne geçiyoruz. Alan o kadar dar ki, ceketimin önünü iliklerken dirseklerimi güçlkle hareket ettirebiliyorum. Buna bir de

Patrick'le dip dibe olmanın garabeti eklenince hepten elim ayağıma dolaşiyor, fermuar bir türlü yuvasına girmiyor!

"Bana bırak," diyor Patrick. "Ben halledeyim."

Elleri ceketimin iki ucunu özenle bir araya getirip fermuarı yavaşça yukarı çekiyor. Heyecandan kaskatı kesilmiş durumdayım. Ama o burnumun hemen dibinde durup şalım güzelce boynuma doluyor. "İşte oldu. Eve varınca beni arar mısın? Sana numaramı vereyim."

İlgisi beni şaşırtıyor. "Arardım ama telefonum yok."

"Bir cep telefonun yok mu yani?"

Hayretine gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Hayır. Gerçi kulübeye çekilmiş bir telefon hattı var internet için, ama telefon bağlı değil. Neyse sağ salım dönerim, beni merak etme."

Patrick ellerini omuzlarıma koyuyor ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan eğilip yavaşça yanağımdan öpüyor. Nefesini yüzümde hissedince dengem bozuluyor.

"Teşekkürler," diyorum. Ne kadar da alelade, sıradan bir cevap. Ama Patrick sanki çok esaslı, çok derin bir karşılık vermişim gibi gülümsüyor. Bu kadar beklentisiz biriyle olmak gerçekten büyük rahatlık.

Beau'nun tasmaını takıp vedalaşırken, Patrick'in arkamızdan bakacağını biliyorum. Patrick beni yanıltmıyor. Yolun sonunda şöyle bir dönüp arkama baktığımda, kapıda öylece durmuş bizi izliyor.

17

Ray tam kahvaltıya oturmak üzereydi ki telefonu çaldı. Okul sonrası etkinliklere katılıp yemek sınıfına kaydolan Lucy, başarı belgesi almak için harıl harıl çalışıyordu. Ve galiba bu işi biraz *fazla* ciddiye alıyordu. Tavadaki yanık pastırmayla lastik toptan hallice görünen yumurtaları büyük bir dikkatle tabaklara servis ederken, aşırı konsantrasyondan dili dışarı sarkmıştı. Tom bu sabah evde değildi. Gece bir arkadaşında kalmıştı ve öğle yemeğine kadar dönmeyecekti: Mags, Tom'un yeni arkadaşlıklar kurup sosyalleşmesinden memnundu; bunu dile getirdiğinde Ray de ona hak vermişti. Ama içten içe de olsa, Ray'i asıl memnun eden şey evdeki huzur ortamıydı: Çarpan kapılar ve öfkeli bağırış çağırışlar olmadığından, ev bu sabah hiç olmadığı kadar sakindi.

"Leziz görünüyor, tatlım," dedi Ray kızına ve cebinden telefonunu çıkarıp göz ucuyla ekrana baktı.

"İşten arıyorlar," dedi Mags'e dönerek. Şahin Operasyonu'yla ilgili yeni bir gelişme mi vardı acaba? Creston Bölgesi'ndeki şu uyuşturucu işine bu ismi vermişlerdi. Müdür elindeki cazip havucu bir hafta daha gösterip durmuş ve sonunda işi Ray'in kucağına bırakıvermişti. Elbette bu işi diğer bütün işlerin üstünde tutması için uyarmayı da ihmal etmemişti. Diğer bütün işler derken, Jacob için yapılan yıldönümü haberini kastediyordu. Gerçi açıkça söylememişti, ama gerek de yoktu.

Mags, kendini tabakların sunumuna kaptırmış olan Lucy'ye şöyle bir bakıp Ray'e döndü. "Önce kahvaltı et. Lütfen."

Ray gelen çağrıyla reddedip sesli mesaja yönlendirmek için isteksizce kırmızı tuşa bastı. Tam çatalına kocaman bir pastırmalı yumurta parçası almıştı ki, bu kez de ev telefonu çalmaya başladı. Telefona Mags yanıt verdi.

"Ah, selam Kate. Çok acil değilse, kahvaltı sofrasındaydık."

Ray'in aniden huzuru kaçmıştı. Bir şeylerle oyalanmak için BlackBerry'sindeki e-postalara göz gezdirmeye başlayıp Mags'e kaçamak bir bakış attı. Mags'in gergin omuzları bile bu zamansız telefonundan duyduğu rahatsızlığı belli etmeye yetiyordu. Kate ne diye onu evden arıyordu ki? Hem de pazar günü? Kulak kesilip Kate'in hattın diğer ucundan gelen sesini duymaya çalıştı ama hiçbir şey anlaşılmıyordu. Son birkaç gündür başına bela olan şu mide bulantısı işte yine geri dönmüştü. Ray baygın gözlerle önündeki pastırmalı yumurtaya baktı.

Mags tek kelime etmeden telefonu Ray'e uzattı.

"Selam, Ray," dedi Kate. Sesi gayet neşeli geliyordu. Ray'in içinde kopan fırtınalardan haberi yoktu tabii. "N'aber, nasılsın?"

"Ailemle beraberim. Ne vardı?" Mags'in gözü üzerindeydi. Ray kendisinden beklenmeyecek kadar ters konuştuğunun farkındaydı.

"Seni rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi Kate sitemkâr bir sesle, "ama yarına kadar beklemek istemezsin diye düşündüm."

"Konu nedir?"

"Şu vur-kaç olayı için yaptığımız hatırlatma haberine bir yanıt geldi. Artık bir görgü tanığımız var!"

Ray yarım saat sonra ofisindeydi.

"Evet, bakalım ne var elimizde?"

Kate polis çağrı merkezine gelen e-postayı yazıcıdan alıp tekrar göz attı.

"Kazanın olduğu saatlerde, tehlikeli manevralar yapan kırmızı bir araç tarafından sollandığını söyleyen biri var," dedi Kate.

"Hatta adam polisi arayıp ihbarda bulunacakmış ama yapmamış."

Ray ister istemez heyecanlanmıştı. "Peki, görgü tanıklarına çağrıda bulunduğumuz o ilk günlerde neden bizimle irtibat kurmamış?"

"Buralı değilmiş," dedi Kate. "Kız kardeşinin doğum günü için gelmiş –zaten bu sayede tarihten bu kadar emin olabiliyor– ama sonra aynı gün Bournemouth'a geri dönmüş ve kazadan da hiç haberi olmamış. Her neyse, sonra geçen akşam telefonda kız kardeşi şu yıldönümü haberinden bahsedince, adamın aklına o gece gördüğü araba gelmiş."

"Peki, güvenilir biri mi?" diye sordu Ray. Görgü tanıklarına asla güven olmazdı. Bazıları fil hafızalı olur, her bir detayı hatırlardı; bazıları ise kendi üstündeki tişörtün rengini bile bakmadan söyleyemezdi hatta bakıp da söyleyemeyenler bile vardı!

"Bilmiyorum, henüz kendisiyle görüşmedik," dedi Kate.

"Lanet olsun! Nedenmiş o?"

"Saat daha dokuz buçuk," dedi Kate savunmaya geçerek. "Ben seni aramadan beş dakika önce ulaştık bu bilgiye zaten ve ben de bizzat kendin görüşmek istersin diye düşündüm."

"Affedersin."

Kate önemli değil gibisinden omuz silkti.

"Bu arada sabah telefonda kabalık ettiysem özür dilerim. Bilirsin işte, kendimi bir garip hissettim."

"Her şey yolunda mı?"

Soru birden fazla kapıya çıkıyordu. Yine de Ray evet anlamında başını salladı.

"Sorun yok. Sadece bir an huzursuzluğa kapıldım, hepsi bu."

Bir an göz göze geldiler, ama Ray hemen gözlerini kaçırıp konuyu değiştirdi.

"Tamam, pekâlâ, onunla hemen irtibata geçelim. Araba hakkında bize verebileceği en küçük detayı bile bilmek istiyorum. Markası, rengi, plakası; sürücü hakkında söyleyebileceği her şeyi! Görünüşe bakılırsa bir şans daha yakaladık ve bu defa hakkını verelim."

* * *

"Sıfıra sıfır, elde var sıfır!" Ray ofis penceresinin önünde bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Öfkesi, freni boşalmış bir kam-yondan halliceydi. "Dostumuz sürücünün kaç yaşlarında olduğunu tahmin edemiyor; siyahi mi beyaz mı, onu da söyleyemiyor, Tanrı aşkına! Kadın mı erkek mi, onu bile bilmiyor!" Ray, sanki zihnini daha iyi çalıştıracakmış gibi sertçe alnını ovalıyordu.

"Görüş mesafesi çok kötüymüş," diye hatırlattı Kate. "Ve o sırada adamımız bütün dikkatiyle kendi aracının kontrolünü sağlamaya çalışıyormuş."

Fakat Ray'ın hoşgörülü bir gününde olduğu söylenemezdi. "İki damla yağmurdan bu kadar etkileniyorsa, bence hiç araba kullanmasın, daha iyi." Ray sandalyesine çöküp kahvesinden bir yudum aldı ve buz gibi olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. "Günün birinde kahvemi soğutmadan içmeyi başarabilecek miyim acaba?" diye söylendi.

"J-plaka kodlu, ön camı çatlak bir Ford," diye devam etti Kate notlarına bakarak. "Muhtemelen bir Fiesta ya da Focus. Bu da bir şeydir en azından."

"Hiç yoktan iyidir tabii," dedi Ray. "Pekâlâ, şimdi işimize bakalım. Öncelikle Jacob'ın annesini bulmalıyız. Ağımıza biri takıldığında –tabii takılırsa– olayın peşini bırakmadığımızı görmesini istiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Kate. "Şu yıldönümü haberi için okul müdürünü aradığımda, kendisiyle çok iyi anlaşıyorduk. Şimdi bir kez daha arayıp biraz daha sıkıştırırım. Anneden haberdar olan birileri vardır mutlaka."

"Ben de Malcolm'a söyleyeyim de şu arabayı bir araştırсын. Plaka Kayıt Sistemi'ne girip Bristol'a kayıtlı bütün Fiesta ve Focus'ların listesini çıkaralım önce. Öğle yemeğini de listenin üzerinden geçerken yeriz artık."

Moira'nın iyi niyetli bir çabayla *paella* niyetine servis ettiği yemeğin yarısı tabakta duruyordu. Ray tabağı kenara itip elini önündeki kâğıt yığınının üzerine koydu. "Tamı tamına dokuz yüz kırk iki adet!" dedi ıslık çalarak.

“Ve bunlar sadece bu bölgeye kayıtlı olanlar,” dedi Kate. “Ya sadece gelip geçen bir arabaysa?”

“Listeyi biraz daraltmak gerek,” dedi Ray. Bilgisayar çıktılarını katlayıp Kate’e uzattı. “Elimizdeki listeyi Otomatik Plaka Tanımlama’dan alacağımız sonuçlarla karşılaştıralım: Kazadan yarım saat öncesiyle yarım saat sonrasının kamera görüntülerine odaklanalım. O zaman diliminde kaç tanesi yoldaymış, öğrenip elemeye buradan başlayalım.”

“İçimden bir ses yaklaştığımızı söylüyor,” dedi Kate. “Bunu hissedebiliyorum.”

Ray sırtıttı. “Kendimizi kaptırıp erken sevinmeyelim. Şu anda başka hangi işler var elinde?”

Kate parmak hesabıyla işleri saymaya başladı. “Londis soygunu, Uzakdoğulu taksi şoförlerinin uğradığı seri saldırılar ve bir de devriyeden bize gelmesi muhtemel bir cinsel taciz saldırısı. Ah, unutmadan, bir de önümüzdeki hafta katılmam gereken iki günlük bir oryantasyon semineri var.”

Ray homurdanarak, “Kendini şimdiden seminerden azat edilmiş farz edebilirsin,” dedi. “Bu arada öteki işlerini de başkalarına paslarız. Senin bütün vaktini bu vur-kaç dosyasına ayırmanı istiyorum.”

“Bu defa resmi olarak mı?” diye sordu Kate tek kaşını havaya kaldırarak.

“Tamamen resmi ve aleni!” dedi Ray sırtıtarak. “Ama fazla mesaiyi abartmamaya çalış.”

18

Otobüs Port Ellis'teki durağa yanaşmak üzere; Patrick çoktan gelmiş beni bekliyor. Son iki haftadır her sabah kumsalda buluştuğumuzdan, Patrick bu hafta sonu tatilini birlikte geçirmeyi önerince tereddüdüm kısa sürdü. Bütün hayatımı korkarak geçiremem ne de olsa.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorarken, bir ipucu yakalamak için etrafa bakınıyorum. Patrick'in evi tam ters istikamette kaldı. Kasabadaki barın ise az önce önünden geçtik.

"Göreceksin," diyor Patrick.

Kasabadan ayrılıp yokuş aşağı sahile inen yolu takip ediyoruz. Yürürken ellerimiz değişiyor birbirine ve Patrick'in parmakları benimkilerle iç içe geçiyor aniden. İlk elektrikte kapılmış gibi hissetsem de, elim avucunun içinde eriyip gevşeyiveriyor.

Penfach'ta haberler gerçekten jet hızıyla yayılıyor: Patrick'le takıldığımı daha şimdiden duymayan kalmamış gibi! Dün köy bakkalında Iestyn'le karşılaştım örneğin.

Yüzünde kaykılmış bir gülümsemeyle, "Alun Mathews'un oğluyla görüştüğünü duydum," dedi bana. "Patrick iyi bir çocuktur, daha iyisini bulamazsın," dedi. Kıpırmızı kesildim.

Hemen konuyu değiştirip, "Sokak kapımı ne zaman tamir edeceksin?" diye sordum. "Eskisinden de beter oldu. Kilit o kadar kötü ki, anahtar bazen hiç dönmüyor."

"Endişe etmene gerek yok," dedi Iestyn. "Buralarda kimse kimsenin bir şeyini çalmaz."

Aslında kapıyı kilitlemem bile ona garip geldiğinden, derin bir nefes alıp öyle yanıt verdim. “Yine de tamir edilirse kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Iestyn bir ara uğrayıp halledeceğine dair bir kez daha söz verdi ama öğle vakti ben evden çıkarken hâlâ ortada yoktu ve kapıyı kapatmak tam on dakikamı aldı.

Giderek daralan yolun sonunda okyanusun iri dalgaları görünüyor. Deniz gri ve acımasız; kıyıyı döven dalgalar havaya beyaz köpükler saçıyor. Martılar körfezi sarıp sarmalayan rüzgârlara kafa tutarak tepemizde daireler çiziyor. Nihayet Patrick’in beni nereye götürdüğünü anlıyorum.

“Filika istasyonu! İçeriye görebilir miyiz?”

“Öyle yapacağız zaten,” diyor Parick. “Veteriner kliniğimizi gördün; burayı görmek de hoşuna gider diye düşündüm. Ne de olsa, burada da en az bir o kadar vakit geçiriyorum.”

Port Ellis Filika İstasyonu oldukça tuhaf görünümlü, alçak ve geniş bir bina. Tepesinde tüneyen şu gözlem kulesi olmasa, rahatlıkla bir imalathane ya da fabrika zannedilebilir aslında. Dört tarafı cam pencerelerle kaplı kule, tıpkı havalimanlarındaki kontrol kulelerine benziyor.

Kayarak açılan mavi renkli dev kapılardan içeri girince, karımıza küçük bir kapı daha çıkıyor ve Patrick kapının hemen yanındaki gri kutuya bir giriş kodu tuşluyor.

“Hadi gel, sana etrafı gezdireyim.”

İstasyonun içerisi ter ve deniz kokuyor; kıyafetlere yapışan deniz tuzunun keskin kokusu geliyor burnuma. Kayıkhanenin büyük bir bölümü –Patrick’in dediğine göre– adına *kraft* denilen kurtarma botuna ayrılmış durumda: sert malzemeden yapılmış, turuncu renkli şişme bir bot.

“Düşmemek için bota bağlıyoruz kendimizi,” diyor Patrick. “Ama hava kötüyse, bazen tek yapabildiğin teknenin üzerinde kalmak oluyor.”

Kayıkhanede gezinip kapıya iştirilmiş duyurulara, her gün kontrolden geçirilip çetelesi tutulan ekipman listelerine göz atıyorum. Duvarı, 1916’da hayatını kaybetmiş üç gönüllünün anısını yâd eden bir plaket var.

"Coxswain P. Grant ve mürettebatı Harry Ellis ve Glyn Barry," diyerek yüksek sesle isimlerini okuyorum. "Ne kadar korkunç."

"Gower Yarımadası açıklarında tehlikedeki bir buharlı geminin imdat çağrısına cevap veriyorlarmış," diyor Patrick yanıma gelerek ve bir elini omzuma atıyor. Yüzümün aldığı şekli görmüyor olacak ki, "O günlerde her şey çok farklıymış," diye ekliyor. "Bizim sahip olduğumuz ekipmanın yarısına bile sahip değillermiş."

Elimden tutuyor ve birlikte kayıkhaneden çıkıp küçük bir odaya giriyoruz. İçeride kahve yapmakla meşgul olan mavi montlu-bir adam var. Bütün ömrünü açık havada geçirmekten cildi kayış gibi olmuş.

"N'aber David?" diyor Patrick. "Bu, Jenna."

"Herhalde sana filika koleksiyonunu gösteriyor bizimki?" diyor David bana göz kırparak. Bu bayat şakaya gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Daha önce cankurtaran filikaları hakkında pek derin düşünmemiştim doğrusu. Orada olduklarını bildiğim ama değerini tam olarak idrak edemediğim şeylerden biriydi benim için."

"Onlar için mücadele etmezsek, yakında burada olmayacaklar," diyor David ve kahvesinin içine bir kaşık dolusu şeker atıp karıştırmaya başlıyor. "Masraflarımızı hükümet değil, gönüllü bir kuruluş olan Ulusal Can Kurtarma Teşkilatı karşılıyor, o yüzden sürekli yardım toplamak zorundayız; gönüllü bulma derdinden bahsetmiyorum bile."

"David bizim operasyon müdürümüz," diyor Patrick. "İstasyonu o yönetiyor ve hepimize kök söktürüyor."

David gülüyor. "Haksız da sayılmaz yani."

Tam o sırada boş mürettebat odası tiz bir telefon sesiyle yankılanıyor ve David izin isteyip hemen yanımdan ayrılıyor. Birkaç saniye sonra telaşla yanıma geri dönüp montunun fermuarını çözerek kayıkhaneye koşturuyor.

"Rhossili Koyu'nda bir kano devrilmiş," diye sesleniyor Patrick'e. "Babayla oğlu kayıpmış. Helen telefon açıp Gary ve Aled'i çağırıyor."

Patrick hemen soyunma dolabını açıp içinden sarı bir muşamba yumağı ile kırmızı bir can yeleği ve lacivert bir gemici yağmurluğu çıkarıyor. "Özür dilerim Jenna, ama gitmem gerek." Kot pantolonuyla süveterinin üzerine hızla su geçirmez giysilerini geçiriyor. "Anahtarlarımı al ve beni evde bekle. Merak etme, hemen geri dönerim." Öyle hızlı hareket ediyor ki, ben daha cevap bile vermeden kayıkhaneye koşuyor. Tam o sırada, kayarak açılan ön kapılardan içeriye telaşla iki adam daha giriyor. Ve göz açıp kapayıncaya kadar dört adam tekneyi suya indirdiği gibi kolayca güverteye atlıyor. Kim olduğunu seçemiyorum ama içlerinden biri motoru çalıştırmak için ipi çekiyor ve tekne jet hızıyla dalgaların üzerinde zıplaya zıplaya sahilden ayrılıyor.

Denizin üstünde giderek küçülüp turuncu bir noktaya dönüşerek engin grilikte gözden kaybolan botun arkasından bakakalıyorum.

"Hızlılar, değil mi?"

Arkama dönüp bakınca, mürettebat odasının kapısına yaslanmış bir kadınla göz göze geliyorum. Ak düşmüş koyu kumral saçlarıyla ellili yaşlarında gösteriyor kadın. Üzerinde desenli bir bluz, bluzunun yakasında ise Ulusal Can Kurtarma Teşkilatı'nın rozeti var.

"Adım Helen," diyor kadın. "Telefonlara bakıp ziyaretçileri gezdirme işlerine falan bakıyorum. Siz de Patrick'in kız arkadaşı olmalısınız."

Bunu duyunca kızarıyorum. "Adım Jenna. Baş döndürücü bir hızları var gerçekten. Haber aldıkları andan itibaren hazır olmaları en fazla on beş dakika sürmüştür herhalde."

"On iki dakika, otuz beş saniye," diyor Helen. Hayretimi görünce gülümsüyor. "Bütün imdat çağrılarını ve çağrıya yanıt verme sürelerimizi kaydetmek zorundayız. Gray zaten hemen yolun başında oturuyor, Aled ise ana caddedeki kasap dükkânının sahibi."

"O göreve çağrıldığı zaman dükkânına kim bakıyor peki?"

"Hiç kimse. Sadece kapıya bir tabela asıyor. Kasabalılar alışkın zaten. Aled yirmi yıldır yapıyor bunu."

Tekrar dönüp denize bakıyorum. Açıklardaki dev yük gemisini saymazsak, tek bir tekne bile yok görünürlerde. Yüklü bulutlar öyle bir alçalmış ki, ufuk çizgisi kaybolmuş; okyanusla gökyüzü birleşerek çalkantılı bir grilikte tek vücut olmuş sanki.

“Merak etme, sağ salim dönerler,” diyor Helen usulca. “İnsan endişe etmeden duramıyor yine de; ama alışıyor bir süre sonra.”

Soran gözlerle ona bakıyorum.

“David benim eşim olur,” diye açıklamaya girişiyor Helen. “Emekli olduktan sonra, evden çok istasyonda vakit geçirmeye başlamıştı. Sonunda ben de, bükemediğin eli öpeceksin, diyerek onlara katıldım. Ama onu denize açılırken gördüğüm o ilk gün çok fena olmuşum. Yani evden uğurlamak başka şey, ama insanın kendi gözüyle onu o bota binerken görmesi bambaşka bir şeydi. Hele bir de hava fırtınalı olunca... Neyse...” Helen ürpertiyle irkiliyor. “Ama dönerler. Daima geri dönerler.”

Helen eliyle kolumu sıvazlıyor. Yaşça benden büyük olan bu kadının gösterdiği anlayış karşısında içim minnet duygusuyla doluyor.

“Bunu yaşamak insanın farkına varmasını sağlıyor, öyle değil mi?” diyorum. “Ona ne kadar...” Kendime bile itiraf edemeyerek aniden susuyorum.

“Ona ne kadar ihtiyaç duyduğunu mu?” diyor Helen usulca.

“Evet,” diyerek başımı sallıyorum.

“Sana istasyonun geri kalan bölümlerini gezdirmemi ister misin?”

“Hayır, çok teşekkürler. Patrick’in evine gidip onu orada beklemem daha iyi olacak sanırım.”

“O iyi bir adam.”

Öyle mi gerçekten acaba? Nereden biliyor, diye düşünmeden edemiyorum. Yokuş yukarı tırmanırken, turuncu botu görebilme umuduyla üç beş adımda bir dönüp denize bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. İçimde bir sıkıntı, midemde koca bir taş var sanki. Kötü bir şey olacak, hissediyorum.

Patrick'in evinde onsuz olmak garip bir duygu ve üst kata çıkıp etrafa göz atmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir şeylerle oyalanmak için radyoda yerel bir kanal açıp mutfak lavabosunda yığılmış olan bulaşıkları yıkamaya başlıyorum.

"Rhossili Koyu'nun bir mil kadar açığında kanoları devrilen bir baba ile oğlu denizde kayboldu."

Radyo cızırtı yapınca daha temiz bir sinyal bulmak için hemen kanal arama düğmesini çeviriyorum.

"Port Ellis cankurtaran botu, kasabalıların alarm vermesiyle hemen denize açıldı, ama iki kayıp henüz bulunamadı. Bu haberle ilgili gelişmelere daha sonra geri döneceğiz."

Dışarıda rüzgârın dövdüğü ağaçlar yerlere kadar eğiliyor. Evden deniz görünmüyor; buna üzülsem mi, sevinsen mi bilemiyorum. İçimdeki sese kulak verip cankurtaran istasyonuna gidecek küçük turuncu noktayı mı takip etsem acaba?

Bulaşıkları halledip elimi bir havluya kurularak mutfakta gezinmeye başlıyorum. Üstü gazetelerle dolu olan büfe sanki bir rastlantı eseri oraya konmuş gibi dursa da, varlığıyla garip bir huzur veriyor insana. Elim ister istemez dolaplardan birinin kulpuna gidiyor ve aklıma Patrick'in sözleri geliyor.

Ne yaparsan yap, ama sakın o dolabın kapaklarını açma.

İçinde görmemi istemediği bir şey mi var acaba? Sanki Patrick'e yakalanmaktan korkar gibi, omzumun üstünden arkama bakıyorum ve sonra da kararlılıkla kapağı açıveriyorum. Kapağı açmamla birlikte, dolabın içinden bir şey düşüveriyor üstüme. Ne olduğunu bile anlayamadan elimi uzatıyorum, vazo yere düşüp seramik zeminde tuzla buz olmadan son anda yakalıyorum. Sonra, dolabın içini tıklım tıkış dolduran cam eşyaların yanına geri koyuyorum. Dolabın bir başka bölmesine üst üste yerleştirilmiş keten masa örtülerinden küflü bir lavanta kokusu geliyor. Burada kuşku uyandıracak hiçbir şey yok, sadece hatırası olan birkaç eski eşya işte.

Tam kapıyı kapatacakken, masa örtülerinin arasından çıkıntılık eden gümüş bir fotoğraf çerçevesi çarpıyor gözüme. Örtülerin arasından yavaşça çekip elime alıyorum. Fotoğrafta Patrick

kolunu bir kadının omzuna atmış. Kısacık sarı saçları ve bembeyaz, düzgün dişleri olan bir kadın bu. Her ikisi de gülümsüyor fotoğrafta, ama kameraya değil birbirlerine. Kim bu kadın acaba? Patrick bu fotoğrafı neden benden gizlemiş olabilir ki? Yoksa bir zamanlar evlenmeyi düşündüğü kadın mı bu? Daha dikkatli bakıp fotoğrafın ne zaman çekildiğini anlamama yardım edecek bir ipucu arıyorum. Ama Patrick aynen şimdiki gibi görünüyor. Fotoğraftaki kadının Patrick'in geçmişine ait olduğu ne malum? Ya hâlâ hayatının bir parçasıysa? Belki de sırları olan bir tek ben değilimdir. Çerçeveyi masa örtülerinin arasına geri koyup dolabın kapağını kapayarak her şeyi bulduğum gibi bırakıyorum.

Endişeli bir bekleyiş içinde bir süre daha mutfağı arşınıyorum, sonra da yorgun düşünüyorum; kendime bir çay yapıp masanın başına oturuyorum.

Kamçı gibi yüzüme çarpıyor yağmur damlaları; doğru dürüst hiçbir şey görünmüyor. Sanki her şey puslu gölgelerden ibaret. Rüzgârın uğultusundan arabanın motor sesi bile duyulmuyor. Sadece kaportadan gelen o tok tınlama ve küçük bedeninin kült diye asfalta çarparken çıkarıldığı o korkunç ses var kulağımda.

Sonra gözlerimi yakan yağmur damlaları ansızın deniz suyuna dönüşüyor. Motor sesi arabadan değil, denizde pata pata ilerleyen cankurtaran botundan geliyor. Çığlık atan ben olsam da, ok ok olmuş ıslak kirpiklerin arasından bana bakan o siyah gözler –o yüz– Jacob'a ait değil; bu, Patrick'in yüzü.

"Özür dilerim," derken, yüksek sesle mi konuşuyorum, farkında değilim. "Niyetim asla seni..."

Aniden bir el omzumu sarıyor ve beni uykumdan çekip çıkarıyor. Şaşkınlık içinde, kafamı masadan –başımın altında kavuştuğum kollarımdan– kaldırıp etrafa bakınıyorum. Nefesimle ısınmış ahşap masadan sonra, mutfağın soğuk havası buz gibi çarpıyor yüzüme. Mutfak lambasının parlak ışığında gözlerimi kısararak kolumu yüzüme siper ediyorum. "Hayır!"

"Jenna, uyan. Jenna, rüya görüyorsun."

Yavaşça kolumu indirip gözlerimi açınca, sandalyemin önünde diz çökmüş olan Patrick'i görüyorum. Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Gördüğüm kâbusun etkisiyle sersemlemiş olsam da, Patrick'in yanımda olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Ne görüyordun rüyada?"

Güçlkle kekeliyorum. "Ben... ben emin değilim. Çok korktum."

"Artık korkmana gerek yok," diyor Patrick. Şakaklarımdaki ıslak saçları geriye itip yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ben yanındayım."

Yüzü kâğıt gibi bembeyaz. Saçlarında ve kirpiklerinde asılı kalmış yağmur damlacıkları var. Her zaman ıslık ıslık parıldayan bakışları şimdi boş ve karanlık. Öyle üzgün görünüyor ki, hiç düşünmeden eğilip bir anda dudaklarını öperken buluyorum kendimi. Yüzümü ellerinin arasında tutarak iştahla karşılık veriyorum Patrick. Sonra bir an duraksayıp alnını benimkine yaslıyor.

"Arama çalışmalarına son verdiler."

"Son mu verdiler? Yani babayla oğlu hâlâ kayıp mı?"

Patrick başını sallıyor ve gözlerinde derin bir hüzünle ayaklarımın dibine çöküveriyor. "Sabah günün ilk ışığıyla yeniden açılacağız, ama artık kimse umutlanıp kendini kandırmıyor." Patrick gözlerini yumarak başını dizime koyuyor ve bütün uyarılara rağmen denize açılan o babayla oğlu için ağlamaya başlıyor.

Saçlarını okşarken, gözyaşlarıma daha fazla engel olamıyorum. Denizdeki o yapayalnız çocuk için, o çocuğun annesi için ağlıyorum; gecelerimi ele geçiren kâbuslar için, Jacob için, biricik bebeğim için.

19

Cesetleri tam Noel arifesinde, Patrick ve arkadaşları onları aramaya son verdikten günler sonra vurdu karaya. Aynı anda ortaya çıkarlar diye düşünmüştüm safça. Gelgitin ne kadar öngörülmez olduğunu şimdiye dek öğrenmiş olmam gerekirdi oysa. Oğul bulunmuş önce; cesedini usulca Rhossili Koyu'na sürükleyen deniz gayet sakinmiş üstelik. Sahilin bir kilometre aşağısında bulunan babanın vücudundaki korkunç yaralarla örtüşmeyecek kadar sakin ve kıpırtısız.

Patrick'le kumsaldayken geliyor telefon. Sımsıkı kenetlenen dudaklarını görünce, haberlerin iyi olmadığını hemen anlıyorum. Patrick birkaç adım uzaklaşıyor, sanki benim duymamı istemiyor. Dönüp bakışlarını denize dikerek sessizce David'i dinliyor. Telefon görüşmesi sona erince, olduğu yerde öylece kalakalıyor. Aradığı cevapları bulmak için sanki ufku tarıyor. Yanına gidip usulca koluna dokunuyorum. Patrick sanki orada olduğumu bile unutmuş gibi aniden irkiliyor.

Doğru sözcükleri bulmakta zorlanarak, "Çok üzgünüm," diyorum.

"Görüştüğüm bir kız vardı," diyor Patrick denize bakarak. "Onunla üniversitede tanışmıştım. Leeds'deyken birlikte yaşıyorduk."

Konunun nereye varacağını bilmeden dinlemeye koyuluyorum.

“Buraya geri dönünce onu da yanımda getirdim. Aslında o pek gelmek istememişti başlangıçta, ama ayrılmak da istemiyorduk. O yüzden işini bırakıp benimle olmak için Port Ellis’e geldi. Buradan nefret ediyordu. Onun için fazla küçük, fazla sessiz, fazla yavaştı burası.”

Aniden kendimi davetsiz bir misafir gibi hissederek huzursuzluğa kapılıyorum. Ona susmasını, bana bunları anlatmasına gerek olmadığını söylemek istiyorum. Ama Patrick duracağı benzemiyor.

“Bir gün yaz ortasında kavgaya tutuştuk. Yine aynı konu yüzünden: O Leeds’e geri dönmek istiyordu, bense burada kalıp kendi işimi kurmak. Çok sinirlenmişti ve o kızgınlıkla fırlayıp sahile sörf yapmaya gitti. Ve denizde ters akıntıya kapılıp bir daha hiç geri dönmedi.”

“Aman Tanrım, Patrick!” Konuşurken boğazım düğümleniyor. “Bu korkunç bir şey.”

Nihayet Patrick dönüp bana bakıyor. “Sörf tahtası ertesi gün kıyıya vurdu, ama cesedini onca aramaya rağmen bulamadık.”

“Bulamadık derken? Yoksa sen de mi katıldın arama çalışmalarına?” Bunun ne kadar acı verici bir deneyim olduğunu hayal etmek bile güç.

Patrick omuz silkiyor. “Hepimiz katıldık. Sonuçta bu bizim görevimiz, öyle değil mi?”

“Evet, ama...” Devamını getiremiyorum. Elbette katılacak arama çalışmalarına. Aksi mümkün mü sanki?

Ona sınıksız sarılıyorum, bana sokulup başını omzuma yaslıyor. Sorunsuz bir hayatı olduğunu sanıyordum; görünürdeki o neşeli, rahat adamdan ibaret olduğunu. Oysa onun savaştığı hayaletler de en az benimkiler kadar gerçek. Hayatımda ilk kez, bana ihtiyaç duyan biriyle birlikteyim; en az benim ona duyduğum kadar ihtiyaç duyan biriyle.

Yürüyerek kır evine geri döndüğümüzde, Patrick bir şey almak için arabasına uğruyor.

“Nedir o?” diye soruyorum merakla.

“Göreceksin,” diyor Patrick. Gözlerinin içi eskisi gibi gülüyor şimdi yine. Hayatındaki trajediyle baş edebilme kabiliyeti gerçekten hayranlık verici. Bu gücü nereden buluyor? Aradan geçen yıllardan mı? Umarım bir gün ben de kendimde aynı gücü bulurum.

Patrick omzunda bir Noel ağacıyla geri dönüyor. Eskiden Noel’in beni ne kadar heyecanlandırıldığını anımsayınca hüzünlenmeden edemiyorum. Çocukluğumuzda Eve’le ikimizin hiç değişmeyen süsleme ritüelleri vardı: Önce ışıklar, sonra simli süslemeler, ardından büyük bir ciddiyetle yerleştirdiğimiz renkli toplayla biblolar gelirdi ve son olarak ağacın en tepesine, her an düşecekmiş gibi duran, ahı gitmiş vahu kalmış bir melek konurdu. Ablam bu geleneği şimdi kendi çocuklarıyla sürdürüyor olmalı.

Evimde bir ağaç istemiyorum. Süslemeler çocuklar içindir, aileler için! Ama Patrick ısrar ediyor. “Bunu geri götürecek halim yok herhalde,” diyor. Ağacı kapıdan içeri sürüklerken çam iğneleri dökülüyor yerlere. Patrick ağacı kaba saba ahşap altlığın üzerine yerleştirip şöyle bir karşıdan bakarak düz durup durmadığını kontrol ediyor.”Hem ayrıca bugün Noel. Mutlaka bir ağacın olmalı.”

“Ama evde onu süsleyebileceğim hiçbir şey yok ki!” diye itiraz ediyorum hemen.

“Çantama bir göz atıver.”

Patrick’in lacivert sırt çantasını açıyorum. Eski bir ayakka-bı kutusu var içinde. Kapağı kalın bir lastik bantla tutturulmuş. Kapağı kaldırıncı, bir düzine parlak kırmızı top çıkıyor içinden. Yüzeyleri yer yer aşınmış; belli ki eskiler.

“Ah, ne kadar güzeller!” diye mırıldanıyorum hayranlıkla. İçlerinden birini elime alıp havaya kaldırıyorum. İpin ucunda dönen topun parlak yüzeyinde yüzümün yansımalarını görüyorum.

“Bunlar büyükanmemindi. Sana demiştim: O eski büfenin içinde ne ararsan var!”

Aklıma Patrick’in dolaplarını karıştırdığım o gün ve dolapta bulduğum şu fotoğraf gelince, mahcubiyetimi belli etmemeye ça-

lıyorum. Fotoğrafta gördüğüm o kadın, Patrick'in denizde boğulan kız arkadaşı olmalı.

"Çok güzeller. Çok teşekkür ederim."

Birlikte ağacı süslüyoruz. Patrick yanında ışıklı süslemeler de getirmiş ve ben de evden bulduğum kurdeleyi dalların aralarından geçiriyorum. Sadece on iki adet topumuz var, ama üzerlerinden yansıyan ışıklar tıpkı bir yıldız yağmuru gibi ışıltılı parlıyor. Çam kokusunu içime çekerken, bu mutluluk karesini sonsuza dek hafızama kazımak istiyorum.

Süslemeyi bitirince, Patrick'in yanı başına oturup başımı omzuna yaslayarak camdan yansıyan ışığın duvarda oluşturduğu şekilleri izlemeye koyuluyorum. Patrick çıplak bileğimi okşayıp tenimde daireler çizerken, yıllardır hiç olmadığım kadar huzurlu hissediyorum kendimi. Ve dönüp onu öpüyorum. Dilim onunkini ararken gözlerimi açıp ona baktığımda, onun da gözlerinin açık olduğunu görüyorum.

"Yukarı çıkalım," diye fısıldıyorum. Neden şimdi, neden şu anda bunu yapmak istediğimi bilmiyorum. Ama onunla olmaya fiziksel bir ihtiyaç duyuyorum.

"Emin misin?" diye soruyor Patrick bir parça geri çekilerek ve dosdoğru gözlerimin içine bakıyor.

Evet anlamında başımı sallıyorum. Aslında emin değilim, ama olmak istiyorum. Farklı olup olmayacağını bilmek istiyorum.

Patrick elini saçlarımın arasından geçirip boynumu, yanagımı, dudaklarımı öpüyor. Ayağa kalkıp elimden tutarak beni nazikçe basamaklara doğru sürüklerken bile, sanki beni okşamadan bir an bile duramıyormuş gibi başparmağıyla avucumu okşamaya devam ediyor. Peşim sıra daracık merdivenden yukarı çıkarken, hafif dokunuşlarını hissediyorum belimde. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Üst kattaki soğuk yatak odasında, şömine ateşiyle kuzinenin sıcaklığından eser yok. Ama titremem soğuktan değil, heyecandan. Patrick yatağın üzerine oturuyor ve yanı başına uzanmam için beni nazikçe yanına çekiyor. Yüzüme düşen saç perçemini

geriye doğru iten parmağı kulağımın arkasında gezinip yavaşça boynumdan aşağı iniyor. Bütün bedenimin ürperdiğini hissediyorum. Endişeye kapılıyorum birden. Ne kadar renksiz ve heyecan verici olmaktan uzak biriyim aslında. Ne kadar donuk ve maceraya kapalı! Bunu keşfettiğinde hâlâ benimle olmak isteyecek mi acaba? Ama onu o kadar çok istiyorum ve midemde uçuşan arzu kelebekleri o kadar yabancı ki, tahrik gücü yüksek bir heyecan kasırgasının tam ortasındayım sanki. İyice sokuluyorum yanına. Öyle ki, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Bir dakika boyunca öylece yatıyoruz dip dibe. Dudaklarımız sürtünüyor ama öpüşmeden; temas ediyor ama tat almadan. Patrick yavaşça gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor, gözlerini benimkilerden bir an bile ayırmadan.

Daha fazla bekleyemiyorum. Kot pantolonumun düğmelerini çözüp aşağı sıyırdığım gibi bir çırpıda üstümden atıveriyorum ve alelacele Patrick'in gömleğinin düğmelerini çözüyorum. Tutkuyla öpüşüp çılgın bir arzunun telaşı içinde birbirimizi soymaya başlıyoruz. Sonunda Patrick çırlıçplak kalıyor, benimse üzerimde sadece külotum ve tişörtüm var. Patrick tişörtümü yukarı sıyırmak için harekete geçtiği anda, yapma der gibi başımı iki yana sallıyorum hafifçe.

Patrick duraksıyor. Israr edecek sanıyorum, ama bir an gözlerimin içine bakıp sonra başını eğerek yumuşak kumaşın üzerinden göğüslerimi öpmeye başlıyor. Aşağılara doğru inerken, zevkten kasılarak geriye doğru yaslanıp kendimi onun dokunuşlarına bırakıyorum.

Çarşafların arasında sarmaş dolaş olmuş, uykuya dalmak üzereyken, Patrick başucumdaki lambayı kapatmak üzere komodine uzanıyor.

"Açık kalsın. Lütfen." Patrick neden diye sormak yerine, beni kollarıyla sımsıkı sarmalayıp alnıma bir öpücük konduruyor.

Uyanır uyanmaz kendimde bir değişiklik hissediyorum. Uyku sersemliğiyle ne olduğunu hemen anlayamıyorum gerçi. Yanı başımda uyuyan bir erkeğin varlığı her ne kadar garip gelse de, yatağımı biriyle paylaşmış olmam değil bunun sebebi; uzun zamandır ilk defa doğru dürüst bir uyku çekmiş olmam! Bunu fark edince, ister istemez yüzüme hafiften bir gülümseme yerleşiyor. İlk defa *normal* bir şekilde uyanıyorum! Çığlık çığlığa değil. Deli gibi yataktan fırlayarak değil. Beynimde yankılanan o acı fren sesiyle ya da kırılan kafatasından gelen o kemik çatırtısıyla değil! On iki aydır ilk defa bu gece, rüyamda kazayı görmedim.

Kalkıp kahve yapmak geçiyor aklımdan, ama sıcak yataktan çıkmak zor geliyor. Yorganın altında mayışıp Patrick'in çıplak bedenine sarılıyorum. Elimi gergin karnında gezdirip güçlü kalçalarını hissediyorum. Kasıklarımın arasındaki heyecan kıpırtısını hissedince, okşanmak için yanıp tutuşan bedenimin tepkisine tekrar şaşırıyorum. Patrick kımıldanıyor ve başını hafifçe kaldırıp bana gülümsüyor. Gözleri hâlâ kapalı.

"Mutlu Noeller."

"Sana kahve yapayım mı?" diye soruyorum çıplak omzuna bir öpücük kondurarak.

"Daha sonra," diyor Patrick ve beni tuttuğu gibi yorganın altına çekiyor.

Öğlene kadar yatakta kalıp, çörek ve böğürtlen reçeli yiyerek birbirimizi şımartıyoruz. Patrick biraz daha kahve getirmek için aşağı iniyor ve dün akşam ağacın altına bıraktığımız hediye paketleriyle geri dönüyor.

Patrick'in elime verdiği, gelişigüzel sarılımmış pofuduk paketin kâğıdını yırtarak açıyorum. "Bir mont!" diye şakıyorum coşkuyla.

"Gerçi pek romantik bir şey sayılmaz," diyor Patrick mahcubiyet içinde, "ama yaz-kış o eski püskü ince yağmurlukla dolaşmaya da devam edemezsin; donarsın yoksa."

Hemen üzerime geçiriveriyorum. Oldukça kalın, sıcak tutan, su geçirmez bir mont. Üstelik derin cepleri ve bir de kapüşonu

var. Kır evine ilk taşındığımda verandada asılı bulduğum şu yağmurluğa on basar!

“İslanıp üşümemem için bana mont alman bence son derece romantik bir davranış.” Eğilip Patrick’i öpüyorum. “Bayıldım bu hediyeye. Çok teşekkürler.”

“Bu arada, cebinde de bir şey var,” diyor Patrick. “Hediye sayılmaz aslında, sadece gerekli olduğuna inandığım bir şey.”

Elimi ceketin cebine daldırıyorum. Bir cep telefonu.

“Evde kullanmadığım fazla bir tane vardı. Çok şık, son model bir şey sayılmaz ama işini görür; yani en azından telefon etmek istediğinde, karavan parkına kadar yürümek zorunda kalmazsın.”

Gerek yoktu, kimseyi aradığım yok ki zaten, diyecekken susuyorum. Galiba onun kastettiği de tam olarak bu zaten. Onu yeterince sık aramıyor, ulaşamıyor olmamdan memnun değil. Bu telefon meselesi hakkında ne hissetmem gerektiğinden pek emin değilim, ama yine de teşekkür ediyorum ve kendim için küçük bir not düşünüyorum: Nasıl olsa telefonu açık tutmak zorunda değilim.

Patrick ikinci bir hediye daha uzatıyor. Bu defaki paket koyu eflatun ambalajı ve kurdelesıyla uzman elinden çıkmışa benziyor. Patrick gereksiz bir itirafta bulunup, “Bu seferkini ben paketlemedim,” diyor.

Hediye paketinin içinden çıkan zarif kutuyu hak ettiği itina-yı göstererek açıyorum. İçinden deniz kabuğu şeklinde sedef bir broş çıkıyor. Gün ışığında parlayan pürüzsüz yüzeyinde, gökkuşağının bütün renkleri dans ediyor.

Büyülenmiş gibiyim. “Patrick, bu çok güzel!” Broşu kutusundan çıkarıp yeni montumun yakasına takıyorum. Bütün bu hediyelerin yanında, Patrick için yaptığım karakalem resim sönük kalıyor elbette. Utana sıkıla hediye veriyorum yine de. Port Ellis’teki sahil ve cankurtaran botu var resimde: Denize açılmıyor, sağ salım kıyıya dönüyor.

Patrick çerçevesi resmi eline alıp hayranlıkla bakıyor. "Gerçekten çok yeteneklisin, Jenna. Sen burada harcanıyorsun. Bir sergi falan açıp rahatlıkla ismini duyurabilirsin bence."

"Yapamam," diyorum, ama sebebini söylemiyorum. Yeni montumu denemek istediğimi söyleyip yürüyüşe çıkmayı öneriyorum. Beau'yu da yanımıza alıp sahile iniyoruz.

Koy bomboş. Deniz gelgitle göz alabildiğine çekilerek geride boylu boyunca uzanan pastel bir kumsal bırakmış. Kayalık zirvelerin tepelerine çökmüş kar yüklü bulutlar denizin koyu mavi fonunda daha bir beyaz görünüyor sanki. Martılar tepemizde daireler çizerken, hüzünlü çığlıkları boşlukta yankılanıyor; dalgalar ahenkli bir ritim içinde sahile vuruyor.

"Kumsal öyle pürüzsüz ki, basmaya bile kıyamıyor insan," diyorum Patrick'in elini tutarak. Bugün kameram yanımda değil. Denize doğru yürürken, kıyıya sokulan köpüklü uysal dalgalar botlarımızın burunlarını yalıyor.

"Eskiden annem Noel sabahları denize girerdi," diyor Patrick. "Babamla bu yüzden tartışıldılar hatta. Babam gelgitin ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğinden, ona sorumsuzca davrandığını söylerdi. Ama annem dinlemezdi. Hediyeleri açma faslı sona erer ermez, havlusunu kaptığı gibi koş koş sahile inerdi. Yaptığı müthiş bir şeydi gerçekten ve biz de kıyıda durup ona tezahürat yapardık."

"Çılgınca gerçekten." Aklıma şu denizde boğulan kız geliyor. Böyle bir trajediden sonra Patrick'in deniz kıyısında dolaşabilmesi bile mucize aslında. Bu arada, Beau dalgalara hamle yapıp ağzına burnuna giren deniz suyuna havlıyor.

"Peki ya sen?" diye soruyor Patrick. "Senin de var mı böyle çılgın akrabaların?"

Bir süre düşünüp çocukken Noel tatilleri öncesinde duyduğum heyecanı anımsayınca gülümsüyorum. "Öyle çılgınca bir şey sayılmaz," diyorum nihayet. "Ama ailecek geçirdiğimiz eski Noelleri çok severdim. Annemle babam ekim ayında başlardı Noel hazırlığına. Dolapların içi, yatakların altı birbirimizden giz-

lemeye çalıştığımız hediye paketleriyle dolup taşardı. Gerçi babam gittikten sonra da yaptık aynı şeyleri, ama bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı.”

“Hiç onu bulmaya çalıştın mı?” diye soruyor Patrick elimi sıkarak.

“Evet. Üniversitedeyken peşine düşmüştüm. Ama onu bulduğumda, yepyeni bir ailesi olduğunu öğrendim. Ona bir mektup yazdım. Ama bana yazdığı cevapta, geçmişi geçmişte bırakmanın en iyisi olacağını söylüyordu. Kalbim kırılmıştı.”

“Jenna, bu berbat bir durum gerçekten.”

Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum.

“Peki, ablanla aran nasıl? Yakın mısınız birbirinize?” diye soruyor Patrick.

“Yakındık.” Yerden bir taş alıp suyun yüzeyinde kaydırmak için denize doğru fırlatıyorum, ama dalgalar çok sert. “Babam gittikten sonra, Eve annemin tarafını tuttu. Ben ise babamı evden kovduğu için anneme çok kızgındım. Buna rağmen birbirimizi kollardık, ama sonra koptuk ve onu yıllardır görmedim. Birkaç hafta önce ona bir kart gönderdim. Eline geçmiş midir bilmiyorum, aynı yerde yaşayıp yaşamadığından bile emin değilim.”

“Kavga mı ettiniz?”

Evet anlamında başımı sallıyorum. “Eve, kocamı pek sevmeydi.” Bunu yüksek sesle söyleyebilmek bile büyük bir cesaretmiş gibi geliyor. Sırtımdan aşağı korku dolu bir ürperti yayılıyor.

“Peki, sen onu sever miydin?”

İşte bu garip bir soru. Düşünmek için duraksıyorum bir an. Ian’dan korkarak, ondan nefret ederek o kadar uzun bir zaman geçirdim ki! “Bir zamanlar sevmiştim,” diyorum nihayet. Hatırlıyorum da, ne kadar da etkileyici bir adamdı gerçekten. Üniversitede abuk sabuk espriler yapan o kaba saba yeniyetmelerden ne kadar da farklıydı.

“Çok oldu mu boşanalı?”

Düzeltilme yapmaya gerek görmüyorum. “Epey oldu sayılır.” Yerden bir avuç taş alıp denize fırlatmaya başlıyorum. Sevildiği-

mi, ilgi gördüğümü hissettiğim her sene için bir taş. “Bazen hâlâ geri gelecek diye korkuyorum.” O anda attığım cılız kahkaha bana bile sahte geliyor. Patrick düşünceli bakışlarla beni süzüyor.

“Çocuğunuz olmadı mı?”

Yere eğilip taş alıyormuş gibi yaparak, “Çocuk fikrine pek sıcak bakmazdı,” diyorum. Yalan da sayılmaz zaten. Ian bir kere bile oğlunu düşünmemişti.

Patrick kolunu omzuma atıyor. “Özür dilerim, çok soru soruyorum galiba.”

“Sorun değil,” derken, gerçekten sorun etmediğimi fark ediyorum. Patrick’in yanında kendimi güvende hissediyorum. Birlikte kumsaldan yukarı doğru yürümeye koyuluyoruz. Buz tutmuş patika yol oldukça kaygan ve Patrick’in omzumdaki kolu güven verici. Ona planladığımdan çok daha fazlasını anlattım, ama her şeyi anlatmam mümkün değil. Eğer anlatırsam gider. Ve beni düşünmekten alıkoyacak hiç kimsem kalmaz.

20

Ray uyandığında üzerinde tuhaf bir iyimserlik vardı. Noel'de izin kullanmıştı ve birkaç kez ofise uğrayıp eve iş getirmiş olmasına rağmen doğrusu bu tatil ona çok iyi gelmişti. Acaba Kate'in ilgilendiği şu vur-kaç soruşturması nasıl gidiyordu?

Bristol'a kayıtlı kırmızı Ford Focus ve Fiesta'ların bulunduğu dokuz yüz küsur araçlık listeden sadece kırk tanesi Otomatik Plaka Tanımlama Sistemi'ne takılmıştı. Görüntüler doksan gün saklanıp siliniyordu, ama ellerindeki plaka listesi en büyük kozlarıydı. Kate her bir plaka sahibiyle tek tek görüşüyor, kazanın yaşandığı gün nerede olduklarını, ne yaptıklarını sorguluyordu. Son dört-beş gün içinde listede epey bir ilerleme kaydetmişti Kate, ama sonuca ulaşmasını geciktiren şeyler de oluyordu. Evrakları eksik araba satışları, hiçbir irtibat adresi bırakmadan taşınan plaka sahipleri derken aslında yılın bu zamanında bu kadarını eleyebilmesi bile mucize sayılırdı. Ama şimdi tatil dönemi de geride kaldığına göre, şöyle okkalı bir hamle yapmanın zamanı gelmişti artık.

Ray, Tom'un oda kapısından başını uzatıp içeri baktı. Yorgan tümseğinin altından Tom'un kafasının ucu görünüyordu sadece. Ray usulca kapıyı çekip gerisingeri odadan çıktı. Belli ki, hissettiği yeni yıl iyimserliği oğluna pek bulaşmamıştı. Son zamanlarda iyice yoldan çıkan Tom, okul müdüründen iki resmi uyarı almış-

tı. Bir sonraki ise geçici uzaklaştırmayla sonuçlanacaktı. Ektiği ders sayısı katıldığı ders sayısından fazla olan ve okuldan açıkça nefret eden bir çocuk için bundan daha saçma bir ceza olabilir miydi?

“Lucy hâlâ uyuyor mu?” diye sordu Mags mutfağa gelerek.

“İkisi de uyuyor.”

“Bu gece erken yatsınlar bari,” dedi Mags. “Okulların açılmasına sadece üç gün kaldı.”

“Temiz gömleğim var mı hiç?” diye sordu Ray.

“Hiç kalmadı mı yoksa?” Mags bir koşu çamaşırhaneye gidip kolunda bir yığın ütülenmiş gömlekle geri döndü. “Neyse ki yıkayan biri var. Bu arada, sakın unutma, akşam komşulara davetliyiz. Hep bir arada olacağız.”

Ray homurdandı. “Buna mecbur muyuz?”

“Evet,” dedi Mags ve gömlekleri Ray’in eline tutuşturdu.

“Yılbaşı akşamının ertesi günü kim misafir çağırır ki yahu?” dedi Ray. “Parti vermek için çok saçma bir zaman.”

“Noel ve yılbaşı öncesinde herkes çok yoğun olduğu için bugünü seçmiş Emma. Bir araya gelip arayı kapatmak için güzel bir fırsat olacağını söylüyor.”

“Hiç de değil,” dedi Ray. “Tersine sıkıntıdan patlamak için birebir. Hep öyle oluyor zaten. Yanıma gelen herkes hız limitinin elli olduğu yerde, civarda okul falan da olmadığı halde nasıl elli ikiyle ceza yediğini anlatıyor. Ve bunun adil olmadığını söyleyip sürekli polise verip veriyor.”

“Sadece sohbet etmeye çalışıyorlar Ray,” dedi Mags sabırla. “Seninle çok fazla vakit geçirmedikleri için...”

“İsabet olmuş!”

“...seninle konuşabilecekleri tek konu mesleğin. Lütfen onlara nazik davran. Mesleğinle ilgili konuşmayı sevmiyorsan, konuyu değiştir. Havadan sudan konuşmayı dene.”

“Havadan sudan konuşmayı sevmiyorum.”

“Güzel!” dedi Mags ve tavayı küt diye tezgâha bıraktı. “O zaman hiç gelme Ray! Gerçekten! Bu ruh haliyle geleceksen hiç gelme daha iyi!”

Mags'in ona çocuk muamelesi yapması Ray'in hiç hoşuna gitmiyordu. "Gelmeyeceğimi söylemedim ki ben. Sadece sıkıcı olacağımı söyledim."

Mags ona dönüp öfkeden çok hayal kırıklığıyla dolu bir bakış fırlattı. "Hayatta her şey eğlenceli olamıyor ne yazık ki, Ray."

"Mutlu yıllar ikinize de!" Ray, Kriminal Şube'den içeri girip Kütük'ün masasına bir kutu çikolata bıraktı. "Noel ve yılbaşında çalışmak zorunda kalmanı telafi edebilecek küçük bir ödül sadece." Tatil günlerinde şube asgari sayıda elemanla çalışırdı ve bu kez kısa-çöpü Kütük çekmişti.

"Yeni yılın ilk günü sabah yedide işbaşı yapmanın ödülü olarak bir kutu çikolatayla yırtamazsın," dedi Kütük.

"Çılgın gece partileri için fazlasıyla yaşlısın zaten," dedi Ray sınıtarak. "Mags'le ikimiz daha gece yarısı bile olmadan uyuya kaldık yılbaşı akşamında."

"Bense hâlâ kendime gelemedim," dedi Kate esneyerek.

"Sıkı partiydi herhalde?" dedi Ray.

"Hatırlayabildiğim kadarıyla!" dedi Kate gülerek. Ray bir an kıskanmadan edemedi. Kate'in partilerinde trafik cezaları ve çöpler hakkında can sıkıcı sohbetler yapılmadığından emindi. Oysa bu akşam onu bekleyen şey tam olarak buydu.

"Evet, bugünün gündeminde ne var bakalım?" diye sordu Ray.

"Sana iyi haberlerim var," dedi Kate. "Elimizde artık bir plaka numarası var!"

Ray'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Vakti gelmişti zaten. Peki, aradığımız plaka olduğundan ne kadar emin-sin?"

"Oldukça! Şu vur-kaç olayından beri Otomatik Plaka Tanımlama sistemine takılan tek bir görüntüsü yok. Ve taşıt vergisinin süresi geçtiği halde, aracın trafiğe çıkmadığına dair yasal bildirimde bulunulmamış. Yani araç ya bir yere atıldı ya da yakılıp ortadan kaldırıldı. Araba Beaufort civarındaki bir adrese kayıtlı: Jacob'ın kazaya kurban gittiği yere sadece beş kilometre uzakta.

Kütük'le ikimiz dün bakmaya gittik ama ev boştu. Kiralık bir daireymiş. O yüzden Kütük, Tapu Dairesi'nden mülk sahibine ulaşmaya çalışıyor. *Kiracının irtibat adresi vardır belki onlarda.*"

"Ama sonuçta bir isim var elimizde, öyle değil mi?" dedi Ray. Heyecanlandığı her halinden belliydi.

"İsim elimizde," dedi Kate gülümseyerek. "Adli sicil kaydı yok, seçmen kaydı yok ve internette de hiçbir şey bulamadım; ama eli kulağındadır, bugün ulaşırsız bence. Kamu hizmetleri sunan bütün şirketlerden, elektrik, su, telefon müdürlüklerinden bilgi talebinde bulunduk. Noel tatili bittiğine göre birkaç geri dönüş alırsız diye düşünüyorum."

"Jacob'ın annesi konusunda da ilerleme kaydettik," dedi Kütük.

"İşte bu harika," dedi Ray. "Galiba daha sık izne ayrılmalıyım. Onunla konuşabildiniz mi peki?"

"Telefon numarası yok," dedi Kütük. "Kate sonunda St. Mary's okulunda onu tanıyan bir vekil öğretmene ulaştı. Anlaşılan o ki, kazadan sonra Jacob'ın annesi herkesin kendisini suçladığını düşünmüş. Suçluluk duygusu bir yana, sürücünün peşine düşülmediği için de çok öfkeliymiş..."

"Sürücünün peşine düşülmemiş mi?!" diye tekrarladı Ray hayretle. "Duyan da yan gelip yattık zanneder!"

"Ben sadece bana söyleneni aktarıyorum. Her neyse, kadın her şeyi geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak için Bristol'dan ayrılmış," dedi Kütük ve elini pat diye dosyanın üzerine vurdu. Dosya, Ray'in son gördüğünden beri epey kalınlaşmıştı. "Yerel polisten beklediğim bir e-posta var, ama gün sonuna kadar adresine ulaşmış oluruz," diye ekledi.

"İyi iş çıkarmışsınız. Mahkemeye çıkartabileceğimiz bir şüpheli bulduğumuzda, annenin yanımızda olması çok önemli. İsteyeceğimiz son şey, gazetelerde suçluyu bulmamızın bir yıldan fazla sürdüğünü dillendirecek polis karşıtı bir kampanya!"

Tam o sırada Kate'in telefonu çaldı.

"Kriminal Şube, polis memuru Evans'la görüşüyorsunuz."

Ray tam arkasını dönüp kendi ofisine doğru yürümek üzereydi ki, Kate kalması için heyecanla işaret etti.

“Harika!” dedi telefondaki kişiye. “Çok teşekkür ederim.”

Masanm üzerinde duran A4 ebadındaki büyük not defterine hızla bir şeyler karaladı. Telefonun ahizesini yerine koyarken yüzünde hâlâ kocaman bir gülümseme vardı.

“Sürücüyü bulduk!” dedi heyecanla. Zafer edasıyla elindeki defteri sallıyordu.

Kütük’ün yüz ifadesi ender rastlanan bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Arayan Telekom şirketiydi,” dedi Kate, oturduğu yerde zıplayarak. “Bilgi talebimizi gizli numaralar servisinden araştırmışlar ve bize bir adres bulmuşlar!”

“Nerede?”

Kate not defterinin en üstteki yaprağını yırtıp Kütük’e uzattı.

“Müthiş bir iş çıkardınız,” dedi Ray. “Hadi gidelim.” Duvardaki metal dolaptan iki araba anahtarı alıp birini Kütük’e fırlattı. Kütük, anahtarı tek eliyle havada yakalamıştı. “Kütük, sen Jacob’ın annesiyle ilgili dosyayı al ve hemen yerel karakola gidip telefonlarını bekleyecek vaktimizin olmadığını söyle. Kadının adresini hemen bulmamız gerek. Onu bulmadan geri dönme sakın ve bulunca da ona söyle: Kimsenin peşini bıraktığımız falan yok! Jacob’ın ölümünün sorumlusunu adaletin huzuruna çıkarmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı bilsin. Bu arada, Kate’le ikimiz gidip şu sürücüyü enseleyelim bakalım.” Ray bir an duraksayıp öteki anahtarı da Kate’in eline tutuşturdu. “Düşündüm de, sen kullansan daha iyi olacak galiba. Çünkü benim bu akşam için yapılmış bir planı iptal etmem gerek.”

“Güzel bir yere mi gidecektin yoksa?” diye sordu Kate.

Ray sırtıttı. “Emin ol, burada olmayı tercih ederim.”

21

Kapının çalmasıyla irkiliyorum. Vakit o kadar oldu mu? Fotoğraflarla uğraşmaya dalınca, insan zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor. Beau'nun kulakları havada, ama havlamıyor. Eğilip başını okşayarak soluğu kapıda alıyorum ve sürgüyü çekiyorum.

"Bu civarda sokak kapısını kilitleyen tek kişi sen olmalısın," diyor Patrick neşeyle. *İçeri girip bana bir öpücük veriyor.*

"Şehir hayatından kalma bir alışkanlık işte," diyorum ciddiye almadan. Sürgüyü tekrar yuvasına itip kapıyı kilitlemek için anahtarla cebelleşiyorum.

"İestyn bunu hâlâ tamir etmedi mi?"

"İestyn nasıldır bilirsin. Sürekli 'hallederim' diye söz veriyor ama yapmıyor. Bu akşam yine uğrayacağını söyledi, ama doğrusu pek umudum yok. Galiba kapıyı kilitlemek istemem bile ona saçma geliyor."

"Haksız da sayılmaz aslında," diyor Patrick. Kapıya asılıp kilidin içindeki anahtarı döndürmeye çalışıyor. "Ne de olsa Penfach'ta 1954'ten beri hırsızlık olayı yaşanmamış," diye ekliyor sırtarak. Bu dokundurmayı duymazdan geliyorum. Geceleri o yanımda yokken evin sağını solunu nasıl kolaçan ettiğimi ya da en ufak bir tıkırtıda nasıl korkuyla irkildiğimi bilmiyor Patrick. Kâbuslar sona ermiş olabilir, ama korku hâlâ yerinde duruyor.

"Hadi gel, kuzinenin yanında dur da ısın biraz," diyorum. Dışarıda hava buz gibi ve Patrick resmen donmuş gibi görünüyor.

“Havalar bir süre daha böyle gidecekmiş,” diyor Patrick ve sözümü dinleyip eski kuzinenin yanına sokuluyor. “Yeterince odun var mı? Lazımsa yarın getirebilirim.”

“İestyn haftalarca yetecek kadar odun getirdi. Her ayın birinde kirayı almak için uğruyor ve her seferinde çuval çuval odun getiriyor; üstelik para da almıyor.”

“O iyi bir adam. Onunla babamın dostlukları çok eskiye dayanır. Eskiden babamla ikisi bütün geceyi barda geçirirmiş, sonra da gizlice eve gelip anneme sarhoş olduklarını belli etmemeye çalışırlarmış. Gerçi İestyn’de hâlâ fazla bir değişiklik olduğunu sanmıyorum.”

Bunu duyunca gülüyorum. “Onu seviyorum,” diyerek buzdolabından iki bira alıp birini Patrick’e uzatıyorum. “Peki, bahsettiğin şu sürpriz akşam yemeğimiz neymiş bakalım?”

Patrick sabah telefon edip akşam yemeğini kendisinin getireceğini söylemişti. O yüzden, sokak kapısının yanına bıraktığı buzluğun içinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyorum.

“Bugün teşekkür etmek isteyen bir müşterim getirdi bunu,” diyor Patrick. Buzluğun fermuarını açıp elini daldırıyor. Ve sonra, şapkadan tavşan çıkaran bir sihirbaz edasıyla, pırıl pırıl parlayan kocaman bir ıstakoz çıkarıyor çantadan. Hayvanın havada tembelce sallanan kısıkaçları suratıma bakıyor.

“Aman Tanrım!” Müstakbel akşam yemeğimizi görünce, hem seviniyorum hem de gözüm korkuyor. Daha önce hiç böyle zor bir yemek yapmaya kalkışmamıştım ne de olsa. “Borcunu ıstakoz olarak ödeyen çok müşterin var mı?”

“Şaşılacak kadar çok,” diyor Patrick. “Sülün ya da tavşan getiren de oluyor. Bazen aleni olarak getirip elden veriyorlar, ama çoğu zaman sabah işe gittiğimde kapı eşiğinde buluyorum. Kim getirmiş, nereden gelmiş diye sorgulamamayı öğrendim zaman içinde. Gerçi vergi zamanı geldiğinde, maliyecilere vergini sülün cinsinden ödeyemezsin elbette ama neyse ki kliniği ayakta tutmaya yetecek kadar paralı müşterim de var. Sırf müşterinin parası yok diye hasta bir hayvanı kapıdan çevirmek olmaz.”

"Tam bir yufka yürekliisin," diyerek kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum.

"Şşş!" diyor Patrick. "Oluşturmaya çalıştığım maço imajımı yerle bir edeceksin. Hem ayrıca, etli butlu bir tavşanın derisini yüzemeyecek kadar da yufka yürekli değilim, ya da bir ıstakozu kaynar suda haşlayamayacak kadar!" Patrick çizgi filmlere özgü bir kötü adam kahkahası atıyor şakacıktan.

"Sersem şey," diyorum gülerek. Temkinli bakışlarla ıstakozu süzüyorum. "Umarım bu şeyin nasıl pişirildiğini biliyorsundur. Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

"Öyleyse izleyin ve görün madam," diyor Patrick ve mutfak havlusunu koluna asıp yerlere kadar eğilerek abartılı bir reveransla beni selamlıyor. "Akşam yemeği kısa bir süre sonra huzurunuzda olacak."

Mutfaktaki en büyük tencereye su koyup kuzinenin üzerinde kaynamasını beklerken, Patrick ıstakozu seyyar buzluğa geri koyup fermuarını çekiveriyor. Bense lavaboyu suyla doldurup salatayı yıkamaya koyuluyorum. Patrick'le ikimiz samimi ve rahat bir sessizlik içinde akşam yemeği için hazırlık yaparken, Beau da beni unutmayın der gibi bacaklarımızın arasında dolanıyor. Ne kadar huzurlu ve rahat bir ortam. Bunu düşününce kendi kendime gülümsüyorum ister istemez ve harıl harıl yemeğin sosuyla uğraşan Patrick'e kaçamak bir bakış atıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Patrick ona baktığımı fark edince. Ahşap kaşığı tencerenin kenarına dayayıp, "Ne geçiyor aklından?" diye soruyor.

"Hiç," diyerek salataya geri dönüyorum.

"Mızıkçılık yapma, söyle hadi."

"İkimizi düşünüyordum sadece."

"İşte şimdi söylemen şart oldu!" diyor Patrick gülerek. Lava-boya uzanıp ellerini ıslatarak üzerime su damlacıkları fırlatıyor.

Aniden kendimi çığlık atarken buluyorum. Elimde olmadan. Ansızın. Mantiğim pencereden uçuveriyor. *Sakin ol, karşındaki Patrick! Sadece Patrick! Komiklik yapıp seni eğlendirmeye çalışıyor sadece,*

diyemeden aklım başımdan gidiveriyor. Hızla arkamı dönüp başımı ellerimin arasına alıyorum. Tamamen istem dışı, tamamen içgüdüsel bir tepkiyle kalp atışlarım hızlanıyor, avuçlarım terliyor. Etrafımdaki her şey dönmeye başlıyor aniden ve bir an sanki başka bir zamana ısınlanıyorum. Başka bir mekâna.

Derin bir sessizlik oluyor. Yavaşça doğruluyorum. Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacak sanki. Patrick karşımda öylece kalakalmış, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Konuşmaya çalışıyorum ama dilim damağıma yapışmış; boğazım panik duygusuyla düğüm düğüm. Patrick'e bakıyorum, yüzündeki o şaşkınlığa ve suçluluk duygusuna. Bir açıklama yapmak zorundayım. "Ben... Ben... Çok özür dilerim," diye söze giriyorum. "Ben..." Ama cesaretimi kaybedip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Patrick bana doğru adım atıyor. Beni kollarına almak için yanıma yaklaşıyor. Ama verdiğim tepkinin utancı içinde onu itiyorum. Bir an her şeyi ona anlatmak geliyor içimden. Bunu yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Jenna," diyor Patrick usulca. "Sen ne yaşadın böyle?"

Tam o sırada kapı çalıyor ve birbirimize bakakalıyoruz.

"Ben bakarım," diyor Patrick, ama hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum.

"Iestyn olmalı." Dikkatimizi dağıtan bu küçük mola için minnet duyarak kendime gelmek ister gibi ellerimle yüzümü ovuşturuyorum. "Hemen dönerim."

Kapıyı açar açmaz anlıyorum ne olduğunu.

Tek istediğim kaçmaktı oysa: Kazadan önceki hayatım sanki bir başkasına aitmiş gibi yaşamak ve kendimi yeniden mutlu olabileceğime inandırmak. Beni bulduklarında tepkimin ne olacağını merak ederdim hep. Geri götürülmenin nasıl bir his olacağını, direnir direnmeyeceğimi merak ederdim.

Ama şimdi polis adımı söylediğinde tek yaptığım kafa sallamak.

“Evet, benim.”

Komiser benden yaşça büyük. Kısa siyah saçları ve koyu bir takım elbisesi var. Kibar bir adama benziyor. Nasıl bir hayatı var acaba? Çocukları var mı? Bir karısı?

Yanındaki kadın bir adım ileri çıkıyor. Yüzüne dökülen koyu bukleleriyle diğerinden çok daha genç görünüyor. Deri bir cüzdan çıkarıp içindeki parıltılı metal rozeti göstererek, “Polis memuru Kate Evans,” diyerek kendini tanıtıyor. “Bristol Kriminal Şube. Tehlikeli şekilde araç kullanarak ölüme sebebiyet verme ve olay yerinden kaçma suçlarından tutuklusunuz. Konuşmama hakkına sahipsiniz. Söyleyeceğiniz her şey mahkemede aleyhinize delil olarak...”

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes alıyorum. Oyun bitti. Artık gerçeklere dönme zamanı.

İKİNCİ KISIM

22

Seni ilk gördüğümde, Öğrenci Birliği'nin bir köşesinde oturuyordun. Beni fark etmemiştin henüz! Sıradan öğrenci kalabalığının içindeki tek takım elbiseli bendim oysa. Etrafın arkadaşlarıyla çevriliydi ve gülmekten gözlerinden yaşlar geliyordu. Kahvemi alıp yanınızdaki masaya geçtim hemen. Elimdeki gazetenin sayfalarını çevirirken, konuşmalarınıza kulak kabarttım. Daldan dala atlayan bölük pörçük bir kadın muhabbetinden ibaretti sohbetiniz. Sonunda gazeteyi elimden bıraktım ve öylece seni izlemeye koyuldum. Anladığım kadarıyla hepiniz güzel sanatlar öğrencisiydiniz ve son sınıftaydınız. Gerçi bu her halinizden belli oluyordu zaten: Masaya hâkim olan özgüvenli rahat tavırlarınızdan, salonun öteki ucundaki arkadaşlarınıza seslenmenizden ve başkalarının ne düşündüğünü umursamadan attığınız kahkahlardan belli oluyordu. Adını da o gün öğrendim: Jenna. İlk duyduğumda hafiften hayal kırıklığına uğramıştım gerçi. Gösterişli saçların ve beyaz tenin sana Rönesans öncesine özgü bir hava katıyordu ne de olsa; galiba klasik tınıları olan bir isim yakıştırmıştım sana. Aurelia belki, ya da Eleanor gibi bir isim. Yine de grubun en çekici kızı sendin hiç şüphesiz. Diğerleri fazla şımarık, fazla göz önündeydi. Onlarla aynı yaşta olmalıydın –benden en az on beş yaş genç– ama daha o zaman bile yüzüne yansıyan bir olgunluğa sahiptin. Bir ara sanki birini arar gibi etrafına bakındın ve sana gülümsedim, ama sen görmedin ve ben birkaç dakika sonra dersim olduğu için ayrılmak zorunda kaldım.

Üniversiteyle iş dünyası arasında köprü kurmayı amaçlayan bir seminerde, konuk konuşmacı olarak altı derslik bir kurs vermeyi kabul etmiştim. Dersler yeterince kolaydı: Öğrencilerin bir kısmı uyukluyor, bir kısmı ise girişimciliğe dair ağzından çıkan her kelimeyi pür dikkat not alıyordu. Benim gibi üniversitenin kapısından bile geçmemiş biri için hiç de fena bir performans sayılmazdı. İşletme konulu bir kurs olmasına rağmen derslere gelen birkaç kız öğrenci de vardı. Amfiye adını attığım o ilk gün, aralarındaki manalı bakışmalar gözümden kaçmamıştı. Onlara farklı gelmiştim sanırım: Kampüsteki delikanlılardan yaşça büyük, ama her zamanki hoca ve profesörlerden çok daha gençtim. Özel terzi elinden çıkma takım elbiselerim, üzerime tam oturan gömleklerim ve kol manşetlerimden göz kırpan gümüş kol düğmelerimle iki dirhem bir çekirdim! Henüz saçlarıma ak düşmemişti o günlerde; ceketin altına gizlemem gereken bir orta yaş göbeğim de yoktu!

Konuşurken bazen cümlemin tam ortasında duraksar ve kız öğrencilerden biriyle göz teması kurardım – her hafta başka biriyle. Bakışlarımın altında eriyerek yüzümdeki gülümsemeye utangaç bir karşılık verip sonra hemen gözlerini kaçırırlardı ve ben konuşmama kaldığım yerden devam ederdim. Dersten sonra sınıfta kalıp yanıma gelmek için ne bahane uyduracaklarını görmek, ben kitaplarımı toplarken dikkatimi çekmek için birbirleriyle yarışmalarını izlemek hoşuma giderdi. Bir elimle ağırlığımı dengeleyerek masanın ucuna oturur, hafifçe öne eğilip sorularını dinlerdim. Gözlerindeki beklenti dolu parıltıyı ve onlara çıkma teklifi etmeyeceğimi anladıkları anda o pırıltının nasıl kaybolduğunu izlerdim. Onlar ilgimi çekmiyordu. Senin kadar değil.

Ertesi hafta sen yine arkadaşlarınla birlikte oradaydın ve ben masanın yanından geçerken bana bakıp gülümsedin. Öylesine ya da nezaketen değil, gözlerinin içiyle. Üzerine giydiğin açık mavi bluzdan, siyah sutyeninin askıları ile dantelli biyeleri belli oluyordu. Altında düşük belli, bolca bir kargo pantolon vardı. Ve ikisinin arasından, güneşte bronzlaşmış pürüzsüz tenin görünüyordu. Bunun farkında mıydın, farkındaysan neden dert etmiyordun, merak etmiştim o an.

Aranızdaki sohbetin konusu derslerden ilişkilere terfi etmişti. Çocuklardan bahsediyordunuz sanırım, ama *erkekler* diye söz ediyordunuz onlardan. Arkadaşların kısık sesle konuşuyor ve ben duymakta zorlanıyordum. Herkes maceralarını anlatıp tek gecelik ilişkilerden ve ciddiyetsiz flörtlerden bahsediyordu. Ben-se bu ruhsuz sohbette sıranın sana gelmesini bekliyor, korkuyla anlatacaklarını duymaya hazırlıyordum kendimi. Ama hakkında yanılmamıştım. Sen sadece kulakları çınlatan kahkahaların ve iğneleyici esprilerininle katkıda bulunmuştun bu ucuz sohbete. Onlar gibi değildin.

O hafta boyunca her gün seni düşündüm. Öğle paydosunda belki sana rastlarım umuduyla kampüste yürüyüşe çıktım. Hatta arkadaşlarından birini –şu uzun boylu, saç boyalı kıızı– görüp bir süre takip ettim. Ama sonra kız kütüphaneye girip gözden kaybolunca peşini bıraktım ve seninle mi buluştu göremedim.

Dördüncü ders günümde okula erken geldim ve bu gayretimin ödülünü fazlasıyla aldım: Seni daha önce iki kere gördüğüm o masada tek başına otururken yakaladım. Bir mektup okuyordun ve sanırım ağlıyordun. Rimelin akmuş, gözlerinin etrafına bulaşmıştı ve inanmayacaksın ama böyle çok daha güzeldin. Kahvemi alıp masana yanaşтым.

“Oturmamın bir mahsuru var mı?”

Elindeki mektubu hemen çantana tıktırdın. “Hayır, buyrun.”

Tam karşına geçip, “Sanırım daha önce de karşılaşmıştık burada,” dedim.

“Öyle mi? Özür dilerim, hatırlayamadım.”

Bu kadar çabuk unutmuş olman sinir bozucuydu ama belki de o an üzgün olduğun ve düzgün düşünemediğın içindi.

“Okulunuzda ders veriyorum,” diye açıkladım hemen. Öğretim görevlisi olmanın kız öğrencileri anında etkisi altına alan bir cazibesi olduğunu daha önce keşfetmiştim. Sebebi diğerlerine sükse yapma arzusu muydu, yoksa sadece ergenlikten yeni çıkmış erkek öğrencilerden farklı olmamız mı, pek emin değildim, ama yine de işe yarıyordu.

“Sahi mi?” diye sormuştu gözlerin parıldayarak. “Hangi derse giriyorsunuz?”

“İşletme.”

“Yaa.” Gözlerindeki parıltı bir anda sönüvermiş ve bu kadar önemli bir dersi bu kadar çabuk gözden çıkarabildiğin için sana güvenmiştim. Senin yaptığın üç kuruşluk sanat ne bir ailenin kar-nını doyurur ne de bir kasabayı kalkındırabilirdi ne de olsa.

“Peki ders vermediğiniz zamanlarda ne yapıyorsunuz?” diye sordun bana.

Hakkımda ne düşündüğünün bir önemi olmamalıydı aslında, ama nedense seni etkileme hevesine kapılıvermiştim birden. “Bir yazılım şirketim var,” dedim sana. “Dünyanın dört bir köşesine program satıyoruz.” Benim yüzde kırklık hisseme karşılık yüzde atmışlık hissesiyle şirketin büyük ortağı olan Doug’dan sana bahsetmemiştim oysa. *Dünyanın dört bir köşesi*’nin şimdilik sadece İrlanda’yı kapsadığını da söylememiştim tabii ki. Ama sonuçta, çok da büyük bir yalan sayılmazdı; şirketimiz büyüyordu ve yaptığımız son kredi başvurusunda banka müdürüne ne söylediysem, onu söylüyordum sana da!

“Son sınıftasın, değil mi?” diyerek konuyu değiştirdim sonra.

Sen başını salladın. “Okuduğum bölüm...”

Hemen elimi kaldırdım. “Dur, sen söyleme. Ben tahmin edeyim.”

Sen güldün. Bu küçük oyundan hoşlanmıştın. Ben de düşünüyormuş gibi yapıp üzerindeki çizgili likra elbiseye, saçına bağladığın eşarba göz gezdirerek bir süre oyalandım, o anın keyfini çıkardım. O zamanlar daha kiloluydun. Dolgun göğüslerinin zorladığı elbisenin kumaşı def gibi gerilmişti. Sana bakarken, göğüs uçlarının silüetini seçebiliyordum ve esmer mi yoksa pembe mi diye hayal kuruyordum.

“Bence sen güzel sanatlarda okuyorsun,” dedim nihayet.

“Evet!” Hayret içindeydin. “Nereden bildiniz?”

“Çünkü sende sanatçı havası var,” dedim sanki çok barizmiş gibi.

Hiçbir şey söylemedin, ama yanakların kızarmış, yüzüne engel olamadığın bir gülümseme yerleşmişti.

“Tan Petersen,” diyerek tokalaşmak için elimi uzattım. Teninin serinliğini parmak uçlarımda hissederken, elini gerekenden birazcık daha uzun tutmuştum.

“Jenna Gray.”

“Jenna,” diye tekrar ettim. “Pek alışıldık bir isim değil. Bir şeyin kısaltması mı?”

“Aslında Jennifer. Ama herkes bana Jenna der.” Kayıtsız bir kahkaha attın. Gözyaşlarından eser kalmamıştı şimdi yüzünde; tabii gözyaşlarıyla birlikte, heyecan verici bulduğum o yaralı halinden de!

Açık çantanın içine tıktığın mektubu göstererek, “Az önce istemedi seni ağlarken gördüm. Kötü bir haber mi yoksa?” diye sordum.

Yüzün düştü aniden. “Babamdan geliyor,” dedin.

Hiçbir şey söylemeden, başımı hafifçe yana eğip beklemekle yetindim. Kadınlar sorunlarından bahsetmek için davetiyeye pek ihtiyaç duymaz ve sen de istisna değildin.

“Ben on beş yaşındayken gitti ve o günden beri görmedim onu. Geçen ay peşine düşüp yerini buldum ve ona bir mektup yazdım. Ama umurunda bile değil. Artık yeni bir ailesi olduğunu ve en iyisinin ‘geçmiş geçmişte bırakmak’ olacağını söylüyor.” Parmaklarıyla havaya tırnak işaretleri atıp öfkeni gizlemekten uzak bir alaycılığa büründün.

“Bu çok kötü. Ben seni görmek istemeyecek birini hayal bile edemiyorum.”

Hemen kızarıp yumuşadın. “Kendi kaybı,” dedin, ama gözlerin nemlenmişti yine ve bakışlarını kaçırıp hemen masaya diktin.

Sana doğru eğildim. “Bir kahve alayım mı sana?”

“Çok sevinirim.”

Masaya geri döndüğümde bir grup arkadaşın vardı yanında. Kızlardan ikisini hemen tanıdım, ama üçüncü bir kız daha vardı yanlarında, bir de kulakları küpeli uzun saçlı bir çocuk. Bütün sandalyeleri işgal etmişlerdi ve kendim için yan masadan bir sandalye çekmek zorunda kaldım. Kahveni eline verdim ve özel bir şey konuştuğumuzu söyleyip diğerlerini gönderirsin diye bek-

ledim. Ama sen sadece kahve için teşekkür etmekle yetindin ve beni isimlerini duyduğum anda unuttuğum gereksiz arkadaşlarınla tanıştırdın.

Arkadaşlarından biri bana bir soru sordu, ama ben seni izlemeye dalmıştım ve gözlerimi senden alamıyordum. Sen şu uzun saçlı çocuğa yıl sonu projesi hakkında heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmakla meşguldün. Yüzüne düşen bir tutam saç sabırsızlıkla kulağının arkasına attın. Sanırım seni izlediğimi fark etmiştin, çünkü başını çevirip bana baktın. Özür diler gibi gülümsedin ve arkadaşlarının nezaketsizliği için seni hemen affettim.

Kahven soğumuştur. Masadan ilk kalkan ben olup herkesin arkamdan konuşmasını istemiyordum, ama dersimin başlamasına sadece birkaç dakika vardı. Ayağa kalktım ve beni fark etmeni bekledim.

“Kahve için teşekkürler.”

Tekrar görüşür müyüz diye sormak istiyordum, ama bütün arkadaşların oradayken bunu nasıl yapabiliyordum?

“Gelecek hafta tekrarlarınız belki?” dedim, sanki benim için hiçbir önemi yokmuş gibi. Ama sen arkadaşlarına geri döndün ve ben kulağımda çınlayan kahkahalarla oradan ayrıldım.

O kahkahaydı ertesi hafta karşına çıkmama engel olan. Ve on beş gün sonra tekrar karşılaştığımızda yüzünde gördüğüm o sevinç, uzak durmakla doğru yaptığının en büyük ispatı gibiydi. Bu defa oturabilir miyim diye sormadım, iki kahve alıp öylece çıkageldim – seninki sade ve tek şekerli.

“Kahvemi nasıl sevdiğimi unutmamışsın!”

Ne var bunda der gibi omuz silktim. Oysa ajandama not almıştım her zamanki gibi.

O gün daha çok senin hakkında sorular sormaya özen gösterdim ve suya hasret bir yaprak gibi açılmanı izledim. Sonra bana çizimlerini gösterdin. Sayfaları çevirip başarılı ama hiçbir yaratıcılığı olmayan çizimlerine bakıp sıra dışı bir yetenek olduğunu söyledim. Arkadaşların yanımıza gelince, birkaç sandalye daha almak için ayağa kalkacaktım ki, sen engel oldun. Onlara meşgul olduğunu söyleyip, “Sizinle sonra görüşürüz,” dedin. O

an, seninle ilgili en ufak bir endişem kalmamıştı. Uzun uzun gözlerinin içine baktım, ta ki sen mahcup bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırana dek.

“Gelecek hafta göremem artık seni. Son dersimi veriyorum bugün.”

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce etkilenmiştim.

Sen bir şey söylemek için ağzını açtın, ama sonra duraksadın ve ben az sonra duyacağım şeyin keyifli heyecanı ile bekledim. Aslında kendim de teklif edebilirdim, ama senden duymayı tercih ettim.

“Belki bir ara birlikte bir şeyler içeriz?” dedin nihayet.

Sanki hiç öyle bir niyetim yokmuş da şaşırmışım gibi cevabı ağırdan aldım. “Akşam yemeğine ne dersin öyleyse? Şehirde yeni bir Fransız restoranı açılmış, belki bu hafta sonu gidip bir test ederiz?”

Gizlemeye gerek görmediğin sevincin ne kadar da sevimliydi. Aklıma Marie geldi ve her koşulda sergilediği o soğuk kayıtsızlığı. Hiçbir şey onu heyecanlandıramaz, sürprizler karşısında kılı kıpırdamazdı. Hayatından bezmiş birinin donuk ilgisizliğiyle bakardı her şeye. Önceleri bunun yaşla ilgili olmadığını düşünmüştüm, ama şık bir restoranda yenecek akşam yemeği fikrinin sende yarattığı çocuksu heyecanı görünce, daha genç birini aramakta haklı olduğumu anladım. Daha az görmüş geçirmiş birini. Elbette saf bir çocuk olmadığını biliyordum, ama en azından henüz gözün açılmamış, yüreğin şüphe ve güvensizlikle bulanmamıştı.

Kapıdan geçen öğrencilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek seni öğrenci yurdundan aldım. Gayet şık siyah bir elbise giydiğini görmek beni memnun etmişti, ama uzun bacaklarını siyah opak çorapların içine hapsetmiştin. Arabaya binmen için kapıyı açtığımda şaşırdın.

“Buna kolayca alışabilirim,” dedin.

“Harika görünüyorsun, Jennifer,” dedim ve sen güldün.

“Kimse bana Jennifer demez.”

“Bir mahsuru var mı?”

“Hayır, sanırım yok. Sadece kulağa garip geliyor.”

* * *

Gittiğimiz restoran, mekânı göklere çıkaran o abartılı yorumları kesinlikle hak etmiyordu, ama senin bunu dert eder gibi bir halin yoktu. Tavuğun yanında patates sote sipariş edince, tercihin hakkında yorum yapmak benim için kaçınılmaz oldu. “Kilo almayı dert etmeyen bir kadına rastlamak zordur,” dedim ve şaka yaptığımı göstermek için gülümsedim.

“Diyet yapmıyorum,” dedin. “Hayat bunun için çok kısa.” Ama tavuğun üzerindeki kremalı sosu yediğin halde patatesleri bıraktın. Garson tatlı menülerini getirince onları elimin tersiyle ittim.

“Sadece kahve lütfen.” Hayal kırıklığına uğramıştın, ama o yağlı pudingleri yemene hiç gerek yoktu bence. “Mezun olunca ne yapacaksın?” diye sordum.

Sen iç geçirdin. “Bilmiyorum. İleride bir gün bir galeri açmak isterim, ama şimdilik sadece iş bulmak zorundayım.”

“Sanatçı olarak mı?”

“Keşke o kadar kolay olsaydı! Benim branşım daha çok heykeltıraşlık. Yaptıklarımı satmaya çalışacağım tabii ki, ama faturalarımı ödeyebilmek için bulduğum her işe razı gelmek zorundayım; barmenlik olur, ya da belki tezgâhtarlık falan. Herhalde en sonunda annemin yanına geri taşınırım.”

“Onunla iyi anlaşıyor musun?”

Tıpkı bir çocuk gibi burun kıvırdın. “Pek sayılmaz. Annem ablamla çok iyi geçinir, ama benimle aynı fikirde olduğu pek görülmemiştir. Babamın bir veda bile etmeden gitmesi onun suçuydu.”

Birer kadeh daha şarap koydum ikimize. “Neden? Ne yaptın ki?”

“Onu evden kovdu. Bana üzgün olduğunu söyleyip, benim de bir hayatım var, dedi. Ve bu hayatı daha fazla sürdürmeyeceğini söyledi. Sonra da kestirip attı, konuşmayı bile reddetti. Hayatımda böyle bencillik görmedim.”

Yaşadığın hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu. Uzanıp elini tuttum.

“Babana tekrar yazacak mısın?”

Başını şiddetle iki yana salladın. “Mektubunda açıkça yazmış, onu rahat bırakmamı istiyor. Annemin ona ne yaptığını bil-

miyorum ama bizi bile görmek istemeyeceği kadar kötü bir şey olmalı.”

Elimi eline kenetleyip başparmağınla işaretparmağının arasında kalan yumuşak bölgeyi okşadım. “İnsan anne babasını seçemiyor ne yazık ki.”

“Peki ya seninkiler? Aranız iyi mi?”

“İkisi de hayatta değil,” dedim. Bu yalanı o kadar sık söylüyordum ki, artık kendim bile inanmaya başlamıştım. Hem zaten yalan bile olmayabilirdi; ölseler nerden haberim olacaktı ki? Güneye taşındığımda onlara adresimi bile bildirmemiştim. Ayrıca, gittiğim için uykularının kaçmadığından da emindim.

“Üzüldüm,” dedin.

Elimi sıkarken gözlerin tutkuyla ışıldıyordu.

Kasıklarımda bir kıpırdanma olmuştu. Gözlerimi masaya dikip, “Uzun zaman oldu,” dedim.

“Öyleyse ortak bir noktamız var,” diyerek beni anladığını göstermek için kocaman gülümsedin. “Her ikimiz de baba özlemi çekiyoruz demek ki.”

Bunu iyi anlamda mı yoksa kötü anlamda mı söylemiştin belli değildi –ama her halükârda yanılttı– yine de beni çözdüğünü düşünmene izin verdim. “Unut onu, Jennifer. Böyle davranılmayı hak etmiyorsun. Onsuz çok daha iyi olursun.”

Başını salladın, ama belli ki aynı fikirde değildin. En azından o gün.

Geri döndüğümüzde beni içeri davet ettin, ama bir öğrenci yatakhaneğinde oturup çinisi dökülmüş fincanlardan ucuz kahve içerek bir saat geçirmeye hiç niyetim yoktu. Seni kendi daireme de götürebilirdim aslında, ama Marie’nin eşyaları hâlâ ortalıktaydı ve zaten kabul etmeyeceğin de kesindi. Hem ayrıca, bu defaki farklıydı. Tek gecelik bir ilişki istemiyordum; seni istiyordum.

Seni odanın kapısına kadar geçirdim.

“Şövalyelik ruhu hâlâ ölmemiş demek ki,” diyerek espri yaptın.

Yarım bir reveransla karşılık verince güldün. Seni mutlu etmekten gülünç bir zevk aldım.

“Sanırım ilk kez bir beyefendiyle çıkıyorum.”

“Öyleyse,” diyerek elini alıp nazikçe dudaklarıma götürdüm, “bunu alışkanlık haline getirmeliyiz.”

Utanıp kızarak dudağını kemirdin. Çeneni hafifçe yukarı kaldırırken seni öpmemi bekliyordun. Hazırdın.

“İyi uykular,” dedim ve arabama doğru yürürken omzumun üstünden dönüp arkama bile bakmadım. Evet, beni istiyordun –o kadarını görebiliyordum– ama henüz yeterince istemiyordun, Jennifer.

23

Ray, Jenna Gray'in soğukkanlılığı karşısında resmen dumur olmuştu. Ne bir öfke patlaması, ne hararetli bir inkâr, ne de en ufak bir pişmanlık belirtisi vardı. Kate tutuklama işlemlerine devam ederken, Ray dikkatle kadının yüzünü inceledi, ama tek gördüğü belli belirsiz bir rahatlama ifadesiydi. Ray, sanki ayakları yerden kesilmiş gibi garip bir huzursuzluğa kapıldı. Bir yıldan uzun bir süredir Jacob'ın katilini arıyorlardı ve Jenna Gray kesinlikle büyük bir sürpriz olmuştu.

Jenna güzel olmaktan çok, çekici bir kadındı. İnce ama uzun bir burnu vardı, beyaz teni yer yer çillerle kaplıydı. Hafif çekik yeşil gözleri sayesinde bir kedinin çarpıcı bakışlarına sahipti ve koyu kıvılcı saçları serbestçe omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu; üzerindeki bol giysiler her ne kadar endamını gizlese de, ince bilekleri ve zarif boynu narin fiziğini ele veriyordu.

Jenna eşyalarını toplamak için kendisine bir-iki dakika vermelerini istemişti. "Şu an evde bir arkadaşım var. Ona durumu açıklamam gerek. Rica etsem bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misiniz?" O kadar kısıp sesle konuşuyordu ki, Ray duyabilmek için öne eğilmek zorunda kalmıştı.

"Üzgünüm, buna izin veremem," dedi Ray. "Biz de sizinle içeri gireriz."

Jenna düşünceli düşünceli dudağını kemirip bir an duraksadı, sonra Ray'le Kate'e yol vermek için bir adım geri çekildi. Mutfakta, elinde şarap kadehiyle bekleyen bir adam vardı. Jenna'nın o ifadesiz yüzünde olmayan ne kadar duygu varsa, sanki hepsi büyük harfle bu adamın suratına kazınmıştı. Herhalde Jenna'nın erkek arkadaşı olsa gerekti.

İçerisi o kadar küçüktü ki, mutfaktaki adamın konuşulanları duyması sürpriz olmazdı. Ray dağınık odaya şöyle bir göz attı. Şöminenin üzerinde, rafa özenle yerleştirilip tozlanmaya bırakılmış bir dizi taş vardı. Önünde ise, küçük küçük yanık lekeleriyle dolu koyu kırmızı bir kilim göze çarpıyordu. Odaya renk katsın diye kanepenin üzerine gökkuşağı renklerinde bir battaniye serilmişti. Ama içerideki ılık fazlasıyla loştı. Evin tavanı ise o kadar alçaktı ki, oturma odasıyla mutfağın arasındaki tavan kirişine çarpmamak için Ray kafasını eğmek zorunda kalmıştı. Nasıl yaşırdı ki insan böyle bir yerde? En yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzaktı ve şömine ateşine rağmen buz gibiydi. Ray ister istemez merak etmişti; acaba Jenna neden böyle bir yer seçmişti? Saklanmak için ideal bir yer olduğunu mu düşünmüştü?

Jenna erkek arkadaşına dönüp, "Benim bu polis memurlarıyla gitmem gerek," dedi. Az ve öz konuşmuştu. "Geçen yıl korkunç bir olay oldu ve benim bunu düzeltmem gerek."

"Neler oluyor? Seni nereye götürüyorlar?"

Bu adam ya gerçekten kadının ne yaptığından habersiz ya da usta bir yalancı, diye düşündü Ray. "Onu Bristol'a götürüyoruz," diyerek Patrick'e bir kart uzattı. "Orada sorguya çekilecek."

"Peki, bu iş yarını bekleyemez mi? Sabah onu Swansea'ye kadar bırakırım."

"Bay Mathews," dedi Ray. Sabrı yavaş yavaş tükenmeye başlıyordu. Penfach'a gelmeleri zaten üç saatlerini almış ve üstüne bir saat de kır evini aramışlardı. "Geçen yıl kasım ayında beş yaşındaki bir çocuk, kendisine vurup kaçan bir araba yüzünden yaşamını yitirdi. Korkarım ki bu, sabahı bekleyemeyecek kadar önemli bir konu."

"İyi ama bunun Jenna'yla ne ilgisi var ki?"

Bir sessizlik oldu. Patrick önce Ray'e, sonra Jenna'ya baktı ve yavaşça başını iki yana salladı. "Hayır. Bir yanlışlık falan olmalı. Sen araba bile kullanmazsın ki."

Jenna, Patrick'le göz göze geldi. "Yanlışlık yok."

Ray, Jenna'nın buz gibi ses tonunu duyunca tepeden tırnağa ürperdi. Koca bir yıl boyunca, kim ölmek üzere olan küçücük bir çocuğu öylece bırakıp kaçabilecek kadar taş kalpli olabilir diye kendi kendine düşünüp durmuş, onu hayalinde canlandırmaya çalışmıştı. Artık onunla yüz yüzeydi ve profesyonelliğini korumak için kendiyile mücadele ediyordu. Dahası, yalnız olmadığının da farkındaydı: Diğer meslektaşları da bu durumla başa çıkmakta bir o kadar zorlanacaktı; tıpkı tecavüzcülere ve çocuk tacizcilerine nezaket göstermekte zorlandıkları gibi. Ray, Kate'e kaçamak bir bakış attı. Onun da çok farklı hissetmediği her halinden belli oluyordu. Bristol'a ne kadar çabuk dönerlerse o kadar iyi olacaktı.

"Artık gitmemiz gerek," dedi Jenna'ya. "Polis merkezine girdince sorguya alınacaksınız ve bize olanları anlatmak için bir fırsatınız olacak. Ama o zamana dek soruşturma hakkında konuşmamız yasak. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Evet," dedi Jenna ve sandalyenin arkasında asılı duran küçük sırt çantasını aldı. Sonra dönüp Patrick'e baktı. "Kalıp Beau'yla ilgilenebilir misin? Neler olduğunu öğrendiğim zaman aramaya çalışırım."

Patrick başını sallamakla yetindi. Ama hiçbir şey söylemedi. Tanıdığını zannettiğin biri tarafından kandırıldığını öğrenmek kim bilir nasıl bir duyguydu?

Ray kelepçeleri çıkarıp çok sıkı olmamasına dikkat ederek Jenna'nın bileklerine taktı. Bunu yaparken kadının kılı bile kıpırdamamış, en ufak bir tepki göstermemişti. Ray bir an Jenna'nın avuç içindeki yara izini görür gibi oldu ama Jenna hemen elini kapadı.

"Korkarım ki araba epey uzakta," dedi. "Karavan parkından ileriye gidemedik."

"Yoo," dedi Jenna. "Yol sadece yarım kilometre ötede son buluyor."

“O kadarcık mı?” Oysa Kate’le birlikte yürürken, nedense daha uzun gibi gelmişti. Ray arabanın bagajında tıngırdayıp duran bir el feneri bulmuştu, ama pilleri bitmek üzereydi ve yol boyunca her birkaç metrede bir feneri sallamak zorunda kalmıştı.

Jenna, Ray ve Kate’in eşliğinde dışarı çıkıp uzaklaşırken, “En kısa zamanda ara beni,” diye seslendi Patrick arkasından. “Ve bir avukat tut!” Ama sözleri gecenin karanlığında kaybolmuş, Jenna cevap vermemişti.

Patika yolda karavan parkına doğru ilerlerken tuhaf bir üçlü olmuşlardı. Ray, Jenna’nın işbirliğinden memnundu. Jenna cılız olabilirdi, ama boyu en az onunki kadar vardı ve yolu onlardan çok daha iyi bildiğinden de şüphe yoktu. Zaten Ray yön duygusunu tamamen kaybetmiş durumdaydı ve kayalık yamacın kenarına yakın olup olmadıklarından bile emin değildi. Ara sıra kulağına sahilde şiddetle patlayan dalgaların sesi geliyordu. Ses öyle güçlüydü ki, Ray bir an ıslanacağını sandı. Neyse ki başlarına bir iş gelmeden karavan parkına ulaşmışlardı. Ray, sivil Opel Corsa’nın arka kapısını açınca, Jenna mırın kırın etmeden arabaya bindi.

Sonra, Kate’le ikisi aralarında konuşmak için arabadan birkaç metre uzaklaştı.

“Fark ettin mi? Sanki başka bir dünyadaymış gibi?” dedi Kate. “İki kelime zor konuştu.”

“Kim bilir, belki de şoktadır.”

“Olayın üstünden çok zaman geçtiği için, kurtuldum gözüyle bakıyordu herhalde. Bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir?” Kate başını iki yana salladı.

“Kadını asmadan önce söyleyeceklerini bir dinleyelim, öyle değil mi?” dedi Ray. Sürücünün kimliğini tespit etmenin baş döndürücü heyecanından sonra, tutuklama faslı nispeten sönük kalmıştı.

“Güzel kızların da katil olabileceğini biliyorsun, değil mi?” dedi Kate gülerek. Ray daha cevap bile veremeden, anahtarı elinden kaptığı gibi arabaya doğru yürüdü.

* * *

Dönüş yolu sıkıcıydı. M4 otoyolunda trafik tampon tampo-
na güçlükle ilerliyordu. Ray ve Kate havadan sudan bir sohbet
tutturmuş, kısık sesle konuşuyorlardı: Ofis politikalarından, yeni
arabalardan ve teşkilatın haftalık b ltenindeki iş ilanlarından söz
ediyorlardı. Ray, Jenna'nın uyuduğunu sanmıştı ama Newport'a
yaklaşırlarken Jenna birden söze girdi.

"Beni nasıl buldunuz?"

Ray cevap vermeyince, " ok zor olmadı," dedi Kate. "Adı-
nıza açılmış geniş-bant bir internet hesabınız var. Doğru yerde
olduğumuzdan emin olmak için ev sahibinizle de iki kez kontrol
ettik. Kendisi bize çok yardımcı oldu."

Ray, Jenna'nın tepkisini ölçmek için arkasına dönüp ona bak-
tı. Ama kadın gözlerini cama dikmiş, dışarıdaki trafiği izlemekle
meşguldü. Kucağında sımsıkı sıktığı yumrukları olmasa, gayet
rahat göründüğü bile söylenebilirdi.

"Sizin için zor olmalı," diye devam etti Kate. "Yani yaptığınız
şeyden sonra yaşamaya devam edebilmek!"

"Kate," diye araya girdi Ray, ikaz eder gibi.

"Ama Jacob'ın annesi için çok daha zor olmalı tabii ki..."

"Bu kadarı yeter, Kate," dedi Ray. "Nefesini sorguya sakla."
Kate'e uyarı dolu bir bakış fırlatınca, Kate dik bakışlarla karşılık
verdi. Uzun bir gece olacağı belliydi.

24

Arabanın karanlığında kendime daha fazla engel olamayıp ağlamaya başlamıştım. Kadın komiser, sesindeki aşağılamayı gizleme gereği bile görmeden dik dik konuşmaya devam ederken sıcak gözyaşlarım yumruk topuna dönüşmüş ellerimi ıslatıyordu. Bunu hak ettiğimi biliyordum, ama yine de dayanmak zordu. Jacob'ın annesini aklımdan çıkardığım, yaşadığı kaybı düşünmeden geçirdiğim tek bir an bile yoktu. Onunki benimkini katbekat aşan bir kayıptı. Ve ben yaptığım şey için kendimden nefret ediyordum.

Hiçkırıklarımı gizlemeye çalışarak derin derin nefes almaya çalıştım; çünkü polislerin dikkatini daha fazla üzerime çekmek istemiyordum. Iestyn'in kapısını çaldıkları ânı hayal edince, utancımдан yüzüm kıpkırmızı kesiliyordu. Patrick'le görüştüğümüzü kasabada öğrenmeyen kalmamış, haberler hızla yayılvırmıştı; dolayısıyla bu son skandal da muhtemelen duyulmuş olmalıydı.

Fakat hiçbir şey polislerle mutfaktan içeri girdiğim anda Patrick'in gözlerinde gördüğüm o bakıştan daha kötü olamazdı. Uğradığı hayal kırıklığı adeta üç metrelik dev harflerle yüzüne kazanmıştı. Hakkımda bildiği her şey bir yalandan ibaretti: affı olmayan bir suçu örtbas etmek için icat edilmiş bir yalan! Gözlerindeki bakış için onu suçlayamazdım. Birine yaklaşımaya kalkış-

madan önce –birinin bana yaklaşmasına izin vermeden önce– iki kere düşünmem gerekirdi.

Bristol'a varmak üzereydik. Düşüncelerimi toparlamam gerekiyordu. Herhalde az sonra beni bir sorgu odasına alacaklar ve bir avukat tutmamı önereceklerdi. Polis sorular soracak ve ben sakın kalmaya çalışarak hepsini cevaplayacaktım. Ağlamayacaktım. Bahanelere sığınmayacaktım. Beni nezarete atacaklardı, sonra mahkemeye çıkacaktım ve her şey sona erecekti. Nihayet adalet yerini bulacaktı. Böyle mi oluyordu acaba gerçekten? Emin değildim. Polisle ilgili bildiğim ne varsa, polisiye romanlardan ve gazete makalelerinden öğrenilmiş şeylerdi. Günün birinde duvarın bu tarafında olabileceğim aklıma bile gelmezdi! Birden gözümün önünde gazete manşetleri canlanmıştı. Ön sayfada, yüzümün her çizgisini gözler önüne seren kocaman bir fotoğraf: bir katilin fotoğrafı!

Jacob Jordan'ın ölümüyle ilgili soruşturmada bir kadın gözaltına alındı.

Gazeteler adımı da yazar mıydı acaba? Ama yazmasalar bile haberi yayınlayacaklardı sonuçta. Elimi göğsüme koydum; kalbim adeta avucumda atıyordu. Her yanıma ateş basmıştı. Sanki ateşli bir hastalığa yakalanmışım gibi sırtımdan soğuk terler boşalıyordu. Her şey dağılıyor, unufak oluyordu.

Araba yavaşlayarak göze hitap etmeyen sevimsiz bir grup gri binanın otoparkından içeri girdi. Polis karakolunu etraftaki ofis binalarından ayıran tek şey, ana girişin tepesindeki levhada yazan yazıydı: Avon ve Somerset Emniyet Müdürlüğü. Araba hünerli bir manevrayla iki resmi polis aracının arasındaki daracık alana park edip durdu ve kadın polis araçtan inip kapımı açtı.

"İyi misiniz?" diye sorarken sesi şimdi daha yumuşaktı, daha önce söylediği sert sözlerden pişman olmuş gibiydi.

Zavallı bir minnet duygusuyla, evet anlamında başımı salladım.

Dar alanda kapı tam olarak açılmadığı için kelepçeli ellerimle arabadan inmek zordu. Bunun sonucundaki sarsak halim hepten moralimi bozarak korkularımı daha da tetiklemişti. Belki de ke-

lepçelerin gerçek amacı buydu. Kaçmak imkânsız olduğuna göre! Şu anda fırlayıp koşsam bile nereye gidebilirdim ki zaten? Arka bahçe yüksek duvarlarla çevriliydi; çıkışta ise elektrikli kapılar göze çarpıyordu. Nihayet arabadan inip doğrulmayı başarinca, polis memuru Evans kolumdan tutarak bana eşlik etmeye başladı. Çok sıkı tutmuyordu kolumu, ama klostrofobik bir duyuya kapılmaktan kendimi alamamıştım yine de. Silkinip elinden kurtulmamak için kendimi zor tutuyordum o anda. Yürüyerek demir bir kapının yanına varınca, diğer polis bir düğmeye basıp diyaфона konuştu.

"Komiser Stevens," diyerek önce kendini tanıttı. "Ekip sıfırdokuz. Yanımızda bir kadın var."

Ağır kapı bir klik sesiyle açıldı ve kirli beyaz duvarları olan geniş bir salondan içeri girdik. İçeriye adım atmamızla birlikte kapı arkamızdan bam diye kapanıverdi; öyle ki, sesi kulaklarımdan bir dakika boyunca gitmemişti. Tavana sabitlenmiş gürültülü klima cihazına rağmen içerisi oldukça havasızdı. Yan yana dizilmiş parmaklıklı bölmelerin arasından bir yerlerden ritmik bir gürültü geliyordu. Nezarethanenin karşı duvarındaki yere sabitlenmiş demir bankta, tırnaklarını kemirip ağzındakileri yere tükürmekle meşgul olan yirmi yaşlarında gençten bir adam oturuyordu. Paçaları yıpranmış mavi bir eşofman altı ile logosu okunmayan leş gibi gri bir tişört vardı üstünde. Buram buram yayılan iğrenç ter kokusu genzimi yakmıştı. Korku ve acıma dolu bakışlarımı fark etmesin diye hemen kaçıırverdim gözlerimi.

Ama geç kalmıştım.

"İyi baktın mı bebeğim?" diye seslendi adam. Sesi bir erkek çocuğu gibi yüksek ve genizden çıkıyordu. Tekrar baktım ister istemez, ama tek kelime etmedim.

"Gelip malzemeyi kontrol edebilirsin istersen!" Aletini tutup kahkahalarla gülmeye başlamıştı adam. Ama güçlü kahkahaları, içinde bulunduğu hücrenin soğuk ve renksiz ortamıyla hiç mi hiç bağdaşmıyordu.

"Kes sesini Lee!" diye tersledi adamı Komiser Stevens. Adam yılışık yılışık sırtıp duvara yaslanarak kendi kendine kıkırdamaya devam etti.

Polis memuru Evans tırnaklarını neredeyse etime geçirerek tekrar dirseğinden kavrayıp beni salonun karşı tarafında bulunan ön büro görünümlü yüksek bankonun önüne götürmüştü. Bilgisayarın arkasında, devasa göbeğinden dolayı beyaz gömleği def gibi gerilmiş üniformalı bir polis memuru oturuyordu. Adam, memur Evans'ı başıyla selamlayıp bana şöyle bir bakmakla yetindi.

“Ayrıntılar?”

Polis memuru Evans kelepçelerimi çıkarır çıkarmaz, sanki daha rahat nefes almaya başlamıştım. Bileklerimdeki kırmızı izleri ovuştururken, canımın yanmasından sapkın bir zevk alıyordum.

“Çavuş, bu Jenna Gray. 26 Kasım 2012'de Jacob Jordan, Fishponds bölgesinde kendisine bir araba çarpması sonucunda hayatını kaybetti ve arabanın sürücüsü olay yerinden kaçtı. Arabanın Jenna Gray adına kayıtlı J634 OUP plakalı kırmızı Ford Fiesta olduğu tespit edildi. Araç sahibini bugün, Galler'de, Penfach kasabası civarındaki bir kır evinde yakaladık ve saat 19.33'te tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet verme ve kaza sonrasında olay yerinden kaçma şüphesiyle tutukladık.”

Tam o sırada, nezarethane hücresinin arka tarafındaki banktan bir ısıklık sesi duyuldu ve Komiser Stevens dönüp Lee'ye delici bir bakış fırlattı. “Bu herifin burada ne işi var?” diye sordu ortaya.

“Avukatını bekliyor. Göz önünden kaldırırsız hemen.” Nezarethane yetkilisi arkasını bile dönmeden seslendi. “Sally, Roberts'ı alıp arka taraftaki iki numaralı hücreye götürür müsün?” Bunun üzerine, ön büronun arka tarafındaki ofisten iriyarı bir kadın gardiyan çıkageldi. Kemerinde, üzeri anahtarlarla dolu kocaman bir anahtarlık asılıydı. Bir şeyler yiyen kadın, bir yandan da kravatının üzerine düşen kırıntıları silkeliyordu. Gardiyan, Lee'yi alıp nezarethanenin arka tarafındaki bir başka hücreye götürürken, adam bana tiksinti dolu bir bakış fırlatmıştı. Hapishanedeki hayatım bundan sonra böyle olacaktı sanırım. Bir çocuk öldürdüğümü öğrenince, herkes bana tiksintiyle bakacaktı. İnsanlar yanımdan geçerken bakışlarını çevirecekti. Bu kadarla kalsa iyiydi. Hayır, bundan çok çok daha kötü olacaktı. Korkudan mideme

kramplar girerken ilk kez korkuya kapılmıştım: Buna dayanabilecek miydim acaba? Sen çok daha kötüsüne dayandın, dedim kendi kendime.

“Kemer,” dedi nezarethane yetkilisi, şeffaf bir torba uzatarak.

“Anlamadım?” Adam kuralları biliyormuşum gibi konuşuyordu benimle, oysa ben çoktan kaybolmuş durumdaydım.

“Kemerinizi çıkarın. Üzerinizde herhangi bir takı ya da mücevher var mı?” Sesinde sabırsızlık vardı şimdi. Kemerimi çözüp kot pantolonumdan çıkararak torbanın içine bıraktım.

“Hayır, mücevherim yok.”

“Nikâh yüzüğü?”

Hayır anlamında başımı iki yana sallarken, elim ister istemez yüzük parmağımdaki boşluğa gitmişti. Bu arada Memur Evans çantamın içini karıştırmakla meşguldü. Özel hiçbir şey yoktu aslında içinde. Ama nedense evime hırsız girmiş gibi hissetmiştim. Çantanın içinden bir tampon düştü masanın üstüne.

“Buna ihtiyacınız var mı?” diye sordu kadın. Ses tonu gayet sıradandı. Ne Komiser Stevens ne de nezarethane yetkilisi bir şey söylemişti, ama kıpkırmızı kesilmiştim yine de.

“Hayır.”

Polis memuru onu da torbaya atıp bu kez cüzdanımı aldı, içindeki birkaç kartı çıkardı. Bozuk paraları bir kenara koydu. Tam o sırada, makbuzlarla banka kartlarının üzerinde duran açık mavi kart takıldı gözüme. Bir anda odaya bir sessizlik çökmüştü sanki. Kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarpmaya başlamıştı. Memur Evans’a baktım. Kadın not almayı bırakmış, dosdoğru bana bakıyordu. Onunla göz göze gelmek istemesem de, bakışlarımı kaçıraramamıştım. *Bırak onu*, diye geçiriyordum içimden. *Sakin eline alma!* Kadın sanki aklımı okuyormuş gibi yavaşça kartı eline alıp baktı. Ne olduğunu sorar mıydı acaba? Ama neyse ki kadın onu da listeye ekleyip diğer eşyalarımınla birlikte torbaya attı. Derin bir nefes aldım.

Dikkatimi nezarethane yetkilisinin söylediklerine vermeye çalışıyordum, ama kurallar ve haklar silsilesi içinde kaybolmuş gibiydim. Hayır, burada olduğumu haber vermelerini istediğim hiç kimse yoktu. Hayır, bir avukat istemiyordum...

“Emin misiniz?” diye araya girdi Komiser Stevens. “Biliyorsunuz, hukuki tavsiye almak en doğal hakkınız.”

“Avukata ihtiyacım yok,” dedim usulca. “Ben yaptım.”

Bir sessizlik oldu. Üç polis şaşkın şaşkın birbirine baktı.

“Şurayı imzalayın,” dedi nezarethane yetkilisi. “Ve şurayı... Ve şurayı... Bir de şurayı.” Kalemi alıp siyah çarpı işaretlerinin üzerine adımı karaladım. Sonra adam, Komiser Stevens’a baktı ve, “Hemen sorguya mı geçeceksiniz?” diye sordu.

Sorgu odası daracıktı ve duvarda düştü düşecek gibi duran “Sigara İçilmez” levhasına rağmen içerisi bayat tütün kokuyordu. Komiser Stevens oturacağım yeri gösterdi. Sandalyemi masaya yaklaştırmak için çekiştirdim ama zemine sabitlenmişti. Masanın üzerinde tükenmez kalemle yazılmış envai çeşit küfür göze çarpıyordu. Komiser Stevens yan duvarın üstündeki siyah panelde bir düğmeye basınca tiz bir ses duyuldu ve Komiser boğazını temizleyip söze girdi.

“2 Ocak 2014, Perşembe, saat 22.45. Bristol polis karakolunun üç numaralı sorgu odasındayız. Ben Komiser Ray Stevens 431 ve bana polis memuru Kate Evans 3908 eşlik ediyor.” Komiser bana döndü. “Kayıt altına almak için tam adınızı ve doğum tarihinizi söyler misiniz lütfen?”

Yutkunup konuşabilmek için kendimi zorladım. “Jenna Alice Gray, 28 Ağustos 1976.”

Komiser, tarafıma isnat edilen suçlamaların ciddiyetinden, yaşanan vur-kaç olayının aile ve kamuya verdiği zarardan bahsederken, sözcükleri sanki yağmur olup üzerime yağıyordu. Aslında bilmediğim bir şey söylemiyordu ve zaten söylediği hiçbir şey hissettiğim vicdan azabını daha fazla artıramazdı.

Sonunda sıra bana geldi.

Gözlerimi masadan ayırmadan usul usul anlatmaya koyuldum. Sözümü kesmeyeceğini umarak. Çünkü sadece bir kez anlatmak istiyordum.

“Uzun bir gün geçirmiştım. Bristol’ın diğer yakasında sergim vardı ve çok yorgundum. Yağmur yağdığı için çok net göre-

miyordum.” Ölçülü ve sakın bir sesle konuşmaya çalışıyordum, ama kendimi savunur gibi değil; olanları nasıl savunabilirdim ki zaten? Olur da bir gün olaylar bu noktaya gelirse, ne diyeceğimi o kadar sık düşünmüştüm ki. Ama şimdi buradaydım işte ve ağzımdan çıkan sözcükler ne kadar da saçma ve samimiyetsiz geliyordu.

“Bir anda önüme çıktı. Bir saniye önce yol boştu ve sonra aniden önümde bitti. Koşarak yola attı kendini. Mavi yün şapkası, kırmızı eldivenleriyle küçücük bir erkek çocuğu. Artık çok geçti. Her şey için çok geç!”

Geçmiş, benliğimi ele geçirmek için saldırırken, şu âna tutunmak ister gibi iki elimle masanın yanlarını kavramıştım. Kulağında acı bir fren sesi, burnumda ıslak asfalttan gelen yanık lastik kokusu. Jacob ön cama vurduğunda, bir anlığına da olsa aramızda sadece birkaç santim vardı. Uzansam camın ardından yüzüne dokunabilecek kadar yakındım ona. Ama cama vurduğu gibi havaya zıplayıp küt diye yola savrulmuştu. İşte o zaman annesini görmüştüm. Küçük çocuğun cansız bedeninin üzerine kapanmış, nabzını yokluyordu. Nabız alamayınca çığlık atmaya başlamıştı; ciğerlerindeki son nefesi tüketircesine, can havliyle çıkan o ilk feryat! Ben dehşet içinde öylece kalakalmış, buğulu ön camdan bakarken, çocuğun kafasının altında bir kan gölü oluşuyor, gözümün önünde giderek büyüyerek farların aydınlattığı ıslak yolu kırmızıya boyuyordu!

“Peki, neden kaçtınız? Neden arabadan inmediniz? Yardım çağırmadınız?”

Geçmişten kaçıp sorgu odasına geri dönmek için kendimi zorlayarak Komiser Stevens’a baktım. Orada olduğunu bile unutmuştum.

“Yapamadım.”

25

“İstese kaçmayabilirdi elbette!” dedi Kate. Çalışma masasıyla pencere arasındaki kısacık mesafede volta atıp duruyordu. “Ne kadar da soğukkanlı! Tüylerim ürperiyor onu görünce.”

“Oturur musun lütfen?” dedi Ray. Kahveyi kafasına dikip esnemesini güçlkle bastırdı. “Zaten yorgunum. Seni izlerken daha da yoruluyorum.” Ray’le Kate sorguya ara verdiğinde vakit gece yarısını geçiyordu. Jenna’ya dinlenmesi için biraz izin vermişlerdi.

Kate oturdu. “Aradan bir yıldan fazla zaman geçmişken, sence neden şimdi bu kadar kolay itiraf etti?”

Ray arkasına yaslanıp ayaklarını Kütük’ün masasına uzatarak, “Bilemiyorum,” dedi. “İçimden bir ses bu işte bir gariplik olduğunu söylüyor.”

“Ne gibi?”

Ray başını iki yana salladı. “Sadece bir his işte. Belki de yorgunluktur.” Tam o sırada, Kriminal Şube’nin kapısı açıldı ve Kütük içeri girdi. “Geç döndün. Londra nasıldı?” diye sordu Ray.

“Kalabalık!” dedi Kütük. “Kim neden orada yaşamak ister, hiç anlamıyorum.”

“Jacob’ın annesinin kalbini kazanabildin mi bari?”

Kütük onaylamak için başını salladı. “Teşkilat için hayran sayfası kurmak gibi bir niyeti yok elbette, ama sonuçta yanımızda. Jacob’ın ölümünden sonra çok fazla eleştiriye maruz kaldığı-

nı söylüyor. Yabancı uyruklu biri olarak kendini topluma kabul ettirmesi zaten yeterince zorken, bu kaza da tuzu biberi olmuş."

"Peki, ne zaman ayrılmış Bristol'dan?"

"Cenazeden hemen sonra. Londra'da büyük bir Polonya nüfusu var ve Anya şu anda çok odalı bir pansiyonda kuzenleriyle birlikte yaşıyormuş. Anladığım kadarıyla, çalışma izniyle ilgili bir problem var ve herhalde bu yüzden ona ulaşmamız zor oldu."

"Peki, seninle konuşmaktan memnun muydu?" diye sordu Ray. Kollarını öne doğru uzatıp gerinerek parmak boğumlarını çatırdatınca Kate irkilerek gözlerini yumdu.

"Evet," dedi Kütük. "Hatta Jacob hakkında konuşacak birini bulduğu için rahatlamış gibi bir hali vardı. Biliyor musun, kız Polonya'daki ailesine hiçbir şey anlatmamış? Anlatmaya utanmış."

"Utanmış mı? O niye utanıyor ki?" dedi Ray hayretle.

"Uzun hikâye," dedi Kütük. "Anya İngiltere'ye on sekiz yaşındayken gelmiş. Neden gelmiş, nasıl gelmiş, o konudan pek bahsetmek istemedi. Ama sonunda kendini Gleethorne sanayi bölgesindeki ofislerde yevmiyeyle temizlik işlerine giderken bulmuş. Sonra orada çalışan adamlardan biriyle arkadaşlık kurmuş ve daha ne olduğunu bile anlayamadan hamile kalmış."

"Dur, tahmin edeyim," dedi Kate. "Ve bebeğin babası onu terk etmiş!"

"Aynen öyle. Anya'nın ailesi kızlarının evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğunu öğrenince şoka girmiş. Ona göz kulak olmak için hemen eve dönmesini istemişler, fakat Anya bunu reddetmiş. Tek başına ayakta kalabileceğini onlara göstermek, kendini ispatlamak istemiş."

"Ve şimdi de gayet doğal olarak kendini suçluyor," dedi Ray başını iki yana sallayarak. "Zavallı kız. Peki, şimdi kaç yaşında?"

"Yirmi altı. Jacob ölünce, ailesinin sözünü dinlemediği için çok pişman olmuş. Bunun bir ceza olduğunu söylüyor."

"Çok yazık," dedi Kate. Dizlerini göğsüne çekmiş, sessizce oturuyordu. "Ama bu onun suçu değil ki. Sonuçta o lanet arabayı o kullanmıyordu!"

"Ben de öyle söyledim tabii ki; ama yine de o, bütün bu olanlar için kendini suçluyor. Büyük bir vicdan azabı içinde. Her ney-

se, ona birini gözaltına aldığımızı ve yakında sanık sandalyesine oturtacağımızı söyledim; tabii sizin işinizi düzgün yaptığınızı varsayarsak!” Kütük, yan gözle Kate’e baktı.

“Sakın benimle uğraşma,” dedi Kate. “Çünkü gecenin bu saatinde espri anlayışım tatile çıkmış oluyor! Jenna Gray’dan bir itiraf aldık, ama vakit çok geç olduğu için gerisini yarın sabaha bıraktık. Yani şimdi dinleniyor.”

Kütük kravatını gevşeterek, “Patron, senin için bir mahsuru yoksa ben de aynısını yapmayı düşünüyorum,” dedi.

“Al benden de o kadar,” dedi Ray. “Hadi Kate, bu gecelik bu kadar yeter. Sabah bir deneme daha yaparız. Bakalım, arabanın yerini söyletebilecek miyiz Gray’e?”

Hep birlikte binanın arka tarafındaki otoparka yürüdüler. Kütük eliyle bir selam verip arabasına binmiş ve büyük demir kapıların arasından süzülerek Ray’le Kate’i karanlıkta baş başa bırakmıştı.

“Uzun bir gündü,” dedi Ray. Onca yorgunluğa rağmen, içinden eve gitmek gelmiyordu.

“Evet,” diye karşılık verdi Kate.

Birbirlerine o kadar yakınlardı ki, Ray’in burnuna Kate’in parfümünün belli belirsiz kokusu geliyordu. Aniden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Eğer şimdi onu öperse, dönüşü olmayan bir yola girmiş olacaktı.

“İyi geceler öyleyse,” dedi Kate, yerinden kıpırdamadan.

Ray bir adım uzaklaşıp cebinden anahtarlarını çıkardı. “İyi geceler Kate. İyi uykular.”

Arabayla uzaklaşırken, Ray derin bir iç çekti. Çizgiyi geçmeye çok yaklaşmıştı.

Çok.

Ray kendini yatağa attığında saat ikiyi geçiyordu ve işbaşı yapma vaktinin geldiğini ilan eden saat alarını çaldığında, yatmasıyla kalkması sanki bir olmuştu. Kate’i düşünmeden duramadığı için bölük pörçük uyumuştı zaten ve sabahki toplantı boyunca onu düşünmemek için kendiyile mücadele edip durmuştu.

Saat onda kafeteryada karşılaştıklarında Ray merak içindeydi. Acaba Kate de bütün gece onu düşünmüş müydü? Fakat bunu düşündüğü için hemen pişman olup kendini azarladı. Artık resmen saçmalamaya başlamıştı ve bu meseleyi bir an önce geride bırakması gerekiyordu.

Damar sertleştirici özelliğinden dolayı "Tıkaç" olarak bilinen, Moira'nın şu meşhur kahvaltı spesiyallerinden biri için sırada bekliyorlardı. "Gecelemek için fazla yaşıyım galiba," dedi Ray, Kate'in itiraz etmesini umarak. Fakat yine saçmaladığını düşünüp kendine kızdı.

"Devriyede olmadığım için kendimi şanslı hissediyorum yine de," dedi Kate. "Sabah üç nöbetlerini unuttun galiba?"

"Hiç unutmuyum? Uyanık kalmak için göz kapaklarımıza mandal takacak hale geldik ve bir araba falan kovalasak da heyecan olsa diye dua ederdik. Bugün olsa kesinlikle yapamam!"

Pastırma, sosis, yumurta ve kızarmış ekmekle dolu tabaklarını alıp boş bir masaya geçtiler. Kate atıştırtırken, *Bristol Post*'a şöyle bir göz attı çabucak. "Her zamanki müthiş haberler!" dedi dalga geçerek. "Belediye seçimleri, okul kermesleri, köpek kaka-sıyla ilgili şikâyetler falan filan." Kate gazeteyi katlayıp kenara koydu. Bu arada Jacob'ın fotoğrafı ön sayfadan onlara bakıyordu.

"Bu sabah bir şey alabildin mi Gray'in ağzından?" diye sordu Ray.

"Dünkü ifadesinin aynısını verdi," dedi Kate. "Yani en azından tutarlı biri var karşımızda. Ama arabanın şimdi nerede olduğunu ve neden kaçtığını bir türlü açıklayamıyor."

"Neyse ki bizim işimiz ne olduğunu bulmak! Neden olduğunu değil!" dedi Ray. "Şüpheliyi sanık sandalyesine oturtmaya yetecek kadar delil var elimizde. İddianame için dosyayı savcılığa gönderelim gitsin. Karar bugün yarın çıkar herhalde."

Kate düşünceli görünüyordu.

"Neyin var?"

"Hani dün bu işte bir gariplik olduğunu söylemiştin ya..."

"Evet?" diye sordu Ray.

“Ben de senin gibi hissediyorum.” Kate çayından bir yudum alıp fincanını yavaşça masaya bıraktı. Sanki çözüm orada saklıymış gibi, gözlerini çay fincanına dikmişti.

“Sence hikâyeyi uyduruyor olabilir mi?”

Ara sıra da olsa karşılaştıkları bir durumdu bu, özellikle de bunun gibi göz önündeki vakalarda. Biri çıkıp itirafta bulunurdu ve sonra sorgulamanın yarısında, o kişinin bunu yapmış olamayacağı ortaya çıkardı. Şüpheli kişi ifadesini verirken, dosyadaki hayati bir detayı –çoğu zaman polisin bilerek basına sızdırmaktan kaçındığı bir noktayı– atlar ve böylece uydurduğu bütün hikâye çöküverirdi.

“Uydurduğunu sanmıyorum,” dedi Kate. “Sonuçta araba ona ait ve anlattıkları Anya Jordan’ın ifadesiyle örtüşüyor. Sadece...” Kate arkasına yaslanıp Ray’e baktı. “Sorgu esnasında çarpma ânını anlattığı bölüm var ya?”

Ray, devam etmesi için başını salladı.

“Jacob’ın dış görünümüyle ilgili çok fazla detay vermedi mi sence de? Ne giydiğinden tut da, taşıdığı çantaya kadar...”

“İyi bir hafızası var demek ki. Böyle şeyler insanın hafızasında yer eder diye düşünüyorum ben.” Ray, şefin ve emniyet müdürünün bu duruma ne diyeceğini tahmin ettiği için şeytanın avukatını oynuyordu. Ama aslında önceki gün hissettiği o gariplik onun da içini kemiriyordu hâlâ. Jenna Gray’in anlatmadığı bir şeyler vardı.

“Tekerlek izlerinden arabanın yavaşlamadığını biliyoruz,” diye devam etti Kate. “Ve Gray, *aniden önüne çıktığını* söyledi.” Kate konuşurken havaya tırnak işaretleri attı. “Her şey o kadar hızlı gerçekleştiyse, kadın o kadar çok şeyi nasıl görebildi? Ve eğer aniden olmadıysa, Gray’in çocuğu ve üzerindeki kıyafetleri görecektir kadar vakti olduysa, neden frene basıp durmadı?”

Ray bir an sessiz kaldı. Dün gece çok az uyumuş olmasına rağmen Kate’in gözleri ıslık ıslık. Ray, Kate’in yüzündeki bu kararlı ifadeyi çok iyi tanıyordu. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Onu sanık sandalyesine oturtmak için erken olduğunu düşünüyorum.”

Ray anlıyorum der gibi başını salladı. Okkalı bir itirafa rağmen şüpheliyi serbest bırakmak ha? Müdür bunu duyunca havalara zıplayacaktı!

"Arabayı bulmak istiyorum," dedi Kate.

"Bir şey fark etmeyecek ki," dedi Ray. "En fazla Jacob'ın DNA'sını buluruz kaportada ve Gray'in direksiyondaki parmak izlerini. Bilmediğimiz yeni bir şey vermez ki bu bize. Bence cep telefonunu bulmak daha önemli. Kadın telefonunu Bristol'dan ayrıldığı zaman attığını söylüyor. Çünkü kimsenin ona ulaşmasını istememiş. Ama ya telefonda önemli bir delil olduğu için attıysa? Kazanın hemen öncesinde ve sonrasında kimi aradığını, kimlerle görüştüğünü bilmek istiyorum."

"O halde tahliye ediyoruz," dedi Kate, soran gözlerle bakarak.

Ray bir an duraksadı. Jenna'yı hâkim karşısına çıkarmak, önlerindeki en kolay seçenektir. Sabah toplantısında alacağı alkışlar, müdürden duyacağı iltifatlar da cabasıydı. Ama görünenden çok daha fazlası olduğunu bile bile onu sanık sandalyesine oturtabilir miydi? Deliller başka, içgüdüleri başka şey söylüyordu.

Ray'in aklına ister istemez Annabelle Snowden geldi. Babası polise kızını kaçıranları bulması için yalvarırken, küçük kız babasının dairesindeki bir yatak bazasının altında can veriyordu. Ray'in içgüdüleri o zaman haklı çıkmıştı, ama Ray onlara kulak vermemişti.

Şimdi Jenna'yı birkaç haftalığına şartlı olarak tahliye ederlerse, önlerindeki resmi daha net görebilirlerdi. En azından, onu mahkemeye çıkarttıklarında akıllarında hiçbir soru işareti kalmamış olurdu.

Ray, Kate'e bakıp başını salladı. "Bırakalım gitsin bakalım."

26

İlk buluşmamızın üzerinden bir hafta geçmeden seni aramadım! Aradığımda ise sesindeki tereddüdü hissedebiliyordum. İşaretleri yanlış mı anladım acaba, diye merak ediyordun, öyle değil mi Jennifer? Yanlış bir şey mi söyledim ya da kötü mü giyindim diye...

"Bu akşam boş musun?" diye sordum telefonda. "Seninle yeniden görüşmek çok hoşuma gider." Konuşurken, seni görmeye nasıl da can atıyordum. Seninle tekrar konuşmak için bir hafta beklemenin bana bu kadar zor geleceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Harika olurdu ama ne yazık ki başka bir programım var," derken, sesinde hayal kırıklığı vardı. Ama ben bunun eski bir taktik olduğunu biliyordum. Bir ilişkinin başındayken kadınların oynadığı türlü türlü oyun vardır, ama çoğu da gün gibi aşikârdır. Hiç şüphesiz, sen de ilk buluşmamızı arkadaşlarınla masaya yatırmış ve birlikte güzel bir otopsi yapmıştınız. Bahçe çitinin üstünden dedikodu yapan çamaşırcı kadınlar gibi, birbirinize tavsiyelerde bulunmuştunuz.

Fazla hevesli görünme.

Elde edilmesi zor kadını oyna.

Aradığında, meşgulmüş gibi yap.

Ne kadar da yorucu ve çocuksuydu. “Tüh, yazık oldu,” diye karşılık verdim alelade bir sesle. “Bu akşam *Pulp Fiction*’a iki bilet bulmuştum ve gelmek istersin diye düşündüm.”

Bir an duraksadın ve seni kandırdığımı sandım. Ama inatçı çıkmıştın.

“Çok özür dilerim, gerçekten gelemem. Sarah’ya söz verdim. Ice Bar’da kız kıza buluşacağız bu gece. Erkek arkadaşıyla ayrıldı ve şimdi bir de ben ekmeyeyim.”

Mazeretin ikna ediciydi ve ister istemez şüphelenmiştim; acaba söyleyeceğin yalanı önceden planlamış olabilir miydin? Kısa bir sessizliğe gömülüp bekledim.

“Ama yarın gece boşum?” dedin soru sorar gibi.

“Korkarım ki yarın için başka bir planım var. Neyse, belki başka bir zaman. Bu akşam için sana iyi eğlenceler,” diyerek telefonu kapadım ve öylece kalakaldım. Sinirden gözüm seğiriyordu. Sertçe gözümü ovaladım. Bu kadar oyuncu olabileceğin hiç aklıma gelmemişti ve buna gerek gördüğün için hayal kırıklığına uğramıştım.

O gün, bütün gün boyunca yerimde duramadım. Evi temizledim ve bütün odaları tek tek kontrol edip Marie’nin ne kadar eşyası varsa hepsini toparlayıp yatak odasına yığdım. Düşündüğümünden çok daha fazla eşyası vardı, ama bunları ona geri vermem de artık imkânsızdı. O yüzden hepsini bir bavulun içine koyup çöp konteynerine attım.

Sonra akşam yedide bir bira içtim, sonra bir tane daha. Ayaklarımı sehpayı uzatmış kanepede öylece oturuyordum. Televizyonda ahmaklara göre bir bilgi yarışması vardı ve ben seni düşünüyordum. Sonra bir ara, mesaj bırakma bahanesiyle öğrenci yurdunu aramak geçti aklımdan. Karşıma muhtemelen sen çıkacaktın ve ben de şaşırılmış gibi yapacaktım. Ama üçüncü birayı bitirdiğimde fikrimi değiştirmiştim.

Arabaya atladığım gibi Ice Bar’a gittim ve girişe yakın bir yere park edip bir süre arabanın içinde oturarak kapıdan girip çıkan insanları izledim. Kızlar bulabildikleri en kısa etekleri giymişti, ama benimki boş bir meraktan ibaretti. Çünkü aklım fikrim

sendeydi. Sürekli seni düşünüyor olmak –daha şimdiden– kafamı karıştırmış, bana yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek bir anda büyük bir önem kazanarak takıntı haline gelmişti. Oraya yalanını ortaya çıkarmak için gitmiştim: Kalabalık bardan içeri girdiğimde seni orada göremeyeceğimden emindim. Çünkü sen muhtemelen öğrenci yurdundaki odandaydın ve yatağın üzerine oturmuş, ucuz bir şişe şarap eşliğinde bir Meg Ryan filmi izliyordun. Gerçi böyle olmasını istemezdim elbette: Ben senin, kız kıza geçirilecek bir gece için, terk edilmiş perişan arkadaşınla birlikte yanımdan geçerek bardan içeri girdiğini görmek istiyordum. Yanılmış olmak istiyordum. Bu benim için o kadar alışılmadık bir durumdu ki, az kalsın gülecektim.

Arabadan inip bardan içeri girdim ve iki şişe bira alıp kalabalık salonda etrafa bakınmaya başladım. O sırada biri bana çarptı ve ayakkabılarımın üzerine bira döküldü, ama o anda bir özür bile beklemeyecek kadar seni aramakla meşguldüm.

Ve sonra seni gördüm. Barın en sonunda durmuş, boş yere fark edilmeyi umarak elindeki onluk banknotu barmenlere salıyordun, ama onlar önlerinde dört sıra halinde uzayıp giden kalabalık kuyrukla meşguldü. Beni gördüğünde, önce bir an tanıyamamış gibi boş gözlerle baktın, sonra gülümsedin. Ama son gördüğümdekine kıyasla daha temkinli bir gülümseme vardı yüzünde.

Kalabalığı yarararak yanma gelince, “Ne işin var burada?” dedin. “Sinemaya gittiğini sanıyordum.” Hafiften mesafeli görünüyordun. Kadınlar işte! Hep sürprizlerden hoşlandıklarını söylerler, ama aslında hazırlıklı olmak ve her şeyi önceden bilmek isterler.

“Biletleri işyerimden bir arkadaşşıma verdim. Tek başşıma gitmek istemedim.”

Planlarımı değiştirmeme sebep olduğun için mahcup olmuş gibi bir halin vardı. “Peki, buraya nasıl geldin?” diye sordun. “Daha önce hiç gelmiş miydin?”

“Bir arkadaşşıma rastladım,” diyerek elimdeki iki şişe birayı gösterdim. İki tane almakla akıllılık etmiştim. “Sadece bara ka-

dar gitmiştim ve şimdi onu bulamıyorum. Herhalde şansı yaver gitti!”

Güldün. Bira şişelerinden birini sana uzattım. “Boşa gitmesini istemeyiz herhalde, öyle değil mi?”

“Benim gerçekten gitmem gerek. İçecek bir şeyler almalıyım, tabii barmenlere sesimi duyurabilirsem! Sarah şu tarafta bir masa tuttu ve beni bekliyor.” Bakışlarını salonun diğer köşesine çevirdin. Uzun boylu, saçı boyalı kız arkadaşın küçük bir masada oturmuş, yirmili yaşlarındaki bir delikanlıyla konuşuyordu. Biz onlara bakarken, delikanlı eğilip kızı dudaklarından öptü.

“Arkadaşının yanındaki kim?” diye sordum.

“Sen bir an duraksayıp başını iki yana salladın. “Hiçbir fikrim yok.”

“Eski erkek arkadaşını çabuk unutmuşa benziyor,” dedim, güldün.

“O halde?” Tekrar birayı uzattım. Bu kez gülümseyerek aldın ve şişeyi benimkiyle tokuşturup kafana diktin. Sonra alt dudakğını yalayarak şişeyi aşağı indirdin. O kadar tahrir ediciydin ki, sertleştiğimi hissettim. Şense, biradan bir yudum daha alırken, meydan okurcasına gözlerimin içine bakıyordun.

“Hadi gel bana gidelim,” dedim aniden. Sarah ortada görünmüyordu; muhtemelen yeni erkek arkadaşıyla gitmişti. Bu kadar kolay bir kız olması acaba delikanlının umurunda mıydı?

Sen bir an tereddüt ettin. Hâlâ bana bakıyordun. Sonra hafif bir omuz silktin ve pat diye elimi tuttun. Barın içi tıklım tıklımdı. Önde kalabalığı yara yara ilerlerken, seni kaybetmemek için elini sımsıkı tutuyordum. Benimle gelmeye istekli olman beni hem heyecanlandırmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı: Bunu sık sık yapıyor muydun ve kiminle yapıyordun, merak etmemek elimde değildi.

Ice Bar’ın boğucu sıcağından sonra dışarının soğuğu tokat gibiydi, tir tir titriyordun.

“Ceket almadın mı yanına?”

Başını iki yana sallayınca, hemen ceketimi çıkarıp omuzlarına koydum. Arabaya doğru yürürken bana minnetle gülümsedin ve o an içimi kaplayan bir sıcaklık hissettim.

“Araba kullanabilecek misin?”

“İyiym, çok içmedim.” Bir süre sessizce yol aldıktan sonra, hafifçe yukarı sıyrılmış olan eteğine kaydı gözüm. Uzanıp sol elimi bacağına üzerine koydum; parmaklarım baldırının iç tarafına temas ediyordu. Ama sen hafifçe bacağına kıpırdattın –çok küçük bir hareketti– ama baldırındaki elimi diz kapağına kaydırmaya yetmişti.

“Bu gece muhteşem görünüyorsun,” dedim.

“Gerçekten mi? Teşekkür ederim.”

Sonra vites değiştirmek için elimi bacağından çektim. Ama ikinci teşebbüsümde parmak uçlarımla tenini okşayarak biraz daha yukarı kaydardım. Ve bu kez kıpırdamadın.

Eve gelince, oturma odasında dolanıp etrafı karıştırarak her şeye el attın. Çok sinir bozucuydu ve ben elimden geldiğince hızlı davranıp hemen kahve yaptım. Gerçi anlamsız bir ritüeldi, çünkü ikimizin de canı kahve içmek istemiyordu, ama sen, “İçerim,” demiştin. Kahveleri getirip cam sehpanın üzerine koyunca, kanepeye gelip yanıma oturdun. Yüzün yarı bana dönüktü. Saçlarını kulaklarının arkasına atıp yüzünü avuçlarımla arasına alarak bir an öylece kaldım ve sonra eğilip seni öpmeye başladım. Hemen karşılık vermiştin. Dilin ağzımın içinde geziniyor, ellerin sırtımı ve omuzlarımı okşuyordu. Öpüşmeye bir an bile ara vermeden seni yavaşça geriye doğru yatırdım; artık tamamen altımdaydın. Bacaklarını bacaklarıma dolamıştın. Çabuk karşılık veren, istekli biriyle olmak ne kadar da harikaydı. Aklıma bir an Marie geldi. O kadar soğuk ve isteksizdi ki, bazen orada değilmiş gibi gelirdi. Vücudu hareketlere eşlik etse de, akli sanki tamamen başka bir yerdeydi.

Elimi bacağından yukarı kaydırıp baldırının iç tarafındaki yumuşacık tenini okşadım. Külodunun danteli değişiyordu parmak uçlarıma. Sonra sen aniden dudaklarını ağzımdan çekip elimden kurtularak hafiften doğruldun.

“Yavaş ol biraz,” dedin, ama yüzündeki gülümseme tam tersini söylüyordu.

“Olamam. O kadar güzelsin ki, elimde değil.”

Yüzün al al oldu. Tek dirseğimden destek alıp uzanarak diğer elimle eteğini beline kadar sıyırdım. Ve parmağımı yavaşça küloedundan içeri soktum.

“Ama ben...”

“Şşş!” dedim seni öperek. “Lütfen şu ânı mahvetme. Sen hayatımda gördüğüm en tatlı şeysin, Jennifer. Beni çok heyecanlandırıyorsun.”

Önce öperek karşılık verdin ve rol yapmayı bıraktın. Çünkü sen de en az benim kadar istiyordun.

27

Bristol-Swansea arası trenle yaklaşık iki saat sürüyordu ve denizi görmek için can atıyordum. Yine de yol boyunca biraz yalnız kalıp düşünmeye vakit bulabildiğim için mutluydum. Nezarethanedeki gözüme uyku girmemiş, sabahın olmasını beklerken düşünmekten uyuyamamıştım. Gözümü kaparsam kâbusların geri dönmesinden korkuyordum. O yüzden bütün geceyi incecik bir sünger somyanın üzerinde, komşu hücrelerden gelen bağırış çağırışları ve duvarları yumruklayan insanların dinleyerek geçirilmiştim. Bu sabah gardiyan, kadınlar koğuşunun arka köşesindeki duvarlı bölmeyi göstererek duş alabileceğimi söylemişti. Sermikler ıslaktı ve giderin üzerinde örümceği andıran iğrenç görünümüne kocaman bir saç yumağı vardı. Doğal olarak duş teklifini geri çevirmiştim. O yüzden nezarethanenin kıyafetlerime sinen o berbat kokusunu şimdi üzerimde taşıyordum.

Şu kadın polisle daha yaşlı görünen komiser, sabah beni bir kez daha sorguya çekmişti. Ama sessizliğimi koruduğum için deliye dönseler de, ağızımdan daha fazlasını alamamışlardı.

“Onu ben öldürdüm,” diye tekrarlamıştım ısrarla. “Bu kadarı yetmez mi?”

Sonunda pes ederek beni nezarethane girişindeki demir bir bankın üzerine oturtmuş ve nezarethane yetkilisiyle fısıltılı bir sohbete girişmişlerdi.

En sonunda Komiser Stevens yanıma gelip, “Sizi tahliye ediyoruz,” demişti. Boş gözlerle öylece bakakalmıştım; ta ki komiser bunun ne anlama geldiğini açıklayana dek. Doğrusu, beni bırakabilecekleri aklıma gelmemişti. Birkaç hafta daha özgür olduğumu öğrendiğimde hissettiğim rahatlama, vicdanımı rahatsız ediyordu.

Tren Cardiff’e vardığında, koridorun karşısındaki koltukta oturan iki kadın alışveriş hevesiyle apar topar aşağı inerken az kalsın ceketlerini unutuyordu. Geride *Bristol Post*’un bugünkü sayısını bırakmışlardı. Çekinerek uzanıp gazeteyi elime aldım.

Evet, haber ön sayfadaydı: *Vur-kaç cinayetinin sürücüsü yakalandı.*

Makaleye hızla göz atıp adımı yazmışlar mı diye bakarken soluğum kesilir gibi olmuş, yazmadıklarını görünce derin bir nefes almıştım.

Kasım 2012’de Fishponds’ daki vur-kaç olayında hayatını kaybeden Jacob Jordan’ın ölümüyle ilgili olarak otuz yaşlarında bir kadın tutuklandı. Kadın, gelecek ay Bristol Merkez Polis Karakolu’na teslim olmak üzere şartlı olarak tahliye edildi.

Bu gazetenin girdiği yüzlerce ev olmalıydı Bristol’da. Haberi okuyunca başını öfkeyle iki yana sallayıp çocuklarına sıkı sıkı sarılan anne babalar geldi bir an gö zümün önüne. Makaleyi bir kez daha gözden geçirip yaşadığım yeri ele veren herhangi bir detay verilmiş mi diye dikkatle okudum. Sonra da haber içeride kalacak şekilde gazeteyi özenle katladım.

Swansea otobüs garında ise gazeteyi iyice büküp diğer çöplerin altında kalacak şekilde bir çöp tenekesine attım. Gazetelerin kara mürekkebi bulaşmıştı ellerime. Çıkarmak için sertçe ovalasam da parmak uçlarım hâlâ simsiyahtı.

Penfach otobüsü geç gelmişti ve köye vardığımda hava kararmak üzereydi. Neyse ki postane bakkalı hâlâ açıktı. Biraz sebze meyve almak için içeri girdiğim dükkânın karşılıklı iki tezgâhı vardı ve her ikisine de Nerys Maddock ile okul çıkışın-

da ona yardıma gelen on altı yaşındaki kızı bakıyordu. Elbette manav tezgâhından zarf almak ne kadar imkânsızsa, postane tezgâhından tonbalığı konservesiyle bir kilo elma almak da o kadar imkânsızdı. O yüzden, Nerys kasayı kilitleyip dükkânın bir tarafından diğerine geçene kadar müşteriler beklemek zorundaydı. Bugün ise manav tezgâhının arkasında Nerys'in kızı vardı. Biraz yumurta, süt ve meyveyle birlikte bir paket de köpek maması alıp alışveriş sepetimi tezgâhın üzerine bırakırken, bana her zaman nazik davranmış olan genç kıza gülümsedim. Genç kız tek kelime etmeden okuduğu dergiden başını kaldırıp baktı, beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve bakışlarını yeniden tezgâha dikti.

"Merhaba?" dedim. Ne olup bittiğini anlayamamanın huzursuzluğuyla, soru sorar gibi çıkmıştı sesim.

Tam o sırada kapının üstündeki küçük çingırağın sesi duyuldu ve kasabadan tanıdığım yaşlıca bir kadın girdi içeriye. Bunu gören genç kız ayağa kalkıp yandaki odaya seslenerek Gallerce bir şeyler söyledi. Birkaç saniye sonra Nerys kızının yanına gelip kasanın başına geçti.

"Selam Nerys, bana şunları paketler misin lütfen," dedim. Nerys'in yüzü de tıpkı kızınunki gibi mahkeme duvarından halliceydi. Acaba kavga falan mı etmişlerdi? Nerys beni tamamen görmezden gelip diğer yaşlı kadına döndü.

"Alla i eich helpu chi?"

Aralarında sohbet etmeye başlamışlardı. Gerçi Gallerce konuştukları için ne dedikleri anlaşılmıyordu, ama bana doğru atıkları kaçamak bakışlar ve Nerys'in sirke satan suratı yeterince barizdi. Benim hakkımda konuşuyorlardı!

Kadın arkamdan uzanıp aldığı gazetenin parasını uzattı ve Nerys yazarkasanın düğmesine basıp parayı kasaya koydu. Sonra benim alışveriş sepetimi aldığı gibi tezgâhın arka tarafına geçirdi ve öfkeyle yere boca edip bana döndü.

Yüzüm bir anda kıpkırmızı kesilmiş, kulaklarımdan ateş fışkırmaya başlamıştı. Cüzdanımı hemen çantama koyup arkamı döndüğüm gibi kapıya yöneldim. Kendimi bir an önce dışa-

rı atmak, oradan uzaklaşmak istiyordum. Öyle ki, telaştan rafın tekine çarpmış, üzerindeki sos paketlerini devirmiştim. Kapıyı açıp dışarı fırlarken, arkamdan ayıplama dolu cık-cıklamalar geliyordu. Başka bir yüzleşme daha yaşamamak için sağa sola bakmadan hızla yürümeye başladım. Kasabayı geride bırakıp karavan parkına ulaştığımda gözyaşlarım artık kontrolden çıkmıştı ve hüngür hüngür ağılıyordum. Marketin jaluzisi açıldı ve bu da Bethan'ın içeride olduğu anlamına geliyordu ama benim gidip onu görmeye ne gücüm ne de yüzüm vardı. Patikadan eve doğru yürümeye devam ederken birden gözüm karavan parkının otoparkına takıldı: Patrick'in arabası otoparkta değildi; zaten neden olsundu ki? Karakoldan onu aramadığıma göre, geri döndüğümü bilmesine imkân yoktu. Yine de arabayı orada göremeyince, içime bir kuşku düşmüştü. Ondan bende kalıp Beau'yla ilgilenmesini istemiştım. Acaba kalmış mıydı, yoksa polis beni götürür götürmez evden ayrılmış mıydı? Belki de artık yüzümü bile görmek istemiyordu. Ama bana sırtını dönmüş olsa bile, Beau'yu öylece terk etmiş olamazdı. Ve o an tek tesellim buydu.

Elimde anahtarla sokak kapısının önüne geldiğimde, kapının üzerindeki kırmızılığın günbatımının yol açtığı bir göz yanılması olmadığını ancak fark edebilmişim. Kapının üzerindeki resmen kırmızı boyaydı! Firça niyetine kullanılan bir tutam ot ise ayaklarımın dibinde yatıyordu. Harfler kabaca ve belli ki alelacele yazılmıştı. Kapının eşiginde ise boya damlaları vardı.

DEFOL!

Beni izleyen ya da takip eden biri var mı diye telaşla etrafa bakındım, ama akşam karanlığı çökmek üzereydi ve birkaç metre ilerisi görünmüyordu. Korkudan ürpererek anahtarı hemen kilitte sokup kapıyı açmak için uğraşmaya koyuldum. Lanet kapı her zamanki gibi sabrımı test ediyordu. Sonunda sabrım taşmış ve ayaklarım öfkeyle kapıyı tekmelemeye başlamıştı. Kapı şiddetle sarsılıyor, etrafa kuru boya kalıntıları dökülüyordu. Sanki bir baraj kapağı açılmış ve içime hapsettiğim duygular akıl dışı bir öfkeye dönüşerek aniden boşalmaya başlamıştı. Ama elbette bu-

nun kilide bir faydası yoktu. Sonunda durup başımı ağaç kapıya yasladım ve yeterince sakinleştikten sonra anahtarı bir kez daha denedim.

Evin içi soğuk ve sevimsizdi; sanki o da bütün köyle birlik olmuş, benim defolmamı istiyordu. Beau'nun evde olmadığı belliydi. Bunu anlamak için seslenmeme bile gerek yoktu. Kuzinenin yanıp yanmadığına bakmak için mutfığa girdiğimde, masanın üzerinde bir not vardı.

Beau klinikteki barınaklarda. Dönünce mesaj at.

P.

Her şeyin bittiğini anlamam için bu kadarı yeterliydi. İster istemez gözlerim dolmuştu. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülmesine engel olmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Bu yolu kendim seçmiştim ve şimdi yürümek zorundaydım!

Patrick'in kısa ve öz mesajını taklit eden tek satırlık bir mesaj yazdım. Patrick, iş çıkışı Beau'yu getireceğini söyleyen bir mesajla karşılık verdi. Aslında bir başkasıyla gönderir diye düşünmüştüm ve şimdi onu göreceğim için hem heyecanlı hem de endişeliydim.

Patrick'in gelmesine iki saat vardı. Dışarısı karanlıktı ama evde kalmak istemiyordum. Ceketimi giyip dışarı çıktım.

Gece karanlığında kumsal çok farklı görünüyordu. Kayalıkların tepesinde kimsecikler yoktu. Sahile inip deniz kenarma kadar yürüyerek dalgaların kumsalı okşadığı sığıltıda durdum. Dalgalar ara sıra burnunu kıyıdan içeriye kadar sokuyor, botlarım suyun içine gömülüyordu. Bir adım daha attım. Deniz artık paçalarımı yalıyor, ıslaklık hissi bacaklarımdan yukarı tırmanıyordu.

Ve ben yürümeye devam ediyordum!

Penfach'taki kumsal yavaş yavaş derinleşen bir meyle sahipti. Deniz tabanı yüz metre kadar bu şekilde ilerledikten sonra, sığıltı aniden son bularak yerini açık denize bırakıyordu. Gözümü ufka dikip adım adım ilerlerken, ayaklarımdan kuma gömüldüğünü

nü hissediyordum. Su artık diz hizamdaydı ve dalgalar ellerimi ıslatıyordu. Aklıma Eve'le denizde oyunlar oynayıp kovalarımızı yosunla doldurduğumuz, köpüklü dalgaların üzerine atladığımız günler gelmişti. Su buz gibiydi. Dalgalar baldırlarımı ıslatırken soğuktan nefesim kesiliyor ama ayaklarım yürümeye devam ediyordu. Hiçbir şey düşünmeden öylece yürüyordum – denize yürüyordum. Kulağımda uğultulu bir ses vardı. Denizden geliyorsa bile, çağırıyor muydu, yoksa uyarıyor muydu, belli değildi. Artık hareket etmek daha zordu: Göğsüme kadar dalgaların içindedim ve her adımda suyun mukavemeti biraz daha artıyordu. Sonra aniden ayağım boşa gitti ve dibe batmaya başladım. Artık açık denizdedim ve yavaş yavaş suya gömülüyordum. Kafamın içindeki ses, “Yüzme!” diyordu, ama bedenim sese aldırış etmedi. Kollarım kendiliğinden hareket etmeye başlamıştı. Aklıma ansızın Patrick geldi: Kayalıklarda parçalanıp balıklara yem olmuş bedenim sahile vurana dek beni aramak zorunda kalacaktı!

O an sanki biri suratıma sert bir tokat atmıştı. Başımı delicesine iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Bunu yapamazdım! Bütün hayatımı yaptığım hatalardan kaçarak geçiremezdim. Karanlıkta panik içinde çırpınırken sahili gözden kaybetmiştim ve kendi etrafımda dönüyordum. Sonra birden bulutlar açıldı ve kumsala bakan kayalıkların tepesinden ay göründü. Hemen yüzmeye başladım. Ayağım yerden kesildiği andan beri daha da açığa sürüklenmiştim. Kıyıya doğru yüzerken, ayağım yere basıyor mu diye sık sık dibi yokluyordum, ama dipte dondurucu sudan başka hiçbir şey yoktu. Suratıma çarpan bir dalgayla ağzıma burnuma tuzlu deniz suyu dolmuş, öksürüklere boğularak nefes almaya çalışırken öğürmeye başlamıştım. Üzerime yapışan ıslak giysiler hareketlerimi sınırlıyor, beni aşağı çeken bağcıklı botlardan bir türlü kurtulamıyordum.

Kollarım ağrıyor, göğsüm sıkışıyor, ama zihnim hâlâ beraktı. Derin bir nefes alıp güçlü kulaçlar atmaya çalışarak bir müddet ara vermeden yüzdüm. Başımı kaldırıp baktığımda, galiba kıyıya biraz daha yaklaşmıştım. Sonra aynı yöntemi bir daha

tekrarladım. Ve bir daha. Ayağımla dibi yokladığımda, parmak ucum yere değer gibi olmuştu. Can havliyle birkaç kulaç daha atıp tekrar dibi yokladım. Artık ayaklarım yere basıyordu. Kimi zaman yüzerek, kimi zaman koşarak sürüne sürüne karaya çıktığımda, ciğerlerim ve kulaklarım deniz suyuyla dolmuştu. Tuzlu sudan gözlerim yanıyordu. Kendimi kuru kumların üzerine atıp bir süre dizlerimin üstünde kendime gelmeye çalıştıktan sonra ayağa kalktım. Tır tır titriyordum; sadece soğuktan değil, kendi canıma kıyabileceğimi fark etmenin şaşkınlığından.

Eve gelince hemen mutfakta soyunup ıslak giysilerimi yere attım. Sonra yukarıda üzerine kuru bir şeyler giyip tekrar aşağı inerek şömineyi yaktım. Beau'nun havlamalarını duyunca Patrick'in geldiğini hemen anlamıştım, kapıyı çalmasına bile fırsat vermeden kapıya koştum. Beau'yu okşamak ve biraz da Patrick'i yeniden göreceğim olmanın verdiği tereddüdü gizlemek için önce yere eğildim.

"İçeri gelmez misin?" diye sordum, sonunda ayağa kalkarak.

"Kasabaya dönmem gerek."

"Sadece bir dakika. Lütfen."

Patrick duraksadı, sonra içeri girip kapıyı arkasından kapadı. Belli ki oturmaya niyeti yoktu. Beau ayaklarımızın arasında dolanıp dururken, bir-iki dakika öylece ayakta durup birbirimize baktık. Sonra Patrick'in bakışları beni es geçip yerdeki ıslak giysilere ve onlardan süzülen su birikintisine yöneldi. Bir an yüzü belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle bulutlanır gibi oldu, ama tek kelime etmedi. Daha önce benim için bir şeyler hissettiyse bile, belli ki şimdi hepsi buharlaşmıştı. Giysilerimin neden ıslak olduğunu, bana aldığı monttan neden sular süzüldüğünü bile sormamıştı. Umurunda olan tek şey ondan sakladığım korkunç sırdı.

"Çok üzgünüm." Sözlerim belki yetersizdi, ama içtendi.

"Ne için?" Bunu benim için kolaylaştırmayacağı belli oluyordu.

"Sana yalan söylediğim için. Sana anlatmam gerekirdi..." Bittiremediğim cümleyi Patrick tamamladı.

“Birini öldürdüğünü mü?”

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Yeniden açtığımda, Patrick çoktan kapıya yönelmişti.

“Nasıl anlatacağımı bilemedim,” dedim telaştan sözcükleri yutarak. “Ne düşüneceğinden korktum.”

Patrick hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. “Bana sadece şunu söyle: O çocuğa çarptıktan sonra kaçtın mı? Kazayı anlayabilirim ama durup arkana bile bakmadan kaçman? Bunu gerçekten yaptın mı?” Soru soran gözlerini gözlerime dikmiş, veremeyeceğim bir cevabı arıyordu.

“Evet,” dedim. “Evet, yaptım.”

Patrick yıldırım hızıyla kapıyı açıp gözden kaybolurken, çarpan kapının şiddetiyle sendelemiştim.

28

O ilk gece benim evimde kalmıştın. Yorganı üzerime çekip yanında uzanarak uyumanı izlemiştim. Yüzün pürüzsüz ve endişesizdi. Şeffaf göz kapaklarının altından, uykudaki gözlerinin belli belirsiz kıpırtıları seçiliyordu. Sen uykuya dalınca, rol yapmama gerek kalmamıştı. Sana âşık olduğumu belli etmemek için kontrollü davranmama gerek yoktu. Saçını rahatça koklayıp dudaklarını öpebilir, ılık nefesini yüzümde hissedebilirdim. Uyurken ne kadar da mükemmeldin, Jennifer!

Sabah olunca, daha gözlerini bile açmadan gülümsedin ve kendiliğinden yanıma sokuldun. Sırtüstü uzanıp benimle sevişmene izin verdim. Hayatımda ilk kez yalnız uyanmadığım için mutluydum. Ve beni bırakmanı istemediğimi fark ettim. Kulağa saçma geleceğini bilmesem, daha o an, oracıkta seni sevdiğimi söylerdim. Ama onun yerine sana kahvaltı hazırladım. Sonra, seni ne kadar çok istediğimi anlayan için seni tekrar yatağa götürdüm.

Beni tekrar görmek istediğini söylediğinde mutlu olmuştum. En azından bir haftayı daha kendi başıma geçirip seni aramak için doğru zamanın gelmesini beklemeyecektim. O yüzden kontrolün sende olduğunu düşünmene izin verdim ve o gece bir daha görüştük. İki gün sonra bir daha. Çok geçmeden her akşam bana gelir olmuştun.

“Buraya birkaç eşyanı bıraksana,” dedim bir gün sana.

Şaşırmış görünüyordun. Galiba önemli bir kuralı ihlal etmiştim: Çünkü ilişkileri hızlandıran erkekler değildir genelde. Ama akşamları işten döndüğümde, evime gelip gittiğinin tek işareti bulaşıklığa konulmuş bir çay fincanından ibaretti ve bu eğretilik canımı sıkıyordu. Geri gelmeni sağlayacak, seni burada tutacak hiçbir sebep yoktu. Burada birkaç eşyan olsa fena mı olurdu?

O gece yanında küçük bir çantayla geldin: Banyodaki bardağa yeni bir diş fırçası koyup senin için boşalttığım çekmeceye temiz iç çamaşırları yerleştirdin. Sabah olunca sana çay getirdim, işe gitmeden önce öptüm ve yol boyunca dudaklarımda kalan tadın keyfini çıkardım. Sonra ofisteki masamın başına geçince evi aradım. Ben çıktıktan sonra uyumaya devam ettiğin belliydi; kalın sesinden anlaşılıyordu.

“Ne oldu?” diye sordun.

Sadece sesini duymak için aradığımı nasıl söyleyebilirdim?

“Bugün yatağı toplayabilir misin?” diye sordum. “Hiç toplamıyorsun.”

Sen güldün ve ben aradığıma pişman oldum. Akşam eve dönünce, ayakkabılarımı bile çıkarmadan hemen üst kata koştum. Ama neyse ki her şey yolundaydı: Diş fırçan hâlâ duruyordu.

Bu arada gardırobumda da senin için yer açmıştım ve kıyafetlerini yavaş yavaş getirmeye başlamıştın.

“Bu akşam sende kalmayacağım,” dedin bir sabah. Yatağın üzerine oturmuş kravatımı bağlıyordum, sen ise yatağın içinde çayını içmekle meşguldün. Saçın karman çormandı ve dün gecedan kalan makyajın gözlerinin etrafına bulaşmıştı. “Sınıftan arkadaşlarla buluşacağız bu akşam.”

Hiçbir şey söylemeden lacivert kravatıma atacağım düğüme odaklandım.

“Senin için sorun olmaz, değil mi?”

Dönüp sana baktım. “Biliyor musun, Öğrenci Birliği’nde tanışmamızın tam üçüncü ayı bugün?”

“Öyle mi sahiden?”

“Le Petit Rouge’da bir rezervasyon yaptırdım. Hani şu ilk buluşmamızda gittiğimiz restoran?” Ayağa kalkıp ceketimi giy-

dim. "Aslında sana önceden sormam gerekirdi. O kadar saçma bir günü ne diye hatırlayasın ki?"

"Elbette hatırlıyorum!" Çayını bırakıp yorganı kenara ittiğin gibi yataktan fırlamış ve birkaç adımda yanı başıma gelmişin. Çıplaktın ve kollarını boynuma dolarken gömleğimin altından göğüslerinin sıcaklığını hissediyordum. "O günle ilgili her şeyi çok net hatırlıyorum: Tam bir beyefendiydin ve ben seni tekrar görmeye can atıyordum."

"Sana bir şey vermek istiyorum," dedim aniden. Hâlâ komodinın çekmecesinde olması için dua ediyordum. Elimle çekmeceyi yoklayıp aradığım şeyi çekmecenin arka tarafındaki bir paket prezervatifin altında buldum. "İşte!"

"Yoksa bu düşündüğüm şey mi?" dedin sırtarak. Anahtarını elimden alıp havada salladın. Tam o sırada gözüm anahtarın ucunda sallanıp duran gümüş kalbe takıldı: Marie'nin anahtarlığını çıkarmak aklıma gelmemiştir.

"Her gün buradasın nasıl olsa. Artık bir anahtarın olmalı diye düşündüm."

"Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

"Neyse, artık işe gitmem gerek. Bu akşam için sana iyi eğlenceler," diyerek seni öptüm.

"Hayır, ben programımı iptal ederim. Sen benim için o kadar zahmete girmişsin; hem seninle akşam yemeğine çıkmayı tercih ederim. Artık anahtarım da olduğuna göre," diyerek kaldırıp anahtarını gösterdin, "sen işten döndüğünde evde olurum."

Arabayla işe giderken, başıma giren ağır yavaş yavaş azalmaya başlamıştı; Le Petit Rouge'u arayıp rezervasyon yaptırdıktan sonra ise tamamen geçmişti.

Sözünü tutmuşsun ve eve geldiğimde beni bekliyordun. Üzerinde vücut hatlarını olduğu gibi ortaya çıkaran daracık bir elbise vardı ve uzun bronz bacaklarını gözler önüne seriyordu.

"Nasıl görünüyorum?" diyerek kendi etrafında şöyle bir döndün ve bir elini kalçana koyup bana gülümsedin.

"Harika."

Ama sesimdeki monotonluk fark edilmeyecek gibi değildi. Hemen moralin bozulmuş, omuzların düşmüştü. Tek elini elbisenin üzerinde gezdirip hemen sordun.

“Çok mu dar?”

“Güzel görünüyorsun. Başka hangi kıyafet var yanında?”

“Çok dar, değil mi? Dün giydiğim kot pantolonla temiz bir bluz var sadece.”

“Mükemmel,” diyerek eğilip seni öptüm. “Bir kadının seninki gibi bacakları varsa, pantolon giymeli. Hem ayrıca o kot pantolon sana çok yakışıyor. Hadi koş, üstünü değiştir. Akşam yemeğinden önce bir şeyler içeriz bir yerlerde.”

Sana anahtar vermekle hata mı ettim diye endişelenmiştim, ama ev hanımlığının hayatına getirdiği yeniliklerden hoşlanıyor gibiydin. Çoğu gün eve döndüğümde taze pişmiş kek ya da kızarmış tavuk kokusuyla karşılıyordun beni. Gerçi öyle çok mut-hiş bir aşçı sayılmazdın, ama öğreniyordun. Bazen yenmeyecek kadar kötü bir şey yaptığında tabağımda bırakırdım ve sen hemen daha iyisini yapmaya çalışırdın. Bir gün seni elinde kâğıt kalemle bir tarif kitabı okurken buldum.

“Beşamel sos ne?” diye sordun.

“Ben nereden bileyim?” Uzun bir gün geçirmiştim ve yorgundum.

Ama sen farkında değil gibiydin. “Lazanya yapıyorum,” dedin. “Hem de öyle uyduruk değil. Bütün malzemeleri aldım, ama bu tarif sanki başka bir dilde yazılmış!”

Tezgâhın üzerindeki malzemelere baktım: göz afıcı kırmızı biberler, domatesler, havuçlar ve kıyma. Kesekâğıdı içindeki sebzeler belli ki iyi bir manavdan alınmıştı; hatta kıyma bile süpermarketten değil de kasaptan alınmışa benziyordu. Bütün bunları hazırlamak gününün yarısını almış olmalıydı.

Neden o an her şeyi burnundan getirmek istedim bilmiyorum. Belki yüzünde gördüğüm o gurur dolu ifadeden hoşlanmadığım için, belki de çok rahat, çok korkusuz görüldüğün için. Fazla korkusuz.

"Aslında pek aç değilim."

Hemen yüzün düştü ve ben anında kendimi daha iyi hissettim; sanki bir yara bandını söküp çıkarmış ya da sinir bozucu bir yara kabuğunu kaldırmış gibi.

"Affedersin. O kadar da zahmete girmişsin," dedim.

"Hayır, sorun değil," diye karşılık verdin, ama belli ki gücenmiştin. Kitabı kapadın ve, "Başka zaman yaparım," dedin. Bütün geceyi somurtarak geçirirsin sanmıştım, ama çabuk toparladın ve şu sevdiğin ucuz şaraptan bir şişe açtın. Ben de kendime bir parmak viski koyup tam karşına oturdum.

"Gelecek ay mezun olduğuma inanamıyorum," dedin. "Zaman ne çabuk geçti."

"Mezuniyetten sonra ne yapacağını düşündün mü?"

Burun kıvrıp, "Pek sayılmaz," dedin. "Yazın tatil yaparım herhalde, belki biraz da seyahat ederim."

Seyahate çıkma arzundan ilk kez söz ediyordun. Bu fikri kafana kim sokmuştu acaba ya da kiminle gitmeyi planlıyordun; doğrusu merak etmiştim.

"İstersen İtalya'ya gidebiliriz," dedim. "Seni Venedik'e götürmeyi çok isterim. Eminim mimariye bayılırsın. Hem ayrıca inanılmaz sanat galerileri de var."

"Harika olur. Sarah'yla Izzy de bir aylığına Hindistan'a gidecekler. Belki birkaç hafta da onlara takılırım ya da *Inter-rail* ile Avrupa turuna falan çıkarım," diyerek güldün. "Off, bilemiyorum. Galiba her şeyi yapmak istiyorum ve asıl sorun da bu!"

"Belki de gezmek için bir süre beklesen daha iyi olur," dedim, bardağın içindeki viskiyi çalkalayarak. "Ne de olsa, yazın herkes seyahate çıkacak ve sonra herkes aynı anda geri dönüp iş piyasasına atılacak. Belki de onlar dünyayı gezip tozarken şansını denemelisin. Böylece bir adım öne geçmiş olursun."

"Olabilir," dedin.

Ama ikna olmadığın belliydi.

"Mezuniyet sonrasını aslında ben de düşündüm ve bence tamamen buraya taşınmalısın."

Tereddüt eder gibi tek kaşını havaya kaldırdın.

“Gayet mantıklı değil mi sence de? Sonuçta zaten burada yaşıyorsun,” diye devam ettim. “Hem ayrıca, bulacağın iş tek başına bir ev tutmana yetmez ve muhtemelen daracak pis bir daireyi birkaç kişiyle paylaşmak zorunda kalırsın.”

“Aslında ben eve dönüp bir süre annemin yanında kalırım diye düşünmüştüm.”

“Annenin yanında mı? Babanı evden gönderdiği için ona kız-mıyor muydun? Hâlâ onun yanında kalmak istemene şaşırdım.”

“Annem iyidir aslında,” dedin, ama şimdi daha tereddütlü görünüyordun.

“Biz birlikte iyiyiz. Neden bunu değiştirelim ki? Annenin evi buradan en az bir saatlik mesafede. Birbirimizi göremeyiz bile. Benimle olmak istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum!”

“O zaman buraya taşın. Hem parayı de dert etmek zorunda kalmazsın. Ben faturaları ödüyorum nasıl olsa. Sen de portföyüne koyacağın eserleri hazırlar, heykellerini satmaya çalışırsın.”

“Ama bu sana haksızlık olur; Benim de bir katkıda bulunmam gerek.”

“Tamam, sen de yemekleri yaparsın, evi falan toparlarsın, ama istemezsen onu da yapmak zorunda değilsin. Sabahları seninle uyanmak, akşamları işten döndüğümde seni evde bulmak yeterli benim için.”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Emin misin?”

“Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

Okulun son günü, odanım duvarlarındaki posterleri söküp bütün eşyalarını Sarah’dan ödünç aldığın arabaya yükleyerek bana taşıdın.

“Önümüzdeki hafta gidip annemdeki eşyalarımı da alırım,” dedin. “Bekle, bir dakika, arabada bir şey daha var. Senin için küçük bir sürpriz. Aslında ikimiz için!”

Koşa koşa dışarı çıkıp arabanın önündeki yolcu kapısını açtın ve koltuğun hemen dibinde duran karton kutuyu alarak büyük bir dikkatle eve taşıdın. Öyle ki, içinde kırılacak bir şey olduğu-

nu sanmıştım. Ama elime tutuşturduğun kutu fazlasıyla hafifti; içinde porselen ya da cam eşya olmayacak kadar hafif.

“Hadi aç,” dedin büyük bir heyecanla.

Karton kutunun kapağını kaldırmamla, küçücük bir tüy yumağının kafasını kaldırıp bana bakması bir olmuştu. “Bir kedi!” dedim tatsız bir ses tonuyla. İnsanlar şu hayvanların –özellikle de evcil kedi ve köpeklerin– nesini cazip bulurdu zaten hiç anlamazdım. Her yere tüylerini döker, yürüyüşe çıkmak *ve* sevgi *ve* ilgi isterlerdi.

“Yavru bir kedi!” dedin. “Ne kadar sevimli, öyle değil mi?” Kediyi avuçlarının içine alıp göğsüne yasladın. “Eve’in kedisi bir sürü yavru doğurdu ve o da hepsini dağıttı, ama bunu benim için ayırmış. Adı Gizmo.”

“Evime bir yavru kedi getirmeden önce bana sormak hiç aklına geldi mi?” Sesimi yükseltmekten çekinmemiştim. Ve sen anında zırl zırl ağlamaya başladın. Fakat zavallı bir taktikten ibaret olduğu o kadar barızdı ki, ağlaman beni daha da çok sinirlendirmişti. “Bir evcil hayvanı sahiplenmeden önce iki kere düşünmek gerektiğini söyleyen şu kamu spotlarını da mı hiç görmedin? Sokakların terk edilmiş hayvanlarla dolup taşmasına şaşmamak gerek. Neden? Bir anlık hevesle aniden karar veren senin gibi düşüncesizler yüzünden!”

“Seversin sanmıştım,” dedin ağlamaya devam ederek. “Sen isteyken bana da arkadaşlık eder, resim yaparken beni izler diye düşündüm.”

Duraksadım. Evet, aslında ben evde yokken kediyle oyalanabiliirdin pekâlâ. Eğer seni mutlu edecekse, bir kediye katlanabilirdim herhalde.

“Tamam. O zaman lütfen dikkat et, takım elbiselerimden uzak dursun,” diyerek üst kata çıktım. Tekrar aşağı indiğimde, mutfakta bir kedi minderiyile iki kâse ve kapının yanında da bir kum kabı vardı.

“Sadece biraz büyüyüp dışarı çıkabilene kadar,” dedin. Ama bakışlarında bir ürkeklik vardı. Kontrolümü kaybettiğime şahit olmuşsun ve bu benim hiç hoşuma gitmemişti. O yüzden, ken-

dimi zorlayarak yavru kediyi okşamaya çalıştım ve sen rahat bir nefes aldın. Ardından, yanıma sokularak kollarını bedenime doladın ve “Teşekkür ederim,” diyerek daima seksin habercisi olan şu şehvetli öpücüklerinden birini verdin. Hafifçe omzuna dokunup aşağı ittirmemle, hiç mırın kırın etmeden dizlerinin üstüne çöktün.

İlerleyen günlerde aklını sürekli kediyle bozmuştun. Yemeği, oyuncakları, hatta şu boklu kum kabı bile, ev işlerinden ya da yemek yapmaktan –hatta benimle sohbet etmekten bile– daha eğlenceliydi senin için. Akşamları sürekli onunla oynuyor, bir ipin ucuna bağladığın oyuncak fareyi yerlerde sürükleyip duruyordun. Gündüzleri portföyünün üzerinde çalıştığını söylüyordun bana, ama işten döndüğümde, malzemelerini oturma odasının dört bir tarafına dağılmış vaziyette, önündeki işi ise bir önceki gün nasılsa öyle buluyordum.

Sen eve taşındıktan on beş gün kadar sonra, bir akşam eve döndüğümde mutfak masasının üzerine bırakılmış bir not buldum:

Sarah'yla dışarı çıktım. Beni bekleme!

O gün her zamanki gibi iki-üç kez konuşmuştuk telefonda, ama nedense bundan bahsetmek senin aklına bile gelmemişti! Evde yiyecek hiçbir şey yoktu. Sen muhtemelen Sarah ile yiyecektin ve benim ne yiyeceğim umurunda bile değildi. Buzdolabından bir bira aldım. Kedi ayaklarımın dibinde miyavlayıp duruyor, pantolonumun paçalarına tırmanmaya çalışarak tırnaklarını etime batırıyordu. Ama bacağımı şöyle bir silkeleyince yere yapışmıştı. Kediyi mutfığa kapatıp televizyonu açtım, ama bir türlü dikkatimi veremiyordum. Sarah'yla ikinizin kız kıza dışarı çıktığı o son gece geliyordu sürekli aklıma: O kızın yeni tanıştığı biriyle bu kadar çabuk gidebilmesi ve senin *kolayca* benimle evime gelmiş olman!

Beni bekleme!

Benimle yaşamayı, geceleri evde tek başıma oturayım diye istememiştin herhalde! Kadının teki tarafından bir kez aptal yerine konmuştum ve bunun bir daha olmasına asla izin vermeye-

cektim. Bu arada miyavlamalar devam ediyordu! Bir bira daha almak için tekrar mutfağa gittim. Kedinin sesi kapının hemen arkasından geliyordu ve kapıyı sertçe açmamla birlikte, kedi roket gibi uçarak yerde patinaj yaptı. Gerçekten de komik bir manzaraydı ve bir an için keyfimi yerine getirmişti; ta ki oturma odasına geri dönüp yerde bıraktığın pisliği görene dek. Gerçi bir köşeye tıkıştırmak için gayret sarf etmiştin, ama sonuçta gazete kâğıdının üzerinde koca bir öbek çamur vardı; ıslanan gazete mürekkebinin parke zemini boyadığından hiç şüphem yoktu. İçleri ne idüğü belirsiz malzemelerle dolu reçel kavanozları da çabasıydı.

Kedi hâlâ miyavlıyordu! Biramdan bir yudum çekip televizyona baktım. Ekranda bir doğal yaşam belgeseli oynuyordu ve tilkinin teki yakaladığı tavşanı parçalamakla meşguldü. Televizyonun sesini iyice açtım, ama kedinin miyavlamalarını hâlâ duyuyordum. Bu sinir bozucu ses sanki kafamın içinde yankılanıyor, her miyavlama içimdeki öfkeyi biraz daha büyüterek geçmişten çok iyi tanıdığım, ama kontrol edemediğim çılgın bir hiddete dönüştürüyordu. Sonunda daha fazla dayanamadım ve ayağa kalkıp mutfağa gittim!

Eve geldiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Karanlık mutfakta elimde boş bir bira şişesiyle öylece oturuyordum. Sokak kapısını usulca kapattığını ve çizmelerini çıkarırken gelen fermuar sesini duydum. Parmak uçlarında yürüyerek mutfağa girdin.

“İyi vakit geçirdin mi?”

İrkilerek bir çığlık patlattın; aslında sana o kadar kızgın olmasaydım bunu komik bile bulabilirdim.

“Tanrı aşkına, Ian! Ödümü patlattın! Karanlıkta oturmuş ne yapıyorsun burada böyle?” Elektrik düğmesine basınca, floresan lamba bir iki titreşip mutfağı ışığıyla doldurdu.

“Seni bekliyordum.”

“Geç geleceğimi söylemiştim.”

Hafiften ağzın kayıyordu. Ne kadar içmiştin acaba?

“Bardan çıkışta hep birlikte Sarah’nın evine gittik ve...” Yüzümdeki ifadeyi görünce duraksadın. “Neyin var?”

“Şey, ben seni bekledim, çünkü öğrendiğinde yanında olmak istedim.”

“Neyi öğrendiğimde?” Aniden ayılıvermişti. “Bir şey mi oldu?”

Kum kabının yanında öylece hareketsiz yatmakta olan kedi yavrusunu gösterdim. Aradan bir iki saat geçince bedeni kaskatı kesilmiş ve tek ayağı havaya kalkmıştı.

“Gizmo!” Ellerini hayretle ağzına götürmüştün. Öyle ki bir an kusacağını sandım. “Aman Tanrım! Ne oldu ona böyle?”

Seni teselli etmek için ayağa kaktım. “Bilmiyorum. İşten döndüğümde oturma odasında kusuyordu. Tavsiye almak için internete bakayım dedim, ama daha bakmaya kalmadan, yarım saat içinde öldü. Çok üzgünüm, Jennifer. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum.”

Başını göğsüme yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya başlamıştın. Sana sımsıkı sarıldım.

“Ben evden çıkarken hiçbir şeyi yoktu,” diyerek başını kaldırıp soran gözlerle bana baktın. “Bu nasıl oldu, hiç anlamıyorum.”

Yüzümdeki tereddütlü bakışı fark etmiş olmalıydın. Hemen geri çekilip, “Ne var?” diye sordun. “Bana söylemediğin bir şey mi var?”

“Şey, belki de o yüzden değildir. Neyse, boş ver, daha fazla üzülmeni istemiyorum.”

“Söyle lütfen!”

Derin derin iç geçirdim. “Eve döndüğümde, Gizmo’yu oturma odasında buldum.”

“Ama ben onu her zamanki gibi mutfaka kapatmıştım,” dedin, ama daha şimdiden şüpheye düşmüştün.

Omuz silktim. “Ben eve geldiğimde mutfak kapısı açıktı ve Gizmo çalışma malzemelerinin altına serdiğin gazeteyi lime lime etmişti. Herhalde hoşuna gitmiş olmalı. Kırmızı etiketli şu reçel kavanozunda ne vardı bilmiyorum ama kapağı açıktı ve Gizmo burnunu içine daldırmıştı.”

Bir anda rengin uçtu. “Kalıplar için kullandığımız vernik!”

“Zehirli bir madde mi?”

Evet anlamında başını salladın. “Baryum karbonat var içinde. Çok tehlikeli bir maddedir ve ben her zaman, ama her zaman, onu ortada bırakmamak için büyük dikkat gösteririm. Aman Tanrım! Hepsi benim hatam. Zavallı hayvancık, zavallı Gizmo.”

“Sevgilim, kendini suçlama lütfen,” diyerek seni kollarıma alıp başını öptüm. Saçların leş gibi sigara kokuyordu. “Sadece bir kazaydı. Aynı anda bir sürü şey yapmaya çalışıyorsun. Keşke evde kalıp hazır bütün malzemelerini ortalığa yaymışken kalıbını bitirseydin. Eminim Sarah anlayışla karşılardı, öyle değil mi?” Başını göğsüme yasarken, hıçkırıkların yavaş yavaş dinmeye başlamıştı. Üzerindeki ceketini çıkarıp çantayı masanın üzerine koydum. “Hadi gel, seni yukarı çıkarayım. Sabah senden önce kalkıp Gizmo’yla ilgilenirim.”

Yatak odasına çıktığımızda oldukça sessizdin. Dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkaman için seni yalnız bıraktım. Işığı söndürüp yatağa girdim. İşin bitince, yanıma gelip ilgiye muhtaç bir çocuk gibi bana sarıldın. Bana bu kadar ihtiyaç duymana bayılıyordum. Parmağımla daireler çizerek sırtını okşamaya, boynunu öpmeye başladım.

“Bu gece yapmasak olmaz mı?” dedin.

“Ama çok iyi gelecek. Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum.”

İtiraz etmeden altımda öylece uzanıyordun, ama seni öptüğümde karşılık vermedin. Ufacık da olsa bir tepki –herhangi bir tepki– vermen için sertçe içine girip çıkarken, her seferinde daha derine ittiriyordum. Daha derine... Daha derine! Ama sen gözlerini kapamış, çıtını bile çıkarmadan ölü gibi yatıyordun. Aldığım bütün zevkin içine etmiştin! Bu bencilliğin yüzünden canını daha çok acıtmak, seni bir hayvan gibi becermek istiyordum!

29

Ray, Kate'in elinde evirip çevirdiği karta bakıp, "O nedir?" diye sordu.

"Jenna Gray'in cüzdanından çıktı. Elime alınca kadının suratı bembeyaz kesildi. Küçük dilini yutacaktı neredeyse. Ben de ne olduğunu bulmaya çalışıyorum işte."

Kart, uçuk mavi renkte ve standart bir kartvizit ebadındaydı. Üzerinde, Bristol şehir merkezine ait iki satırlık bir adresten başka hiçbir yazı yoktu. Ray, kartviziti Kate'in elinden alıp parmaklarının ucunda şöyle bir yokladı.

"Dandik bir karta benziyor," dedi. "Üzerindeki logonun ne olduğuna dair bir fikrin var mı?" Kartın tepesinde, iç içe geçmiş iki sekiz rakamını andıran siyah bir figür vardı.

"Hiçbir fikrim yok. Tanıdık gelmedi."

"Adresi sistemlerimizden kontrol etmişsinizdir herhalde; bir şey çıktı mı?"

"Hayır. Adli bir sicil kaydı yok. Seçmen listesinden de bir şey çıkmadı."

"Acaba kendisine ait eskiden kalma bir kart olabilir mi?" dedi Ray logoya tekrar bakarak.

Kate başını iki yana salladı. "Kartı elime aldığımda verdiği tepkiye bakılırsa, pek zannetmiyorum. Onu görünce aklma bir şey gelmiş gibiydi: sanki bilmemi istemediği bir şey."

“Tamam, hadi öyleyse,” dedi Ray, duvardaki metal dolabın içinden araba anahtarlarını alarak. “Bunu çözmenin bir tek yolu var.”

“Nereye gidiyoruz?”

Ray cevap olarak elindeki mavi kartı gösterdi ve Kate ceketini kaptığı gibi peşine takıldı.

Grantham Caddesi 127 numarayı bulmak Ray’le Kate’in epey vaktini almıştı. Hiçbir cazibesi olmayan kırmızı tuğla bina, caddenin boyunca uzayıp giden aynı modeldeki ikiz evlerden biriydi. Kapı numarası tek sayı olan evlerle çift sayı olanların arasında anlamsız bir mesafe göze çarpıyordu. Kate’le Ray bir süre dışarıda oyalanıp etrafa göz gezdirdi. Evin ön bahçesi bakımsızdı. Pencere-leri ise tel örgülerle çevriliydi! Kedinin teki komşu bahçede üst üste duran iki minder- in üzerine kurulmuş, dikkatle onları izlemekteydi, sokak kapısına doğru ilerlediklerini görünce şöyle bir miyavladı. Ucuz PVC kapılara sahip komşu evlerin aksine, 127 numaranın oldukça sağlam görünen ağaç bir kapısı, kapının üzerinde de bir gözetleme deliği vardı. Kapıdan içeriye posta atmak için bir mektup gözü yoktu. Onun yerine, kapının yanındaki duvara monte edilmiş metal bir posta kutusu vardı ve kapağına iri bir asma kilit takılmıştı.

Ray zili çalınca, Kate polis kimliğini çıkarmak üzere elini cebine attı. Ama Ray hemen koluna dokunup ona engel oldu. “Şimdilik kimliğimizi belli etmeyelim; en azından burada kimin yaşadığını öğrenene kadar.”

İçerideki seramik zeminden ayak sesleri geliyordu. Ayak sesleri durunca, Ray kapının tam ortasındaki gözetleme deliğine baktı. Kriter neydi bilmiyorlardı, ama testten geçtikleri belliydi. Çünkü birkaç saniye sonra, kilidin içinde dönen anahtarın sesini duymuşlardı. Bunu ikinci bir kilit takip etti ve ardından kapı sadece on parmak genişliğinde açıldı – belli ki arkadan zincirliydi. Güvenlik önlemlerinin fazlalığını görünce, Ray yaşlı biriyle karşılaşmayı ummuştu ama kapı aralığından bakan kadın neredeyse onun yaşlarındaydı. Giydiği desenli, kruvaze elbisenin üzerine

lacivert bir hırka almış, boynuna ise pastel sarı bir fular bağlamıştı.

“Buyurun?”

“Ben bir arkadaşımı arıyorum da,” dedi Ray. “Adı Jenna Gray. Bu sokakta yaşıyordu, ama hangi ev olduğunu bir türlü hatırlamıyorum. Kendisini tanıyor musunuz acaba?”

“Korkarım ki hayır,” dedi kadın.

Ray, kadının omzunun üzerinden içeriye şöyle bir göz atınca, kadın kapıyı hafifçe iterek dosdoğru Ray’in gözlerinin içine baktı.

Kate, kadının ketum tavırlarını görmezden gelip, “Siz uzun zamandır mı burada yaşıyorsunuz?” diye sordu.

“Yeterince,” dedi kadın sertçe. “Şimdi eğer izin verirseniz...”

“Sizi rahatsız ettik, kusura bakmayın,” dedi Ray ve Kate’in koluna girerek, “Hadi gel tatlım, gidelim artık,” dedi. “Birkaç arkadaş arayıp sorayım, belki adresini biliyorlardır.” Cebinden telefonunu çıkarıp göz hizasına kaldırdı.

“Ama...” diye araya girdi Kate.

“Yine de çok teşekkürler,” dedi Ray ve Kate’in koluna bir dirsek attı.

“Tamam,” dedi Kate. Nihayet jetonu düşmüştü. “Evet, biz en iyisi arkadaşları arayalım. Vaktinizi aldık, çok teşekkürler.”

Kadın kapıyı sıkı sıkı kapattı. Ray, kilidin içinde peş peşe dönen anahtarların sesini duymuştu. Kate’le birlikte dışarı çıkıp evden yeterince uzaklaşana kadar kol kola yürümeye devam ederlerken, Ray bu yakınlıktan bir parça tedirgindi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Kate, arabaya bindiklerinde. “Jenna Gray’in eskiden yaşadığı bir yer falan olabilir mi burası sence? Yoksa kadının gizlemeye çalıştığı bir şeyler mi var?”

“Bir şeyler bildiği kesin,” dedi Ray. “Kadının kıyafetine dikkat ettin mi?”

Kate bir an düşündü. “Bir elbiseyle lacivert bir hırka vardı üzerinde.”

“Başka?”

Kate şaşkın şaşkın başını iki yana salladı.

Bunun üzerine Ray telefonun bir düğmesine bastı. Ekrana bir görüntü gelmişti ve Ray telefonu Kate'e uzattı.

"Kadının fotoğrafını mı çektin?"

Ray bilgiç bir edayla gülümsedi. Sonra parmaklarıyla ekrana dokunarak fotoğrafı büyüttü, kadının sarı fularını gösterdi. Fuların tam fiyongunun üzerinde, daire şeklinde küçük bir nesne vardı.

"Bu bir broş," dedi Ray ve fotoğrafı bir tık daha büyüttü. Asıl göstermek istediği şey şimdi tam karşısındaydı: iç içe geçmiş iki sekiz rakamı andıran siyah bir figür.

"Kartvizitin üstündeki sembol bu!" dedi Kate. "İyi iş çıkar-dın!"

"Jenna'nın bu evle bir bağlantısı olduğu kesin," dedi Ray. "Ama ne?"

30

Ailenle tanışmam için neden o kadar ısrar ettiğini hiç anlamadım. Annenden zaten nefret ediyordun. Ablan Eve ise, haptada bir telefonda görüştüğünüz halde, henüz bir kerecik olsun Bristol'a gelme zahmetine girişmemiştii. O halde seni her çağırduğında tıpış tıpış Bristol'a gitmen şart mıydı, Jennifer? Ama gidiyordun! Tıpkı uslu, küçük bir kız çocuğu gibi –bazen bir geceliğine, bazen birkaç günlüğüne– beni yalnız bırakıp ablanın büyüyen karnına iltifatlar yağdırmaya ve *muhtemelen* şu zengin kocasına kur yapmaya gidiyordun! Üstelik her seferinde benim de seninle gelmemi istiyordun ve ben her seferinde reddediyordum.

“Yakında seni uydurduğumu falan düşünecekler,” dedin bir gün. Şaka yaptığını göstermek için gülümsemiştin, ama sesindeki çaresizlik belli oluyordu. “Noel’de senin de yanımda olmanı istiyorum. Geçen sene sensiz hiç tadı yoktu.”

“O zaman burada benimle kal.” Yapacağın tercih gayet basit ti aslında. Ben sana yetmiyor muydum?

“Ama ben ailem de yanımda olsun istiyorum. Gece kalmak zorunda değiliz ki; sadece öğlen yemeği yiyip döneriz.”

“Bir içki bile içmeden mi? Aman ne harika bir Noel yemeği!”

“Sen içersin, arabayı da ben kullanırım. Lütfen, Ian, seninle biraz hava atmak istiyorum sadece.”

Artık resmen yalvarıyordun. Son zamanlarda makyajını sadeleştirmiş olsan da, o gün ruj sürmüştün ve sen bana yalvarırken, ben büzüştürüp durduğun kırmızı dudaklarını izliyordum.

“Pekâlâ,” dedim sonunda omuz silkerek. “Ama bir dahaki Noel’de ikimiz baş başa olacağız.”

“Teşekkür ederim!” diyerek kollarını boynuma dolarken havalara uçuyordun.

“Herhalde bu durumda hediye de almamız gerekecek. Para içinde yüzdüklerini düşünürsek, komik bir durum gerçekten!”

Ama sen kinayeli ses tonumu fark etmeyecek kadar mutluydun. “Merak etme, ben o işi hallettim bile,” dedin. “Eve, hoş kokulu losyonlara, kremlere falan bayılır. Jeff de bir şişe viskiye asla hayır demez. Gerçekten! Sorun yok. Onları seveceksin.”

İşte bundan şüpheliydim. “Leydi Eve” hakkında gereğinden fazlasını duymuş ve onun hakkında çoktan bir hükme varmıştım, ama onu gözünde neden bu kadar büyüttüğünü doğrusu merak ediyordum. Şahsen ben bir kardeşin yokluğunu asla bir eksiklik olarak görmezdim ve Eve’le bu kadar sık görüşmeni sinir bozucu buluyordum. Bazen sen onunla telefonda konuşurken mutfığa girerdim ve sen pat diye sustuğunda, benden bahsettiğini anlardım.

“Bugün neler yaptın?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Harika bir gün geçirdim. Sanatçılar lokalinde bir öğle yemeğine katıldım – aynı meslekten insanları bir araya getirip girişimciliği teşvik eden şu organizasyonlardan biri; ama yaratıcı sektörlerde çalışan insanlar için. Ne kadar kalabalık olduğumuzu görsen şaşardın. Evdeki küçücük çalışma odalarında kendi imkânlarıyla bir şeyler üretmeye çalışan bir sürü insan... ya da mutfak masalarında!” Bunu söyler söylemez özür diler gibi bana baktın.

Masadan hiç eksik olmayan boya lekeleri, çamur ve dört bir taraftaki eskiz kâğıtları sayesinde mutfakta yemek yiyemez olmuştuk. Malzemelerin her yerdeydi ve artık evde kendimi rahat hissettiğim tek bir köşe yoktu. Aslında evi ilk satın aldığımda, gözüme hiç de küçük görünmemişti ve Marie’yle birlikte yaşarken bile rahat rahat yetiyordu. Marie senden daha uysaldı. Taşkınlıkları yoktu. Birlikte yaşaması daha kolay bir insandı – tabii

söylediği yalanları saymazsak! Ama bununla da baş etmeyi öğrenmiştim ve bir daha gafil avlanmayacağımdan emindim.

Hâlâ car car konuşuyor, gittiğin şu öğle yemeğinden bahsediyordun. Bense dikkatimi toplayıp anlattıklarını takip etmeye çalışıyordum.

“Altı kişi paylaşacağımız için kirayı rahatlıkla karşılayabiliriz herhalde.”

“Ne kirası?”

“Ortaklaşa tutacağımız atölyenin kirası. Tek başıma cesaret edemezdim böyle bir şeye, ama birkaç kişiyle ortak bir atölye kiralamak için yeterince para geçiyor elime derslerden. Hem böylece doğru dürüst bir seramik fırınım olacak. Ve bu dağınıklık da gözünün önünden kalkmış olur.”

Derslerden o kadar para kazandığının farkında değildim! Üç kuruşa sattığın o saçma heykelciklerle uğraşmayasın diye seramik dersleri vermeni sana *ben* tavsiye etmiştim. Ve kazandığın parayı önce *bana* getirmeni beklerdim! Bir iş ortaklığına girmeden önce, evimin kredi borcuna katkıda bulunabilirdin. Ne de olsa bunca zamandır bedavadan yaşıyordun.

“Teoride kulağa çok güzel geliyor, ama ya ortaklarından biri ayrılmaya kalkırsa? Onun payına düşen kirayı kim üstlenecek?” Konuyu enine boyuna düşünmediğin belli oluyordu.

“Çalışacak bir yere ihtiyacım var, Ian. Ders vermek iyi hoş da, hayatımın sonuna kadar böyle devam edemem. Yaptığım heykeller yavaş yavaş satmaya başladı ve daha fazla üretip daha yüksek komisyon alabilirsem, düzgün bir iş kurabilirim gibi geliyor bana.”

“İyi de bunu başarabilen kaç tane heykeltıraş ya da sanatçı var ki?” dedim. “Yani gerçekçi olmalısın; cep harçlığını bile zor karşılayan basit bir hobi olmaktan öteye geçemeyebilir sonuçta.”

Gerçeği duymak hoşuna gitmemiştir.

“Ama bu işbirliğinin hepimize faydası olabilir. Örneğin, Avril’in mozaikleri benim çalışmalarımın üzerinde çok iyi dururdu, eminim. Grant’in yağlıboya tabloları ise muhteşem. Üniversiteden birkaç arkadaşım da belki bize katılır. Gerçi uzun zamandır haber almadım hiçbirinden.”

“Yine de biraz problemli görünüyor.”

“Olabilir. Biraz daha düşünmem gerek üzerinde.”

Ama görünüşe bakılırsa, kararını çoktan vermiştin. Ve ben, kapıldığın bu saçma sapan hayal yüzünden seni kaybedebilirdim. “Dinle bak, bir fikrim var,” dedim endişemi belli etmeden. “Ben bir süredir yeni bir eve geçmeyi düşünüyordum.”

“Öyle mi?” dedin şüpheli bir ses tonuyla.

Başımı salladım. “Bahçesi yeterince geniş bir yer bakarız ve ben de bahçeye senin için bir atölye kurarım.”

“Kendi atölyem mi olacak yani?”

“Hem de fırını olan dört dörtlük bir atölye! İstedığın gibi kirlenip dağıtılabileceğin, kendine ait bir yer.”

“Bunu benim için yapar mısın?” Şimdi yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

“Senin için her şeyi yaparım, Jennifer, bunu biliyorsun.”

Yalan söylemiyordum. Seni elimde tutmak için *her şeyi* yapardım.

Sen duştayken telefonun çalmıştı.

“Jenna’yla görüşebilir miyim? Ben Sarah.”

“Selam, Sarah,” dedim. “Ne yazık ki Jenna şu an evde değil; arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Geçen sefer aradığında mesajını iletmıştim. Sana geri dönmedi mi?”

Bir sessizlik oldu.

“Hayır.”

“Öyle mi? Neyse, aradığını kendisine söylerim.”

Sonra, sen aşağı inmeden güzelce çantanı karıştırdım. Göze çarpan sıra dışı bir şey yoktu. Makbuzların hepsi alışveriş yaptığını söylediğin yerlerdendi. Bunu görünce sinirim bir parça geçer gibi olmuştu. Sonra sıra her zamanki gibi para cüzdanına geldi. İçi boştu. Ama elime nedense bir şişkinlik geliyordu. Daha bir dikkatli bakınca, cüzdanın astarında ikinci bir bölme çarptı gözüme. İçine küçük bir para tomarı saklanmıştı. Parayı hemen alıp cebime attım. Eğer bu ev alışverişi için kenara ayırdığın bir harçlıksa, parayı görüp görmediğimi bana sorman gerekirdi. Ama

eğer sormazsan, gizli saklı işler çevirdiğini –paramı çaldığını– anlayacaktım.

Ve sen o parayı hiç ağzına almadın!

Beni terk ettiğinde, gittiğini fark etmemiştim bile. Eve gelmeni bekleyip sonunda yatmaya çıkmış ve dış fırçanın yerinde olmadığını ancak o zaman fark etmiştim. Hemen gidip bavulların yerinde olup olmadığına bakmıştım; küçük bir çanta dışında hepsi duruyordu. Herhalde kiminle kaçtıysan, ihtiyacın olan her şeyi sana almayı vaat etmişti. Yoksa sana ne istersen vereceğini falan mı söyledi? Peki ya sen? Sen karşılığında ne vaat ettin, Jennifer? İğreniyorum senden! Ama gitmene izin verdim. Hatta senden kurtulduğum için sevindim bile. Koşa koşa karakola gidip polisin *taciz* olarak nitelendireceği şikâyetlerde bulunmadığın müddetçe, kaçmana müsaade edecektim. Aslında istesem tabii ki peşinden gelirdim. Ama istemiyordum. Anlıyorsun, değil mi? Artık seni istemiyordum. Bugünkü gazetede gördüğüm şu küçük haber olmasa, umurumda bile olmazdın. Haberde adın geçmiyordu, ama sen olduğunu anlamayacağımı mı sandın?

Polis, hayatın hakkında, ilişkilerin hakkında bir sürü soru soruyor olmalıydı. Seni denediklerini, ağzından laf almaya çalıştıklarını tahmin edebiliyordum. Yakında zırl zırl ağlamaya başlayıp bülbül gibi öteceğini çok iyi biliyordum. Pes etmen uzun sürmezdi, çok geçmeden de polisler kapıma dayanıp kendilerini hiç ilgilendirmeyen konular hakkında sorular sormaya başlarlardı. Benim için “zorba, tacizci, karısını döven adam” diyeceklerdi. Oysa ben bunların hiçbirini değildim: Sana yaptığım her şeyi sen hak etmiştin.

Bil bakalım bugün nereye gittim. Hadi bir tahmin et. Bilemedin mi? Oxford’a ablanı ziyarete gittim. Yerini bilecek biri varsa, o da ablandır, diye düşündüm. Geçtiğimiz beş yıl içinde fazla bir değişiklik olmamıştı evde. Sokak kapısının her iki yanındaki göz alıcı defne ağaçları aynen duruyordu; hatta şu sinir bozucu kapı zili bile aynıydı.

Beni görürnce Eve'in yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu.

"İan," dedi keyifsiz bir ses tonuyla. "Bu ne sürpriz."

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedim. Neyse ki, ablan Eve, hakkımda ne düşündüğünü yüzüme vuracak cesarette biri değildi. Dolayısıyla, bu zayıflığından istifade edip, "Evi soğutma," diyerek pat diye içeri daldığımda, sevgili ablanın kenara çekilmekten başka çaresi yoktu. Siyah-beyaz karolarıyla dikkat çekken giriş holünden içeriye adım atıp kolumu çaktırmadan göğüslerine sürterek yanından geçmiş ve dosdoğru oturma odasının yolunu tutmuştum. Ablan ise bu evin patronunun hâlâ kendisi olduğunu ispatlama çabası içinde, telaşla peşimden koşturuyordu. Çok zavallıydı.

Eve'in sinir olacağını bile bile gidip Jeff'in koltuğuna yerleşmiştim. Eve ise tam karşıma oturmuştu. Orada ne işim olduğunu sormamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Jeff yok mu?" diye sorarken, Eve'in bakışlarında garip bir tedirginlik hissetmiştim. Ablanın benden korktuğunu fark etmek acayip tahrik ediciydi. Gerçi Leydi Eve'in yatakta nasıl olacağını ilk hayal edişim değildi bu. Acaba o da senin kadar ateşli miydi?

"Jeff çocukları şehir merkezine götürdü," dedi Eve.

Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp bir şey söylemem için bekledi, ama ben aramızdaki sessizliği bozmayınca daha fazla dayanamadı.

"Neden buradasın?"

"Sadece geçiyordum," diyerek geniş oturma odasına şöyle bir göz gezdirdim. Son gördüğümüzdeki gibi değildi hiçbir şey. Belli ki Eve odayı yeniden dekore etmişti; görsen hoşuna giderdi. Senin de hep mutfakta kullanmak istediğin şu açık pastel renkler hâkimdi. "Uzun zaman oldu, Eve."

Eve onaylar gibi hafifçe başını salladı ama yanıt vermedi.

"Jennifer'ı arıyorum," dedim.

"Nasıl yani? Yoksa sonunda seni terk mi etti?" Sözcükler ağzından daha önce hiç görmediğim bir şevkle dökülmüştü.

Bu kinayeyi duymazdan gelip, "Ayrıldık," dedim.

“Jenna iyi mi? Nerede yaşıyor?”

Seni merak edecek kadar da küstahtı. Hem de ettiği onca hakaretten sonra! İkiyüzlü sürtük!

“Ne yani? Koşa koşa sana gelmedi mi?” diye sordum.

“Hayır, nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Sahi mi?” dedim ilkin inanmayarak. “Ama siz ikiniz çok yakındınız. Mutlaka bir bilgin vardır.” Sinirden yine gözüm seğirmeye başlamıştı, buna engel olmak için elimle gözümü ovuşturdum.

“Biz beş yıldır görüşmüyoruz, lan,” dedi Eve ayağa kalkarak. “Artık gitsen iyi olur.”

“Onca yıldır ondan hiç haber almadığını mı söylüyorsun yani?” Bacaklarımı uzatıp rahatça arkama yaslandım. Ne zaman gideceğime ben karar verirdim.

“Aynen öyle,” dedi Eve. Konuşurken şömine rafına kaçamak bir bakış atmıştı. “Şimdi gitmeni rica edeceğim.”

Şömine ne kadar ruhsuzdu. İçindeki sahte közler ve temiz gaz ateşiyle oldukça sıradan görünüyordu. Şömine çerçevesinin üstündeki rafta ayaklı bir saat vardı. Saatin her iki yanına dik olarak konmuş birkaç kartpostal ile davetiye göze çarpıyordu.

Görmemi istemediği şeyin ne olduğunu hemen anlamıştım. Ah Jennifer ah, bu kadar bariz bir şeyi göndermeden önce iki kere düşünmeliydin. İşte tam oradaydı; yaldızlı davetiyelerin arasından nasıl da sırtıyordu: kayalıkların tepesinden çekilmiş bir sahil fotoğrafı. Kumsala ise bir yazı yazılmıştı: *Leydi Eve*.

Ayağa kalkıp Eve’in beni kapıya kadar geçirmesine müsaade ettim. Eğilip yanağını öperken kendini geri çektiğini hissediyor, bana yalan söylediğini bildiğimden, gırtlığına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum.

Eve kapıyı açınca, numaradan anahtarlarımı arıyormuş gibi yaptım. “Sehpaya bırakmış olmalıyım. Hemen dönerim.”

Onu holde bırakıp oturma odasına geri döndüm ve şömine rafının üstündeki kartpostalı alıp hemen arkasına baktım. Fakat kartın üzerinde bir adres yoktu. Sadece her zamanki çirkin el yazınla Eve için yazmış olduğun sevimli bir not vardı. Eskiden

bana da notlar yazardın; yastığımın altına ya da evrak çantama koyardın. Neden bıraktın? Boğazıma bir yumru oturmuştu sanki. Dikkatle fotoğrafa baktım. Neredeydin Jennifer? Hissettiğim öfke bir volkan gibi patlamak üzereydi. Elimdeki kartı aniden yırtmak gelmişti içimden. Kartpostalı büyük bir hiddetle yırtıp iki parçaya böldüm, sonra bir kez daha ve bir daha. Aniden kendimi daha iyi hissetmiştim. Yırtık kâğıt parçalarını ayaklı saatin arkasına gizlediğim sırada Eve içeri girdi.

“Buldum anahtarları,” diyerek cebimi sıvazladım.

Eve şöyle bir etrafa bakındı. Herhalde kaybolan bir şey var mı diye bakıyordu. Bak bakalım, dedim içimden. Bakalım bulabilecek misin?

“Seni yeniden görmek güzeldi, Eve. Oxford’a bir dahaki gelişimde uğrarım yine mutlaka,” diyerek tekrar sokak kapısına yöneldim.

Eve karşılık vermek için ağzını açtı ama tek kelime etmedi. O yüzden onun yerine konuşmak da yine bana düştü.

“Dört gözle bekleyeceğim!”

Akşam eve döner dönmez hemen bilgisayarın başına geçip internetten araştırmaya koyuldum. Sahili üç koldan kucaklayan o yüksek kayalıklarda ve o meşum bulutlarla kaplı gri gökyüzünde bariz bir İngiliz havası vardı. “İngiltere sahilleri” yazıp çıkan bütün görselleri tek tek taramaya başladım. Bıkıp usanmadan her sayfaya baktım, ama tek bulduğum, kumsalda oyun oynayan çocuk fotoğraflarıyla tatil rehberleri için çekilmiş manzara fotoğraflarıydı. Bu defa arama motoruna “İngiltere’deki kayalık sahiller” diye yazıp tekrar aramaya koyuldum. Hangi cehenneme gittiğini bulacağım, Jennifer. Nereye gitmiş olursan ol, seni bulacağım!

Ve sonra da peşine düşeceğim!

31

Bana doğru yürüyen Bethan'ın kafasında el örgüsü bir şapka vardı. Daha aramızda epey bir mesafe olduğu halde çoktan konuşmaya başlamıştı bile. Doğrusu zeki bir numaraydı: Ne dediğini duyamıyordum ama benimle konuşurken de arkamı dönüp gidemezdin. Olduğum yerde durup bana yetişmesini bekledim.

Beau'yla yürüyüşe çıkıp kayalıklardan ve deniz kenarından uzak durmaya çalışarak kırlarda epey bir dolaşmıştık. Deniz kenarına gitmeye korkar olmuştum; artık ama korktuğum deniz değil, kendi zihnimdi. Çoğu zaman delirecek gibi hissediyordum kendimi ve ne kadar yürürsem yürüyeyim, bu duygudan kaçamıyordum.

"Tepedekinin sen olduğunu tahmin etmiştim," dedi Bethan.

Bulunduğumuz noktadan karavan parkı güçlükle seçiliyordu. Gördüğü şey yamaçtaki küçük bir noktadan fazlası olamazdı. Bethan'ın yüzündeki gülümseme, sanki son görüşmemizden beri hiçbir şey değişmemiş gibi sıcak ve içtendi. Ama şartlı tahliye edildiğimi biliyor olmalıydı. Ne de olsa bütün köy biliyordu.

"Ben de yürüyüşe çıkmıştım," dedi Bethan. "Birlikte yürüyelim mi?"

"Ama sen hiç yürüyüşe çıkmazsın ki."

Bethan hafifçe gülümsedi. "Eh, seni ne kadar görmek istediğimi buradan anla işte!"

Birlikte yürümeye koyulurken, Beau biraz önümüzde tavşan avına çıkmıştı. Hava soğuk ama pırıl pırıldı, nefesimizin buharı

bizden önde gidiyordu. Vakit neredeyse öğlen olmuştu. Ama toprak hâlâ sabahki donun etkisiyle ktır ktırdı ve bahar henüz çok uzaktaydı. Bu arada, yeni hobim takvimde gün sayarak çetele tutmaktı. Teslim olacağım tarihin üzerinde kocaman bir çarpı işareti vardı ve sadece on günüm kalmıştı. Nezaretteyken elime verilen kitapçıktan mahkeme için bir süre beklemem gerekebileceğini biliyordum, ama Penfach'ta bir yaz daha göremeyeceğimden eminim. Kim bilir daha kaç yaz kaçıracaktım.

"Eminim duymuşsundur," dedim sessizliğe daha fazla dayanamayarak.

"Penfach'ta duymamak imkânsız," dedi Bethan. Nefes nefese olduğunu görünce hızımı biraz düşürdüm. "Tabii ben birinci ağızdan duymayı tercih ederim, ama benden özellikle uzak durmaya çalıştığın gibi bir hisse kapıldım."

İnkâr etmeye kalkışmadım.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu Bethan.

İçimden hayır demek gelse de, aslında konuşmak istiyordum. Derin bir nefes aldım.

"Ben küçük bir çocuğu öldürdüm. Adı Jacob'dı."

Bethan'dan sadece cılız bir ses yükseldi –belki bir iç çekiş ya da üzüntü nidası– ama hiçbir şey söylemedi. Kayalıklara doğru yaklaşıırken bir gözüm denizdeydi.

"Hava karanlıktı ve yağmur yağıyordu. Onu fark ettiğimde her şey için çok geçti."

Bethan derin derin iç çekerek, "Bu bir kaza," dedi.

Bu bir soru cümlesi değildi ve Bethan'ın vefalı dostluğu takdir edilecek türdendi.

"Evet," diyerek onayladım.

"Ama hepsi bu değil galiba?"

Penfach denilen dedikodu kazanı gerçekten müthişti!

"Hayır, hepsi bu değil."

Kayalıkların tepesine ulaşınca, sola dönüp koya doğru ilerlemeye koyulduk. Sözcükler ağızımdan güçlkle dökülüyordu:

"Ben durmadım. Arabayla uzaklaşıp annesiyle onu öylece yolda bıraktım." Bethan'ın yüzüne bakamıyordum. Bethan birkaç dakika öylece kalakalmış, sessizliğe gömülmüştü. Tekrar konuşduğunda ise hedefi on ikiden vurmuştu:

“Neden?”

İşte cevaplaması en zor soru da buydu; ve hiç değilse söylediğim şey doğrudu: “Çünkü korktum.”

Sonunda cesaretimi toplayıp Bethan’a kaçamak bir bakış attım, ama yüzündeki ifadeyi çözememiştim. Bethan durup denizi izlemeye koyulmuştu. Ben de gidip yanında durdum.

“Yaptığım şey için benden nefret ediyorsun, değil mi?”

Bethan hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Jenna, sen korkunç bir şey yapmışsın ve bundan sonraki hayatının her gününü zaten bunun bedelini ödeyerek geçireceksin. Bence bu yeterli bir ceza, sence de öyle değil mi?”

“Biliyor musun, bakkal bile bana mal satmıyor artık.” Mahvolan hayatımın yanında, alışverişte karşılaştığım sorunlar elbette devede kulak kalıyordu. Ama bana yaşattığı utanç hepsinden daha inciticiydi.

Bethan omuz silkti. “Buranın halkı bir gariptir. Yeni gelenlerden hoşlanmazlar ve ellerine bir mazeret geçince de, bilirsin işte...”

“Ne yapacağımı şaşırdım.”

“Sen kulak asma onlara. Alışverişini köy dışından yap ve başını da dik tut. Sonuçta olanlar artık mahkemeye senin aranda ve başka kimseyi de ilgilendirmez.”

Ona bakıp minnetle gülümsedim. Bethan’ın bu makul bakış açısı ne kadar da rahatlatıcıydı.

“Dün kedilerden birini veterinerine götürdüm,” dedi Bethan, konuyu değiştirmek ister gibi.

“Patrick’le konuştun mu?”

Bethan yürümeye ara verip bana döndü. “Sana ne diyeceğini bilemiyor.”

“Onu son gördüğümde gayet iyi biliyor gibiydi.” Patrick’in o buz gibi ses tonu, o duygusuz bakışları aklımdan çıkmıyordu.

“O bir erkek, Jenna. Erkekler basit yaratıklardır. Konuş onunla. Benimle nasıl konuştuyusan onunla da öyle konuş. Ona ne kadar korktuğunu anlat. Yaptığın şeyden ne kadar pişman olduğunı anlayacaktır mutlaka.”

Patrick'le Bethan çocukluktan beri arkadaşlardı ve birlikte büyümüşlerdi. Acaba Bethan haklı olabilir miydi: Patrick'le hâlâ bir şansım olabilir miydi? Ama Bethan, Patrick'in yüzündeki o son bakışı görmemişti.

"Hayır," dedim. "Her şey bitti."

Sonunda kayalıkların en uç noktasına varmıştık. Deniz kenarında köpeğini yürüyüşe çıkarmış olan bir çift dışında kimse yoktu aşağıda. Dalgalar kumsalı yalayarak her seferinde kıyıya biraz daha sokuluyordu. Sahilin tam ortasındaysa, martının teki bir yengeç kabuğunu gagalamakla meşguldü. Tam Bethan'a hoşça kal diyecekken, bir şey takılmıştı gözüme: Kumsalda, dalgaların sahile vurduğu yerin hemen dibinde bir yazı vardı! Gözlerimi kısıp tekrar baktım, ama tam o sırada dalganın teki sahile vurarak kumdaki yazıyı yarım yamalak bir siluete dönüştürdü. Sonra bir dalga daha geldi ve yazı tamamen silinip gitti. Yazıyı gördüğümünden emindim, adım gibi hem de. Aniden bir ürperti gelmişti üzerime ve sımsıkı ceketime sarındım. Arkamızdaki yoldan bir ses duyar gibi olunca hızla dönüp arkama baktım. Ama hiçbir şey yoktu orada. Gözlerimle bütün sahil yolunu baştan aşağı tarayıp kayalıkların tepelerine ve aşağıdaki kumsala bir daha baktım. Ian burada olabilir miydi? Yakında bir yerlerden beni izliyor olabilir miydi?

Bethan paniğe kapılarak bana baktı. "Ne var? Bir şey mi oldu?"

Bethan'a bakarken gözlerim onu görmüyordu bile. O an gözümün önündeki tek şey kumsaldaki o yazıydı. Onu gerçekten görmüş müydüm, yoksa aklım bana oyun mu oynuyordu? Beyaz bulutlar sanki başımın etrafında dönüyor, kulaklarıma kan hücum ediyordu. Artık dalgaların sesi bile boğuk bir uğultudan ibaretti.

"Jennifer," dedim usulca.

"Jennifer?" diye sordu Bethan. Bakışlarını deniz kenarına çevirip, "Jennifer kim?" diye sordu.

Yutkunmaya çalışsam da, dilim damağıma yapışmıştı. Niha-yet sözcükler ağızımdan dökülüverdi.

"Benim. Jennifer benim."

“Üzgünüm,” dedi Ray. Kate’in çalışma masasının ucuna ilişip elindeki evrağı uzattı. .

Kate evrağı alıp bakmadan masasının üzerine koydu. “Savcılıktan gelen tutuklama emri mi?”

Ray evet anlamında başını salladı. “Jenna’nın gizlediği bir şeyler olduğuna dair hiçbir kanıt yok elimizde ve artık prosedürü daha fazla erteleyemeyiz. Jenna’nın bu öğlen teslim olması ve bizim de onu tutuklamamız gerekiyor.” Ray, Kate’in yüzüne kaçamak bir bakış attı. “Sen elinden geleni yaptın. Görünenin ardına bakmaya çalıştın; tıpkı iyi bir dedektifin yapması gerektiği gibi. Ama iyi bir dedektif ne zaman durması gerektiğini de bilmeli.”

Ray ayağa kalkıp nazikçe omzunu sıkarak Kate’i tutuklama emriyle baş başa bıraktı. Her ne kadar sinir bozucu olsa da, içgüdülere kulak vermenin de bir riski vardı; sonuçta bazen insanı yanıltabiliyorlardı.

Öğlen ikide ön bürodan arayıp Jenna’nın geldiğini haber verdiler. Ray onu nezarethaneye alıp tutuklama belgesini hazırlarken, Jenna duvar kenarındaki metal bankta oturmuş onu bekliyordu. Bir atkuyruğuyla geride topladığı saçları, çıkık elmacık kemikleriyle pürüzsüz beyaz tenini daha da ortaya çıkarmıştı.

Ray yazıcıdan çıkan evrakları nezarethane yetkilisinden alıp bankın yanına yürüdü. “1988 tarihli Karayolları Trafik Yasası’nın 1. Maddesi uyarınca, 26 Kasım 2012 tarihinde tehlikeli şekilde

araç kullanarak Jacob Jordan'ın ölümüne sebebiyet vermekle suçlanıyorsunuz. Ayrıca, 1988 tarihli Karayolları Trafik Yasası'nın 170-2 sayılı kanunu uyarınca, kaza mahallini terk etmek ve suçu yetkili mercilere bildirmemekle suçlanıyorsunuz. Söylemek istediğiniz herhangi bir şey var mı?" Ray dikkatle Jenna'nın yüzüne baktı. Ama kadının yüzünde en ufak bir korku ya da şaşkınlık belirtisi yoktu. Sadece gözlerini kapayıp başını iki yana sallamakla yetindi.

"Hiçbir şey yok," dedi.

"O halde yarın sabah Bristol Sulh Ceza Mahkemesi'ne çıkarılmak üzere sizi gözaltına alıyorum."

Beklemekte olan gardiyan Jenna'yı götürmek üzere hamle yapınca Ray araya girdi.

"Ben götürürüm." Jenna'nın kolunu dirseğinin üstünden nazikçe tutup ona kadınlar koğuşuna kadar eşlik etti. Koridordan aşağı doğru yürürlerken, kauçuk ayakkabıların zeminde çıkarttığı sesler diğer mahkûmları tahrik etmiş, sağlı sollu bütün hücrelerden sesler yükselmeye başlamıştı.

"Bir sigara tütürmek için dışarı çıkabilir miyim?"

"Avukatım geldi mi?"

"Bana bir battaniye daha verin!"

Ray hepsini duymazdan geldi. Burnunu nezarethane yetkilisinin işine sokmaya hiç niyeti yoktu. Zaten çok geçmeden, sesler keyifsiz homurtulara dönüşerek son bulmuştu. Ray 7 numaralı hücrenin önünde durdu.

"Ayakkabılarınızı çıkarın lütfen."

Jenna hemen bağcıklarını çözüp ayaklarının ucundan destek alarak botlarını topuklarından sıyrıverdi. Botlarını kapının hemen dışına koyarken, parlak gri zemine bir parça deniz kumu dökülmüştü. Ray, boş hücreye girmesi için başıyla işaret edince, Jenna sessizce içeri girip mavi kauçuk somyanın üzerine oturdu.

Ray kapı çerçevesine yaslanmış onu izliyordu.

"Bize anlatmadığın ne var, Jenna?" diye sordu.

Jenna şaşırmıştı. Hızla başını çevirip ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

“Kazayı yaptıktan sonra neden kaçtın?”

Jenna yanıt vermedi. Yüzüne düşen saç perçemini geriye doğru atarken, Ray yine kadının avucundaki o berbat yara izini gördü. Yanığa benziyordu. Belki de bir tür kimyasal madde yanığıydı.

“Nasıl oldu?” diye sordu Ray yara izine işaret ederek.

Jenna hemen gözlerini kaçırıp konuyu değiştirdi. “Mahkemede yarın ne olacak?”

Ray iç geçirdi. Jenna Gray’in ağzından laf almak belli ki mümkün olmayacaktı. “Yarınki sadece ilk duruşma,” diye açıkladı. “Sanık olarak size isnat edilen suçlamalarla ilgili beyanınız alınacak ve dava Kraliyet Mahkemesi’ne gönderilecek.”

“Peki, sonra?”

“Davanız görülecek ve hüküm giyeceksiniz.”

“Hapse girecek miyim?” diye sordu Jenna bakışlarını yerden kaldırarak.

“Muhtemelen.”

“Ne kadar yatarım?”

“On dört yıla kadar yolu var.” Ray, Jenna’nın yüzünde niha yet bir korku belirtisi görür gibi olmuştu.

“On dört yıl!” diye tekrarladı Jenna güçlkle yutkunarak.

Ray nefesini tuttu. Duymak istediği açıklama galiba gelmek üzereydi. Sonunda kadın o gece neden durmayıp kaçtığını anlatacaktı galiba. Ama Jenna başını çevirip kauçuk mindere uzanarak gözlerini yumdu.

“Biraz dinlenip uyumaya çalışacağım izin verirsiniz.”

Ray bir an öylece kalakalıp Jenna’ya baktı. Kapıyı çekip dışarı çıktığında, demir kapının metalik sesi hâlâ koridorda yankılanıyordu.

“Tebrik ederim,” dedi Mags ve Ray kapıdan içeri girer girmez kocasının yanağına bir öpücük kondurdu. “Haberlerde izledim. O işin peşini bırakmamakta haklıymışsın.”

Ray bu övgünün pek üzerinde durmadı. Akli hâlâ Jenna’nın sergilediği garip tavırlardaydı.

“Emniyet müdürü sonuçtan memnun kalmıştır herhalde?”

Ray, Mags’in peşi sıra mutfağa girdi ve Mags ona hemen bir bira açıp bardağa koydu.

“Hem de fazlasıyla memnun kaldı. Sanki olayın yıldönümünde hatırlatma haberi yayınlamak *onun* fikriydi!” dedi Ray alaycı bir gülümsemeyle.

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Pek sayılmaz,” dedi Ray. Birasından bir yudum alıp bardağı masaya bırakarak keyifle iç geçirdi. “Alkışları kimin topladığının bir önemi yok; yeter ki düzgün bir soruşturma olsun ve adalet yerini bulsun. Hem ayrıca,” diye ekledi, “bu soruşturmada aslan payı Kate’e ait zaten.”

Ray’e mi öyle gelmişti, yoksa Mags, Kate’in adını duyunca bir parça gerilir gibi mi olmuştu? “Sence mahkeme kaç yıl verir?” diye sordu Mags.

“Altı-yedi yıl falan herhalde? Biraz da hâkime bağlı tabii. İbret olması için daha fazla da verebilir. Söz konusu bir çocuk olduğu zaman daha duygusal davranabiliyorlar.”

“Altı-yedi yıl hiçbir şey değil,” dedi Mags. Aynı şeyin kendi çocuklarının başına geldiğini düşünerek konuşuyordu elbette.

“Aslında çok uzun da olabilir,” diye mırıldandı Ray kendi kendine.

“Ne demek istiyorsun?”

“Kadının anlattığından daha fazlası var gibi geliyor bize. Ama artık dosya mahkemeye intikal etti, yani yapacak bir şey kalmadı. Kate’e elimden geldiğince zaman tanımaya çalıştım gerçi.”

Mags, Ray’e sert bir bakış attı. “Ben bu soruşturmayı senin yürüttüğünü sanıyordum. Daha fazlası olduğunu düşünen Kate miydi? O yüzden mi tahliye etmişsiniz Jenna Gray’i?”

Mags’in öfkeli ses tonu Ray’i şaşırtmıştı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Onu tahliye ettim, çünkü elimizdeki bilgileri gözden geçirmek ve zaman kazanıp doğru kişiyi suçladığımızdan emin olmak için geçerli bir nedenim vardı.”

“Açıklama için teşekkürler Komiser Stevens, ama işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyorum. Şu anda günlerimi çocukların peşinden koşturup yemek yapmakla geçiriyor olabilirim. Ama

bir zamanlar ben de polistim! O yüzden benimle aptalmışım gibi konuşma!”

“Lütfen ateş etme. Teslim oluyorum!” dedi Ray şakacıktan ellerini kaldırarak. Ama Mags gülmedi. Elindeki bezi sıcak suyun altında yıkayıp sert hareketlerle mutfak tezgâhını silmeye başlamıştı.

“Sadece şaşırdım, hepsi bu,” dedi Mags. “Sonuçta bu kadın kaza yerinden kaçtı, kullandığı arabadan kurtuldu ve sonra da ortadan kayboldu. Ve bir yıl sonra yakalanınca da her şeyi itiraf etti. Bana göre olay gün gibi ortada.”

Ray sıkıldığını belli etmemeye çalışıyordu. Uzun bir gün geçirmişti ve şu anda tek istediği oturup birasını içmek ve biraz rahatlamaktı. “Aslında bundan daha fazlası var ve ben Kate’e güveniyorum; sezgileri gerçekten güçlü.” Bunu söylerken bir an kızardığını hissetti. Acaba Kate’i savunma işini biraz fazla mı abartmıştı?

“Öyle mi?” dedi Mags sertçe. “O zaman aferin Kate’e!”

Ray sonunda daha fazla dayanamayıp ofladı. “Senin bir sorunun mu var? Kötü bir şey mi oldu?”

Mags temizliğe devam ediyordu.

“Yoksa Tom’la mı ilgili?”

Mags kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

“Ah, Tanrım! Mags, neden daha önce söylemedin? Ne oldu?”

Ray hemen ayağa kalkıp Mags’i kendine döndürerek temizlik bezini nazikçe elinden aldı.

“Galiba Tom hırsızlık yapıyor!” dedi Mags.

Ray öfkeden mosmor kesilmiş, bir an nutku tutulmuştu.

“Nereden kapıldın bu fikre?” diye sordu nihayet. Bu kesinlikle bardağı taşıran son damlaydı. Okulu ekmek, hormonal bir öfkeyle evin altını üstüne getirmek bir yere kadar tamamdı, ama hırsızlık?

“Tam olarak emin değilim,” dedi Mags. “Henüz ona hiçbir şey söylemedim...” Ray’le göz göze gelip uyarmak ister gibi elini havaya kaldırdı. “Ve yüzde yüz emin olana kadar söylemeye de niyetim yok.”

Ray derin bir nefes alıp, “Bana her şeyi anlat,” dedi.

“Sabah odasını topluyordum.” Mags hatırlamak bile canını yakıyormuş gibi bir an gözlerini yumdu. “...ve yatağının altında bir kutu buldum. İçinde bir iPod, birkaç DVD, bir sürü çikolata ve şekerleme ve bir de yepyeni bir spor ayakkabı vardı.”

Ray öfkeyle başını iki yana salladı ama sessiz kaldı.

“Parası olmadığını biliyorum,” dedi Mags, “çünkü şu kırık pencerenin parasını harçlığından kesmiştim. Bütün o şeyleri çalmadıysa, başka nasıl almış olabilir ki?”

“Aman ne güzel!” dedi Ray. “Bir tutuklanmadığı kalmıştı zaten! Ne kadar gurur verici, değil mi? Emniyet çalkalanır artık: Komiserin oğlu hırsızlıktan nezarette!”

Mags hayal kırıklığı içinde ona baktı. “Tek düşündüğün bu mu yani? Oğlun berbat bir on sekiz ay geçirdi. O mutlu, uyumlu, zeki çocuk artık doğru dürüst okula bile gitmiyor, hırsızlık yapıyor! Ve senin ilk düşündüğün şey bunun kariyerini nasıl etkileyeceği!” Mags aniden durup Ray’i görmeye bile tahammülü yokmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. “Yok, ben şu an bu konuyu seninle hiç konuşamayacağım!”

Mags arkasını döndüğü gibi hızla kapıya yöneldi ve sonra, son bir kez Ray’e döndü. “Sen bu meseleyi bana bırak. Çünkü burnunu sokarsan her şey daha da beter olacak. Hem zaten senin düşünmen gereken *daha önemli* meselelerin var!”

Hızla basamakları çıkan ayak sesleri oda kapısının küt diye çarpmasıyla son buldu. Ray, peşinden gitmenin bir faydası olmayacağını biliyordu; Mags şu an kesinlikle tartışma havasında değildi. İnsanın böyle bir durumda *ilk* düşündüğü şey tabii ki kariyeri olamazdı, ama sonuçta *bu da* düşünülmesi gereken bir şeydi. Eve ondan başka para getiren yoktu ki. Vaziyet böyleyken, Mags’in bunu pat diye gözden çıkarması doğrusu biraz lüks kaçırıyordu. Tom’a gelince, madem Mags öyle istiyordu, bu konuyla ilgilenmeyi ona bırakacaktı. Zaten dürüst olmak gerekirse, kendisi nereden başlaması gerektiğini bile bilmiyordu.

33

Beaufort'taki yeni ev eşkisinden çok daha büyüktü. Fiyatının tamamını karşılayan bir ev kredisi alamadığım için bir miktar tüketici kredisi çekmek zorunda kalmıştım. Gerçi ödemeler beni bir parça zorlayacaktı ama buna fazlasıyla değerci. Evin atölyen için çok uygun, upuzun bir bahçesi vardı. Ve yapacağımız yeri belirlediğimiz gün gözlerin ışıldıyordu, Jennifer.

"Burası mükemmel!" demiştin heyecanla. "İhtiyacım olan her şey elimin altında olacak!"

Bir süre işten izin alıp taşındığımız hafta atölyeyi yapmaya başlamıştım. Sen ise etrafımda dört dönüyordun. Sürekli çay servisi yapıp bahçenin öteki ucuna taşıyor, yemek saatinde seslenip leziz çorbalar ve ev yapımı ekmeklerle beni şımartıyordun. Bense bu ilgi hiç bitmesin istiyordum ve ister istemez işi ağırdan almaya başlamıştım. Sabah saat dokuzda işbaşı yapmak yerine artık onda başlıyordum çalışmaya. Öğle yemeklerinde daha uzun molalar veriyor, ikinci saatlerinde atölyedeki ahşap bankta öylece boş boş oturup sen beni çağırana kadar vaktin geçmesini bekliyordum.

"Bu karanlıkta çalışamazsın tatlım. Hem bak, ellerin üşümüş! Hadi içeri gir de seni ısıtayım," derdin bana. Sonra beni öper ve kendine ait bir atölyen olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırdın. Daha önce kimsenin seninle böyle ilgilenmediğini ve beni sevdiğini söylerdin.

Ofise geri dönüp çalışmaya başlayınca, atölyenin içini haftada sonu halletmek için söz vermiştim sana. Ama işten eve döndüğümde, sen çoktan içeriye eski bir masa atmıştın ve beni hiç beklemeden bütün vernik ve cilalarını üzerine yayıp ne kadar malzemen varsa hepini yerleştirmiştin! Atölyenin arka köşesinde yeni fırının duruyordu, tam ortasında ise bir çömlek tornası vardı. Sense küçük bir tabureye oturmuş, avuçlarının arasında dönüp duran çamura kaptırmıştın kendini. Yumuşak dokunuşlarla çömleğe şekil verirken, pencereden seni izledim. Varlığımı hissedersin sanmıştım, ama sen farkına bile varmadın. Bunun üzerine kapıyı açıp içeri girdim.

“Ne kadar müthiş, öyle değil mi?” diye sordun.

Hâlâ kafanı kaldırıp bana bakmamıştın.

“Burada çalışmaya bayılıyorum.” Sonunda ayağını pedaldan çektin ve torna yavaşlayarak durdu. “Ben gidip şu gömleğimi değiştireyim, sonra da akşam yemeğini hazırlarım,” dedin. Çamurlu ellerinle üzerimi kirletmemeye dikkat ederek yanağıma küçük bir öpücük kondurdun.

Sen dışarı çıkınca, bir süre atölyede kalıp raflarla süslemeyi düşündüğüm duvarlara, senin için özel bir masa koymayı planladığım köşeye baktım. Sonra bir adım ilerleyip ayağımı hafifçe tornanın pedalına değdirdim. Torna yavaşça harekete geçip tam bir tur döndü ve rehberlik eden ellerin olmadığı için boştaki çömlek pat diye yamulup devriliverdi.

Sonraki günler neredeyse seni görmeden geçmişti. Atölyede daha fazla vakit geçirebilmek için elektrikli bir ısıtıcı uydurmuş-tun ve hafta sonlarında bile çamurlu giysilerini üzerine geçirip daha sabahın köründe kendini atölyeye atıyordun. Duvar raflarını yapmıştım, ama senin için düşündüğüm o çalışma masasını hiçbir zaman yapmadım ve çift çarşısını andıran o masana her zaman sinir oldum.

İş için Paris’e gitmem gerektiğinde, eve taşınmamızın üzerinden herhalde bir yıl geçmişti. Doug yeni bir müşteri bağlamak üzereydi ve okkalı bir yazılım siparişi alabilmek için onları etkilememiz şarttı. Son günlerde işler azalmış, kâr payları küçül-

müştü. Dolayısıyla komisyonlar da vaat edilenden daha düşüktü. Seni yemeğe çıkarıp çiçekler alabilmek ve eski düzenimizi sürdürebilmek için bir kredi kartı çıkartmıştım ama taksitleri ödemek giderek zorlaşıyordu. Şu Parisli müşteri düze çıkmak için iyi bir fırsattı.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordun. İlk kez işime ilgi gösterdiğini görüyordum. “Paris’e bayılırım.”

Daha önce Marie’yi bir ofis partisine götürdüğümde, Doug’ın nasıl burun kıvrıldığı ve karşılığında Marie’nin nasıl tepki gösterdiği hâlâ aklımdaydı. Aynı hatayı tekrarlamaya hiç niyetim yoktu.

“Sürekli çalışıyor olacağım; gelsen de canın sıkılır. Yoğun olmadığım bir zamanda yine gideriz birlikte. Hem ayrıca, senin bitirmen gereken vazolar var.”

Elinde iş örnekleriyle haftalar boyunca şehirde ne kadar hediye dükkânı ve galeri varsa hepsini dolaşmış, sonunda ürettiklerini parça başına komisyonla satmayı kabul eden sadece iki dükkân bulabilmiştin. Ve alt tarafı, her biri için bir düzine vazo üretecektin. Ama piyangodan büyük ikramiyeyi kazansan herhalde ancak bu kadar mutlu olurdun. Yaptığın her vazoya deli gibi özeniyor, daha önce hiç yapmadığın kadar çok çaba sarf ediyordun.

“Bir işe ne kadar çok zaman harcarsan, vaktinin karşılığını o kadar az almış olursun,” diyerek uyarıyordum seni. Ama deneyimli bir işadamı olarak verdiğim tavsiyeler bir kulağından girip ötekinden çıkıyor, sen boya ve verniklerle saatlerini harcamaya devam ediyordun.

Uçak Paris’e inince seni aradığımda, sesini duyar duymaz nasıl da burnumda tüt müştün. Doug müşteriye akşam yemeğine çıkarmış, ben ise migren bahanesiyle otelde kalıp geceyi oda servisinin getirdiği bifteği didikleyerek ve seni getirmediğim için hayıflanarak geçirmiştim. Yatak, kılıç gibi örtüsüyle o kadar soğuk ve kocaman görünüyordu ki saat on bir gibi otelin barına indim. Bir viski söyleyip barda oturdum ve ilkini bitirmeden bir tane daha söyledim. Sonra telefondan sana mesaj attım, ama sen

cevap yazmadın: Muhtemelen yine atölyendeydin ve telefonun sesini duymuyordun.

Hemen karşıdaki masada bir kadın oturuyordu. Üzerindeki çizgili gri tayyöre ve yüksek topuklu siyah ayakkabılarına bakılırsa, bir iş kadını olmalıydı. Yanındaki sandalyede kapağı açık bir evrak çantası vardı ve kadın bazı evraklarla meşguldü. Sonra bir ara başını kaldırıp benimle göz göze geldi ve belli belirsiz gülümsedi. Gülümseyerek karşılık verdim.

“Siz İngiliz’siniz,” dedi kadın.

“Çok mu belli oluyor?”

Kadın güldü. “İnsan benim kadar çok seyahat edince, işaretleri okumayı öğreniyor,” dedi. Üzerinde çalıştığı dosya kâğıtlarını toplayıp çantanın içine atarak küt diye kapağını kapadı. “Bir gün için bu kadar çalışmak yeter.”

Fakat masadan kalkmak için bir hamle yapmamıştı.

“Size katılabilir miyim?” diye sordum.

“Memnuniyetle,” dedi.

Planlı bir şey değildi, ama tam ihtiyacım olan şeydi. Sabah olup da kadın havluyla banyodan çıkana kadar adını bile sormamıştım.

Sorunca, “Emma,” dedi. Ama o benimkini sormadı. Acaba bunu ne kadar sık yapıyordu – yabancı otel odalarında, yabancı şehirlerde.

O gidince seni aradım. Bana gününün nasıl geçtiğini, dükkân sahibinin vazoları ne kadar beğendiğini ve beni görmek için nasıl sabırsızlandığını anlatmanı dinledim. Beni çok özlediğini, bu ayrılığın sana ne kadar koyduğunu duymak bana iyi gelmiş, içimi ısıtan sıcaklığın güvenimi tazelemişti.

“Seni seviyorum,” dedim. Bunu duymaya ihtiyacın olduğunu biliyordum: Senin için yaptığım onca şeyi ve seninle nasıl ilgilendiğimi görmek sana yetmiyordu çünkü.

Şöyle bir iç geçirdin ve, “Ben de seni seviyorum,” dedin.

* * *

Anlaşılan o ki, Doug akşam yemeğinde müşterinin ağzından girip burnundan çıkmıştı ve sabah toplantısında yaptıkları şakalardan, soluğu bir striptiz kulübünde aldıkları açıkça belli oluyordu. Öğlene doğru anlaşma imzalanmış ve Doug tekrar düze çıktığımızı bildirmek için hemen bankayı aramıştı.

Ben de resepsiyonistten bir taksi çağırmasını istemiştim. "Şehrin en iyi mücevher mağazalarını nerede bulabilirim acaba?"

Resepsiyonist ukala ukala gülümseyerek sinirimi bozmuştu. "Yoksa hanımefendi için küçük bir sürpriz mi efendim?"

Onu duymazdan gelerek, "Mücevher mağazası?" diye tekrar ettim.

Adam yılışık gülümsemesini toparlayıp, "Faubourg Saint-Honoré, mösyö," dedi. Ben taksinin gelmesini beklerken etrafımda pervane oluyordu, ama artık iş işten geçmişti. Bu ukalalığı ona yüklü bir bahşişe mal olmuş, benim sinirim ise taksiden inene kadar geçmek bilmemişti.

Faubourg Saint-Honoré Caddesi'ni boydan boya yürüyüp sonunda küçük bir mücevher mağazasından içeri girdim. Mağazanın adı "Michel"di – ne kadar da yaratıcı! İçerideki siyah kadife tablalar ise ıslıl ıslıl parlayan pırlantalarla doluydu. Yapacağım seçimi aceleye getirmeden düşünerek karar vermek istiyordum. Ama takım elbiseli satış elemanları etrafımda dönüp duruyor, sürekli yardım önerip tavsiyelerde bulunarak dikkatimi dağıtıyorlardı. Sonunda tek çarem kalmıştı: en büyüğünü almak! Reddedemeyeceğin kadar güzel bir yüzüktü. Sade platin üzerine kare kesimli beyaz bir elmas. Kredi kartımı uzattım; çünkü sen buna değerdin.

Ertesi sabah eve uçarken, ceketimin cebindeki küçük kadife kutu cüzdanımda kocaman bir delik açmıştı. Aslında niyetim seni akşam yemeğine çıkarmaktı, ama sokak kapısını açar açmaz koşarak üzerime atlayıp bana öyle bir sarılışın vardı ki, daha fazla bekleyememişim.

"Evlen benimle."

Önce güldün, ama bakışlarından ciddi olduğumu anlamış olmalıydın. Duraksayıp şaşkınlıkla elini ağzına götürdün.

“Seni seviyorum,” dedim. “Hiç ayrılmayalım istiyorum.”

Sen cevap vermeyince bir an korkuya kapıldım. Çünkü hayalimde böyle canlandırmamıştım. Kollarını boynuma dolayıp beni öpersin, ya da ağlarsın, ama hepsinden öte “evet” dersin sanmıştım. Elimi cebime sokup yüzük kutusunu çıkararak sana uzattım. “Ben ciddiym, Jennifer. Sonsuza dek bana ait olmanı istiyorum. Lütfen kabul et, lütfen.”

Hafifçe başını iki yana salladın. Ama kutunun kapağını açınca ağzın açık kalmış, afallamıştın. “Ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedin.

“Evet de.”

Reddedeceğini zannedip o korkuyu içimde hissetmeme yetecek kadar uzun bir süre duraksadın. Ve sonra, “Evet!” dedin.

34

Kulaklarımda çınlayan metalik bir gümbürtüyle yerimden sıçradım. Dün gece Komiser Stevens gittikten sonra, tavandaki kalkık boya kabuğunu seyrederek hücremde uyuyakalmıştım. Üzerinde yattığım beton zeminin soğuğu ince somyanın altından içime işlemişti. Yerimden doğrulurken her yanımda ağrıyor, kafamın içi zonkluyordu.

Kapıda bir şakırtı vardı; anladığım kadarıyla o metalik ses kapının tam ortasından açılan sürgülü kapaktan gelmişti. İçeriye uzanan bir el, plastik bir tepsi tutuyordu.

“Hadi ama! Bütün gün seni bekleyemem.”

Hemen tepsiyi aldım. “Acaba biraz ağrı kesici var mı?”

Gardiyan kadın, açılan bölmenin yan tarafında durduğu için yüzü görünmüyordu. Görebildiğim tek şey siyah bir üniformayla sarı saçlardı.

“Doktor burada değil. Mahkemeye çıkana kadar beklemek zorundasın.” Ve daha sözünü bile bitirmeden, sürgülü kapak büyük bir gürültüyle dan diye kapanıverdi. Kadının ayak sesleri uzaklaşırken kapının gürültüsü hâlâ hücrede yankılanıyordu.

Yatağın üzerine oturup bir kısmı dökülmüş olan çaydan biraz içtim. Ilık ve şekerli olmasına rağmen iyi gelmişti. Ne de olsa dünkü öğle yemeğinden beri boğazımdan tek lokma geçmemişti. Kahvaltıda sosis ve fasulye vardı ve hepsi mikrodalgaya uygun bir kabın içindeydi. Kabın kenarındaki plastik erimişti; fasulye-

nin üzerindeyse ne olduğu belirsiz turuncu bir sos göze çarpıyordu. Yiyecekleri boş çay fincanıyla birlikte tepside bırakıp tuvaleti kullanmak üzere ayağa kalktım. Tuvalette klozet yerine, sadece metal alaşımdan alaturka bir gider vardı. Bir de zımparadan hallice bir tuvalet kâğıdı. Gardiyan geri gelmeden işimi bitirmem şarttı.

Tekrar ayak sesleri duyulduğunda, tepsideki yemek çoktan buz gibi olmuştu. Ayak sesleri hücremin önünde durdu ve bunu anahtarların şingirtisi takip etti. Sonra ağır demir kapı ardına kadar açıldı. Karşımda yirmili yaşlarının başında, asık suratlı gençcecik bir kadın vardı. Siyah üniformasını ve yağlı sarı saçlarını görünce, bunun az önceki kahvaltıyı getiren gardiyan olduğunu hemen anlamıştım. Kadına bakıp somyanın üzerindeki el değmemiş tepsiyi işaret ettim.

“Korkarım ki pek bir şey yiyemedim.”

“Doğrusu hiç şaşırmadım,” dedi gardiyan alaycı bir kahkahayla. “Yerinde olsam, açlıktan ölsem de ağzıma koymazdım kesinlikle.”

Ön büronun karşısındaki metal bankın üzerine oturup botlarımı giydim. Benimle birlikte üç kişi daha vardı: Hepsi erkekti ve hepsinin üzerinde birer eşofman altıyla kapüşonlu süveter vardı. Öylesine birörnek giyinmişlerdi ki, ilkin bunun bir tür üniforma olduğunu sanmıştım. Ben diken üstünde beklerken, onlar oturdukları yerde duvara yaslanıp rahatça kaykılmışlardı. Gören de evde keyif yapıyorlar sanırdı. Şöyle bir kafamı çevirip arkamızdaki duvarı kaplayan panolara baktım. Bir sürü duyuru ve uyarı yazısı vardı, ama ne dedikleri kesinlikle anlaşılmıyordu. Avukatlar, tercümanlar, “gözaltı gerektiren” suçlar hakkında anlayamadığım bir sürü bilgi! Acaba bunları bilmem gerekiyor muydu? İçimi yine bir korku kaplamıştı. Ama ne zaman bu duyuguya kapılsam, kendimi hemen azarlayıp yaptığım şeyi hatırlatıyor ve korkmaya hakkım olmadığını söylüyordum.

Yarım saat kadar bekledikten sonra bir zil sesi duyuldu ve nezarethane yetkilisi duvardaki ekrana baktı. Güvenlik kame-

rasından yansıyan görüntüde şimdi kamyonu andıran beyaz bir araç vardı.

“Limuzin geldi beyler,” dedi yetkili.

Yanımda oturan çocuk ağzını şapırdatıp tam olarak duyamadığım ve duymak da istemediğim bir küfür mırıldandı.

Bu arada nezarethane yetkilisi kapıyı açmış ve içeriye biri erkek biri kadın iki güvenlik görevlisi girmişti. “Bugün dört kişi var, Ash,” dedi erkek olanına. “Dün akşamki maçı izledin mi? Sizin takım resmen sahaya gömüldü.” Arkadaşına acır gibi yavaşça başını sallarken, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ash denilen adam gülererek diğerinin omzunu sıvazladı.

“Merak etme dostum, bizim de sıramız gelecek,” dedi. Sonra başını çevirip ilk kez bize baktı. “Bunların evrakları hazır mı?”

Adamlar futbol konuşmaya devam ederken, kadın güvenlik görevlisi benim yanıma geldi.

“İyi misin tatlım?” diye sordu. Üniformasıyla hiç uyuşmayan tombul kadının son derece anaç bir tavrı vardı. Öyle ki bir an içimden ona sarılıp hüngür hüngür ağlamak gelmişti. Kadın bana ayağa kalkmamı söyleyip elinin tersiyle kollarımı, sırtımı ve bacaklarımı yokladı. Sonra bir parmağını külot lastiğimden içeri sokup çepeçevre dolaştırdı ve ardından elini gömleğimin içine sokup sutyenimin altını kontrol etti. Bankta oturan delikanlılar bana bakıp birbirlerini dürtüklüyordu. Herhalde çıplak olsam ancak bu kadar olurdu. Sonra güvenlik görevlisi sağ bileğimi kendi sol bileğine kelepçeledi ve beni dışarı çıkardı.

Bizi mahkemeye götüren nakil aracının içi bölmeliydi. Eski-den annemin Eve’le ikimizi götürdüğü kasaba panayırlarındaki at kafeslerini hatırlatmıştı bana. Virajları alırken, daracık bankın üzerinden düşmemek için büyük çaba sarf etmek gerekiyordu ve bileklerimdeki kelepçeler neredeyse bölmenin eni uzunluğundaki bir zincire bağlıydı. İçerisi o kadar dardı ki, duvarlar sanki üzerime üzerime geliyordu. Buzlu camdan baktığımda ise sadece Bristol’daki binaların çeşitli renk ve şekillerdeki silüetleri görünüyordu. Viraj ve sapakları sayarak ne tarafa doğru gittiğimizi an-

lamaya çalışıyordum ama bir süre sonra başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı. Gözlerimi kapayıp alnımı soğuk cama dayadım.

Mahkemeye varınca, seyyar hücremin yerini mahkeme binasının derinliklerindeki sabit bir hücre aldı. Bana çay vermişlerdi, neyse ki bu kez sıcaktı; tost ise bir köseleden farksızdı. Saat onda avukatımın beni görmeye geleceğini söylemişlerdi. Saat hâlâ on olmamış mıydı? Oysa daha şimdiden ömrümden ömür gitmişti.

“Bayan Gray?”

Avukat genç ve mesafeli, çizgili takım elbisesi pahalı ve şık görünüyordu.

“Ben bir avukat istemedim.”

“Yasal olarak temsil edilmek sizin hakkınız, Bayan Gray, ama savunmanızı kendiniz de üstlenebilirsiniz tabii ki. Kendi kendinizi mi temsil etmek istiyorsunuz?” Adamın havaya kalkan kaşlarına bakılırsa, bu sadece aptalların tercih edeceği bir seçenektir.

Başımı iki yana salladım.

“Güzel. Şimdi, anladığım kadarıyla sorgunuz sırasında size isnat edilen tüm suçlamaları kabul etmişsiniz. Doğru mu?”

“Evet.”

Avukat yanında getirdiği dosyayı karıştırmaya başladı. Dosyanın kırmızı kurdelesini çözüp öylece masaya atmıştı. Henüz yüzüme bile bakmamıştı!

“Peki, duruşmadaki beyanınız nasıl olacak? Suçunuzu kabul edecek misiniz?”

“Evet, suçluyum.” Sözcük öylece havada asılı kalmıştı sanki. İlk kez yüksek sesle söylemiştim. Suçluydum.

Avukat önündeki kâğıda tek sözcükten çok daha uzun bir şeyler karalarken, omzunun üstünden bakıp yazdıklarını okumamak için kendimi zor tutuyordum. “Tutuksuz yargılanmanız için başvuruda bulunacağım ve şanssız oldukça yüksek sayılır. Daha önce bir sabıkanız yok ve şartlı tahliyenin sonunda vaktinde teslim olarak tahliye koşullarını da yerine getirmişsiniz... Fakat kazadan sonra kaçmış olmanız aleyhimize işleyecek tabii ki... Akıl sağlığınıza ilgili herhangi bir şikâyetiniz var mı?”

“Hayır.”

“Tüh! Neyse. Yine de elimden geleni yapacağım. Şimdi, sor-mak istediğiniz bir şey var mı?”

Düzinelerce vardı.

Ama, “Hayır,” dedim.

“Herkes ayağa kalsın!”

Daha kalabalık olur sanmıştım, ama arka tarafta elinde bir not defteriyle sıkıntıdan patlayacakmış gibi duran bir adam dışında çok az kimse vardı duruşma salonunda. Mübaşirin dediğine göre, orası basma ayrılan bölümdü. Avukatım salonun tam ortasında oturuyordu ve sırtı bana dönüktü. Yanında oturan lacivert etekli genç bir kadın ise fosforlu bir kalemle elindeki resmi evrağın satırlarını çizmekle meşguldü. Aynı uzun masanın öteki ucunda diğerinin tıpatıp aynısı gibi görünen bir ikili daha vardı: iddia makamı.

Mübaşir kolumdan tutup çekiştirene kadar farkına varmamıştım: Hâlâ ayakta duran bir tek ben vardım. Hâkim, incecik tüy gibi saçları ve kaşık kadar suratıyla çoktan içeri girmiş ve duruşma başlamıştı. Kalbim küt küt çarpıyordu ve yüzüm utancım-dan kıpkırmızı kesilmişti. Duruşmayı izlemeye gelen birkaç kişi, müzede sergilenen bir antikaymışım gibi meraklı gözlerle bana bakıyordu. Aklıma Fransa’daki halka açık idam cezaları hakkında okuduğum şeyler gelmişti: Herkesin rahatça izleyebilmesi için şehir meydanına yerleştirilen giyotin ve gösteriyi beklerken örgü şişlerini birbirine vurarak tempo tutan örgücü kadınlar geliyordu gözümün önüne. Bugünkü eğlencelerinin ben olduğumu düşününce, her yanımda ürpermışti.

“Sanık ayağa kalsın lütfen.”

Ayağa kalktım ve adımı soran zabıt kâtibine yanıt verdim.

“Size isnat edilen suçlamalar için ne diyorsunuz?”

“Suçluyum.” Sesim çatallı çıkınca, öksürüp boğazımı temizledim. Ama beyanımı tekrar etmemi isteyen olmadı.

Avukat ve savcı tutuksuz yargılama konusunda baş döndürücü bir kavgaya tutuşmuştu.

Çok şeyi riske atmaktır bu; sanık kaçacaktır.

Sanık şartlı tahliye koşullarını daha önce harfiyen yerine getirmiş-tir ve yine vaktinde teslim olacaktır.

Burada söz konusu ömür boyu hapidir.

Burada söz konusu bir insan ömrüdür.

Güya hâkimle konuşuyor, ama birbirlerine laf yetiştiriyorlar-
dı ve babalarının yanında kavga eden çocuklardan hiçbir farkla-
rı yoktu. Seçtikleri sözcükler son derece iddialıydı. Bu hararet-
li sözcük israfına, seyircisiz salonda boşa giden gösterişli el kol
hareketleri eşlik ediyordu. Tartışmanın konusu şartlı tahliyeydi:
Kraliyet Mahkemesi'ndeki duruşmaya kadar hapiste mi kalacak-
tım, yoksa duruşma gününü evimde beklemek üzere serbest mi
bırakılacaktım? Avukatım serbest bırakılmam için bastırırken,
adaman koluna yapışıp tahliye falan umurumda değil diye hay-
kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Beau'dan başka ne bek-
leyenim vardı ne de özleyenim! Üstelik hapiste çok daha güvende
olacaktım. Ama ellerim öylece kucağımda, sessiz sedasız oturma-
ya devam ettim. Kim bilir dışarıdan nasıl görünüyordum? Gerçi
o anda kimsenin bana baktığı yoktu. Görünmez olsam, herhalde
ancak bu kadar olurdu. Avukatla savcı arasındaki bu söz düello-
sunu kimin kazanacağını anlamak için dikkatimi vermeye çalış-
sam da, bu abartılı gösterinin içinde kaybolmamak elde değildi.

Sonra salona bir sessizlik çöktü ve hâkim soğuk bakışlarını
üzerime dikti. Saçma ama bir an içimden hâkimle konuşmak ve
ona, "Ben bu mahkemede görmeye alışkın olduğunuz diğer suç-
lular gibi değilim," demek gelmişti. Onunki gibi bir evde büyü-
düğümü, üniversiteye gittiğimi, yemek davetleri verdiğimi, eski-
den beni seven arkadaşlarım olduğunu... Bir zamanlar kendinden
emin, girişken biri olduğumu... Hayatımda bir kez olsun kanun
dışı bir iş yapmadığımı ve geçen sene yaşanan şeyin korkunç bir
kaza olduğunu söylemek gelmişti içimden. Ama hâkimin bakış-
ları buz gibiydi ve benim kim olduğum ya da kaç yemek daveti
verdiğim onun umurunda bile değildi! Onun gözünde ben sade-
ce kapısından içeriye giren başka bir suçluydum ve diğerlerinden
hiçbir farkım yoktu. O donuk bakışların altında kimliğim bir kez
daha elimden alınıyor, benliğim siliniyordu.

"Dava vekili tutuksuz yargılanma hakkınızı canla başla savundu, Bayan Gray," dedi hâkim. "Ve aya ışınlanmak ne kadar imkânsızsa, bir daha kaçmanızın da o kadar imkânsız olduğu konusunda beni ikna etmeyi başardı." Tam o sırada, seyircilere ayrılan bölümden bir kıkırdama yükseldi. İkinci sırada iki yaşlı kadın oturmaktaydı ve yanlarına da bir çay termosu almışlardı. Zamane örgücü kadınları! Hâkimin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Bu menfur olayın hemen ardından kaza yerini terk etmenizin bir anlık panik sonucunda gerçekleştiğini, karakterinizle hiç örtüşmediğini ve bir daha asla tekrarlanmayacağını söylüyor avukatınız. Hepimizin iyiliği için kendisinin yanılmadığını umuyorum, Bayan Gray." Hâkim bir an duraksayınca, nefesimi tuttum.

"Sanığın şartlı olarak tahliyesine karar verildi."

Nefesimi verdiğimde, duyan da rahatladığımı zannederdi.

Tam o sırada basın mensuplarına ait bölmeden bir patırtı duyuldu. Elinde not defteriyle oturan genç adam ayağa kalktığı gibi defterini ceketinin cebine tıktırarak sıraların arasından kapıya doğru ilerlemiş ve kürsüye doğru başıyla bir selam verip ok hızıyla dışarı fırlamıştı. Hızla savrulan kapı arkasından hâlâ ileri geri sallanmaya devam ediyordu.

"Herkes ayağa kalsın."

Hâkim salonu terk edince, etraftaki mırıltılar çoğalarak uğultuya dönüştü. Avukatım savcıya doğru eğilmişti ve kendi aralarında gülererek bir şeyler konuşuyorlardı. Sonra avukat benim yanına geldi.

"İyi bir sonuç aldık," dedi yüzünde güller açarak. "Dava Kraliyet Mahkemesi'nde görülmek üzere 17 Mart'a ertelendi. Hukuki destek ve temsil seçenekleriniz hakkında size bilgi verilecek. Artık evinize gidebilirsiniz. İyi yolculuklar, Bayan Gray."

Yirmi dört saat bir hücrede kaldıktan sonra, mahkeme salonundan elini kolunu sallayarak çıkmak garip bir duyguydu. Kafeteryaya gidip karton bardakla bir kahve almış ve karakoldaki çaydan daha sert bir şeyler içme hevesiyle aceleden ağzımı yakmıştım.

Bristol Sulh Ceza Mahkemesi'nin girişi cam bir çatıyla kaplıydı ve yağmurdan korunmak isteyen insanlar küçük gruplar halinde toplanmış, sigara içip sohbet etmekle meşguldü. Basamaklardan aşağı inerken aniden önüme bir kadın çıktı ve çarpışmanın etkisiyle kahve plastik kapaktan taşıp elime döküldü.

"Pardon," dedim hiç düşünmeden. Ama durup başımı kaldırdığımda kadın da durmuştu ve elinde bir mikrofon tutuyordu. Aniden flaşlar patlamaya başladı, birkaç adım ötemde bir fotoğrafçı vardı.

"Hapis yatacak olman konusunda ne düşünüyorsun, Jenna?"

"Ne? Ben..."

Mikrofon burnumun dibindeydi ve neredeyse ağzımın içine girecekti.

"Bugünkü suçluyum beyanına sadık kalacak mısın, Jenna? Sence Jacob'ın ailesi ne hissediyordur şu anda?"

"Ben, evet, ben..."

Bir anda etrafımı insanlar sarmıştı. Koro halinde ne olduğunu anlayamadığım bir slogan atılıyordu sanki. Burnumun dibindeki gazeteci ise onların sesini bastırmaya çalışarak taramalı tüfek hızıyla soru üstüne soru soruyordu. Etraftaki gürültü, bir futbol stadını ya da konser salonunu aratmayacak türdendi. Herkes bir tarafımdan çekştiriyor, o itiş kakış içinde nefes bile alamıyordum. Adamın teki aniden ceketimden çekştirince dengeyi kaybedip küt diye birine toslamıştım. O biri de beni tutup top gibi bir başkasının üzerine fırlatmıştı. Protestocuların elinde amatörce hazırlanmış bir pankart çarptı aniden gözüme. Her kim yazdıysa kocaman harflerle başlamış, ama son birkaç harfi sığdırmak için küçük tutmuştu: *Jacob İçin Adalet!*

İşte buydu! Az önce kulağıma gelen slogan buydu.

"Jacob için adalet! Jacob için adalet!" diye tekrar tekrar bağıırıyordu insanlar. Sesler sanki dört bir yanıma sarmıştı. Aralarından sıyrılıp kaçacak bir yer bulmak için etrafa bakındım, ama her yer insanlarla doluydu. Tam o sırada kahvem elimden düştü ve bardağın yere çarpmasıyla ayakkabılarım kahve içinde kaldı. Basamaklardan aşağı kahve süzülüyordu. Aniden ayağım tökez-

ledi. Yere kapaklanıp bu linç çetesinin ayakları altında ezilmeme ramak kalmıştı.

“Seni pislik!” dedi içlerinden biri.

Gözümün önünde sıkır sıkır sallanan kocaman bir çift halka küpe ve öfkeyle büzüşmüş bir çift dudak belirdi aniden. Kadının teki genzinin gerisinden hööörk diye bir ses çıkardı ve ağzında toplanan tükürüğü suratıma fırlattı. Yüzümü tam vaktinde çevirmiştim. Boynuma isabet eden tükürüğün ılık ılık ceketimin yakasından içeri süzüldüğünü hissediyordum. Suratıma bir yumruk yemiş olsam, herhalde ancak bu kadar şok olabilirdim. Bir sonraki saldırının beklentisiyle yüzümü kollarımın arkasına gizleyip bir çılgık patlattım.

“Jacob için adalet! Jacob için adalet!”

Tam o sırada bir el kolumu kerpeten gibi kavradı. Can havliyle kurtulmak için hızla arkamı döndüm.

“Manzaralı yoldan gidelim, olur mu?”

Komiser Stevens’tı bu! Beni kolumdan tuttuğu gibi basamaklardan yukarı çıkarıp gerisingeri mahkeme binasından içeri sokarken yüzü son derece ciddi ve kararlı görünüyordu. Güvenliği geçince kolumu bırakmış ama hiçbir şey söylememişti. Adamın peşi sıra sessiz sedasız yürüyordum. Arka arkaya birkaç kapıdan geçip duruşma salonlarının arka tarafındaki sessiz bir avluya çıkınca, Komiser Stevens durup az ilerideki çıkış kapısını işaret etti.

“Bu yol sizi dosdoğru otobüs terminaline götürür. İyi misiniz? Aramamı istediğiniz herhangi biri var mı?”

“İyiyim. Çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.” Bir an duraksayıp gözlerimi kapağım.

“Lanet akbabalar!” dedi Komiser Stevens. “Basına sorsan, işimizi yapıyoruz derler, ama bir hikâye yakalayana dek dur durak tanımazlar. Protestoculara gelince... Onlar da pankartlarıyla her an her şeyi protesto etmeye hazır gedikli muhalifler işte; konunun ne olduğunun hiçbir önemi yoktur onlar için. Mesele ne olursa olsun, mahkemenin ön basamaklarında sürekli bir şeyleri protesto ederler. O yüzden, kişisel almayın sakın.”

“Almamaya çalışacağım,” dedim gülümsemeye çalışarak. Tam gitmek üzere arkamı dönüyordum ki, Komiser beni durdurdu.

“Bayan Gray?”

“Evet?”

“Siz hiç Grantham Caddesi 127 numarada oturdunuz mu daha önce?”

Bir anda rengim uçmuş, yüzüm bembeyaz kesilmişti. Gülümsemek için kendimi zorladım.

“Hayır, komiser,” dedim yavaşça. “Hayır, orada hiç oturdum.”

Komiser düşünceli bir edayla başını sallayıp vedalaşmak için tek elini havaya kaldırdı. Kapıdan çıkarken omzumun üstünden geriye baktığımda, orada öylece durmuş, hâlâ beni izliyordu.

Neyse ki Swansea treni neredeyse boş sayılırdı. Koltuğuma gömülüp gözlerimi kapadım. Protestocularla olan karşılaşmamın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım ve tir tir titriyordum. Pencereden dışarı bakıp Galler’e dönüyor olmanın getirdiği rahatlamayla derin bir nefes aldım.

Dört hafta! Hapse girmeden önce tam dört haftam vardı. Rüyamda görsem inanmayacağım bir şeydi bu ve bal gibi de gerçekti. İstasyondan Bethan’ı arayıp akşama evde olacağımı söyledim.

“Tahliye mi edildin?”

“17 Mart’a kadar.”

“Bu iyi bir şey. Öyle değil mi?” Heyecansız ses tonum belli ki kafasını karıştırmıştı.

“Bugün hiç sahile indin mi?” diye sordum Bethan’a.

“Öğle vakti köpekleri de alıp kayalıkların tepesine kadar yürüdüm,” dedi Bethan. “Neden sordun?”

“Kumsalda bir şey gördün mü?”

“Her zamankinden farklı bir şey görmedim,” dedi Bethan gülerek. “Sen ne görmemi bekliyordun?”

Cevabı duyunca rahat bir nefes aldım. Belki de kumsalda gördüğüm o harfleri sadece hayal etmiştim. “Hiçbir şey,” dedim cevaben. “Neyse, az sonra görüşeceğiz zaten.”

Karavan parkına varınca, Bethan kalıp bir şeyler yemem için içeri davet etti. Ama benim ne ona eşlik etmeye ne de sohbet et-

meye mecalim vardı. Gitmek için izin isteyince, Bethan bu kez eve yiyecek bir şeyler götürmem için ısrar etti ve naylon bir kaba bir tas kadar çorba koydu. Bethan'la öpüşüp vedalaştıktan sonra Beau'yu da yanıma alıp kır evine doğru yola koyulduğumda, aradan neredeyse bir saat geçmişti.

Evin kapısı kötü havanın da etkisiyle hepten şişip yamulmuş bir haldeydi. Öyle ki, artık anahtar bile kilide güçlükle giriyordu. Omzumla ahşap kapıya şöyle bir yüklenince, kilidin dili hafiften boşa çıkmış ve anahtar nihayet serbest kalmıştı. Kapı açılmıştı açılmasına ama şimdi de anahtar mekanizma içinde boşa dönüyordu. Bu arada Beau var gücüyle havlamaya başlamıştı, sessiz olmasını söyledim. Galiba en sonunda kapının kilidini kırmayı başarmıştım. Aman bir de bunu mu düşünecektim! Iestyn'e ilk söylediğimde tamir etmiş olsaydı, basitçe halledebilirdi oysa. Ama şimdi kırılan kilitle iki kat uğraşacaktı.

Bethan'ın verdiği çorbayı bir tencereye boşaltıp ısıtmak için kuzinenin üzerine koydum, yanına da ekmeği bıraktım. Evin içi buz gibiydi. Üzerime giymek için bir hırka bakındım, ama alt kat- ta yiyecek hiçbir şey yoktu. Beau nedense huzursuzdu. Oturma odasında bir oraya bir buraya koşturup duruyordu. Gören de haftalardır evden uzak sanırdı, oysa sadece yirmi dört saat olmuştu.

Merdivende de ne olduğunu anlayamadığım bir gariplik vardı bugün. İçeri girdiğimde hava henüz kararmamıştı; yine de merdiven başındaki pencereden hiç ışık süzülüyordu nedense. Sanki ışığı engelleyen bir şey vardı.

Merdivenden yukarı tırmanıp ne olduğunu anladığımda artık çok geçti.

"Sözünü tutmadın, Jennifer."

Ian dizini kırıp ayağını havaya kaldırdığı gibi tekmeyi göğsüme koydu. Ahşap tirabzan bir anda elimden kurtulmuş, merdivenden aşağı yuvarlanan bedenim boş bir patates çuvalı gibi taş zemine yığılıvermişti.

35

Üç gün sonra yüzüğü parmağından çıkarmıştın, Jennifer! Bunu gördüğümde, böğrüme sert bir yumruk yemiştin sanki. Zarar görecektir diye endişelendiğini ve çalışırken sık sık çıkarmak zorunda kaldığın için kaybetmekten korktuğunu söylemiştin. Yüzüğü incecik bir altın zincire geçirip boynunda taşımaya başladın. Bunun üzerine ben de seni yeni bir yüzük almak için alışverişe götürdüm: her zaman takabileceğin daha düz ve sade bir yüzük.

Mücevher dükkânından çıkınca, "Artık takabilirsin," dedim sana.

"Ama düğüne daha altı ay var."

Elimi tutuyordun. Karşıdan karşıya geçerken sertçe elini sıktım. "Nişan yüzüğünün yerine demek istedim. Parmağında bir şey olması için."

Ama sen beni yanlış anladın.

"Benim için fark etmez, Ian, gerçekten. Evlenene kadar bekleyebilirim."

"Ama o zaman nişanlı olduğunı nereden anlayacak insanlar?" Bu meseleyi oluruna bırakmaya hiç niyetim yoktu. Seni durdurup omuzlarından tuttum. Yanımızdan gelip geçen insanlara bakıp elimden kurtulmaya çalıştın, ama seni sımsıkı yakalamıştım. "Yüzüğümü takmazsan, insanlar benimle olduğunı nereden bilecek ki?"

Gözlerindeki bakışı tanıyordum. Marie'nin gözlerinde de görürdüm bu tedirginlik dolu, meydan okuyan bakışları – ve ona ne kadar kızsam, sana da o kadar kıziyordum. Benden nasıl korkabilirdin? Yine sinirimi bozmuştun ve sen yüzünü bir an acıyla buruşturunca, parmaklarımın etine gömüldüğünü fark edip hemen ellerimi aşağı indirdim.

“Beni seviyor musun?” diye sordum.

“Sevdiğimi biliyorsun.”

“O zaman neden insanların evleneceğimizi bilmesini istemiyorsun?”

Naylon poşetin içindeki küçük kutuyu çıkarıp kapağını açtım. Gözlerindeki o bakışı bir an önce silmek istiyordum ve hiç düşünmeden tek dizimin üzerine çöküp yüzük kutusunu sana doğru uzattım. Yoldan gelip geçen insanların şaşkınlık nidaları duyuluyordu ve yüzün bir anda kıpkırmızı kesilmişti. Etrafımızdaki hareketlilik yavaşlamış, insanlar durup bizi izlemeye başlamıştı. O an benimle birlikte olduğun için göğsüm nasıl da gururla kabarmıştı. Benim güzel Jennifer'ım.

“Benimle evlenir misin?”

Şaşırmış görünüyordun. “Evet.”

Bu kez ilkinden çok daha hızlı yanıt vermiştin. Göğsümü sıkıştıran öfke anında buharlaşıvermişti. Yüzüğü dördüncü parmağına geçirip ayağa kalkarak seni öptüm. Etraftan alkışlar yükseliyordu; adamın teki gelip sırtımı sıvazlamıştı. Ağzım kulaklarımaya varıyordu. Aslında bunu ilk seferinde yapmalıydım belki de: Daha romantik, daha gösterişli şeyler hazırlamalıydım. Sen daha fazlasını hak ediyordun.

Bristol sokaklarında el ele yürürken, sağ başparmağımla elindeki yüzüğün metalini okşuyordum.

“Hadi gidip hemen evlenelim,” dedim. “Bir evlendirme daireesine gidelim, sokaktan iki şahit kapalım ve evlenelim.”

“Ama her şey eylül ayına göre ayarlandı! Bütün ailem orada olacak. Yani şimdi öylece gidip pat diye evlenemeyiz ki!”

Büyük bir kilise düğününün hata olacağına ikna olman biraz zaman almıştı: Kilise koridorunda koluna girip seninle yü-

rüyecek bir baban yoktu. Ayrıca görüşmediğin arkadaşlar için parti verip o kadar para harcamaya ne gerek vardı? Courtyard Oteli'nde resmi bir tören ve sonrasında yirmi kişilik bir yemek daveti ayarlamıştık. Doug sağdımcı olacaktı, ama geriye kalanların hepsi senin konuklarındı. Çünkü annemle babamın bizimle olduğunu hayal etmeye çalıştığımda, gözümün önüne gelen tek şey, son görüşmemizde babamın yüzünde gördüğüm o bakıştı. Hayal kırıklığı ve tiksinti dolu o bakış. O görüntüyü zihnimden atmak için silkindim.

Bu arada sen hâlâ aynı yerdeydin. "Planlarımızı şimdi değiştiremeyiz, Ian. Hem önümüzde sadece altı ay var; beklemek için çok da uzun bir süre değil."

Değildi, ama yine de Bayan Peterson olacağın ana dek gün sayacaktım. Çünkü ancak o zaman kendimi daha rahat hissedecektim: daha güvende! Beni sevdiğinden ve beni terk etmeyeceğinden ancak o zaman emin olacaktım.

Düğünümüzden bir gece önce sen Eve'le otelde kalmak için ısrar edince, ben de ablanın kocası Jeff ve Doug'la birlikte bara gitmiş ve saçma sapan bir geceye maruz kalmıştım. Doug bunun eksiksiz bir bekârlığa veda partisi olması için şöyle bir ağzımızı yoklamış, ama ben büyük gün öncesinde erken yatmam gerektiğini söyleyince kimse itiraz etmemişti.

Ertesi gün otelde duble bir viskiyle sakinleşmeye çalışırken, Jeff kolumu sıvazlayıp harika bir dost olduğumu söyledi; oysaki hiçbir zaman ortak bir yanımız olmamıştı. Benimle birlikte içme-se de, yanımda kalıp törene yarım saat kala kapı girişini işaret etti. Tam gösterdiği yerde, az önce kapıdan içeri giren lacivert şapkalı bir kadın vardı.

"Kayınvalidenle tanışmaya hazır mısın?" diye sordu Jeff. "Çok da kötü değildir, bana güven." Şimdiye dek Jeff'le sadece birkaç kez bir araya gelmiş ve zoraki esprilerine her seferinde gıcık olmuştum, ama o gün dikkatimi dağıtıp beni oyaladığı için kendisine minnettardım. Geleceğinden emin olmak için seni aramak istiyor, panikten yerimde duramıyordum. Beni orada öylece bırakıp kaçacaksın ve bunca insanın içinde küçük düşüreceksin diye ödüm kopuyordu.

Jeff'le birlikte bara doğru yürüyüp annenin yanına varınca, annenin uzattığı eli sıkıp kuru yanağından öpmek için eğildim.

"Merhaba, Grace. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Hak-kında o kadar çok şey duydum ki."

Sen bana annene hiç benzemediğini söylemiştin, ama çıkık elmacık kemiklerini ondan aldığıın hemen belli oluyordu. Teninin rengini ve sanatçı genlerini babandan almış olabilirdin, ama zarif hatlarını ve tedirgin ifadeni kesinlikle Grace'ten almıştın.

"Keşke ben de aynunu söyleyebilsem," dedi Grace şakacı bir ifadeyle. "Ama Jenna'nın hayatında ne olup bittiğini öğrenmek için maalesef Eve'le konuşmak zorundayım."

Sanki ben de senin iletişim probleminde dertliymişim ve ona hak veriyormuşum gibi bir yüz ifadesi takındım. Sonra ona içecek bir şeyler ikram ettim. Grace bir kadeh şampanya alıp, "Şe-refinize," dedi, ama kadeh kaldırmaya yeltenmedi.

Beni on beş dakika bekletmiştin, ama sanırım o kadarcık hakkındı. Doug ise numaradan yüzükleri kaybetmiş gibi yap-mıştı. Aslında ülkenin herhangi bir otelindeki herhangi bir dü-ğün kafilesinden hiçbir farkımız yoktu. Ama sen içeri girip kori-dorda yürürken, senden daha güzel bir gelin olamazdı. Kalp şek-linde bir göğüs dekoltesi ve kalçalarından aşağı süzölen pırıltılı saten etekliğıyle gelinliğıın oldukça sade sayılırdı. Elinde beyaz güllerden bir buket vardı ve saçın parlak buklelerden oluşın şık bir topuzla havaya toplanmıştı.

Yan yana duruyorduk ve sen töreni başlatan evlendirme memurunu dinlerken, ben gözlerimi senden alamıyordum. Ev-lilik yeminlerimizi edip sen gözlerimin içine baktığıında, artık ne Jeff umurundaydı, ne Doug, ne de annen. O salonda, o anda bin kişi bile olabilirdi, ama benim gözlerim senden başkasını görmüyordu.

"Şimdi sizi karıkoca ilan ediyorum."

Tereddüt dolu göstermelik bir alkış faslı eşliğıinde seni du-daklarından öptüm. Sonra birlikte koridordan yukarı doğru yü-rüdük. Oteldeki barın az ilerisindeki alanda, içecek ve atıştırmalık

kanepelerden oluşan bir resepsiyon hazırlanmıştı. Sen salondaki konuklarla ilgilenip iltifatları kabul ediyor, herkese yüzük parmağını gösteriyordun; bense bir köşede durmuş hayran hayran seni izliyordum.

“Güzel görünüyor, öyle değil mi?”

Eve’in yanına geldiğini fark etmemiştim bile. “Görünmek ne kelime! O zaten çok güzel,” dedim. Eve bu düzeltmeyi başını sallayarak onayladı.

Dönüp ona baktığımda, artık seni izlemiyordu. Gözlerini üzerime dikmiş, öylece bana bakmakla meşguldü. “Onu incitmeyeceksin, değil mi?” diye sordu.

Güldüm. “Düğün gününde bir erkeğe sorulacak soru mu bu?”

“Hem de en önemli soru!” dedi Eve. Şampanyasından bir yudum alıp beni incelemeye devam etti. “Biliyor musun, seni aynı babamıza benzetiyorum.”

“Eh, o halde Jennifer da bende babasını görüyordur belki,” dedim kısaca.

“Muhtemelen,” dedi Eve. “Umarım sen de onu hayal kırıklığına uğratmazsın.”

“Kız kardeşini terk etmek gibi bir niyetim yok,” dedim. “Gerçi bu senin üzerine vazife değil elbette. Çünkü o yetişkin bir kadındır. Zampara bir baba tarafından terk edilmiş küçük bir çocuk değil artık.”

“Benim babam zampara değildi.” Onu savunmak için değil de, bir gerçeği dile getirir gibi konuşuyordu, ama merakımı cezbetmişti. Çünkü ben, babanın anneni başka bir kadın için terk ettiğini sanıyordum.

“Neden gitti öyleyse?” diye sordum.

Eve sorumu duymazdan gelip, “Jenna’ya iyi bak,” dedi. “O iyi davranılmayı hak ediyor.”

Onun o kendini beğenmiş suratına ve saçma sapan ukalalıklarına daha fazla katlanamazdım. Onu barda öylece bıraktım ve gelip senin koluna girdim. Yeni karımın koluna.

Seni Venedik'e götürmeye söz vermiştim ve sana şehri gezdirmek için can atıyordum. Havaalanında yeni pasaportunu büyük bir gururla uzatmış, adını söylediklerinde ise gülümsemiştin.

"Kulağa çok garip geliyor!"

"Yakında alışırsınız, Bayan Peterson!" dedim.

Uçuş sınıfımızı yükselttiğimi öğrendiğinde sevinçten adeta çıldırması, birinci sınıfın bütün imkânlarından faydalanmak için elinden geleni yapmıştın. Uçuş süresi alt tarafı iki saatti, ama sen bu süre zarfında göz maskesini denemiş, bir sürü filme bakmış ve hatta şampanya içmeye bile vakit bulmuştun. Keyifle seni izlerken, mutlu olduğunu ve bu mutluluğu bana borçlu olduğunu bilmek müthiş bir duyguydu.

Havaalanı transferleri rötarlıydı ve otele varmamız geç saatleri bulmuştu. Şampanya yüzünden başım ağrıyordu, yorgundum ve aldığım hizmetten memnun kalmamıştım. Eve dönünce, bu transfer ücretlerini iade etmeleri için mutlaka talepte bulunaktım.

Mermer döşeli lobiye vardığımızda, "Bavullarımızı odaya bırakıp hemen dışarı çıkalım," dedin heyecanla.

"İki hafta boyunca buradayız. Oda servisine sipariş verip rahat rahat bavullarımızı açarız. Venedik kaçmıyor nasıl olsa. Hem ayrıca," kolumu beline dolayıp elimle poponu avuçladım, "bu bizim düğün gecemiz."

Bana şehvetli bir öpücük verip dilini ağzımda gezdirdin, ama sonra hemen kendini geri çekip elimi tuttun. "Saat daha on bile olmadı! Hadi ama... Sadece kısa bir yürüyüş ve belki bir yerlerde bir içki. Sonra söz veriyorum, geri döneriz."

Resepsiyonist bize bakıp gülümserken, doğaçlama şovumuzdan hoşlandığını gizlemeye bile gerek görmüyordu. Fırlattığım sert bakışa rağmen, "Sevgili atışması mı?" dedi gülererek. Senin de onunla beraber gülmen hepten midemi bulandırmıştı. "Odamızı görmeden önce kısa bir tur atmamız için *kocamı* ikna etmeye çalışıyorum," dedin gülümseyerek ve sanki bu kararımı değiştirebilirmiş gibi bana göz attın. "Şehir gerçekten müthiş görünüyor."

Göz kırpman gerekenden biraz uzun sürünce, hafiften çakırkeyif olduğunu anlamıştım.

“Venedik güzeldir, sinyora, ama sizin kadar değil,” dedi resepsiyonist gülünç bir reveransla.

Sana baktım. Gözlerini devirirsin falan sanmıştım, ama sen mahcup bir genç kız edasıyla gülümseyip kızardın! Belli ki bu iltifattan hoşlanmıştın! Yakasına çiçek takmış, elleri manikürlü bu yılışık herifin, bu jigolonun iltifatından hoşlanmıştın!

“Anahtar lütfen,” diyerek senin önüne geçip bankonun üzerine abandım. Kısa bir sessizlik olmuş, ardından resepsiyonist anahtar vazifesi gören oda kartlarımızı uzatmıştı.

“Buona Sera, sinyor.”

Artık gülümsemiyordu.

Bavullarımız için yardıma gelen görevliyi geri çevirip bavulunu asansöre kadar sana taşıttım ve üçüncü katın düğmesine bastım. Aynadan seni izliyordum. “Ne tatlı biriydi, değil mi?” dedin. Bütün midemi ayağa kaldırmıştın. Oysa havaalanında ne kadar tatlıydın, uçakta da çok eğlenceliydin, ama şimdi her şeyi berbat etmiştin. Konuşmaya devam ediyordun, ama ben seni duymuyordum bile. O zibidinin karşısında pişmiş kelle gibi süzüm süzüm süzüldüğünü, o herifin sana kur yapmasına izin verdiğini ve dahası bundan *hoşlandığını* düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum.

Odamız halı kaplı bir koridorun sonundaydı. Kartı okuyucuya sokup kilidin açıldığını bildiren klik sesini duymak için sabırsızlanıyordum. Kapıyı sertçe savurup bavulumu içeri çekerken, kapının yüzüne çarpıp çarpmadığını bile umursamamıştım. Odanın içi sıcaktı –çok sıcak– ama pencereler bir türlü açılmıyordu. Nefes almak için yakamı gevşettim. Beynime kan sıçramış, kulaklarıma kadar kızarmıştım, ama sen hâlâ hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyordun! Sanki her şey normalmiş ve az önce beni küçük düşüren sen değilmişsin gibi!

Elim kendiliğinden yumruk olmuş, gerilen parmak boğumlarım bembeyaz kesilmişti. Göğsümün içinde sanki bir balon vardı ve şiştikçe şişiyor, bütün boşlukları doldurarak ciğerlerimi

sıkıştırıyordu. Sana baktım: Hâlâ kahkahalarla gülüyordun, hâlâ çene çalıyordun! Yumruğumu havaya kaldırdığım gibi suratının ortasına indirdim.

Göğsümdeki balon anında sönmüş, tıpkı seks ya da spor sonrasındaki adrenalin boşalması gibi üzerime aniden bir sakinlik gelmişti. Başımın ağrısı geçmiş, sinirden seğiren gözüm bile pır pır etmeyi bırakmıştı. Boğulmuşsun da ağzından hava kabarcıkları çıkıyormuş gibi bir ses çıkarmıştın, ama ben yüzüne bile bakmadım. Odadan çıktığım gibi asansöre binip soluğu en alt katta alarak resepsiyondaki herife hiç bakmadan kendimi sokağa attım. Bir bara girip sohbet etmeye çalışan barmeni görmezden gelerek iki bira içtim.

Bir saat sonra otele geri döndüm.

“Biraz buz alabilir miyim, lütfen?”

“Sı, sinyor.” Resepsiyonist gözden kaybolup az sonra buz kovaıyla geri döndü. “Şarap kadehi ister misiniz, sinyor?”

“Hayır, teşekkürler.”

Artık sinirim yatışmış, nefesim düzene girmişti. Dönüşümü geciktirmek için asansör yerine merdiveni kullandım.

Kapıyı açtığımda, yatağın üzerine kıvrılmış yatıyordun. Beni görünce hemen doğrulup karyolanın en ucuna kaçtın. Neredeyse yatak başının üstüne çıkacaktın. Başucundaki komodinin üzeri kanlı kâğıt mendillerle doluydu. Yaranı temizlemeye çalışmış olmana rağmen, üst dudağında kurumuş kan lekeleri göze çarpıyordu. Burnunun üstüyle tek gözün çoktan morarmaya başlamıştı. Beni görünce ağlamaya başladın. Yanaklarından süzülen gözyaşları çenene ulaşınca kırmızı bir renk almıştı ve gömleğine damlayarak pembe lecekikler oluşturunuyordu.

Buz kovağını masaya koyup yanına bir peçete yaydım. Buzları peçetenin içine koyup sarmalayarak gelip yanına oturdum. Tir tir titriyordun; yine de buzu nazikçe tenine bastırdım.

“Güzel bir bar buldum,” dedim. “Hoşuna gideceğini düşünüyorum. Şöyle bir yürüdüm civarda. Eğer istersen, yarın öğle

yemeği yiyebileceğimiz güzel birkaç yer de gördüm. Beğenirsin eminim.”

Buzu kaldırınca, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktın. Hâlâ titriyordun.

“Üşüdün mü? Al, şuna sarın biraz.” Yatağın ayakucundaki battaniyeyi alıp omuzlarına örttüm. “Yorgun olmalısın, uzun bir gündü tabii,” diyerek alnını öptüm. Ama sen hâlâ ağlıyordun. Keşke ilk gecemizi böyle mahvetmeseydin, Jennifer. Senin farklı olduğuna inanmıştım; bir daha hiçbir zaman böyle bir boşalmaya ihtiyaç duymam sanmıştım; şiddet sonrasında gelen o tatlı dinginliği bir daha aramam sanmıştım. Senin için yaptığım onca şeyden sonra, diğerlerinden hiçbir farkın olmadığını gördüğüm için üzgündüm.

36

Güçlkle nefes alıyordum. Beau acıklı acıklı viyaklayarak yüzümü yalıyor, burnuyla beni dürtüklüyordu. Düşünmeye, hareket etmeye çalışsam da, aldığım darbenin şiddetiyle külçe gibi yere yapışmıştım ve ayağa kalkamıyordum. Bedenimi hareket ettirebilsem bile, içimde bir şeyler yıkılıyor, dünya daha yavaş dönüyordu sanki. Aniden Bristol'daki günlerime geri dönmüştüm! Ian'ın nasıl bir ruh haliyle eve döneceğini kestiremediğim, akşam yemeğini ne zaman suratıma fırlatacak diye tetikte beklediğim, kafamı yumruklardan korumak için atölyenin bir köşesinde iki büklüm yerlerde süründüğüm günlere!

Ian yavaşça basamaklardan aşağı inip söz dinlemeyen yaramaz bir çocuğu azarlar gibi başını iki yana salladı. Onu mutlu edebildiğim tek bir an yoktu. Ne kadar çabalasam da, onu neyin kızdıracağını tahmin etmem imkânsızdı; ne yapsam ne söylesem yanıltı, kabahatti. Usul usul konuşurdu. Öyle ki, ne dediğini duymayan biri, benim iyiliğimi istediğini bile sanabilirdi. Oysa sesinin tonu bile kanımı dondurmaya yeter, buzun üstünde yatmışım gibi her yanımda tir tir titrerdi.

Ian başıma dikilip donuk bakışlarını bedenimde gezdirdi. Bir ayağını sağıma, diğerini soluma atarak beni bacaklarının arasına kısırmış, öylece tepemde dikiliyordu. Pantolonun ütü izleri jilet gibiydi; parlak kemer tokasından ise dehşet içindeki yüzümün yansıması görünüyordu. Dikkati bir an ceketinin üzerinde

gördüğü bir toz zerresine kayar gibi oldu ve minik şeyi parmaklarının ucuyla alıp yavaşça yere silkeledi. Bu arada Beau yanı başında hâlâ viyaklamaya devam ediyordu. Ian hayvanın kafasına sert bir tekme koyunca, Beau bir metre geriye savruldu.

“Lütfen ona zarar verme!”

Beau acı dolu bir iniltiyle ayağa kalktığı gibi dosdoğru mutfağın yolunu tutup gözden kaybolmuştu.

“Polise gittiğini biliyorum Jennifer!” dedi Ian.

“Üzgünüm.” Sesim cılız bir fısıltıdan ibaretti ve belki de beni duymamıştı bile. Ama şimdi bir kez daha tekrar edersem, Ian yalvardığımı düşünecek ve bu da onu sınırlendirecekti. Geçmiş ne çabuk geri gelmiş, eski becerilerim pat diye çekmecedan çıkıvermişti: Ian’ı o çok kızdıran zavallı kuklaya dönüşmeden itaat etmeyi başarmak –o hassas dengeyi tutturmak– ip üstünde cambazlık yapmak gibiydi. Ve ipten düştüğüm zamanlar, ipin üstünde kaldığım zamanlardan katbekat fazlaydı.

Yutkunarak, “Ben... ben üzgünüm,” dedim.

Elleri cebindeydi. Şimdilik rahat ve sakin görünüyordu. Ama onu iyi tanıyordum. Ne kadar hızlı değişebildiğini çok iyi biliyordum.

“Üzgünsün demek, lanet olası?”

Ian aniden üzerime çöktü. Dizleri kollarımı adeta yere çivilemişti. “Üzgün olman neyi değiştirir ki?” Diz kapaklarıyla pazularımı ezerek iyice üzerime abandı. Canım yanıyordu ve acıyla inlemekten kendimi alamayınca, bu zayıflığım karşısında Ian’ın dudakları tiksinti dolu bir ifadeyle yukarı kıvrılmıştı. Dilimin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri yutmaktan başka çarem yoktu.

“Onlara benden bahsettin, öyle değil mi?” diye bağırdı öfkeyle. Dudaklarının kenarında köpüklü beyaz bir çizgi belirmiş, ağzından saçılan tükürükler yüzüme sıçramıştı. Aklıma aniden mahkemenin önünde suratıma tüküren şu protestocu geldi. San-ki üzerinden birkaç saat değil de, aylar geçmişti.

“Hayır. Hayır, onlara senden bahsetmedim.”

İşte yine aynı oyunu oynamaya başlamıştık: Ian tenis raket-
tiyle servis atar gibi bir soru atardı ortaya ve ben de karşılamaya

çalışırdım. Doğrusu, iyi de oynardım. Hatta ilk zamanlarda galiba saygısını bile kazanmıştım: Ne de olsa, tartışmanın tam ortasında ya gidip televizyonu açar ya da dışarı çıkardı. Ama sonra üstünlüğümü kaybettim. Daha doğrusu, o kuralları değiştirdi ve ben her seferinde yanlış cevap verdim. Neyse ki şu anda cevabımdan tatmin olmuşa benziyordu ve aniden konuyu değiştirdi.

“Görüşüğün biri var, öyle değil mi?”

“Hayır, yok!” dedim hemen. Bana inanmayacağını bilsem de, neyse ki doğru söylüyor sayılırdım.

“Yalancı!” dedi Ian ve elinin tersiyle yanağıma sert bir darbe indirdi. Tokat yanağımda kırbaç gibi şaklamıştı ve Ian tekrar söze girdiğinde, yediğim şaplağın sesi hâlâ kulaklarımda çınliyordu. “Sana yardım eden bir var, öyle değil mi? Bir web sitesi kurup bu yeri bulman için biri sana yardım etmiş olmalı. Kim yardım etti söyle!”

“Hiç kimse,” dedim. Ağzımın içinde kendi kanımın tadı vardı. “Kendim yaptım.”

“Sen kendi başına hiçbir şey yapamazsın, Jennifer.” Ian öne doğru eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Hiç hareket etmeden öylece duruyordum; kıpırdanmamdan ne kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordum.

“Doğru dürüst kaçmayı bile başaramadın zaten, öyle değil mi? Seni bulmak ne kadar kolay oldu bir bilsen! O fotoğrafları nerede çektiğini öğrendiğim anda, elimle koymuş gibi buldum seni. Penfach halkı da çok yardımseverdi doğrusu. Eski arkadaşlarını arayan bir yabancıya seve seve yardımcı oldu hepsi.”

Aslında Ian’ın beni nasıl bulduğunu merak bile etmemiştim. Çünkü beni bulacağından adım gibi emindim.

“Bu arada, ablana yolladığın kart da çok güzeldi!”

İşte bu son cümle suratıma yediğim ilk tokattan daha sersemleticiydi ve yeniden acıyla kıvrınmama neden olmuştu. “Yoksa Eve’e bir şey mi yaptın?” Benim dikkatsizliğim yüzünden, Eve’le çocukların başına kötü bir şey gelirse, kendimi asla affetmezdim. Onu hâlâ sevdiğimi bilmesini o kadar çok istiyordum ki, onu tehlikeye attığımı akıl edememişim.

Ian güldü. “Neden ona bir şey yapayım ki? Sen benim için ne kadar önemsizsen, o da o kadar önemsiz. Beş para etmez zavallı bir sürtüksün sen, Jennifer! Bensiz bir hiçsin. Hiç! Söyle bakalım, neymişsin?”

Cevap vermedim.

“Söyle dedim! Nesin sen?”

Ağzımın içini dolduran kanın genzimden aşağı süzülüşünü hissediyordum. Konuşabilmek için yutkundum. “Ben bir hiçim.”

Ian güldü ve biraz kıpırdanıp ağırlığını kaldırıncı, kollarımın acısı hafiften uyuşur gibi oldu. Şimdi parmağını yüzümde gezdirmeye başlamıştı; yanağımdan aşağı doğru kayan parmağı dudaklarımın üzerinde geziniyordu.

Sıradakinin ne olduğunu çok iyi biliyordum, ama bilmenin bir faydası yoktu. Ian yavaşca düğmelerimi çözüp gömleğimin önünü açarak sutyenimi yukarı doğru çekti. Göğüslerim çırpılçıl ortadaydı. Donuk bakışlarını bedenimin üzerinde gezdirirken, gözlerinde en ufak bir arzu kıvılcımı yoktu. Ardından elini pantolonunun kemerine götürdü. Gözlerimi kapayıp içimde bir yerlere sığınırken ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordum. Bağırıp çağırsam ya da yapma desem bir faydası olur muydu acaba? Tepinsem ya da üzerimden atsam? Ama yapmadım, hiçbir zaman yapamadım. O yüzden suçlanacak tek kişi vardı, o da bendim.

Ne kadar zamandır yerde öylece yatıyordum, hiçbir fikrim yoktu, ama kendime geldiğimde evin içi soğuk ve karanlıktı. Pantolonumu yukarı çekip yerde yan dönerek dizlerimi göğsüme çektim. Bacaklarımın arasında inceden bir sızı ve kan olduğundan şüphelendiğim bir ıslaklık vardı. Herhalde baygın düşmüş olmalıydım, çünkü Ian’ın gittiğini görmemiştim.

Beau’ya seslendim. İşkenceden beter bir sessizliğin ardından, Beau nihayet ürkek adımlarla mutfaktan çıkıp yanıma geldi. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış, kulaklarını dümdüz geriye yatırmıştı.

“Çok üzgünüm, Beau.” Tam elimi uzatıp onu okşayacağım sırada, Beau havladı. Sadece bir kez, başını kapıya doğru çevirip

uyarmak ister gibi havlamıştı. Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çalışırken her yanımda ağrıyordu. Ve tam o sırada kapı çaldı.

Odanın ortasında iki büküm doğrularak Beau'nun tasmaşını tuttum. Beau hafiften bir hırlar gibi olmuş, ama bir daha havlamamıştı.

"Jenna? İçeride misin?"

Patrick.

Derin bir oh çektim. Kapı kapalı değildi. Kapıyı iterek açıp onu karşımda gördüğümde, hıçkırığa hıçkırığa ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Suratımın şekli şemali değişmiş olmalıydı. Karanlığın yüzümdeki izleri gizlemesini umarak ışığı açmadım.

"İyi misin?" diye sordu Patrick. "Bir şey mi oldu?"

"Ben... ben kanepede uyuyakalmışım herhalde."

"Bethan döndüğünü söyledi." Bir an duraksayıp yere baktı. Sonra başını kaldırıp tekrar söze girdi. "Ben özür dilemeye geldim. Seninle asla o şekilde konuşmamalıydım, Jenna. Çok saçmaladım."

"Sorun değil," dedim. Bakışlarım onu pas geçip karanlık tepeleri tararken, aklım Ian'daydı. Buralarda bir yerlerde pusuya yatmış, bizi izliyor olabilir miydi? Ian'ın beni Patrick'le görmesine izin veremezdim. Patrick'in zarar görmesine izin veremezdim! Eve'in, Patrick'in, değer verdiğim hiç kimsenin zarar görmesini istemiyordum. "Başka bir şey var mı?" diye sordum.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Patrick. Bir adım öne atmıştı, ama başımı iki yana salladım.

"Jenna, senin neyin var?"

"Seni görmek istemiyorum, Patrick." Bu sözcükleri söyleyen ben miydim? Vazgeçip boynuna atılmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Seni suçlayamam," dedi Patrick. Konuşurken yüzü şekilden şekle giriyordu ve günlerdir uyumamış gibi bir hali vardı. "Çok çirkin davrandım, Jenna. Ve kendimi sana nasıl affettireceğim hiç bilmiyorum. Yani ben yaptığın şeyi... Yani olanları öğrendiğimde o kadar şaşırmıştım ki, düzgün düşünemedim. Uzaklaşmak istedim."

Ağlamaya başlamıştım. Kendime engel olamıyordum. Patrick elimi tutunca, bir an hiç bırakmasını istedim.

"Ben seni anlamak istiyorum, Jenna. Şaşırmamış ya da bu benim için kolay bir şeymiş gibi davranmam. Ama ne yaşadığını bilmek istiyorum. Yanında olmak istiyorum."

Cevap vermedim, ama verebileceğim tek bir cevap olduğunu biliyordum. Patrick'in zarar görmesine engel olmanın bir tek yolu olduğunu biliyordum.

"Seni özlüyorum Jenna," dedi Patrick usulca.

"Artık seni görmek istemiyorum," dedim elimi çekerek. Olabildiğince inandırıcı görünmeye çalışıyordum. "Artık seninle işim olmaz."

Patrick boğruüne sert bir yumruk yemiş gibi bir adım geriledi. Yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü böyle istiyorum!" Bu yalanı söylemek benim için işkenceden beterd.

"Çekip gittiğim için mi?"

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bunların hiçbirinin seninle bir ilgisi yok. Şimdi lütfen beni rahat bırak."

Patrick yüzüme baktı. Gözlerine bakmak için kendimi zorluyor, gözlerindeki tereddüdü fark etmemesi için dua ediyordum. Sonunda Patrick teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp yenilgiyi kabullenerek arkasını döndü ve patika yolda birkaç adım atıp hızla koşmaya başladı.

Kapıyı kapatınca yere yığılıvermiştim. Beau'ya sarılıp başımı tüylerinin içine gömerek hüngür hüngür ağlıyordum. Jacob'ı kurtaramamıştım, ama Patrick'i kurtarabilirdim!

Gücümü toparlayınca, kırık kilidi onarmasını söylemek için Iestyn'i aradım. "Anahtar artık hepten boşa dönüyor. Kilit tamamen kırıldı. Yani kapıyı dışarıdan kilitlemek imkânsız."

"Endişe etme," dedi Iestyn. "Burada kimse kimsenin bir şeyini çalmaz."

"Ben onarmanı istiyorum!" Sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki, ikimiz de şaşkınlık içinde öylece kalakalmıştık bir an.

"Hemen geliyorum," dedi Iestyn.

* * *

Iestyn bir saat geçmeden gelip hızla işe koyulmuş, ama ikram ettiğim çayı geri çevirmişti. Kilidi söküp mekanizmayı yağlarken usul usul ısıkl çalışıyordu. Gerekli tamiratı yapıp kilidi yerine taktıktan sonra, anahtarın artık kilidin içinde nasıl kaymak gibi döndüğünü göstermek için beni yanına çağırdı.

“Teşekkür ederim,” diyerek rahat bir nefes aldım. Iestyn’ın meraklı gözlerle beni süzdüğünü fark edince, sıkı sıkı hırkama sarınmışım. Kollarımdaki çürükler giderek genişliyordu. Morartıların dış çeperlerinde, kurutma kâğıdındaki mürekkep lekelerini andıran karartılar oluşmuştu. Maraton koşmuş gibi her yanıma ağrıyordu. Sol yanağım şişmişti ve dişlerimden biri ağzımın içinde gevşekçe sallanıyordu. Iestyn manzarayı çakmasın diye saçımı yüzüme düşürmüştüm.

Bu arada Iestyn kapının üzerindeki kırmızı yazıya bakıyordu.

“Merak etme, ben temizlerim,” dedim, ama Iestyn yanıt vermedi. Kapıdan çıkarken başıyla selam verdi, sonra duraksayıp geri dönerek, “Penfach küçük bir yerdir,” dedi. “Herkes kimin ne yaptığını bilir.”

“Fark ettim,” dedim. Iestyn savunmaya geçeceğimi sanıyorsa, yanılıyordu. Cezamı mahkeme verecekti, köylüler değil!

“Yerinde olsam, bir süre uzak dururdum,” dedi Iestyn. “Bırak biraz ortalık yatışsın.”

“Tavsiyen için teşekkürler,” dedim.

Kapıyı kapatıp duş almak için yukarı çıktım. Kaynar suyun altında otururken, bedenimdeki izleri görmemek için gözlerimi sımsıkı yummuştum. Göğsüm ve baldırlarım küçük parmak izleri ve eziklerle doluydu. Gören de beyaz tenim çok hassas sanırdı. Geçmişten kaçabileceğimi sanmak büyük bir aptallıktı. Ne kadar hızlı koşsam da, ne kadar uzağa kaçsam da, geçmişten kurtuluş yoktu.

37

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Ray. Gerçi Mags her şeyi kontrol altına almış görünüyordu. Her zamanki gibi.

“Her şey hazır,” dedi Mags mutfak önlüğünü çıkararak. “Meksika usulü etli fasulyeyle pilav fırında; biralar dolapta ve sonrası için de çikolatalı *brownie* yaptım.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Ray. Yapacak bir şey bulamadığı için boş boş dolanıyordu mutfakta.

“Ama ille de iş istiyorsan, bulaşık makinesini boşaltabilirsin,” dedi Mags.

Ray temiz tabakları makineden çıkarmaya başladı. Bir yandan da tartışmaya yol açmayacak sıradan bir sohbet konusu bulmaya çalışıyordu.

Bu akşamki yemek daveti tamamen Mags’in fikriydi. Çok çalışmanın sonucu olan bu başarıyı kutlamak gerek demişti. Ray bunun geçen seferki tartışma için bir özür çabası olduğunu düşünmeden edememişti.

Sessizlik rahatsız edici bir boyuta ulaştınca, “Bu kutlama yemeği için tekrar teşekkürler,” dedi Ray. Bulaşık makinesinden çıkardığı çatal kaşık sepetinin altından sular damlıyordu yere. Mags hemen altına tutması için bir elbezi uzattı.

“Şimdiye dek çözdüğün en önemli işlerden biriydi, o yüzden kutlaman gerek,” diyerek elbezini Ray’dan alıp lavabonun içine attı. “Hem zaten üçünüzün bara gidip baş başa bir akşam geçir-

mesindense, bizde toplanıp akşam yemeğinin hep birlikte yemesini tercih ederim...”

Ray bu iğnelemeyi sineye çekti. Demek yemek davetinin asıl sebebi buydu!

Mutfakta birbirlerinin etrafında dolanırken, her ikisi de ince bir buz tabakasının üstünde yürürcesine nazik ve hassastı. Sanki önceki geceyi kanepede geçiren Ray değilmiş ve oğullarının yatak odasında bir kutu dolusu çalıntı malzeme yokmuş gibi! Ray, Mags’e kaçamak bir bakış attı, ama yüz ifadesini çözemeyince en iyisinin sessiz kalmak olduğuna karar verdi. Zaten son zamanlarda ne söylese kabahatti.

Mags’le Kate’i kıyaslamanın adil olmadığını farkındaydı, ama işyerinde çok daha huzurlu olduğu da bir gerçektir. Kate öyle her şeye gücünü alınganlık gösteren bir tip değildi. Dolayısıyla da, onunla konuşmadan önce bin kere düşünüp tartması ya da kafasının içinde prova yapması gerekmiyordu. Ama son zamanlarda Mags’le ne zaman önemli bir konu konuşacak olsa, söyleyeceklerini önceden planlar olmuştur.

Kate’in bu akşamki yemeğe gelmek isteyeceğinden pek emin olamamıştı önceleri.

Kate’e konuyu açarken, “Gelmek istemezsen seni anlarım,” demişti. Ama Kate ne demek istediğini anlayamamış gibi şaşkın şaşkın bakmıştı.

“Neden gelmek istemeyeyim ki...” Son anda kafasına dank edince, “Haa, anlıyorum,” demişti Kate. Ray’in yüzündeki ciddiye taklit etmeye çalışsa da pek başaramamıştı. Konuşurken gözleri parılıyordu. “Sana söylediğim gibi, ben hepsini unuttum. Rahat ol lütfen. Sen idare edebilirsen, ben de ederim.”

“İdare ederim,” demişti Ray.

En azından idare edebilmeyi umuyordu. Ama Mags’le Kate’i aynı odada hayal etmek bile huzurunu kaçırmıştı. Dün gece kanepede yatarken gözüne uyku girmemiş, kuruntular rahat vermemişti. Mags, Kate’le olan yakınlaşmasını hissetmiş olabilir miydi? Acaba Kate’i sırf bunu bildiğini onlara söylemek için çağırmış

olabilir miydi? Ama herkesin önünde kavga etmek Mags'ın tarzı değildi. Yine de bu akşam bir yüzleşme olma ihtimali sırtından soğuk terler boşalmasına neden oluyordu.

"Bugün okul Tom'la bir mektup yollamış eve," dedi Mags. Damdan düşer gibi aniden söyleyivermişti. Ray işten eve döndüğünden beri içinde tutuyor olmalıydı.

"Ne hakkındaymış mektup?"

Mags önlüğün cebinden mektubu çıkarıp Ray'e uzattı.

*Bay ve Bayan Stevens,
Okulumuzda vuku bulan bir mesele hakkında görüşmek
üzere ofisimi ziyaret edebilirsiniz çok memnun olurum.*

*Saygılarımla,
Ann Cumberland, MÜDÜR.
Morland Downs Ortaokulu*

"İşte beklenen an!" dedi Ray, elinin tersiyle mektuba bir fiske vurup. "Demek sonunda bir sorun olduğunu kabul ediyorlar? Geç bile kaldılar!"

Mags şarabı açtı.

"Kim bilir kaç zamandır -hatta neredeyse bir yıldır- Tom'a okulda zorbalık edildiğinden, çocuğun itilip kakıldığından şüphelendiğimizi söylüyoruz, ama dinleyen kim?" diye devam etti Ray.

Mags ona baktı. Kadıncağızın yüzü ağlamaklı olmuş, gardı aniden düşmüştü.

"Biz bunu nasıl gözden kaçırdık?" Hırkasının koluna tikiştirdiği kâğıt mendili bulmak için eliyle kolunu yokladı. "Kendimi işe yaramaz bir anne gibi hissediyorum!" Diğer kolunu da yoklamış ama kâğıt mendilini bulamamıştı.

"Mags, lütfen, yapma," dedi Ray. Mendilini çıkarıp karısının gözlerinden süzülen yaşları sildi. "Gözden kaçıran sen değilsin ki. Hiçbirimiz değiliz. Tom okula başladığından bu yana, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunun farkındayız ve daha ilk günden beri bir şeyler yapmaları için yalvarmaktan dilimizde tüy bitti!"

“Bir şeyler yapması gereken onlar değil ki,” dedi Mags bur-nunu çekerek. “Sonuçta anne babası biziz.”

“Olabilir, ama sorun evde değil, okulda. Ve artık bunu kabul ettiklerine göre, elle tutulur bir çözüm getirebilirler belki.”

“Umarım bu durum Tom’un daha da kötüye gitmesine ne-den olmaz.”

“Okulun bulunduğu mıntıkanın asayişinden sorumlu Gü-venlik Destek Birimi’yle konuşabilirim,” dedi Ray. “Okula bir uğ-rayıp zorbalık üzerine bir bilinçlendirme çalışması yapabilirler.”

“Hayatta olmaz!” dedi Mags.

Mags’in tepkisini görünce, Ray olduğu yerde kalakalmıştı.

“Bu sorunu çözmek için okulla işbirliği yapmalıyız. Sonuçta her şeyi polisiye bir mesele haline getirmek zorunda değiliz. Bir kerecik olsun, meselemizi aile içinde tutmaya çalışalım olur mu? Ve rica ederim, işyerindeki arkadaşlarına Tom’dan bahsetme lüt-fen.”

Tam Mags sözünü bitirmişti ki kapı çaldı.

“Hazır mısın?” diye sordu Ray.

Mags başını sallayıp yüzünü mendile sildikten sonra mendi-li Ray’e geri uzattı. “Ben iyiyim.”

Ray kapıyı açmadan önce koridordaki aynada kendine baktı. Yüzü son derece solgun ve yorgun görünüyordu. Kate’le Kütük’ü kapıdan geri çevirip geceyi Mags’le geçirmek gelmişti bir an ak-lına. Ama Mags bütün gün mutfakta uğraşıp hazırlık yapmıştı; şimdi onca çabayı boşa çıkarırsa Mags ona teşekkür etmez, küfür ederdi. Ray derin bir iç çekip kapıyı açtı.

Kate’in üzerinde bir kot pantolon ile V yakalı siyah bir süve-ter, ayağında ise diz kapağında biten uzun çizmeler vardı. Öyle çok da göz kamaştırıcı bir kıyafet giymemişti, ama işyerindeki halinden çok daha genç ve etkileyici görünüyordu. Ve yarattığı genel hava kesinlikle tedirgin ediciydi. Ray onu içeri almak için bir adım geri çekildi.

“Bir araya gelmek harika bir fikirdi,” dedi Kate içeri girerek. “Davetiniz için çok teşekkür ederim.”

“O zevk bana ait,” dedi Ray ve onu mutfaka doğru geçirdi. “Kütük’le ikiniz son birkaç aydır çok sıkı çalıştınız. Ben de çaba-

larnızı ne kadar takdir ettiğimi göstermek istedim sadece,” diyerek gülümsedi. “Hem dürüst olmak gerekirse, fikir Mags’den çıktı – hakkını yemek istemem.”

Mags, Ray’in bu yorumuna küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Selam Kate, nihayet tanışabildiğimiz için mutluyum. Evi kolay bulabildin mi?” İki kadın sonunda yan yana gelmişti ve aralarında dağlar kadar fark vardı. Ray bu çarpıcı tezatlığı görünce şaşırdı. Mags üstünü değiştirmeye fırsat bulamamıştı ve üzerindeki süveterin göğüs kısmı küçük küçük sos lekeleriyle doluydu. Her zamanki gibi görünüyordu –sıcak, tanıdık ve müşvik– ama Kate’in yanında sanki bir parça... Ray doğru kelimeyi bulmak için düşündü. Evet, bir parça *sönük* kalıyordu. Ray hemen suçluluk duygusuna kapılıp Mags’e doğru yanaştı; sanki yakınlık ihanetin tedavisiymiş gibi.

“Ne kadar muhteşem bir mutfak,” dedi Kate. Üzerine incecik beyaz çikolata gezdirilmiş tazecik *brownie*’leri görünce, elindeki karton paketi kaldırıp, “Ben de size *cheesecake* getirdim, ama bu müthiş *brownie*’lerin yanında lafı bile olmaz,” dedi.

“Ne kadar nazıksın,” dedi Mags ve uzanıp paketi aldı. “Ben-ce başkasının elinden çıkan kek her zaman daha lezizdir, sence de öyle değil mi?”

Kate minnetle gülümsedi ve Ray rahat bir nefes aldı. Görünüşe bakılırsa, gece korktuğu kadar kötü geçmeyecekti. Yine de Kütük bir an önce gelse hiç fena olmazdı.

“Sana içecek olarak ne ikram edebilirim?” diye sordu Mags. “Ray bira içiyordu, ama istersen şarabımız da var.”

“Harika olur.”

Ray merdivenden yukarı seslendi. “Tom, Lucy, hadi aşağı gelip misafirimize merhaba deyin bakalım, sizi gidi asosyal yumurcaklar!”

Paldır küldür ayak sesleri duyuldu ve çocuklar koşarak aşağı indiler. İkiisi de mutfak kapısının eşiğinde dikilmiş, öylece duruyorlardı.

“Bu Kate,” dedi Mags. “Kendisi babanızın ekibinde stajyer dedektif.”

Bu tenzil-i rütbe karşısında Ray'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ama neyse ki Kate rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Birkaç ay sonra tam anlamıyla dedektif olacağım," dedi gülümseyerek. "Nasılınız çocuklar?"

"İyiyiz," dedi Lucy ve Tom koro halinde.

"Sen Lucy olmalısın," dedi Kate.

Lucy kumral saçlarını annesinden almıştı, ama geri kalan her şeyiyle Ray'in küçük bir kopyası gibiydi. Zaten onları tanıyan herkes çocukların babalarına benzediğini söylüyordu. Ama Ray nedense böyle bir benzerlik göremiyordu; özellikle de çocuklar uyanıkken –muhtemelen kişisel özellikleri fiziksel özelliklerinin önüne geçtiği içindi– ama uykuda oldukları zamanlarda, yüz ifadeleri ve mimikler işin içinde olmadığında, Ray çocuklarına bakınca kendi yüzünü görür gibi olurdu. Şu an oğluna bakıyordu da, acaba hiç onun kadar nemrut görüldüğü olmuş muydu? Çocuk resmen bakışlarını yere dikmiş, öylece somurtmakla meşguldü. Gören de yer karolarına karşı bir husumeti var sanırdı! Jöleleyip diken diken havaya diktiği saçları, en az yüz ifadesi kadar sert görünüyordu.

"Bu ağabeyim Tom," dedi Lucy.

Mags, Tom'a baktı. "Oğlum, hadi merhaba desene."

"Oğlum, hadi merhaba," diye aynen tekrar etti Tom. Bakışları hâlâ yerdeydi.

Mags bezgin bir edayla elindeki kurulama bezini Tom'a fırlatır gibi yaptı. "Affedersin Kate."

Kate, Tom'a bakıp gülümsedi, sonra bakışlarını Mags'e çevirdi. Çocuğun yanlarında kalması için ısrar edip etmeyeceğini merak etmişti.

"Çocuklar!" dedi Mags bezginlikle. Kenarda duran sandviç tabağının üzerindeki streç filmi çıkarıp Tom'a uzattı. "Biz ihtiyarlarla takılmak istemiyorsanız, yukarıda bunu yersiniz." İhtiyarlar kelimesini söylerken alaycı bir dehşet ifadesiyle gözlerini iri iri açmış, küçük Lucy kıkır kıkır gülmeye başlamıştı. Tom ise gözlerini devirdi ve iki kardeş jet hızıyla odalarına çıktığı gibi gözden kayboldu.

"Aslında iyi çocuklardır," dedi Mags, "yani genellikle." Cümle-
nin ikinci kısmını öylesine usulca söylemişti ki, kendi kendine
mi konuşuyordu, yoksa onlarla mı, belli değildi.

"Şu okuldaki zorba çocuklar yine sorun çıkarıyor mu?" diye
sordu Kate.

Ray belli belirsiz homurdanarak Mags'e baktı, ama Mags
onunla göz göze gelmemekte kararlı görünüyordu. Sinirden çe-
nelerini sıkıyordu.

"Halledemeyeceğimiz bir şey yok," diyerek sertçe tersledi
Kate'i.

Ray irkilmmişti. Mags'e fark ettirmeden özür diler gibi Kate'e
baktı. Keşke Kate'i önceden uyarıp Mags'in Tom konusunda ne
kadar hassas olduğunu söylemiş olsaydı. Tedirgin edici bir ses-
sizliğin ardından Ray'ın cep telefonunun mesaj sinyali duyuldu.
Ray büyük bir minnetle elini cebine daldırıp telefonunu çıkardı,
ama ekranı görür görmez morali bozulmuştu.

"Kütük gelemiyormuş," dedi. "Annesi yine düşmüş."

"Peki iyi miymiş?" diye sordu Mags.

"Sanırım. Şu anda hastaneye gidiyorlarmış." Ray, Kütük'e
kısa bir mesaj yollayıp telefonu cebine geri koydu. "O halde sade-
ce üç kişiyiz," dedi.

Kate önce Ray'e, sonra Mags'e çevirdi bakışlarını. Mags çok-
tan arkasını dönüp yemeği karıştırmaya başlamıştı.

"İsterseniz bunu başka bir akşam yapalım," dedi Kate. "Hem
o zaman Kütük de gelebilir."

"Saçmalama," dedi Ray göstermelik bir neşeyle, ama kendi-
ni bile kandırmaktan acizdi. "Hem ayrıca, bu kadar yemeği kim
yiyecek? Yardımın olmadan hayatta bitiremeyiz biz bunları." Aslında onun da bir yanı gecenin iptal olmasını istiyordu. Bel-
ki Mags, Kate'e hak verir ve gece burada noktalanır umuduyla
Mags'e baktı. Ama karısı ocağın başında yemeği karıştırmaya de-
vam ediyordu.

"Kesinlikle!" dedi Mags ve Ray'e bir çift eldiven uzattı. "Ray,
fırındaki kabı alabilir misin? Kate, sen de şu tabakları al istersen
ve hep birlikte yemek odasına geçelim."

Kimin nereye oturacağını önceden planlamamışlardı, ama Ray hiç düşünmeden masanın başına oturmuş, Kate de solundaki sandalyeye geçmişti. Mags pilav tenceresini masaya bırakıp rendelenmiş kaşar peyniriyle ekşi kremayı getirmek üzere mutfağa gitti. Sonra geri dönüp Kate'in karşına oturdu. Birbirlerine yemek uzatıp tabaklarını doldurmakla geçmişti bir süre.

Yemeğe başladıklarında ise çatal kaşık sesleri masadaki sessizliği daha da görünür kılardı. Ray bir sohbet konusu açmak için zihnini yokluyordu. Mags işten bahsetmelerini istemezdi muhtemelen, ama sonuçta en güvenli sohbet konusu da buydu. Daha kararını vermemişti ki, Mags çatalını tabağının kenarına koyup söze girdi.

"Kriminal Şube'de çalışmaktan memnun musun Kate?" diye sordu.

"Hem de nasıl. Gerçi çalışma saatleri fazlasıyla yorucu, ama yaptığımız iş çok tatminkâr. Hep bu işi yapmak istemiştım zaten."

"Duyduğuma göre, komiseriniz çok lanet bir herifmiş, her-kese kök söktürüyormuş."

Ray hayretle dönüp Mags'e baktı, ama neyse ki Mags keyifle gülümsüyordu. Şaka yaptığı belliydi, ama bunun hissettiği tedirginliğe hiçbir faydası yoktu.

"Yok canım, o kadar da kötü biri değil," dedi Kate, yan gözle Ray'e bakarak. "Ama dağınıklığına nasıl katlanıyorsun, doğrusu merak ediyorum: Ofisi rezalet durumunda. Her taraf yarı boş fincan ve kahve kupalarıyla dolu."

"Çalışmaktan, içtiğim kahveyi bile bitirmeye fırsat bulamıyorum ki," diye karşılık verdi Ray. Gözünün içine baka baka dalga geçiyorlardı resmen, ama mevcut koşullarda bu kadarıyla kurtulduğu için şanslı sayılırdı.

"Kendisi her zaman haklıdır tabii," dedi Mags.

Kate aynı fikirdeymiş gibi gülerek, "Tabii haksız olduğu zamanlar hariç," diye ekledi.

İki kadın da kahkahalarla gülmüş ve Ray bir parça rahatlamıştı.

"Evde de işyerindeki gibi sürekli *Ateş Arabaları* filminin melodisini mırıldanıyor mu?" diye sordu Kate.

"Bilmem ki," dedi Mags donuk bir sesle. "Onu gördüğüm yok ki."

Masadaki neşeli hava bir anda buharlaşmış, sofraya yine bir sessizlik çökmüştü. Ray hafifçe öksürünce, Kate ona baktı. Ray özür diler gibi gülümseyince, Kate boş ver gibisinden omuz silkti. Ray tekrar başını çevirdiğinde, karısı onları izliyordu. Kaşları belli belirsiz çatılmış gibiydi. Mags çatalını masaya bırakıp önündeki tabağı ileriye doğru itti.

"Çalışmayı özlüyor musun, Mags?" diye sordu Kate. Onca kırtasiye işinin, boktan çalışma saatlerinin ve ayağını paspasa silerek içeri girdiğin leş gibi bir evin özlenecek bir yanı varmış gibi herkes Mags'e bu soruyu sorardı.

"Evet, özlüyorum," dedi Mags hiç tereddüt etmeden.

Ray başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. "Sahi mi?"

Ama Mags onu kaale bile almadan Kate'le konuşmaya devam etti. "Aslında özlediğim tam olarak iş sayılmaz, ama eski kimliğimi özlüyorum. Söyleyecek sözüm olmasını, insanlara bir şeyler öğretebilmeyi özlüyorum." Ray yemek yemeği bıraktı. Mags eskiden kimse, şimdi de aynı kişiydi. Her zaman da aynı kalacaktı. Bir kimlik kartı bunu değiştirebilir miydi?

Kate anladığını göstermek için başını salladı. Ray gösterdiği çaba için ona minnettardı. "İşe geri dönmeyi düşündün mü hiç?" diye sordu Kate.

"Nasıl döneyim ki? Yukarıdaki afacanlara kim bakacak?" dedi Mags gözleriyle üst katı işaret ederek. Sonra Ray'e dönüp, "Onu saymıyorum bile," dedi. Bunu söylerken gülümsememişti. Ray karısına bakıp gözlerindeki bakışın anlamını çözmeye çalıştı. "Ne derler bilirsin," dedi Mags. "Her mükemmel erkeğin arkasında..."

"Doğru," dedi Ray aniden. Sessiz sohbetin gerektirdiğinden daha güçlü çıkmıştı sesi. Mags'e baktı. "Her şeyi bir arada tutan sensin."

"Tatlıya geçelim mi?" dedi Mags pat diye ayağa kalkarak. "Ama fasulyeden biraz daha koyabilirim istersen, Kate?"

"Hayır, çok doydum, teşekkürler. Gelip sana yardım etmemi ister misin?"

"Yoo, sen otur, zaten bir dakika bile sürmez. Şunları kaldırıp bir çocuklara bakayım, sonra hemen dönerim." Mags masadaki her şeyi mutfağa götürdü. Sonrasında yukarı çıkan ayak seslerini duydu Ray ve Lucy'nin yatak odasından gelen yumuşak mırıltıları.

"Özür dilerim," dedi Ray, Kate'e. "Neden böyle davranıyor bilmiyorum."

"Sorun ben miyim?" dedi Kate.

"Yoo, sakın öyle düşünme. Son zamanlarda böyle garip bir ruh haline büründü. Sanırım Tom için endişe ediyor," dedi Ray. Kate'i rahatlatmak için gülümsedi. "Ve tabii her zamanki gibi beni suçluyor."

Mags'in aşağı inen ayak sesleri duyuldu. Yanlarına döndüğünde, elinde bir tabak *brownie* ile krema kâsesi vardı.

"Mags, ben aslında tatlıyı pas geçsem daha iyi olacak," dedi Kate ayağa kalkarak.

"O zaman biraz meyve alırsın belki? Çok güzel kavunum var, eğer istersen?"

"Yoo, o yüzden değil. Sadece çok yorgunum. Uzun bir hafta geçirdik. Ama yemek gerçekten harikaydı, çok teşekkürler."

"Peki, madem öyle diyorsun." Mags *brownie*'leri masaya bıraktı. "Bu arada Jacob Jordan dosyası için seni tebrik edemedim. Ray olayın senin sayende çözüldüğünü söylüyor. Özgeçmişinde şimdiden böyle bir başarı olması çok olumlu."

"Şey, aslında hepimizin başarısı sayılır," dedi Kate. "Biz iyi bir ekibiz."

Ray, Kate'in bütün Kriminal Şube'yi kastettiğini biliyordu, ama Kate konuşurken Ray'e bakmıştı ve Ray, Mags'le göz göze gelmekten kaçındı.

Kate'i geçirmek için hole çıkmışlardı. Mags, Kate'i yanağından öptü. "Tekrar gel lütfen, olur mu? Seninle tanıştığıma çok memnun oldum." Ray, karısının sesindeki sahteliği bir tek kendisinin algıladığını umuyordu. Kate'e hoşça kal derken, bir an onu

öpsün mü öpmesin mi karar verememişti. Ama öpmese daha garip kaçacaktı; o yüzden olabildiğince hızlı bir öpücük kondurdu genç kadının yanağına. Ama Mags'in bakışlarını üzerinde hissediyordu ve ancak Kate gittikten sonra kapıyı arkasından kapattığında rahatlayabilmişti.

"Brownie'lere daha fazla karşı koyamayacağım," dedi Ray keyifli görünmeye çalışarak. "Sen de biraz almaz mısın?"

"Ben diyeteyim," dedi Mags. Mutfağa geçip ütü masasını açtı ve ütünün haznesine su koyup ısınması için beklemeye koyuldu. "Bugünkü yemekten biraz ayırıp Kütük için buzdolabına koydum. Yarın ona götürür müsün? Bütün geceyi hastanede geçireceği için doğru dürüst bir şey yiyemez şimdi. Yarın da yemek yapmaya vakti olmaz zaten."

Ray tabağıyla mutfağa gelmiş, ayakta atıştırmaya devam ediyordu. "Çok iyi düşünülmüşsün," dedi.

"O iyi bir adam."

"Öyle gerçekten. Çok iyi insanlarla çalışıyorum."

Mags bir süre sessiz kaldı. Çamaşır sepetinden bir pantolon alıp ütülemeye koyulmuştu. Tekrar söze girdiğinde, hırsını ütülediği pantolondan çıkarır gibi bir hali vardı.

"Çok güzel bir kadın."

"Kate mi?"

"Yok, Kütük!" dedi Mags, baygın bir bakış atarak. "Tabii ki Kate."

"Güzeldir herhalde, bilmem ki. Hiç dikkat etmedim." İşte bu komik-ötesi bir yalandı, çünkü Mags onu herkesten iyi tanırdı.

Mags tek kaşını havaya kaldırdı, ama gülümsediğini görünce Ray rahatlamıştı. Küçük bir şaka yapayım dedi. "Yoksa kıskandın mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Mags. "Hatta ütülerini yapacaksa, eve bile taşınabilir."

"Ona Tom'dan bahsettiğim için özür dilerim," dedi Ray.

Mags ütünün üzerindeki bir düğmeye basınca, tıslayan ütü'nün altından bir buhar bulutu püskürdü. Mags konuşurken, gözleri sürekli ütüdeydi. "Sen işini seviyorsun, Ray. Bu da benim çok

hoşuma gidiyor. İşin senin bir parçan. Ama çocuklar ve ben sanki arka planda gibiyiz. Öyle ki, bazen kendimi görünmez hissediyorum.”

Ray itiraz etmek için tam ağzını açmıştı ki, Mags başını iki yana sallayıp konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

“Benden çok Kate’le konuşuyorsun. Bu akşam bunu daha net gördüm, yani aranızdaki bağı. Hafızamı kaybetmedim, insanlarla saatlerce çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim: Yanındakiyle konuşursun, bu da gayet doğal. Ama bu benimle konuşmayacağın anlamına gelmez.” Mags tekrar buhar püskürtüp ütüyü daha güçlü bastırdı. Aleti pantolonun üzerinde bir ileri bir geri gezdiriyordu. “Ölüm döşeğindeyken keşke işyerinde biraz daha fazla vakit geçirseydim diyen hiç kimse yoktur herhalde,” dedi. “Çocuklarımız büyüyor, Ray. ~~Ve~~ sen bunu kaçırıyorsun. Çok geçmeden yuvadan uçmuş olacaklar ve sen de bir gün emekli olacaksın. O gün gelip de seninle baş başa kaldığımızda, birbirimizle konuşacak hiçbir şeyimiz olmayacak.”

Ray aynı fikirde değildi. Bunu ona söylemek için doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu, ama kelimeler sanki boğazında düğümlenmişti. Tek yapabildiği, başını iki yana sallamak oldu; sanki bunu yapmak karısının söylediklerini unutturabilirmiş gibi! Bir an Mags’in iç geçirdiğini sandı, ama belki de duyduğu sadece ütüden püsküren buharın sesiydi.

38

Venedik'teki o gece için beni hiç affetmedin, Jennifer. O gecenin tedirginliğini üzerinden hiçbir zaman atamadın ve o gecedan sonra bir daha asla bana tam anlamıyla teslim olmadın. Burnunun üzerindeki morluklar geçip her şey geride kaldığında bile, sen o geceyi unutmamıştın. Sürekli, *Bir şeyim yok, iyiyim*, dediğin halde, öyle olmadığını biliyordum. Bir bira almak için ayağa kalktığımda odanın içinde beni takip eden o tedirgin gözlerinden, bana cevap verirken sesine yansıyan o tereddütten biliyordum. Yıldönümümüzde yemeğe çıkacaktık. Chapel Caddesi'ndeki antikacı dükkânından, Rodin hakkında deri ciltli bir kitap almıştım senin için ve kitabı düğün günümüzden sakladığım gazeteye sarmıştım.

"İlk yıldönümü kâğıttandır," diyerek hediyeni verdiğimde, gözlerinin içi parıldamıştı.

"Harika bir hediye bu!" diyerek gazeteyi özenle katlayıp kitabın arasına koydun – senin için not yazmış olduğum sayfanın arasına: *Her geçen gün daha çok sevdiğim Jennifer'a*. Sonra beni tutkuyla dudaklarımdan öptün. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun," dedin.

Bazen bundan çok emin olmasam da, kendi duygularımdan hiçbir kuşkum yoktu. Sana duyduğum sevgi beni korkutuyordu. Seni elimde tutmak için yapmayacağım şey yoktu. Birini bu kadar

çok istemenin mümkün olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Öyle ki, seni herkesten uzak, ıssız bir adaya götürürdüm, elimden gelse.

Restorandaki masamıza doğru ilerlerken, "Yeni bir yetişkin sınıfına ders vermemi istiyorlar," dedin.

"Parası nasıl?"

Burun kıvırdın. "Çok az, ama depresyon hastaları için kamu yararına düzenlenen bir terapi kursu. Bence gerçekten faydalı bir çalışma."

"Bana çok komik geldi," dedim homurdanarak.

"Yaratıcılıkla insanların ruh sağlığı arasında çok güçlü bir ilişki vardır. Hem zaten sadece sekiz hafta sürecek. Diğer derslerimin arasına sıkıştırabilirim herhalde."

"Diğer işlerini aksatmayacaksa, sen bilirsin," dedim. Ne de olsa, şehirdeki beş dükkâna malzeme üretiyordun artık.

Başını salladın. "Sorun olmaz. Düzenli siparişleri sırasıyla hallediyorum zaten. Parça başı işlerin sayısını da bir süreliğine azaltırım. Emin ol, bu kadar çok ders vermek benim de aklımda yoktu. Seneye mutlaka biraz azaltmam gerek."

"Eh, ne derler bilirsin," dedim gülerek. "Yapabilenler yapar, yapamayanlar öğretir!"

Cevap vermedin.

Yemeklerimiz gelmiş, garson peçeteni açmana uzun uzun yardımcı olduktan sonra şaraplarımızı doldurmuştu.

"Düşündüm de, iş için ayrı bir banka hesabı açsam daha iyi olacak galiba," dedin.

"Neden böyle bir şeye gerek duyuyorsun ki?" diye sordum. Kim bilir kim aklına sokmuştu bu fikri? Mali konularımızı arkadaşlarınla paylaşmak da neyin nesi oluyordu?

"Vergi zamanı geldiğinde kolaylık olur. Bütün işlerimi tek bir hesapta toplamış olurum."

"Bu sadece senin için daha fazla kırtasiye işi demek," dedim ve bifeğimin istediğim gibi pişip pişmediğini kontrol etmek için eti tam ortasından ikiye bölüp yağlı kısmını tabağın kenarına ayırdım.

"Kırtasiye işi sorun değil."

“Hayır, ama paralar benim hesabıma yatmaya devam etse daha iyi olur. Ne de olsa kredi taksitlerini ve faturaları ben ödüyorum.”

“Sen bilirsin,” diyerek tabağındaki *risotto*’yu dürtüklemeye başladın.

“Daha mı çok paraya ihtiyacın var?” diye sordum. “İstersen bu ay ev giderleri için daha fazla para verebilirim.”

“Olabilir.”

“Ne için lazım?”

“Alışverişe giderim diye düşündüm. Bir-iki yeni kıyafet alsam hiç fena olmaz.”

“Neden ben de seninle gelmiyorum? Alışveriş konusunda ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. Eve döndüğünde pişman olacağın şeyler alıp yarısını iade edeceksin yine,” dedim gülererek. Masanın üzerinden uzanıp elini sıktım. “İşten bir gün izin alırım ve bütün gün gezeriz. Güzel bir yerde öğle yemeği yiyip dükkânların altını üstüne getiririz ve sen de kredi kartımın dibine vurursun. Nasıl fikir?”

Olur gibisinden başını salladın ve ben de bifleğimle ilgilenmeye geri döndüm. Bir şişe kırmızı şarap daha söylemiştim ve şişenin dibi görüldüğünde, restoranda bizden başka çift kalmamıştı. Garsona yüklüce bir bahşiş bırakmış ve paltomu getirdiğinde hafiften üzerine yıkılır gibi olmuştum.

“Kusura bakmayın,” dedin garsona, “içkiyi biraz fazla kaçırdı sanırım.”

Garson nazikçe gülümsedi ve ben restorandan çıkana kadar zor sabrettim. Dışarı adım atar atmaz, kolundan tuttuğum gibi parmaklarımı etine geçirdim. “Bir daha sakın benim adıma özür dileme!”

Şok olmuşsun. Neden bu kadar şaşırdığını anlayamamıştım. Venedik’ten beri bunu beklemiyor muydun?

“Özür dilerim,” deyince, kolunu bırakıp elini tuttum.

Eve döndüğümüzde vakit geç olmuştu ve sen dosdoğru yukarı çıktın. Ben alt katın ışıklarını kapatıp yanına gelinceye kadar çoktan yatağa girmiştin bile. Yanına uzanınca, bana doğru dönüp ellerini göğsümde gezdirerek beni öptün.

“Özür dilerim, seni seviyorum,” dedin.

Gözlerimi kapadım ve sen yorganın altına girip aşağı doğru kaydın. Anlamsız olduğunu biliyordum: Ne de olsa iki şişe şarap içmiştim ve benimkini ağzına aldığı anda en ufak bir kıpırtı bile hissetmemiştim. Birkaç dakika denemene izin verdikten sonra kafanı ittim.

“Artık beni heyecanlandıramıyorsun,” dedim ve sana arkamı dönüp gözlerimi kapadım. Sen yataktan kalkıp banyoya gittin; ben uykuya dalarken banyoda ağlıyordun.

Evlenir evlenmez seni aldatmak planladığım bir şey değildi, ama ne yapabiliyordum ki? Yatakta artık hiçbir çaban yoktu, Jennifer. Gözlerini kapayıp altımda öylece yatan bir karım varken ve sürekli misyoner pozisyonuna talim ederken, gözüm dışarıda olduğu için beni suçlayamazdın. Cuma günleri iş çıkışı kendimi dışarı atıp sabaha karşı eve dönüyor, canım kiminle isterse onunla düzüşüp çapkınlığın dibine vuruyordum. Bir süre sonra umursamadığını görünce, zahmet edip eve de gelmemeye başlamıştım. Cumartesi öğlene doğru evin yolunu bulduğumda, sen genellikle atölyende olurdun ve nerede ya da kiminle olduğumu hiç sormazdın. Beni ihanetle suçlayan için daha ne kadar ileri gitmem gerekiyordu, merak ediyordum doğrusu; bunu keşfetmek benim için artık bir oyun olup çıkmıştı.

Keşfettiğim gün evde maç izliyordum. Manchester United, Chelsea ile oynuyordu ve ben ayaklarımı uzatmış, buz gibi bir bira eşliğinde televizyonun karşısında oturuyordum. Sen gelip tam televizyonun önünde durdun.

“Çekil önümden, uzatmaları oynuyorlar zaten!”

“Charlotte kim?” diye sordun.

“Bu da nereden çıktı şimdi?” diye sorarken televizyonu görebilmek için yana doğru eğilmiştim.

“Ceketinin cebindeki bir makbuzun üzerinde telefon numarası yazılı. Kim bu kadın?”

Hakemin son düdüğünden hemen önce Manchester United gol atmış ve televizyondan müthiş bir uğultu yükselmişti. İç geçirip televizyonu kapatmak için uzaktan kumandaya uzandım.

“Mutlu musun şimdi? Golü kaçırdım sayende!” diyerek bir sigara yaktım. Bunu görünce öfkeden deliye döneceğini biliyordum.

“Şunu dışarıda içemez misin?”

“Hayır, içemem,” diyerek dumanı suratına üfledim. “Çünkü burası benim evim, senin değil.”

“Charlotte kim?” diye tekrar sorduğunda, sinirden tir tir titriyordun, ama önümde dikilmeye de devam ediyordun.

Gülerek, “Hiçbir fikrim yok,” dedim. Doğruyu söylüyordum, çünkü onu hiç hatırlamıyordum. Beraber olduğum sürüyle kızdan herhangi biri olabilirdi. “Bana yazılmak isteyen bir garson falan olmalı; ben de hiç bakmadan makbuzu cebime atmışım demek ki,” dedim. Konuşurken son derece rahattım ve kendimi savunma gereği bile duymamıştım. Bir an tereddüt eder gibi oldun.

“Beni bir şeyle suçlamıyorsun umarım,” diyerek meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. Ama sen hemen gözlerini kaçırdın ve hiçbir şey söylemedin. Az kalsın gülecektim. Ne kadar da kolay pes etmiştin.

Oturduğum yerden ayağa kalktım. Üzerindeki bluzun altına sutyen giymemiştin. Dekolten göğüs çatalını gözler önüne seriyordun, kumaşın altından göğüs uçların belli oluyordu. “Sen böyle mi dışarı çıktın?” diye sordum.

“Sadece markete kadar gittim,” dedin.

“Memelerini sergileyerek mi? İnsanların senin bir sürtük olduğunu düşünmelerini mi istiyorsun?”

Mahcup bir genç kız gibi ellerinle göğüslerini örttün ve ben ellerini tuttuğum gibi aşağı indirdim. “Bütün yabancılar görebilir, ama ben göremem, öyle mi? Bu insanın seçebileceği bir şey değil, Jennifer: Ya fahişesindir ya da değilsindir!”

“Ben fahişe değilim,” dedin usulca.

“Ama benim durduğum yerden öyle görünmüyor,” dedim ve sigaramı göğsüne bastırıp memelerinin arasında söndürdüm. Odadan çıktığımda sen hâlâ çığlık atıyordun.

39

Ray sabah toplantısından çıkmış ofisine geri dönüyordu ki, yolda nöbetçi büro amiri Rachel'a yakalandı. Rachel kısacık kesilmiş gümüş gri saçları ve minyon yüz hatlarıyla, ellili yaşlarının başında görünen, kuş gibi hafif, incecik bir kadındı.

"Bugün nöbetçi komiser sen misin Ray?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Ray şüpheli bir bakış fırlatarak. Ne de olsa bu soru pek hayra alamet sayılmazdı.

"Ön büroda Eve Mannings adında bir kadın var. Kayıp şahıs ihbarında bulunmak istiyor: Kız kardeşi için endişe ediyormuş."

"Devriyedekiler ilgilenemez mi?"

"Hepsi dışarıda ve kadın da çok endişeli. Bir saattir bekliyor zaten." Rachel başka bir şey söylemedi. Söylemesine de gerek yoktu. Tek yapması gereken tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Ray'e bakmak ve gerekeni yapması için beklemektir. Kibar ama ürkütücü bir aile büyüğünden azar iletme gibiydi aslında.

Ray hafifçe kafasını kaldırıp ön büroda cep telefonuyla meşgul olan kadına şöyle bir göz attı.

"Bu o mu?"

Eve Mannings bir karakoldan çok, şık bir kafeye yakışacak türden bir kadındı. Telefonuna bakarken kafasını öne eğmişti ve kahverengi düz saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üzerinde, çiçekli astarı ve kocaman düğmeleriyle göze çarpan parlak sarı bir ceket vardı. Suratı kıpkırmızı kesilmişti, ama bunun ille de ruh halinden kaynaklandığı söylenemezdi. Ne de olsa karakol-

daki merkezi ısıtma sistemi sadece iki konuma ayarlanabiliyordu: kutupsal ve tropikal. Bugün de içerideki sıcaklık tropikal çöl iklimine yakındı. Ray, kayıp şahıs tutanaklarının rütbeli polisler tarafından tutulmasını zorunlu kılan yönetmeliğe okkalı bir küfür savurdu içinden. O tutanağı pekâlâ Rachel da doldurabilirdi.

Ray iç geçirdi. "Tamam, ilgilenmesi için şimdi birini gönderirim aşağı."

Rachel bu cevaptan memnun kalarak bankosuna geri döndü.

Ray üst kata çıktığında, Kate masasının başındaydı. "Sana zahmet bir koşu aşağı inip ön büroda bekleyen kayıp kişi ihbarıyla ilgilenebilir misin?"

"Devriyedekiler halledemez mi?"

Ray, Kate'in yüz ifadesini görünce güldü. "O taktik çoktan denendi. Hadi lütfen, en fazla yirmi dakikanı alır."

Kate iç geçirdi. "Hayır diyemeyeceğim için benden istiyorsun."

"İnsan kime hayır dediğine dikkat etmeli," dedi Ray sırtarak. Kate gözlerini devirdi, ama çekici bir mahcubiyet yerleşmişti yüzüne.

"İyi, tamam, gidiyorum," dedi Kate. "Kiminle görüşeceğim?"

Ray, Rachel'in vermiş olduğu evrağı Kate'e uzattı. "Eve Mannings. Aşağıda seni bekliyor."

"Tamam, ama bana bir içki borçlandın," dedi Kate ofisten çıkarken.

"Bana uyar," diye seslendi Ray arkasından. Akşam yemeğindeki gergin ortam için ondan özür dilemiş, ama Kate önemi yok gibilerden omuz silkmişti. Bir daha da o konuya geri dönmemişlerdi.

Ray ofisine dönüp evrak çantasını açınca, ajandasının üzerine yapıştırılmış bir post-it buldu. Gelecek hafta okulla yapacakları toplantının günü ve saati yazıyordu üzerinde. Mags unutmasını diye kırmızı keçeli kalemle daire içine almıştı tarihi. Ray notu ajandanın üzerinden alıp bilgisayar ekranının kenarındaki diğer post-it'lerin yanına yapıştırdı. Her biri kendine göre önemli notlarla doluydu.

Kate tekrar kapıyı çaldığında, Ray gelen-evrak tepsisindeki işleri ancak yarılatabilmişti.

"Sakın beni bölme," dedi genç kadına.

"Şu kayıp ihbarıyla ilgili kısa bir özet geçebilir miyim?"

Ray başını masadan kaldırıp oturması için Kate'e işaret etti.

"Ne yapıyorsun böyle?" diye sordu Kate masanın üzerine yığılmış olan dosya kâğıtlarına bakarak.

"İdarecilik işte! Çoğunlukla dosyalama işi ve bir de son altı aya ait harcamaların bilançosu. Bugün teslim etmezsem, muhasebe onay vermeyecekmiş!"

"Senin bir asistana ihtiyacın var."

"Asistandan vazgeçtim, rahat versinler yeter! Bu saçmalıklardan polislik yapmaya vakit kalmıyor. Neyse, affedersin. Sen ne yaptın, anlatsana."

Kate notlarına göz attı. "Eve Manning Oxford'da yaşıyor, ama kız kardeşi Jennifer, kocası Ian Peterson'la burada, Bristol'da yaşıyormuş. Eve, kız kardeşiyle beş yıl önce darılmış ve o gün bugündür ne kardeşini ne de eniştesini görmüş. Fakat birkaç hafta önce Peterson, damdan düşer gibi Eve'i ziyarete gelip karısının yerini sormuş."

"Kadın adamı terk mi etmiş?"

"Öyle görünüyor. Bayan Manning birkaç ay önce kız kardeşinden bir kart almış, ama posta pulunun nereye ait olduğunu çıkaramamış ve zarfı çöpe atmış. Sonra, bir-iki gün önce kız kardeşinin yolladığı kartı şömine rafının arkasında paramparça bir halde bulmuş. Bunu ziyarete gelen eniştesinin yaptığından çok emin görünüyor."

"Adam neden böyle bir şey yapsın ki?"

Kate omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Zaten Bayan Manning de bilmiyor, ama her nedense bu onu şüpheye sevk etmiş işte ve kız kardeşi için kayıp ihbarında bulunmak istiyor."

"Ama kadının kayıp olmadığı ortada," dedi Ray bezgin bir sesle. "Kayıp olsa, kart göndermezdi herhalde. Belli ki kimsenin onu bulmasını istemiyor. Kayıp olmak başka, bu başka!"

"Ben de öyle söyledim. Her neyse, işi sana yazdım," dedi Kate ve elyazısıyla doldurulmuş tutanağı şeffaf bir dosyanın içinde Ray'e uzattı.

"Teşekkürler. Sonra bir bakıp incelerim," dedi Ray ve tutanağı alıp masasını kaplayan evrak denizinin üstüne bıraktı. "Tabii

şu önümdeki işleri bitirebilirsem! Sonra bir şeyler içmeye var mısın? Benim ihtiyacım olacağı kesin."

"Dört gözle bekliyorum."

"Harika," dedi Ray. "Tom okuldan sonra bir yere gidecekmiş. Akşam yedi gibi onu almaya söz verdim. O yüzden fazla uzun kalamam."

"Sorun değil," dedi Kate. "Tom'un yeni arkadaşlar bulduğu anlamına mı geliyor bu?"

"Sanırım," dedi Ray. "Gerçi kim olduklarını söylemedi. Önümüzdeki hafta okulla görüştüğümüzde daha çok şey öğreniriz herhalde. Ama çok da umutlu değilim açıkçası."

"Neyse, dinleyecek birine ihtiyacın olursa, hiç çekinme," dedi Kate. "Ama ergenlik çağındaki çocuklar hakkında tavsiye bekleme benden."

Ray güldü. "Aslında ergenlik çağındaki çocuklar *dışında* her şeyden söz edebiliriz."

"Tamam, o zaman biraz kafa dağıtmaya seve seve yardımcı olurum," dedi Kate sırtarak. Bunun üzerine Ray ister istemez Kate'in kapısında öpüştükleri o geceyi anımsadı. Acaba Kate de ara sıra o geceyi düşünüyor muydu? Ona sorsa mıydı acaba? Ama Kate çoktan masasının yolunu tutmuştu.

Ray, Mags'e mesaj çekmek için telefonunu çıkardı. Ekranı bakıp Mags'i kızdırmayacak bir mazeret düşünmeye çalıştı. Gerçeği o kadar da eğip bükmesine gerek yoktu. Kate'le bir şeyler içmeye gitmenin, Kütük'le bira içmeye gitmekten ne farkı vardı ki sonuçta? Fakat Ray'in duymazdan gelmeye çalıştığı kafasının içindeki o ses, ikisinin neden aynı şey olmadığını çok iyi anlatıyordu aslında.

Ray derin bir iç çekti ve tek kelime yazmadan telefonu cebine geri koydu. Hiçbir şey söylememek, bir şeyler söylemekten daha kolaydı ne de olsa. Açık ofis kapısından dışarı bakınca, masasının başında oturmakta olan Kate'in sırtı görünüyordu. Genç kadın gerçekten de dikkat dağıtıcı bir etkiye sahipti; ama buna kafa dağıtmak değil de, daha çok aklını başından almak denebilirdi.

İnsan içine çıkmayı göze aldığım da, aradan iki hafta geçmiş, kollarımdaki korkunç morluklar soluk yeşil bir renk almaya başlamıştı. Bedenimdeki çürüklerin görüntüsü beni dehşete düşürüyordu. Oysa sadece iki yıl önce, o morluklar saç rengim kadar doğal bir parçamdı.

Köpek maması almak için dışarı çıkmak zorundaydım. Beau'yu evde bırakıp Swansea otobüsüne binmek üzere yola koyuldum. Markette başı sürekli önünde yürüyen, ılık havaya rağmen boynunda atkıyla dolaşan bir kadını orada kimse fark etmezdi ne de olsa. Patika yoldan karavan parkına doğru ilerlerken, aniden birinin beni gözetlediği hissine kapıldım. Dönüp arkama baktım; hiçbir şey yoktu, sonra panik içinde diğer tarafa döndüm. Ama orada da hiçbir şey yoktu. Kendi etrafımda daireler çiziyor, ama gözümün önünde uçuşan ve ne yöne dönsem o tarafa hareket eden siyah noktalar yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Hissettiğim korku öylesine yoğundu ki, başım dönüyor, göğsüm daralıyordu. Bir an o panikle sendeleyip yere düşecek gibi oldum. Artık yürümeyi bırakmış, deli gibi koşmaya başlamıştım. Park halindeki karavanlarla Bethan'ın tek katlı küçük dükkânı nihayet görünmüştü. Onları görünce, kalp atışlarım yavaşlamaya ve aniden kapıldığım o dehşet hissi yavaş yavaş yerini sakinliğe bırakmaya başladı. Hapse girmeyi, yaşadığım şu hayata tercih etmemin sebebi işte böyle zamanlardı.

Bethan'ın dükkânının yanındaki otopark, karavanlarda kalan insanlar içindi, ama sahile olan yakınlığı nedeniyle deniz kenarında vakit geçirmek isteyen günübirlikçiler için de oldukça cazip bir seçenektir. Bethan genelde buna ses çıkarmazdı, ama tatil sezonunda sağa sola "özel park alanı" yazan kocaman levhalar koyar ve piknik malzemelerini arabadan indiren bir aile görür görmez dükkânından fırlayıverirdi. Yılın bu mevsiminde ise karavan parkı kapalıydı ve otoparkta bulunan birkaç araba da genelde köpeğini yürüyüşe getirenlerle doğa yürüyüşçülerine ait olurdu.

"Sen otoparkı istediğin gibi kullanabilirsin tabii ki," demişti Bethan, onunla ilk tanıştığımda.

"Benim arabam yok ki," demiştim ben de.

O da misafirlerimin buraya park edebileceğini söylemiş, ama gelen gidenimin olmamasını hiç yüzüme vurmamıştı. Beni görmeye geldiği zamanlarda Land Rover'ını otoparka bırakıp kır evine kadar yürüyen Patrick dışında kimsem yoktu zaten. Patrick'i düşünmemek için kendimi zorlayıp şöyle bir silkindim.

Şu anda otoparkta sadece birkaç araba vardı. Bethan'ın eski Volvo'su, tanımadığım bir minibüs ve... Gözlerimi kısarak başımı iki yana salladım. Hayır, bu mümkün olamazdı! Oradaki benim arabam olamazdı! Gördüğüm şeye anlam vermeye çalışırken, sırtımdan soğuk terler boşalıyordu. Güçlkle yutkunarak bir daha baktım. Ön tamponda bir göçük vardı ve camın tam ortasında yumruk büyüklüğünde, örümcek ağı benzeri bir çatlak göze çarpıyordu.

Bu benim arabamdı!

Ama bu nasıl olabilirdi? Bristol'dan ayrılırken arabamı almamıştım. Polisin izini süreceğinden korktuğum için değil –gerçi bu da gelmemiş değildi aklıma– ama görmeye tahammül edemediğim için. Aniden paniğe kapıldım. Acaba polis arabayı bulup tepkimi ölçmek için buraya getirmiş olabilir miydi? Az sonra silahlı polisler ortaya çıkıp üzerime atlayacakmış gibi korkuyla etrafa bakındım.

Şaşkınlıktan doğru dürüst düşünemiyordum. Bunun bir önemi var mıydı, varsa ne kadar önemliydi, kafamda tartamıyor-

dum. Ama önemli olmalıydı, aksi takdirde polis arabayı ne yaptığı o kadar büyük bir ısrarla sormazdı. Arabadan kurtulmam şarttı. Aklıma gördüğüm filmler gelmişti. Arabayı uçurumdan aşağı itebilir miydim? Ya da gaz döküp yakabilir miydim? Bunu yapabilmek için kibrit ve biraz gaz ya da benzin gibi bir şey bulmalıyım; ama bulsam bile Bethan'a görünmeden koca arabayı nasıl yakacaktım?

Dükkâna doğru bakıp pencerede Bethan'ı göremeyince, derin bir nefes alıp dosdoğru arabanın yanına gittim. Anahtarlar kontağın üstündeydi. Bunu görünce elim ister istemez kapıya gitmiş, kendimi bir anda arabanın içinde bulmuştum. Ama arabaya biner binmez, kaza günü yaşadığım o dehşet anı üşüşmüştü zihnime: Jacob'ın annesinin haykırırları ve kendi ağzımdan çıkan o dehşet dolu çığlık hâlâ kulağımdaydı. Silkinip kendimi toparlamaya çalıştım. Motor ilk dehşetinde çalışmıştı. Gaza bastığım gibi otoparktan çıkıp Penfach yönünde ilerlemeye başladım. Bethan artık pencereden baksa bile beni göremezdi. Görebileceği tek şey bir araba ve arkasından kalkan toz bulutuydu.

"Tekrar direksiyon başında olmak güzel, öyle değil mi?"

Ian'ın sesi idi bu! Onun sakın konuşma tarzı! Onun donuk ses tonu! Öyle sert bir fren koymuştum ki, araba aniden sola yalpalayarak güçlkle durmuş, ellerim bir anda direksiyondan kayıvermişti. Tam can havliyle kendimi arabadan aşağı atıyordum ki, aniden sesin CD çalardan geldiğini fark ettim.

"Küçük gezinti arabayı özlemiştir herhalde? İade ettiğim için teşekkür etmene gerek yok."

Sesinin üzerimdeki etkisi hemen belli oluyordu. Sanki bir anda küçülmüş, oturduğum yere yapışarak adeta koltuğun içine gömülmüştüm. Ellerim terden yapış yapıştı.

"Evlilik yeminimizi unuttun mu Jennifer?"

Deli gibi çarpan kalbimi yatıştırmak ister gibi, elimi göğsüme koyup bastırdım.

"Yanında durdun ve beni sevip sayacağına ve ölüm bizi ayırana kadar bana bağlı kalacağına yemin ettin." Yıllar önce şarkı söyler gibi büyük bir mutlulukla ettiğim bu yemini şimdi Ian'ın soğuk sesinden duymak işkence gibiydi. Bu adam bir ruh has-

tasıydı ve ben bunu çok geç fark etmiştim. Neler yapabileceğini bilmeden yıllarca onunla aynı yatağı paylaştığımı düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

“Hikâyelerini anlatmak için koşa koşa polise giderek beni sevip saymış olmuyorsun, öyle değil mi Jennifer? Kapalı kapılar ardında kalması gereken mahremiyetimizi onlarla paylaşarak mı bana bağlı kalacaksın! Sakın unutma, ben sana hak etmediğin hiçbir şey yapmadım...”

Daha fazlasını dinleyemezdim. Kontrol panelindeki düğmeye bastım ve CD’nin işkenceden farksız bir yavaşlıkla yuvasından çıkmasını bekledim. CD’yi ellerimin arasına alıp kırmaya çalıştım, ama lanet şey bir türlü kırılmıyordu. Sinirimden deli gibi bağırmaya başlamıştım; elimdeki yuvarlak nesnenin parlak yüzeyinde, şekilden şekle giren suratımı görüyordum. Arabadan indiğim gibi CD’yi çalılıklara fırlattım.

“Rahat bırak beni!” diye haykırdım. “Rahat bırak beni!”

Tekrar arabaya binip yola koyuldum. Çılgın bir süratle yüksek çalılarının arasından ilerleyerek Penfach’ın dışındaki kırık arazinin içine dalmıştım. Sinirden tir tir titriyordum. Öyle ki, vites değiştirmeyi bile unutmuştum. İkinci viteste var gücümle gaze basarken, arabanın motoru isyan edercesine inliyor, kafamın içinde Ian’ın sözcükleri yankılanıyordu.

Ölüm bizi ayırana kadar.

Yolun biraz ilerisinde yıkık dökük bir baraka vardı ve etrafta hiç ev görünmüyordu. Direksiyonu kırıp engebeli yola saparak barakaya doğru ilerlemeye koyuldum. Biraz daha yaklaşıncaya manzara daha net ortaya çıkmıştı: Barakanın çatısı yoktu, sadece gökyüzüne doğru uzanan çıplak çatı kirişleri vardı. Barakanın bir köşesinde birkaç araba lastiği ile paslanmaya yüz tutmuş bir sürü alet edevat göze çarpıyordu. Burası işimi görürdü. Arabayı barakanın içine kadar sürüp en uca yanaştım. Yerde gelişigüzel katlanmış muşamba bir örtü vardı; bunu ucundan tutup açarken, katmanlarının arsında birikmiş pis su üstüme başıma sıçramıştı. Örtüyü iyice açıp arabanın üzerine serdim. Evet, riskliydi, ama koyu yeşil örtünün altındaki arabayı mekânın geri kalanından

ayırt etmek imkânsızdı. Ayrıca, barakaya uzun zamandır el değmediği de her halinden belli oluyordu.

Eve dönüş yolu uzundu ve yürürken Penfach'a ilk geldiğim gün canlanmıştı gözümde. Benim için gelecek, geçmişten çok daha belirsizdi o gün. Ama artık geleceğin ne getireceğini biliyordum: Penfach'ta iki hafta daha kalıp cezamı çekmek üzere Bristol'a dönecektim ve güvende olacaktım.

Az ileride bir otobüs durağı vardı ama yürümeye devam ettim. Her adımda biraz daha rahatlıyor, ayaklarımın ritmiyle huzur buluyordum. Yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştım. Ian sadece oyun oynuyor, dedim kendi kendime. Beni öldürecek olsa, kır evine geldiğinde yapardı.

Eve vardığımda vakit öğleni bulmuştu ve gökyüzünde siyah bulutlar cirit atıyordu. İçeriye sadece montumu almak için girip Beau'ya seslendim ve onu da alıp sahile indim. Deniz kenarında yeniden rahat bir nefes alabilmişim; her şey bir yana, en çok da bunu özleyecektim.

Sürekli birileri tarafından gözetleniyormuş gibi hissetmek insanın elinde olmayan, güçlü bir duyguydu. Sırtım denize dönük, gözüm sürekli etraftaydı. Kayalıkların tepesinden bana bakan silueti fark edince içimi bir korku kaplamış, kalp atışlarım yeniden tavan yapmıştı. Hemen Beau'ya seslenip tasmaşından tuttum. Ama Beau havlayarak elimden kurtulmuş ve adamın bulunduğu tepeye çıkan patikaya doğru koşmaya başlamıştı.

"Beau, geri dön!"

Zavalılık her şeyden habersiz koşmaya devam ediyordu, benim ayaklarım ise bulunduğum noktaya çivilenmiş gibiydi. Beau kumsalın sonuna ulaşip hoplaya zıplaya patikadan yukarı tırmanana kadar, tepedeki siluet hareket etmemişti. Ama Beau yanına gelince, adam onu okşamak için yere eğildi. Hareketleri çok tanıdık gelmişti. Patrick!

Son görüşmemizden sonra, onu gördüğüme bu kadar seviyeceğim hiç aklıma gelmezdi, ama hissettiğim rahatlama o kadar büyüktü ki, ayaklarım kendiliğinden Beau'nun kumsalda bıraktığı pati izlerini takip etmiş ve kendimi bir anda onların yanında bulmuştum.

“Nasılsın?” diye sordu Patrick.

“İyiyim.” Konuşacak konu bulmakta zorluk çeken yabancılar gibi, birbirimizin etrafında ısınma turları atıyorduk.

“Sana bir sürü mesaj bıraktım,” dedi Patrick.

“Biliyorum.” Mesajların hepsini cevapsız bırakmışım. İlk zamanlar dinliyordum, ama ona yaptığım şeyi duymaya tahammül edemeyince, diğerlerini dinlemeden silmişim. En sonunda da telefonumu tamamen kapatmışım.

“Seni özlüyorum, Jenna.”

Patrick’in öfkesine hak verdiğim için bununla başa çıkmak kolay olmuştu. Ama şu anki Patrick öylesine tatlı ve sıcaktı ki, o kararlı sertliğim unufak olmak üzereydi. Eve doğru yürümeye koyularak, “Buraya gelmemeliydin,” dedim. Takip ediliyor muyuz diye arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ian bizi birlikte görecektiydi diye korkudan ölüyordum.

Yüzüme bir yağmur damlası düşünce, kapüşonumu kafama geçirdim. Patrick yanı başımda yürümeye devam ediyordu.

“Jenna, konuş benimle. Lütfen kaçma!”

Hayatım boyunca tam olarak bunu yapmışım. Öyle ki, artık kendimi bile savunmaktan acizdim.

Aniden bir şimşek çaktı ve bardaktan boşalırcasına yağmur yağmaya başladı. Gökyüzü öyle ansızın kararmıştı ki, gölgelerimiz bir anda kaybolmuştu. Beau bile korkuyla kendini yere atıp kulaklarını dümdüz arkaya yatırmıştı. Hep birlikte hızla eve doğru koşmaya başladık. Kapıyı açmamla birlikte, tam tepemizde bir gök gürültüsü daha patladı. Beau bacaklarımızın arasından fırladığı gibi dosdoğru üst kata çıkmıştı. Seslendiğim halde aşağı inmiyordu.

“Ben gidip iyi mi bir bakayım,” dedi Patrick ve Beau’nun peşinden üst kata çıktı. Kapıyı sürgüleyip az sonra yanlarına geldiğimde, Patrick yatak odamın zemininde oturuyordu. Tır tır titreyen Beau ise kollarındaydı. “Hepsi birbirine benziyor,” dedi Patrick hafiften gülümseyerek. “İster ürkek bir fino olsun, ister maço bir av köpeği – hepsi gök gürültüsünden ve havai fişeklerden nefret eder.”

Yanlarına çömelip Beau'nun başını okşadım. Beau ince ince viyakladı.

"Bu nedir?" diye sordu Patrick aniden. Yatağın altından çıkıntılık eden ahşap kutumu gösteriyordu.

"O benim!" diyerek kutuyu bir tekmede yatağın altına gönderdim.

Patrick gözlerini iri iri açtı ama hiçbir şey söylemedi. Sonra ayağa kalkıp Beau'yu kucaklarında taşıyarak alt kata indirdi. "Rad-yoyu açmak ona iyi gelebilir," dedi. Sanki o veteriner ve ben de müşteriymişim gibi duygusuz bir ses tonuyla konuşuyordu. Bu basit bir meslek alışkanlığı mıydı, yoksa sonunda pes etmeye mi karar vermişti? Beau'yu kanepeye yerleştirip üzerine bir battaniye örttü. Sonra da radyoda Classic FM kanalı bulup hafif bir müzik açtı. Tekrar söze girdiğinde sesi daha yumuşaktı.

"Senin için ona bakarım," dedi.

Sustum.

"Giderken onu burada bırak," diye devam etti Patrick. "Beni görmene ya da benimle konuşmana gerek yok. Sadece onu burada bırakman yeterli. Ben gelip onu alırım. Ona seve seve bakarım, sen..." Patrick bir an duraksadı. "Sen yokken."

"Yokluğum yıllar sürebilir," dedim. Son sözcükte sesim titremişti.

"Zaman ne gösterir bilinmez. Her günü geldiği gibi yaşayalım bence," dedi Patrick ve eğilip alnıma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

Mutfak çekmecesindeki yedek anahtarı ona verdim ve Patrick başka bir şey söylemeden ayrıldı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gözyaşı dökmeye hakkım var mıydı sanki? Onu uzaklaştıran bendim ve ne kadar acı verse de bunu yapmak zorundaydım. Yine de daha beş dakika bile geçmeden kapı yeniden çaldığında, Patrick'in bir şey için geri döndüğünü düşünerek heyecanlanmıştım.

Hızla kapıyı açtım.

"Evimden çıkmanı istiyorum," dedi Iestyn, girizgâh bile yapmadan.

“Ne?” Sendelememek için elimi duvara koydum. “Neden?”

Iestyn gözlerime bakmamak için yere eğilip Beau’nun kulaklarını okşadı. “Sabaha evi boşaltmış ol.”

“Ama Iestyn, yapamam! Neler olduğunu biliyorsun. Tahliye şartları gereği, mahkeme gününe kadar bu adreste kalmak zorundayım.”

“Bu benim sorunum değil,” dedi Iestyn nihayet yüzüme bakarak. Aslında bunu istemeye istemeye yaptığı her halinden belliydi. Yüz ifadesi sertti ama gözleri duygularını ele veriyordu. Iestyn yavaşça başını iki yana salladı. “Bak Jenna, bütün köy o ufaklığı ezdiğini ve bu yüzden tutuklandığını biliyor. Dahası, sırf benim evimi kiraladığın için burada bulunduğunu düşünüyorlar. Onların gözünde seni burada oturttuğum için ben de en az senin kadar suçluyum. İnan bana, işlerin çığırından çıkması sadece an meselesi.” Iestyn sokak kapısının üstündeki yazıyı gösterdi. O kadar ovduğum halde yazı kapıdan çıkmamıştı. “Yakında posta kutunda köpek kakası, yanıcı madde, hatta dinamit lokumu bile bulabilirsin; böyle şeyleri gazetelerde her gün okuyoruz.”

“Gidecek hiçbir yerim yok ki Iestyn,” dedim onu ikna etmeye çalışarak. Ama adamın pes etmeye hiç niyeti yoktu.

“Biliyor musun, köydeki dükkânlar benim ürünlerimi satmıyor artık!” dedi Iestyn. “Bir katile kalacak yer verdiğim için benden nefret ediyorlar!”

Derin bir nefes aldım.

“Ve bu sabah Glynis’e mal satmayı da reddetmişler. Bana kızmaları bir yere kadar, ama karıma tavır koymaları...”

“Sadece birkaç gün daha Iestyn,” diye yalvardım. “On beş gün sonra mahkemem var ve sonra sonsuza dek gitmiş olacağım. Lütfen Iestyn, o zamana dek kalmama izin ver.”

Iestyn ellerini ceplerine sokup bakışlarını denize doğru çevirerek bir an düşündü. Fikrini değiştirmek için yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

“Sadece iki hafta!” dedi Iestyn. “Bir gün fazla değil. Ve birazcık aklın varsa, o güne kadar köyden uzak durursun.”

41

Bütün günü atölyende geçiriyordun ve ben aksini söylemedikçe artık akşamları da eve uğramaz olmuştun. Hafta boyunca çok yorulduğumu ve akşamları eve döndüğümde birazcık ilgiye, günümün nasıl geçtiğini soracak birine ihtiyaç duyabileceğimi hiç düşünmüyordun, Jennifer. Her fırsat bulduğunda, tıpkı küçük bir fare gibi, koşa koşa barakana kaçıyordun. Artık nasıl olduysa, yerel bir heykeltıraş olarak hasbelkader tanınmıştın. Çanak çömleklerinle olmasa bile, yirmi santimlik küçük heykelciklerin sayesinde epey bir ün kazanmıştın. Gerçi eğri büğrü suratları ve orantısız uzuvlarıyla çok çirkin şeylerdi hepsi, ama görünüşe bakılırsa piyasada böyle şeylere talep vardı ve sen dükkânlara heykel yetiştiremiyordun.

Bir cumartesi günü kahve yapmak için mutfağa geldiğinde, "Akşam izlemek için DVD aldım," dedim.

"Olur," dedin. Hangi filmi aldığını sormamıştın, zaten sor-san da söyleyemezdim. Nasıl olsa, sonra bir ara dışarı çıkıp bir tane seçerim diye düşünmüştüm.

Suyun kaynamasını beklerken, tezgâha yaslanmış, başparmaklarını kanca gibi kot pantolonunun ceplerine geçirmiştin. Serbest bıraktığın saçların kulaklarının arkasındaydı ve yanağındaki morluk açıkça görünüyordu. Sana baktığımı fark edince, hemen saçını öne düşürdün.

"Kahve ister misin?" diye sordun.

“Lütfen.” İki fincana su doldurup sadece birine kahve koy-
muştun. “Sen içmiyor musun?” diye sordum.

“Ben kendimi pek iyi hissetmiyorum.” Bir dilim limonu ke-
sip fincanın içine attın. “Birkaç gündür iyi değilim.”

“Hayatım, neden daha önce söylemedin? Hemen gel otur
şöyle.” Senin için bir sandalye çektim. Ama sen başını iki yana
salladın.

“Kötü bir şeyim yok. Sadece biraz halsizim. Eminim, yarına
bir şeyim kalmaz.”

Sana sarılıp yanağımı yanağına bastırdım. “Zavallı bebeğim
benim. Merak etme, ben sana bakarım.”

Sarılmama karşılık verdin ve seni kucağımdaki bir bebek gibi
şefkatle salladım. Bir süre böylece kalakaldık, ta ki sen geri çekilene
kadar. Kendini geri çekmenden nefret ediyordum. Bu bana kendi-
mi reddedilmiş gibi hissettiriyordu, oysa tek istediğim seni rahat-
latmaktı. Çenelerimin yay gibi gerildiğini hissettim ve o anda ba-
kışlarına yansıyan tedirginliği fark ettim. Bunu görmek hoşuma
gidiyordu, çünkü ne yaptığımı, ne düşündüğümü hâlâ umursadı-
ğını gösteriyordu; ama aynı zamanda çok da kızdırıyordu.

Elimi kaldırıp başına doğru uzattım. Sen bir an korkuyla ir-
kilerek derin bir nefes aldın ve dayağa alışmış bir çocuk gibi göz-
lerini sımsıkı kapadın. Elim hafifçe alnına değdirerek saçlarının
arasından usulca bir şey aldım.

“Uğur böceği!” Avucumu açıp böceği sana gösterdim. “Şans
getirdiği söylenir, öyle değil mi?”

Ertesi gün olduğunda hâlâ iyileşmemiştin ve ben de yatak-
ta kalıp dinlenmen için ısrar ettim. Mide bulantına iyi gelir diye
sana peksimet getirmiştım. Sonra sana biraz kitap okudum. Ama
sen başının ağrıdığını söyleyince bıraktım. Doktoru aramak is-
tediğimi söylediğimde ise pazartesi ilk iş polikliniğe gideceğine
söz verip uykuya daldın. Saçlarını okşayıp uykunda titreşen göz
kapaklarını izlerken, rüyada ne gördüğünü merak ediyordum.

Pazartesi sabahı doktora gitmeni söyleyen bir not yazıp başu-
cuna bıraktıktan sonra işe gittim. Sonra işyerinden seni aradım.
Ama telefonu açmadın. Yarım saatte bir aramaya başlamıştım

ama ev telefonu bir türlü açılmıyordu, cep telefonun ise kapalıydı. O kadar meraklanmışım ki, sonunda daha fazla dayanamayıp iyi olup olmadığını görmek için öğle paydosunda eve uğramaya karar verdim.

Araban evin önündeydi ve anahtarı kilide soktuğumda kapı kilitli değildi. Sen başını ellerinin arasına almış, kanepede öylece oturuyordun.

“İyi misin? Meraktan delirecektim az kalsın!”

Başını kaldırıp baktın ama hiçbir şey söylemedin.

“Jennifer! Sabahtan beri yüz kere aradım. Neden telefona bakmadın?”

“Dışarı çıkmıştım,” dedin. “Sonra da...” Ama cümlenin devamını getirip bir açıklama yapmadın.

Sinirlenmeye başlıyordum. “Seni merak edebileceğim hiç aklına gelmedi mi?” Seni kaçağından tuttuğum gibi ayağa kaldırdım. Bir çığlık patlattın ama sesin beni daha da sinirlendirmişti. Kollarından tuttuğum gibi seni duvara yaslayıp ellerimle boğazına sarıldım. Gırtlığını sıkarken, parmak uçlarımda atan nabzını hissediyordum.

“Lütfen yapma!” diye haykırdın.

Parmaklarım usul usul, yavaş yavaş boğazını sıkarken, ellerim sanki bir başkasına aitti. Ağzından boğulurcasına bir ses çıkmıştı.

“Ben hamileyim.”

Ellerim birden gevşeyiverdi. “Bu mümkün değil.”

“Evet, mümkün.”

“Ama hap kullanıyordun.”

Ağlamaya başlayıp kendini yere atarak kollarını dizlerine doladın. Tepende dikilmiş, duyduğum şeye anlam vermeye çalışıyordum. *Sen hamileydin.*

“Midemi bozduğum zaman olmuş olmalı,” dedin.

Yanma çömelip sana sarıldım. Aklıma babam gelmişti: Ne kadar soğuk ve sevgisiz bir adamdı. Ben asla onun gibi bir baba olmayacaktım. Kendi çocuğuma asla onun bana davrandığı gibi davranmayacaktım. Erkek olması için dua ediyordum. Oğlum beni örnek alacak, benim gibi olmak isteyecekti. İster istemez yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

Başını kaldırıp bana baktın. Tir tir titriyordun. Yanağını okşadım. "Bir bebeğimiz olacak!"

Gözlerin hâlâ nemliydi, ama yüzündeki gergin ifade yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı. "Kızmadın mı?"

"Neden kızayım ki?"

Sevinçten havalara uçuyordum. Bu her şeyi değiştirecekti. Evin içinde kocaman, şişkin bir karınla dolaşacak, sağlığın için bana ihtiyaç duyacak, ayaklarına masaj yapıp çayını getirdiğimde bana minnet duyacaktın. Bebek doğduğunda çalışmayı bırakacak ve her ikinize de ben bakacaktım. Geleceğimizi şimdiden hayal edebiliyordum. "Bu bebek bir mucize," dedim sana. Omuzlarından tuttuğumda gerilmiştin. "Son zamanlarda aramızın çok iyi olmadığını biliyorum, ama artık her şey farklı olacak. Ben sana bakacağım." Dosdoğru gözlerimin içine baktığında, bir an suçluluk duygusuna kapılmıştım. "Bundan böyle her şey çok güzel olacak," dedim. "Seni çok seviyorum, Jennifer."

Gözlerin yeniden dolmuştu. "Ben de seni seviyorum," dedin.

Senden özür dilemek... sana yaptığım her şey için, seni incittiğim için üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Ama söyleyemediğim bütün o sözcükler sanki boğazımda düğümlemişti. Onların yerine, "Sakin kimseye söyleme," dedim.

"Neyi?"

"Kavgalarımızı. Kimseye anlatmayacağına dair bana söz ver." Omuzlarını tutarken, parmaklarımdan arasındaki tenin yay gibi gerilmiş, gözlerin korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Asla," diye söz verirken sesin fısıltıyla çıkmıştı. "Asla kimseye söylemem."

Gülümsedim. "Hadi şimdi ağlamayı bırak; bebeği üzmemelisin." Ayağa kalkıp elimi uzatarak ayağa kalkmana yardım ettim. "Miden bulanıyor mu?"

Evet anlamında başını salladın.

"Hadi gel, kanepeye uzan biraz. Ben de sana bir battaniye getireyim." İstemem diye itiraz etmiştin, yine de seni kanepeye kadar geçirip uzanmana yardım ettim. Sen benim oğlumu taşıyordun ve ben ikinize de çok iyi bakacaktım.

İlk ultrason seni epey endişelendirmiş, “Ya bir terslik olur-
sa?” diye sormuştun.

“Neden bir terslik olsun ki?” dedim.

O gün işten izin alıp seni hastaneye götürdüm.

“Daha şimdiden parmaklarını kapatabiliyor. Ne kadar inanılmaz, değil mi?” dedin. Aldığın onca bebek kitabından biri vardı yine elinde! Hamilelik sende bir takıntı haline dönüşmüştü. Sürekli annelik ve bebek bakımıyla ilgili dergi ve kitaplar alıyor, doğum ve emzirme konusunda tavsiyeler almak için internet başında saatler harcıyordun. Ağzımı her açtığımda, konu ya bebek isimlerine ya da almamız gereken malzeme listelerine geliyordu.

“Evet, inanılmaz!” dedim. Halbuki hepsini daha önce de duymuştum. Hamilelik süreci hiç de umduğum gibi gitmiyordu. Tıpkı eskisi gibi atölyende manyakça çalışmaya devam ediyordun! Üstelik getirdiğim çayları ve yaptığım ayak masajlarını kabul etsen de, hiç de öyle minnettar falan görünmüyordun. Henüz doğmamış çocuğumuza –dünyadan bile haberi olmayan o mercimek kadar çocuğa– gözünün önündeki kocandan daha fazla ilgi gösteriyordun. Kim bilir bebek doğduğunda ne hale gelecektin? Gözün bebekten başka hiçbir şey görmeyecek, dünyaya gelmesinde benim de payım olduğu aklına bile gelmeyecekti. Aklıma aniden saatlerce oyun oynadığın şu kedi yavrusu gelmişti.

Ultrason çeken kadın doktor karnına jel sürerken elimi sımsıkı tutmuştun. Bebeğin boşuk kalp atışlarını duyup ekrandaki küçük titreşimi görene kadar da elimi bırakmamıştın.

“Şurada gördüğünüz kafası,” demişti doktor. “Dikkatli bakarsanız kollarını da görebilirsiniz. Bakın, adamımız size el sallıyor!”

Sen kahkahalarla güldün.

“Adamımız derken?” diye sordum umutla.

Doktor başını kaldırıp bana baktı. “Lafın gelişi söyledim. Cinsiyetinin belli olması için daha önümüzde epey zaman var. Ama gayet sağlıklı görünüyor. Olması gereken büyüklükte.” Doktor ekrandaki görüntünün çıktısını alıp sana uzattı. “Tebrikler.”

Kadın doğumcuyla olan randevumuz yarım saat sonraydı ve bekleme salonunda bizimle birlikte altı çift daha vardı. Salonun karşı tarafında bir kadın oturmaktaydı. Karnı o kadar büyüktü ki, bacaklarını açarak oturmak zorunda kalmıştı. Bakmamak için başımı çevirmiş ve içeri çağrıldığımızda epey rahatlamıştım.

Doktor, mavi dosyanı senden alıp içindeki bilgilere göz atmış, tüm test sonuçlarını gözden geçirip beslenme ve sağlıklı bir hamilelik için yapılması gerekenler konusunda listeler hazırlamıştı.

“Zaten daha şimdiden karım uzmanlaştı sayılır,” dedim doktora. “O kadar çok kitap okudu ki, bilmediği hiçbir şey yoktur herhalde.”

Doktor karşısındakini ölçüp biçer gibi bana baktı. “Peki ya siz, Bay Peterson? Siz de uzmanlaştınız mı?”

“Benim uzmanlaşmama gerek yok ki,” dedim kadının bakışlarına karşılık vererek. “Sonuçta doğuracak olan ben değilim.”

Kadın cevap vermedi. “Şimdi bir tansiyonunu ölçelim, Jenna. Kazağını sıyırıp kolunu masanın üzerine serbestçe koy, lütfen.”

Sen bir an tereddüt ettin. Neden duraksadığını hemen anlamıştım. Çenelerimi sıkarak arkama yaslandım ve olabildiğince kayıtsız görünmeye çalışarak olan biteni izlemeye koyuldum.

Üst kolundaki morluklar yeşil bir renk almıştı. Son birkaç gün içinde epey solmuşlardı gerçi ama her zamanki gibi geç iyileşiyor, bir türlü geçmek bilmiyorlardı. Öyle ki bazen çürüklerinin kasten iyileşmediğini düşünüyordum. Bunun imkânsız olduğunu biliyordum elbette; yine de sırf bana vicdan azabı çektirmek ve sana yaptıklarımı unutturmamak için kasten o çürüklere tutunduğunu düşünmeden edemiyordum.

Doktor kolundaki çürükler karşısında sessiz kalınca bir parça rahatlamıştım. Tansiyonun normalden biraz yüksekti ve doktor değerlerini not edip bana döndü.

“Zahmet olmazsa, sizi bir süre bekleme odasına alabilir miyim? Jenna’yla biraz yalnız konuşmak istiyorum.”

“Buna gerek yok,” dedim. “Biz birbirimizden hiçbir şeyi saklamayız.”

“Sadece standart uygulama,” dedi doktor kısaca.

Gözlerimi dikerek kadına baktım, ama kadının geri adım atmaya niyeti yok gibiydi. Bunun üzerine, "Peki," diyerek ayağa kalktım. Ağır hareketlerle odadan çıkıp dışarıdaki kahve makinesinin yanında –doktorun oda kapısını görebileceğim bir noktada– beklemeye koyuldum.

Bir süre bekleme salonundaki diğer çiftleri izledim: Tek başına bekleyen benden başka erkek yoktu; kimseden muayene odasını terk etmesi istenmiyordu. Bunun üzerine, dosdoğru muayene odasına yürüyüp kapıyı çalmadan içeri girdim. Elinde bir şey tutuyordun. Küçük dikdörtgen bir kart: Açık mavi renkteki kartın tam ortasında bir logo vardı. Beni görünce elinde tuttuğun kartı hemen dosyanın içindeki kâğıtların arasına soktun.

"Arabayı çekmek zorundayız, Jennifer," dedim. "Park süresi sadece bir saat."

"Ah, tamam geliyorum. Affedersiniz." Sonuncu kelimeyi doktora söylemiştin. Kadın sana gülümsemiş, beni ise tamamen görmezden gelmişti. Sonra öne doğru eğilip eliyle kolunu sıvazladı.

"Telefon numaramız dosyanın üzerinde yazılı. Herhangi bir endişeniz olursa –hangi konuda olursa olsun– aramaktan çekinmeyin."

Arabada eve dönerken ikimiz de sessizdik. Sen ikide bir kucağındaki ultrason görüntüsüne bakıp elini karnına götürüyordun; içinde hissettiğin şeyle elinde tuttuğun şey arasında bir bağ kurmaya çalışır gibiydin.

"Doktorun seninle konuşmak istediği şey neymiş?" diye sordum eve varınca.

"Tıbbi geçmişim hakkında sorular sordu," dedin. Cevap fazla hızlıydı ve ezber kokuyordu.

Yalan söylediğini hemen anlamıştım. Daha sonra gün içinde sen uyuyakalınca dosyanı karıştırıp açık mavi renkteki o kartviziti aradım, ama kart yoktu!

Karnın giderek büyüyor ve ben değişimini izliyordum. Bana olan ihtiyacın artar sanmıştım, ama aksine sen kendi kendine ye-

tebilen, çok daha sağlam bir kadın olup çıkmıştın. Seni bebeğe kaptırmak üzereydin ve nasıl geri alacağımı bilmiyordum!

O yaz hava çok sıcaktı ve sen evin içinde göbeğinin epey altından başlayan bir etek ve karnını örtmekten aciz kısacık bir tişörtle dolaşmaktan zevk alıyor gibiydin. Bense o dışarıya fırlamış göbek deliğine bakmaya bile tahammül edemiyordum. O şekilde dolaşmaktan –hatta çalan kapıya bakmaktan– ne zevk aldığını hiç anlamıyordum!

Doğuma daha haftalar olduğu halde çalışmayı bırakmıştın ve ben de temizlikçiyi işten çıkardım. Sen bütün gün evde boş boş otururken, herhalde temizlikçiye para verecek değildim!

Bir gün seni ütüyle baş başa bırakıp evden çıktım. Geri döndüğümde hepsini bitirmiş, evi pırıl pırıl yapmıştın. Yorgun görünüyordun ve gösterdiğin çabadan etkilenmiştim. Banyo için küveti hazırlayıp seni biraz şımartmaya karar verdim. Sonra da senin için dışarıdan güzel bir yemek sipariş edecektim, hatta senin için yemek bile yapabilirdim. Ütülediğin gömlekleri yukarı taşıyıp küveti doldurmak için muslukları açtım ve sonra sana seslendim.

Tam gömlekleri gardırobuma asıyordum ki bir şey fark ettim.

“Bu da ne böyle?”

Çekine çekine cevap vererek, “Yanık izi,” dedin. “Gerçekten çok özür dilerim. Telefon çalınca bir an dikkatim dağıldı. Ama neyse ki gömleğin alt tarafında kalıyor. Pantolonun içine sokunca görüneceğini sanmıyorum.”

Fazlasıyla üzgün görünüyordun, oysa hiçbir önemi yoktu aslında. Alt tarafı bir gömlekti işte. Gömleği elimden bırakıp sana sarılmak için bir adım attım. Ama sen aniden korkuyla irkilip karnını korumak için kolunu kaldırdın. Yüzünü yana doğru çevirmiş, yapmayı aklımdan bile geçirmediğim bir şeyin korkusuyla gözlerini yummuştu. Olmasını asla istemediğim bir şeyin korkusuyla!

Ama oldu. Ve bu sadece senin suçundu, Jennifer!

42

Otoparkta bir tane boş yer vardı ve telefonu çaldığında, Ray arabasını oraya sokabilmek için manevra yapmakla meşguldü. Telefonu açarken omzunun üstünden geriye doğru bakarak arkaya daha ne kadar yaşayabileceğini görmeye çalışıyordu.

Telefondaki Emniyet Müdürü Olivia Rippon'dı ve kadın hemen konuya girmişti. "Şahin Operasyonu'nu öne çekip sonrasında yapacağımız basın toplantısını hemen bu öğleden sonraya almanı istiyorum," dedi.

Ray'in Mondeo'su arkadaki Volvo'yu hafifçe dürttü.

"Kahretsin!"

"Duymak istediğim yanıt tam olarak bu değildi," dedi müdür. Kadının sesinde Ray'in daha önce hiç duymadığı kadar neşeli bir tını vardı. Acaba ne olmuştu da keyfi böylesine yerine gelmişti?

"Affedersiniz efendim," dedi Ray.

Volvo'da bir hasar var mı diye bakmak için anahtarı kontağın üstünde bırakıp arabadan indi. Arabada çizik bile yoktu. "Ne demiştiniz?" diye sordu.

"Şahin Operasyonu'nu pazartesi yapacaktık ya," diye açıklamaya girişti Olivia, kendisinden beklenmeyecek bir sabırla. "Onu öne çekelim diyorum. Bu sabah haberlerde görmüşsündür; uyuşturucu meselesine göz yuman yaklaşımları yüzünden bazı emniyet birimleri çok sert eleştirildi."

Tabii ya, diye geçirdi Ray içinden. Olivia'nın neden bu kadar keyifli olduğu şimdi anlaşılıyordu.

"O yüzden uyuşturucu konusunda yumruğumuzu masaya vurmanın şimdi tam zamanı!" diye devam etti Olivia. "Operasyona katılacak ekip belirlendi zaten; sadece birkaç gün öne çekmiş olacağız, hepsi bu."

Ray aniden buz kesmişti. "Bugün yapamam efendim," dedi. Kısa bir sessizlik oldu.

Ray müdürün konuşması için bekledi, ama aralarındaki sessizlik uzayınca tekrar söze girmek zorunda kaldı. "Oğlumun okulunda katılmam gereken çok önemli bir toplantı var bugün."

Olivia'nın kendi çocuklarının okulundaki veli toplantılarına tele-konferans yoluyla katıldığı söylenirdi. O yüzden Ray bu mazaretin kadına işlemeyeceğini biliyordu.

"Ray, biliyorsun ki çocuklu çalışanlarımıza karşı oldukça hoşgörülüyümdür," dedi Olivia. Ama sesindeki neşeden şimdi eser yoktu. "Hatta bu teşkilata anne-babaları gözeten esnek çalışma saatlerini ben getirdim. Ama yanılmıyorsam senin bir eşin var, öyle değil mi?"

"Evet, efendim."

"Peki, eşin toplantıya gitmiyor mu?"

"Gidiyor."

"O halde, Tanrı aşkına, sorun nedir sorabilir miyim?"

Ray arabanın arka kapısına yaslanıp bir ilham kaynağı arar gibi gökyüzüne baktı, ama tek görebildiği kapkara bulutlardı.

"Efendim, oğlum okuldaki serseri çocukların zorbalıklarına maruz kalıyor. Ve sanırım, durum kötü. Okul bir sorun olduğunu kabul ettiğinden beri ilk görüşme fırsatımız olacaktı bu ve eşim mutlaka orada bulunmamı istiyor." Ray suçu hemen Mags'in üstüne attığı için kendini kötü hissetmişti. "Tabii ben de istiyorum. Orada olmam gerek."

Olivia'nın sesi biraz yumuşamıştı. "Bunu duyduğuma üzül-düm, Ray. Çocuklar bazen insanı üzebiliyor. İlle de bu toplantıya gitmen gerekiyorsa, yapacak bir şey yok, tabii ki gideceksin. Ama bu basın toplantısı bugün yapılacak. Teşkilatın bu habere ihtiyacı var. Güvenilir ve büyüyen bir teşkilat olduğunu ispatlamaya ihti-

yacı var. Ve eğer operasyonu sen yönetemeyeceksen, o zaman yapabilecek başka birini bulmak zorunda kalacağım. Bir saat içinde beni ara.”

Telefonu cebine geri koyarken, “İki ucu boklu değnek,” diye söylendi Ray. Demek bu kadar basitti: Bir tarafta kariyeri vardı, diğer taraftaysa ailesi. Ofisine çıkınca, kapıyı kapatıp masasının başına oturdu ve düşünceli bir edayla parmak uçlarını kavuşturdu. Bugünkü operasyon önemli bir işti ve bunun kendisi için kritik bir sınav olduğunun farkındaydı. Bu meslekte ilerlemek için gereken özelliklere sahip miydi? Artık kendisi de emin değildi; üstelik bunu istediğinden bile şüpheliydi. Bir-iki yıl sonra almaları gereken yeni arabayı, çocukların çok geçmeden gidelim diye tutturalacakları yurtdışı tatillerini ve Mags’ın fazlasıyla hak ettiği o daha büyük evi hayal etti. Üstelik ileride üniversiteye gidecek iki tane pırl pırl çocuğu vardı! Bunlar için gereken parayı –kariyer basamaklarını tırmanmadığı takdirde– nereden bulacaklardı? Fedakârlık yapmadan bunların hiçbirisi mümkün değildi.

Ray derin bir nefes aldı ve evi aramak için telefona uzandı.

Şahin Operasyonu müthiş bir başarıyla sonuçlanmıştı. Emniyet Müdürlüğü’nün konferans salonunda yarım saatlik bir basın toplantısı düzenlenmiş ve müdür, Ray’i basın mensuplarına, “Teşkilatımızdaki en iyi komiserlerden biri,” diye takdim etmişti. Ray, Bristol’daki uyuşturucu sorununun boyutlarını, teşkilat tarafından alınan tedbirleri ve sokak satıcılarının kökünü kazıyarak toplum güvenliğini sağlama konusunda yaptığı şahsi katkıları anlatırken, müthiş bir adrenalin patlaması yaşamıştı. ITN muhabiri son olarak ne diyeceğini sorduğunda, Ray dosdoğru kameraya bakmış ve bir an bile tereddüt etmemişti: “Dışarıda elini kolunu sallayarak uyuşturucu satan ve polisin onları durdurmaktan aciz olduğunu düşünen insanlar var. Ama yanılıyorlar. Biz güçlüyüz ve kararlıyız. Ve hepsini sokaklardan temizleyene dek durmayacağız!” Salonda alkışlar yükselmiş, Ray müdüre yan gözle bakınca, müdür de memnuniyet dolu bir bakış fırlatmıştı. Operasyonda, arama izinleri önceden çıkarılmış altı adrese baskın yapılmış ve on dört kişi tutuklanmıştı. Ev aramaları saatler

sürecekti ve Kate operasyonda Adli Emanet Memuru olarak görev yapıyordu. Acaba bu işle başa çıkabiliyor muydu?

Ray fırsatını bulur bulmaz onu aradı.

"Tam zamanında!" dedi Kate. "Ofiste misin?"

"Ofisteyim. Neden?"

"On dakika sonra kafeteryada buluşalım. Sana bir şey göstermem gerek."

Ray beş dakika sonra kafeteryadaydı ve sabırsızlıkla Kate'i bekliyordu. Kate az sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle fırtına gibi içeri girdi.

"Kahve ister misin?" dedi Ray.

"Vakit yok, hemen geri dönmem gerek. Ama bunu mutlaka görmelisin." Kate elindeki küçük şeffaf torbayı Ray'e uzattı. İçinde açık mavi renkte bir kart vardı.

"Jenna Gray'in cüzdanından çıkan kartın aynısı bu!" dedi Ray. "Nereden buldun bunu?"

"Bu sabah baskın düzenlediğimiz evlerden birinde çıktı. Birer aynısı değil gerçi." Ray'in kartın üzerindeki yazıyı okuyabilmesi için poşeti eliyle düzeltti. "Aynı kart, aynı logo, ama farklı bir adres."

"Enteresan. Kimin evinden çıktı bu?"

"Dominica Letts. Avukatı gelene kadar konuşmayacağını söylüyor." Kate saatine baktı. "Kahretsin, hemen gitmem gerek." Poşeti Ray'in eline tutuşturdu. "Sende kalabilir; bende bir kopyası var." Gülümseyerek odadan çıkıp gözden kaybolan Kate, Ray'i elindeki kartla baş başa bırakmıştı. Adres gayet sıradan görünüyordu; tıpkı Grantham Caddesi gibi burası da meskenlerin bulunduğu bir sokaktı ama belki logodan bir şeyler çıkarılabilirdi. İç içe geçmiş iki sekiz rakamını andıran figür, Rus matruşkalarına benziyordu.

Ray başını iki yana salladı. Eve gitmeden önce nezarethane memurlarıyla görüşüp Jenna Gray'in yarın görülecek mahkemesi için her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeliydi. Poşeti dikkatle katlayıp cebine yerleştirdi.

* * *

Eve gitmek için arabaya bindiğinde saat onu geçiyordu. Sabahki kararından dolayı ilk kez şüpheye kapılmıştı. Ailesi yerine işine öncelik vermekle hata mı etmişti acaba? Ray yol boyunca, yaptığı şeyi haklı gösterecek mazeretler arayıp durdu. Eve vardığında, aldığı kararın doğru olduğuna ve başka bir seçeneği olmadığına büyük ölçüde ikna olmuştu. Ta ki anahtarı kilide sokup Mags'in ağladığını duyana kadar!

"Aman Tanrım, Mags! Ne oldu?" Çantasını hole bıraktığı gibi Mags'in yanına koşan Ray, kanepenin önünde diz çökerek karısının yüzüne düşen saçları geriye doğru itti. "Tom iyi mi?"

"Hayır, hiç iyi değil!" diyen Mags öfkeyle Ray'in ellerini itti.

"Okulda ne dediler?"

Söylediklerine göre bu durum en az bir yıldır devam ediyormuş! Ama şüphelerini kanıtlayacak bir delil bulana kadar beklemek istemişler."

"Ve aradıkları delili bulmuşlar, öyle mi?"

Mags alaycı bir kahkaha attı. "Hem de ne bulmak! Her şey internete düşmüş. Birbirlerini kışkırtıp dükkân soymalar mı istersin, sırf kameraya çekmek için adam dövmeler mi, ne ararsan var! Hepsi filme çekilip tüm dünyanın görmesi için YouTube'a yüklenmiş!"

Ray'in göğsüne sanki bir öküz oturmuştu. Tom'un maruz kaldığı, arkadaşları tarafından yapmaya zorlandığı şeyleri düşündükçe midesi bulanıyordu.

"Uyudu mu?" diye sordu, başıyla üst katı göstererek.

"Uyumuş olmalı. Pestilini çıkardım çünkü: Neredeyse iki saatir fırça atıyorum."

"Fırça mı atıyorsun?" Ray ayağa kalktı. "Tanrı aşkına, Mags, sence yeterince canı yanmadı mı çocuğun?" Tam yukarı çıkmak için basamaklara yönelmişti ki Mags kolundan tutup çekti.

"Hiçbir fikrin yok, öyle değil mi?"

Ray boş gözlerle karısına baktı.

"İşyerindeki sorunlarla o kadar meşgulsün ki, kendi ailede olan bitenden haberin yok! Tom serseri arkadaş kurbanı falan değil, Ray. Serseri olan o!"

Ray midesine bir yumruk yemişti sanki.

“Birilerinin zorlamasıyla...”

Mags, Ray’in sözünü kesti ama bu kez daha sakindi. “Kim-senin onu zorladığı falan yok, Ray!” Mags derin bir iç çekip kanepeye oturdu. “Oğlun Tom, küçük ama oldukça etkili bir ‘çete’nin elebaşı! Altı kişi kadar var gruplarında; Philip Martin ve Connor Axtell dahil!”

“İşte buna şaşırmadım,” dedi Ray suratını asarak. Bu isimleri tanıyordu.

“Ama bu, çeteyi Tom’un yönettiği gerçeğini değiştirmiyor. Okulu asmak onun fikri; Özel Eğitim Merkezi’nden çıkan çocuklara pusu kurmak onun fikri...”

Ray’in midesi bulanıyordu.

“Peki ya yatağının altından çıkan malzemeler?” diye sordu.

“Hâkimiyet kurmak için çalmışlar belli ki. Ama hiçbirini Tom çalmamış, herhalde elini kirletmek istememiş, pis işlerini başkalarına yaptırmış!” Ray, Mags’in ilk kez böylesine derin bir öfkeyle konuştuğunu duyuyordu.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” İşyerinde yolunda gitmeyen bir şey olduğu zaman takip edilecek kurallar belliydi. Protokoller, yasalar, yönetmelikler vardı. Etrafında koca bir ekip vardı. Oysa şimdi Ray kendini tamamen kaybolmuş hissediyordu.

“Halledeceğiz,” dedi Mags. “Tom’un zarar verdiği insanlardan özür dileyeceğiz, çaldığı malları iade edeceğiz ve hepsinden önemlisi bunu neden yaptığını öğreneceğiz!”

Ray bir süre sessiz kaldı. Söylemeye dili varmıyordu ama aklına düşmüştü bir kere. “Belki de bu olanlar benim suçum,” dedi. “Bana ihtiyacı olduğunda yanında yoktum.”

Mags uzanıp Ray’in elini tuttu. “Kendini suçlama. Senin olduğu kadar benim de suçum. Sonuçta ben de göremedim.”

“Yine de eve daha fazla zaman ayırmam gerekirdi.”

Mags itiraz etmeden dinledi.

“Özür dilerim, Mags. Sana söz veriyorum, her zaman böyle olmayacak. Şefliğe bir yükselsem, ondan sonrası...”

“Ama sen komiserliği seviyorsun.”

“Evet, ama...”

"O halde neden terfi edip sevdiğin işi arkada bırakmak istiyorsun?"

Ray bir an öylece kalakalmıştı. "Tabii ki bizim için. Daha büyük bir evimiz olsun ve sen çalışmak zorunda kalmayasın diye!"

"Ama ben çalışmak istiyorum!" dedi Mags bezgin bir edayla. "Çocuklar bütün gün okulda, sen iştesin... Ben de *kendim* için bir şeyler yapayım istiyorum. Yeni bir kariyer planlamak bana da iyi gelecek, uzun zamandır ilk kez bir amacım olacak." Ray'e bakarken birden ifadesi yumuşadı. "Off, seni sersem! Gel buraya!"

"Özür dilerim," dedi Ray tekrar.

Mags eğilip Ray'in alnına bir öpücük kondurdu. "Bırak, Tom bu gece uyusun. Yarın onu okula göndermeyeceğim zaten. Sabah kalkınca birlikte konuşuruz. Ama şimdi biraz da bizden bahsedelim.

Ray sabah uyandığında, Mags yatağın başucundaki komodinene bir fincan çay koymak üzereydi.

"Erken kalkmak isteyeceğini düşündüm," dedi. "Bugün Gray'in mahkemesi var, değil mi?"

"Evet, ama mahkemeye Kate gidebilir," dedi Ray yatağın içinde doğrularak. "Ben evde kalıp Tom'la konuşurken yanında olacağım."

"Ve zafer anını kaçıracaksın, öyle mi? Ben iyiyim; gerçekten. Sen git. Tom'la ikimiz tıpkı bebekliğinde yaptığımız gibi ufak ufak dolanırız birbirimizin etrafında. Zaten içimden bir ses ihtiyacı olan şeyin sert bir konuşma değil, iyi bir dinleyici olduğunu söylüyor."

Ray karısının zekâsına bir kez daha hayran kalmıştı. "Sen harika bir öğretmen olacaksın, Mags," diyerek onun elini tuttu. "Ben seni hak etmiyorum."

Mags gülümsedi. "Olabilir, ama korkarım ki benden kuruluşun yok!" Ray'in elini sevgiyle sıkıp alt kata inerek kocasını çay fincanıyla baş başa bıraktı. Ray ne kadar uzun zamandır ailesini geri plana ittiğini düşününce utandı. Bunun ne zamandan beri böyle olduğunu bile hatırlamıyordu. Bu durumun değişmesi şarttı. Bundan böyle önceliği Mags ve çocuklar olacaktı. Nasıl bu

kadar kör olabilmişti? Karısının ihtiyaçlarına gözlerini kapamış, onun iş hayatına geri dönmeyi ne kadar çok istediğini bile görememişti! Hayatı sıkıcı bulmak sadece kendisinin tekelinde değildi sonuçta. Mags de gayet doğal olarak bu ihtiyacını yeni bir işe atılarak gidermek istemişti. Peki, Ray ne yapmıştı? Aklına Kate gelince, birden yüzü kızardı.

Ray duşunu alıp giyindikten sonra aşağı inip takım elbisesinin ceketini aradı.

“Ceketin burada,” diye seslendi Mags elinde ceketle oturma odasından çıkarak. Ceketin cebinden çıkıntılık eden naylon poşeti gösterip, “Bu nedir?” diye sordu.

Ray poşeti çıkarıp ona gösterdi. “Şu Gray dosyasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum, ama olmayabilir de. Kartın üzerindeki logonun ne olduğunu çözemedim bir türlü.”

Mags poşetin içindeki karta yakından baktı. “Kollarını birbirine dolamış iki insana benziyor, öyle değil mi?” dedi hiç düşünmeden.

Ray’in ağzı açık kalmıştı. Karta bir kez daha bakınca, Mags’in tarif ettiği şeyi o da gördü. Daha önce biçimsiz, yarım yamalak bir sekiz rakamına benzettiği şey, aslında bir baş ve omuzlardan ibaretti; kolları ise diğerinin birebir kopyası olan daha küçük bir insanı kucaklıyordu.

“Tabii ya!” dedi Ray. Grantham Caddesi’ndeki evi düşündü bir an, kapının üzerindeki kilitleri ve pencerlerdeki tel örgüleri... Sonra Jenna Gray’i düşündü; ve gözlerinden hiç eksik olmayan o korku dolu, ürkek bakışları. Her şey yeni yeni kafasına dank ediyordu!

Tam o sırada basamaklardan gelen ayak sesleri duyuldu ve Tom az sonra yanlarında bitti. Gergin ve endişeli görünüyordu. Ray oğluna baktı. Aylardır oğlunu bir kurban olarak görmüştü, oysa gerçek hiç de düşündüğü gibi değildi.

“Başından beri yanılmışım!” dedi Ray yüksek sesle.

“Hangi konuda?” diye sordu Mags. Ama Ray çoktan gitmişti bile.

43

Bristol Kraliyet Mahkemesi'nin girişi, adı gibi daracak bir sokak olan Small Caddesi'ne tıktırılmıştı.

"Seni burada indirmem gerek, tatlım," dedi taksi şoförü. Bugünkü gazetelerden beni tanıdıysa bile belli etmemişti. "Mahkemenin önünde bir kalabalık var, sokağın içine girmesem daha iyi olacak."

şoför sokağın başında durup beni indirdi. Yolun hemen üstünde, az önce bardan çıkan takım elbiseli birkaç adam vardı ve ögle yemeğinde içkiyi fazla kaçırdıkları her hallerinden belli oluyordu. İçlerinden biri sırnaşık bakışlarını üzerime dikip, "Bir içki içelim mi bebeğim?" dedi.

Hemen başımı çevirdim.

"Frijit paçoz!" diye söylendi adam ve arkadaşları kahkahalarla gülmeye başladı. Derin bir nefes alıp paniğe kapılmamaya çalışarak etrafa göz gezdirdim. Acaba Ian burada bir yerlerde olabilir miydi? şu anda beni izliyor olabilir miydi?

Caddenin iki kenarı boyunca yükselen binalar gökyüzünde birleşerek gün ışığını gölgeliyordu. Yürüdüğüm yol insanın içini ürperten yankılı bir tünelden farksızdı. Daha birkaç adım bile atmadan, taksi şoförünün bahsettiğı kalabalığın gürültüsü gelmişti kulağıma. Az ileride, yolun bir bölümü bariyerlerle kapatılmıştı ve polis kordonunun gerisinde otuz kadar protestocu vardı. Bazıları pankartlar taşıyordu. Hemen önlerindeki bariyere ise çarşaf

gibi bir yazı asmışlardı: *KATİL!* Kıpırmızı kalın harflerin boyası aşağı doğru akmıştı, kelimenin her harfinden sanki kan damlıyordu. Kalabalık grubun hemen dibinde, fosforlu ceketleriyle göze çarpan bir çift polis vardı. Grubun attığı sloganlar caddenin öteki ucundan bile duyuluyor, iki polis ise ifadesiz suratlarıyla kılını kıpırdatmadan öylece duruyordu.

“Jacob için adalet! Jacob için adalet!”

Mahkeme binasına doğru ilerlerken, yanıma bir eşarp ya da güneş gözlüğü almadığım için pişman olmuştum. Göz ucuyla etrafa bakarken, karşı kaldırımda duran bir adam çarpmıştı gözüme. Adam duvara yaslanmıştı, ama beni görünce hemen doğrulup cebinden telefonunu çıkardı. Adımlarımı hızlandırdım; kendimi binanın içine atmak için can atıyordum. Ama karşı kaldırımdaki adam da hızlanmıştı ve telefon görüşmesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Görebildiğim kadarıyla, üzerindeki bej pardösünün cepleri bir şeylerle doluydu: fotoğraf makinesi lensleri! Omzunda siyah bir çanta asılıydı. Şimdi adam bana doğru yönelmişti. Koşarken, çantasından fotoğraf makinesini çıkarıp yılların verdiği el çabukluğuyla makineye hemen bir lens takıp şak diye fotoğrafımı çekti.

Derin derin nefes almaya çalışarak, *Hiçbirine kulak asmayacağım*, dedim kendi kendime. *Kimse yokmuş gibi önüme bakıp dümdüz yürüyeceğim. Bana zarar veremezler. Zaten polis onları bariyerlerin gerisinde tutmak için orada; yani tek yapmam gereken kimse yokmuş gibi davranmak.*

Tam mahkeme girişine doğru yönelmiştim ki, haftalar önce ilk duruşmadan çıkarken önümü kesen şu gazeteciyi gördüm.

“*Bristol Post* için birkaç kelime söyler misin Jenna? Hikâyenı yayımlamamız için bir röportaja ne dersin?”

Başımı çevirince, protestocularla yüz yüze gelip öylece kalakalmıştım. Sloganların yerini aniden öfkeli bağırış çağırışlar almış, insanlar ansızın üzerime doğru hareketlenmişti. Demir bariyerlerden biri güm diye yola devrilmiş, çıkan metalik ses yüksek binaların arasında tıpkı bir silah patlaması gibi yankılanmıştı. Ağırdan da olsa harekete geçen polis, protestocuların önüne ge-

ip kollarını açarak insanları hattın gerisinde tutmaya çalışıyordu. Kimi protestoculardan öfkeli sesler yükselse de, birçoğu sanki alışverişe ıkmyış gibi glşp sohbet etmekle meşguldü. Onlar için sadece açık havada eğlenceli bir gündü.

Kalabalık grup bir parça gerileyince, polis yerdeki bariyeri kaldırıp yeniden protestocular için ayrılan alanın önüne yerleştirdi. şimdi polis kordonunun dışında sadece bir tek kadın kalmıştı ve o da hemen nmdeydi. Benden çok daha genç görünüyordu –yirmili yaşlarında falan olmalıydı– ve diğer protestocuların aksine, ne pankart ne de afiş taşıyordu. Sadece sımsıkı bir şey tutuyordu avucunda. Kahverengi kısa elbisesinin altına giydiği siyah opak çoraplar, ayağındaki kirlenmiş beyaz babetlerle pek bir uyumsuzdu. Soğuğa rağmen ceketinin önünü iliklememişti.

“O çok uslu bir bebeğti,” dedi kadın usulca.

Aniden Jacob’ın yüzünü görür gibi olmuştum ona bakınca. Hafifce yukarıya doğru çekik, açık mavi gözler, küçük sivri bir eneyle son bulan oval bir yüz.

Protestocular susmuştu ve herkes bize bakıyordu.

“Hastalandığında bile ağlamazdı; kucağımda öylece yatıp bana bakarak iyileşmeyi beklerdi.”

İngilizcesi kusursuzdu, ama ne olduğunu çıkaramadığım bir aksanı vardı. Biraz Doğu Avrupa dillerini andırıyordu sanki. Sesi, ezberden konuşuyormuş gibi sakindi. Tam karşımda durduğu halde, bu karşılaşmadan en az benim kadar korktuğu açıkça belli oluyordu. Belki benden bile fazla.

“Onu doğurduğımda çok gençtim. ocuk denecek yaştaydım. Babası bebeği doğurmamı istememişti, ama hamileliği sonlandırmaya gönlüm razı olmadı. Kalbim onu daha şimdiden çok sevmişti.” Konuşurken dingin ve heyecansızdı. “Jacob benim her şeyimdi.”

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. Jacob’m annesinin gözleri kuruyken, benim ağlamaya hakkım var mıydı? Ayakta durmaya çalışırken, yanaklarımdan szlen yaşları silmemek için kendimi zor tutuyordum. Tıpkı benim gibi, onun da o geceyi düşündüğünü biliyordum: Araba farlarının parlak ışığında gözlerini kısıarak

buğulanmış ön cama baktığı o an hâlâ gözümün önündeydi. Bugünse aramızda hiçbir engel yoktu ve tıpkı benim onu gördüğüm gibi o da beni görüyordu. Neden üzerime atlamıyordu? Neden tırnaklarını suratıma geçirip beni oracıkta parçalamıyordu? Sakinliğini korumayı nasıl başarıyordu? Onun yerinde olsaydım, gösterdiği metaneti gösterebilir miydim? İşte bundan kesinlikle emin değildim.

Tam o sırada, protestocuların arasından biri, "Anya!" diye seslendi, ama kadın onu görmezden geldi ve elinde tuttuğu fotoğrafı bana uzatıp almam için bekledi.

Daha önce gazetelerde ya da internette gördüğüm fotoğraf değildi bu: Jacob'ın okul üniforması içinde, aralık ön dişleriyle gülümserken çekilmiş o fotoğrafından farklıydı.

Bu fotoğrafta Jacob çok daha küçüktü, en fazla üç ya da dört yaşında görünüyordu. Annesinin koluna yatmıştı ve her ikisi de papatyalarla dolu uzun çimlerin üzerinde sırtüstü uzanıyordu. Fotoğrafın açısına bakılırsa, Anya resmi kendisi çekmişti. Çünkü bir kolu resimden dışarı çıkacakmış gibi havaya doğru uzanıyordu. Kameraya bakan Jacob, güneşte gözlerini kısmış, mutlu mutlu gülüyordu. Anya da gülüyordu, ama o kameraya değil, Jacob'a bakıyordu ve gözlerinde Jacob'ın minik yansımaları vardı.

"Çok üzgünüm," dedim. Ağzımdan çıkan sözcükler ne kadar da yetersizdi, ama aklıma söyleyecek başka hiçbir şey gelmiyordu. Bu büyük acının karşısında tek yapabildiğim susmaktı ve bu berbat bir duyuydu.

"Senin çocuğun var mı?"

Oğlumu düşündüm; hastane battaniyesine sarılı o kuş gibi hafif bedenini ve rahmimden hiç gitmeyen o ince sızıyı. Çocuğu olmayan anneler için de bir kelime icat edilmeliydi. Onu tamamlayacak olan bebeği kaybetmiş bir kadına acaba ne isim verilebilirdi?

"Hayır," dedim. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum, ama söylenecek hiçbir şey yoktu. Fotoğrafı ona doğru uzatınca, Anya başını iki yana salladı.

"O fotoğrafa ihtiyacım yok. Ben onu buramda taşıyorum," diyerek avucunu göğsüne bastırdı. "Ama senin..." Anya kısa bir

an için duraksadı, “bence senin unutmamak için o fotoğrafa ihtiyacın var. Onun küçük bir bebek olduğunu, bir annesi olduğunu ve annesinin kalbinin paramparça olduğunu hiçbir zaman unutmaz!”

Anya arkasını döndüğü gibi hızla bariyerin altından geçip kalabalığın içinde gözden kayboldu. Derin bir nefes aldım. Sanki dakikalardır suyun altındaydım.

Avukatım kırk yaşlarında bir kadındı. Kapısını bir güvenlik görevlisinin beklediği küçük görüşme odasına girerken, ölçülü bir ilgiyle bana baktı.

“Ruth Jefferson,” dedi elini uzatarak. “Bugünkü süreç aslında gayet basit, Bayan Gray. Sanık olarak beyanınız önceki duruşmada alındı zaten. O yüzden bugünkü duruşmada sadece cezanız belirlenecek. Öğleden sonra sırada ilk biz varız ve ne yazık ki davanıza Yargıç King bakacak.”

“Yargıç King’in nesi var ki?”

“Hoşgörüsüyle bilinen bir yargıç sayılmaz pek,” dedi Ruth ve kusursuz dişlerini gözler önüne seren keyifsiz bir gülücük attı.

“Kaç yıl alırım peki?” diye sordum elimde olmadan, sanki bir önemi varmış gibi! Aslında tek yaptığım gerektiği gibi davranmaya çalışmaktı.

“Söylemesi zor,” dedi avukat. “Olay yerinden kaçıp kazayı bildirmemeniz doğrudan trafikten men cezası gerektirir, ama tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet vermek en az iki yıldan başladığı için trafikten men cezasının zaten bir önemi kalmıyor. Burada tartışmalı olan asıl konu hapis cezası. Tehlikeli araç kullanarak ölüme sebebiyet vermenin cezası on dört yıla kadar çıkabiliyor, ama içtüzük iki ile altı yıl arası bir ceza öngörüyor. Yargıç King tabii ki üst sınırı zorlayacak. Benim görevim ise bunu aşağı çekip onu iki yıla ikna etmek.” Ruth elindeki siyah dolmakalemin kapağını çıkarıp tekrar bana baktı. “Akıl sağlığınızla ilgili herhangi bir şikâyetiniz oldu mu geçmişte?”

Hayır anlamında başımı iki yana sallayınca, avukatın yüzü belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla burulur gibi oldu.

"O zaman olay anından bahsedelim. Anladığım kadarıyla, o gün hava koşullarından dolayı görüş mesafesi çok kısaymış. Çarpışma anından önce çocuğu fark edebilmiş miydiniz?"

"Hayır."

"Peki, kronik sağlık sorunlarınız var mı?" diye sordu Ruth. "Bu gibi davalarda bazen işe yarayabiliyorlar. Kim bilir, belki de o gün kendinizi iyi hissetmiyordunuz?"

Boş gözlerle kadına bakınca, avukat suratını buruşturup cıkcıkladı.

"İşimi kolaylaştırdığınız söylenemez, Bayan Gray. Peki, alerjiniz var mı? Örneğin, çarpışma anından önce gelen bir hapşırık krizi falan?"

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedim.

Ruth iç çekip küçük bir çocukla konuşur gibi ağır ağır anlatmaya koyuldu. "Yargıç King önceki beyanınıza ve dava dosyasına bakarak vereceği cezayı zihninde az çok belirlemiş olacak. Benim görevim ise bunun sadece talihsiz bir kaza olduğunu ispatlamaya çalışmak. Önüne geçilmesi mümkün olmayan ve sebebiyet vermiş olmaktan büyük üzüntü duyduğunuz bir kaza! Şimdi, duruşmada söyleyeceklerinizi ben dikte etmiş gibi olmayayım ama..." Ruth bakışlarını üzerime dikti, "örneğin, bir hapşırık krizine falan tutulmuş olsanız..."

"Ama hapşırık krizine falan tutulmadım!" İşler gerçekten böyle mi yürüyordu? Yalan üstüne yalan uydurarak! Üstelik her şey mümkün olan en az cezayı almak içindi! Adalet sistemimiz gerçekten bu kadar çürük müydü? Midem bulanıyordu.

Ruth Jefferson notlarına göz atıp aniden başını kaldırdı. "Çocuk aniden önünüze fırlamıştı, öyle değil mi? Annenin ifadesine göre, karşıdan karşıya geçerken çocuğun elini bırakmış ve..."

"Olanlar onun suçu değildi!"

Avukat özenle taranmış kaşlarını havaya kaldırıp yumuşak bir ses tonuyla söze girdi. "Bayan Gray, yaşananların kimin suçu olduğu konusunda fikir birliğine varmak için bulunmuyoruz burada. Bu talihsiz kazaya yol açan hafifletici sebepleri tartışmak için buradayız. Lütfen duygusallığa kapılmayın."

“Üzgünüm, ama hafifletici sebepler yok!”

“Ama benim işim onları bulmak,” dedi Ruth. Elindeki dosyayı masaya bırakıp bana doğru eğildi. “Bakın Bayan Gray, inanm bana, iki yıl hapis yatmakla altı yıl hapis yatmak birbirinden çok farklı şeylerdir. O yüzden, beş yaşındaki bir çocuğu öldürüp olay yerinden kaçmanızı mazur gösterecek herhangi bir şey varsa, bana şimdi söyleyin!”

Birbirimize baktık.

“Keşke olsaydı.”

44

Ray ceketini bile çıkarmadan Kriminal Şube'den içeri daldığında, Kate masasının başında oturmuş, dün gecedен kalma işleri gözden geçiriyordu. "Hemen ofisime!" dedi Ray.

Kate çabucak ayağa fırlayıp Ray'ın peşine takıldı. "Ne oldu?"

Ray cevap vermedi. Bilgisayarını açıp mavi kartviziti masasının üzerine koydu. "Bu kart kime aitti, söyle bakalım."

"Dominica Letts. Hedefimizdeki zanlılardan birinin sevgilisi."

"Peki, kadın konuştu mu?"

"Yorum yok!"

Ray kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burası bir kadın sığınma evi."

Neden bahsettiğini anlayamayan Kate, şaşkın şaşkın ona baktı.

"Grantham Caddesi'ndeki ev de öyle, bu kartın üzerindeki adres del!" dedi Ray masadaki kartviziti göstererek. "Sanırım her ikisi de aile içi şiddet mağdurlarına hizmet veren sığınma evleri." Ray sandalyesine yaslanıp ellerini ensesinde kavuşturdu. "Dominica Letts'in şiddet mağduru olduğunu biliyoruz zaten; bu durum yüzünden Şahin Operasyonu tehlikeye giriyordu az kalsın. Bu sabah işe gelirken, kartın üstündeki adrese uğradım; tıpkı Grantham Caddesi'ndeki ev gibi epey korunaklıydı: ön kapıda hareket sensörleri, pencerelerde kapalı kepenkler."

"Yani sence Jenna Gray de mi şiddet mağduru?"

Ray onaylamak için yavaşça başını salladı. "Göz teması kur-maktan nasıl kaçındığını fark ettin mi hiç? Her an yerinden sıçra-maya hazırmış gibi sürekli diken üstünde olması, ürkek bakışları ve ne zaman bir şey soracak olsak sessizleşip içine kapanması..."

Ray teorisini tamamlamaya fırsat bulamadan telefonu çaldı. Ekranda ön büronun dahili numarası vardı.

"Ziyaretçiniz var, efendim," dedi Rachel. "Patrick Mathews adında biri sizi görmek istiyor."

Bu isim hiç tanıdık gelmemişti.

"Kimseyi beklemiyordum, Rachel. Derdi neyse not alıp gön-derebilir misin?"

"Denedim efendim, ama çok ısrar ediyor. Kız arkadaşı Jenna Gray hakkında sizinle mutlaka görüşmesi gerekiyormuş."

Jenna Gray'ın adını duyunca, Rayın gözleri fal taşı gibi açıl-mıştı. Demek Jenna'nın erkek arkadaşı! Ray'ın onun geçmişi hak-kında yaptığı araştırmada, öğrenciyken alınmış bir-iki uyarı dı-şında fazla bir şey çıkmamıştı. Acaba görünenden daha fazlası olabilir miydi?

"Tamam, yukarı getir," dedi Ray. Ve beklerken, durumu Kate'e anlattı.

"Sence Jenna'ya şiddet uygulayan o olabilir mi?" diye sordu Kate.

Ray başını iki yana salladı. "Hiç öyle birine benzemiyor."

"Genelde benzemezler zaten," dedi Kate ve Rachel berabe-rindeki Patrick Mathews ile içeri girince hemen sustu. Adamın üzerinde yıpranmış bir yağmurluk vardı. Tek omzunda ise bir sırt çantası taşıyordu. Ray, Kate'in yanındaki sandalyeyi gösterin-ce, adam diken üstünde oturur gibi sandalyenin ucuna ilişti.

"Anladığım kadarıyla, Jenna Gray hakkında bir bilgi paylaşı-maya geldiniz," dedi Ray.

"Şey... aslında pek bilgi sayılmaz," dedi Patrick. "Daha çok bir his."

Ray saatine baktı. Jenna'nın davası öğlen paydosundan son-raki ilk duruşmada görülecekti ve karar açıklanırken Ray orada olmak istiyordu. "Ne gibi bir his, Bay Mathews?" diye sordu. Bir

an için Kate'e bakmış, genç kadın ise belli belirsiz omuz silmişti. Jenna'nın korktuğu adam Patrick Mathews olamazdı. Peki, kimdi o halde?

"Lütfen Patrick deyin. Bakın, Jenna'nın erkek arkadaşı olarak bunu söylememi doğal karşılayacaksınız belki, ama ben Jenna'nın suçlu olduğuna inanmıyorum."

Bu girizgâh Ray'in ilgisini çekmişti.

"Bence kaza gecesi olanlarla ilgili bana anlatmadığı bir şey var," diye devam etti Patrick. "Sadece bana değil, kimseye anlatmadığı bir şey." Patrick buruk bir gülücük attı. "Ben ikimizin birlikte bir geleceği olabileceğini düşünmüştüm, buna gerçekten inanmıştım, ama benimle konuşmazsa bu nasıl mümkün olabilir ki?" Patrick ellerini umutsuzluk içinde havaya kaldırınca, Ray'in aklına hemen Mags gelmişti. O da, *Benimle hiç konuşmuyorsun*, diye şikâyet ederdi.

"Peki, sizce ne saklıyor sizden?" diye sordu Ray. Sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. Bir an kendi kendine düşünmeden edemedi: Acaba bütün ilişkiler hep böyle sırlarla mı doluydu?

"Jenna'nın yatağının altında sakladığı bir kutu var," dedi Patrick. Bunu söylerken biraz huzursuz görünüyordu. "Onun eşyalarını karıştırmak aklımdan bile geçmezdi, ama bana hiçbir şey anlatmıyordu ve bir keresinde gözüm kutuya ilişkince, beni tersleyip kutuya dokunmamamı söylemişti... Ben de aradığımı cevapları belki bulabilirim diye düşündüm."

"Ve kutuyu açıp baktınız?" dedi Ray, düşünceli gözlerle Patrick'i süzerek. Aslında agresif bir adama benzemiyordu, ama başkasının eşyalarını karıştırmak, tam da hâkimiyet kurmak isteyen birine göre idi.

Patrick evet anlamında başını salladı. "Kır evinin yedek anahtarı bende: Jenna mahkemeye gidince, sabah eve uğrayıp köpeğini almak için söz vermiştim ona." Patrick derin bir iç çekti. "Bunu yaptığım için utanıyordum aslında," dedi ve elindeki zarfı Ray'e uzattı. "Şuna bir bakar mısınız?"

Ray zarfı açınca, içinden kırmızı kaplı bir İngiliz pasaportu çıkmıştı. Pasaportun içindeki fotoğrafta, Jenna çok daha genç gö-

rünüyordu. Saçları gevşek bir atkuyruğuyla geride toplanmıştı ve yüzü gülmüyordu. Fotoğrafın sağ tarafında ise şu isim vardı: Jennifer Peterson.

“Kadın evliymiş!” dedi Ray, Kate’e bakarak. Bunu nasıl gözden kaçırmışlardı? Tutuklanan bütün şüphelilerin kimlik bilgileri detaylı bir şekilde kontrol edilirdi. İsim değişikliği gibi basit bir bilgiyi atlamış olamazlardı! Ray, Patrick’e baktı. “Siz biliyor muydunuz?”

Duruşmaya sadece on dakika vardı. Ray parmaklarını masanın üzerinde tıkırtıtmaya başlamıştı. Peterson ismi nedense hiç yabarıcı gelmiyordu.

“Bir evlilik yaptığını söylemişti bana, ama ben boşandığını düşünmüştüm.”

Ray ve Kate birbirine baktı. Ardından Ray hemen telefona sarılıp mahkemeyi aradı. “Gray davası için çağrı yapıldı mı acaba?” Zabıt kâtibi duruşma listesini gözden geçirirken bir sessizlik oldu.

Kadının soyadı Gray değil, Peterson’dı! Amma da tufaya düşmüşlerdi. Bu tam bir fiyaskoydu!

“Tamam, teşekkürler,” dedi Ray ve telefonu kapadı. “Yargıç King gecikmiş: Yarım saatimiz var.”

Kate öne doğru eğildi. “Geçen gün sana verdiğim bir tutanak vardı ya, hani şu kayıp bildiriminde bulunmaya gelen kadınla ilgili olan? Nerede o tutanak?”

“Burada, evrakların arasında bir yerde olmalı.”

Kate hemen Ray’ın masasındaki evrakları karıştırmaya başladı. Gelen-evrak tepsisinin üstünden aldığı üç dosyayı koyacak yer bulamayınca hepsini yere atmış ve hızla diğerlerini incelemeye koyulmuştu. Adeta hızlı çekimde hareket ediyor, eline geçirdiği her dosyaya iki saniye göz atıp hemen diğerine geçiyordu.

“İşte buldum!” dedi bir süre sonra. Tutanağı şeffaf dosyanın içinden çıkarıp büyük bir gururla Ray’in önüne koydu. Dosyanın içinden tutanakla birlikte yırtılmış fotoğraf parçaları da çıkmıştı. Patrick uzanıp parçalardan bir tanesini alarak ne fotoğrafı olduğunu anlamak için şöyle bir baktı. Sonra Ray’e döndü.

“İzniniz olursa?”

“Buyurun,” dedi Ray, ama neye izin verdiğinden pek emin değildi.

Patrick diğer yırtık parçaları da önüne alıp tıpkı bir yapboz gibi hepsini birleştirmeye başladı. Karşılarında şekillenen fotoğraf Penfach Körfezi’ne aitti! Ray, hayret dolu bir ıslık patlattı. “Vay canına, Eve Manning’in endişe içinde yana yakıla aradığı, kız kardeşi Jenna Gray miymiş?”

Ray hemen ayağa fırladı. “Bay Mathews, pasaportu bize getirdiğiniz için çok teşekkürler. Mahkeme salonuna gidip bizi orada bekleyebilir misiniz acaba? Ön bürodaki Rachel sizi yönlendirir. Biz de yetişmek için elimizden geleni yapacağız. Kate, sizinle beş dakika sonra Aile İçi Şiddetle Mücadele Birimi’nde buluşalım.”

Kate, beraberindeki Patrick’le birlikte aşağı kata inerken, Ray çoktan telefona sarılmıştı bile. “Natalie, ben Komiser Ray Stevens, Kriminal Şube’den. Ian Peterson’la ilgili elinde ne var, bir bakabilir misin? Beyaz, erkek, kırklı yaşlarının sonunda...”

Ray koşarak alt kata indi, uzun bir koridoru geride bıraktıktan sonra, üzerinde Koruyucu Hizmetler yazılı bir kapıdan içeri girdi. Bir dakika sonra Kate de yanına gelmişti. Aile İçi Şiddetle Mücadele Birimi’nin ziline bastıktan birkaç saniye sonra ikinci bir kapı daha açıldı. Karşılarında şingır şingır takıları ve kısacık siyah saçlarıyla oldukça neşeli görünen bir kadın vardı.

“Bir şey bulabildin mi Nat?”

“Kadın ikisini de içeri alıp bilgisayar ekranını görebilmeleri için onlara doğru döndürdü. “Ian Francis Peterson, 12 Nisan 1965 doğumlu. Alkollü araç kullanma, darp ve yaralamadan kaydı var. Ayrıca hakkında halen yürürlükte olan bir de uzaklaştırma kararı bulunuyor.”

“Mağdurun adı Jennifer olabilir mi acaba?” diye sordu Kate, ama Natalie başını iki yana salladı.

“Mağdurun adı Marie Walker. Altı yıl boyunca sistematik şiddet gördükten sonra Peterson’dan ayrılmasına yardımcı olduk. Kadın davacı oldu ama adam cezadan kurtuldu. Uzaklaştırma

kararı Aile Mahkemesi tarafından alındı ve dediğim gibi halen yürürlükte.”

“Peki, Marie’den öncesi?”

“Partnerlerle yok, ama on yıl önce yine darptan şikâyet edilmiş. Bu kez annesi tarafından!”

Ray dilinin ucuna kadar gelen öfkeli sözcükleri güçlükle bastırmıştı. “Biz Peterson denen bu herifin Jacob Jordan olayına karışan kadınla evli olduğunu düşünüyoruz,” dedi. Bunun üzerine Natalie ayağa kalkıp duvarı boylu boyunca kaplayan metal dosya dolaplarına doğru yürüdü. Çekmecelerden birini açıp çabucak içine göz attı.

“İşte burada,” dedi Natalie. “Jennifer ve Ian Peterson hakkındaki her şey bu dosyanın içinde. Ama keyifli bir okuma olmayacağı şimdiden söyleyeyim.”

45

Açtığı sıkıcı sergilerin sonu gelmiyor, mekânlar sürekli değişiyordu: depodan bozma salonlar, atölyeler, abuk sabuk galeriler... Ama insanlar hep aynıydı: renkli fularlarıyla göz doldurma ya çalışan çenesi düşük züppeler! Kadınlar tehlikeli ve dik başlı, erkekler ise sünepe ve ezikti. İkram edilen şarap bile kişiliksizdi.

Kasım sergisinin açılacağı hafta hepten çekilmez olmuştun, Jennifer. Sergide yer alacak parçaları üç gün önceden mekâna taşımana yardım etmiştim ve sen koca bir haftayı hazırlıklarla geçirmiştin.

Üst üste ikinci gecedir eve geç gelince, "Birkaç heykelciği yan yana dizmek ne kadar zaman alabilir ki?" diye sordum.

"Biz bir hikâye anlatıyoruz," dedin. "Konuklar salonda dolaşp bir heykelden diğerine geçerken, eserler o hikâyenin bir parçası olarak doğru mesajı vermek zorunda."

Güldüm. "Şu söylediklerine bak! Ne saçmalıyorsun sen, Tanrı aşkına! Fiyat etiketi şık ve okunaklı olsun yeter! Gerisinin bir önemi yok."

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin."

"Beni orada istemiyor musun yoksa?" Şüpheyle seni süzdüm. Gözlerin ıslıl ıslıl, burnun ise pek bir havadaydı. Bu ani rahatlık, bu umursamazlık acaba nereden ileri geliyordu?

"Sadece sıkılmanı istemiyorum. Biz hallederiz nasıl olsa."

İşte yine o bakış: Gözlerinde anlamını çözemediğim bir parlaklık vardı sanki.

“Biz derken?” diye sordum tek kaşımı havaya kaldırarak.

Şaşırmıştın. Bulaşıkları yıkama ayağına arkanı dönerek, “Philip,” dedin. “Kendisi serginin küratörü.”

İçine su koyup yumuşamaya bıraktığım tavayı ovmaya başlamıştın. Yürüyüp arkana geçerek seni mutfak tezgâhıyla kendi bedenimin arasına kısıtıyor ağzımı kulağına yaklaştırdım. “Ooo, küratör demek? Seni *becerirken* ona böyle mi sesleniyorsun?”

“Öyle bir şey yok!” Hamileliğinden sonra benimle garip bir ses tonuyla konuşur olmuştun. Aşırı derecede sakın –sanki karışında yaramaz bir çocuk ya da bir akıl hastası varmış gibi– konuşuyordun. Hafifçe geri çekilince, derin bir nefes aldığını duydum. Sonra var gücümle bir daha yüklendim. Karnın tezgâha yapışmış, boğulur gibi bir ses çıkarmıştın. Nefesini kontrol edebilmek için iki elinle sıkı sıkı tezgâha tutundun.

“Philip’le yatmıyor musun?” diye haykırdım ensende.

“Ben kimseyle yatmıyorum.”

“Tabii, benimle yatmadığın kesin; en azından son zamanlarda.” Yay gibi gerilmiştin. Herhalde elimi kasıklarının arasına sokmamı bekliyordun; hatta istiyordun! Biliyor musun, seni hayal kırıklığına uğratacağım için az kalsın üzülecektim, çünkü o kemikli kıcını artık çekici bulmuyordum.

Sergi günü üstünü değiştirmek için yukarı çıktığında, yatak odamızdaydım. Beni görünce tereddüt ettin.

“Daha önce görmediğim bir şey değil, çekinme,” dedim. Temiz bir gömlek bulup gardırobun kapısına astım. Sen ise giyeceğin kıyafeti yatağın üzerine serdin. Sonra eşofman altınla süveterini çıkarıp ertesi gün giymek için katladın. İçine beyaz bir sutyenle aynı renkte külot giymiştin. Düşünmeden edemedim: Yoksa bu rengi kalçandaki morlukla kontrast oluştursun diye kasten mi seçmiştin? Şişlik hâlâ belli oluyordu. Sanki yaptığımı yüzüme vurmak ister gibi, yatağa otururken acıyla suratını buruşturdu. Ayağına bol bir keten pantolon geçirmiş, üstüne ise

kemikli omuzlarından dökülen, aynı kumaştan çok bol bir bluz giymiştin. Ben de makyaj masandaki takı ağacının yanına gidip yeşil renkli tombul boncukları olan bir kolye seçtim.

“Takmana yardım edeyim mi?”

Önce bir duraksadın, ama sonra küçük pufun üzerine geçip oturdun. Kollarımı başının üstünden geçirip kolyeyi önünde tutarken, saçını havaya kaldırmıştın. Kolyenin iki ucunu ensende birleştirirken, kısa bir an için gırtlığını sıkar gibi yapıp korkudan gerildiğini hissederek gülümsedim. Ve kolyenin klipsini takıp, “Yakıştı,” dedim. Sonra omzunun üzerinden eğilip aynadaki görüntüüne baktım. “Bugün kendini rezil etmezsin umarım, Jennifer. Çünkü böyle günlerde içkiyi hep fazla kaçırıp konuklara sırnaşarak elâlemin maskarası oluyorsun.”

Sonra doğrulup giyinmeye başladım. Gömleğimle uyumlu uçuk pembe bir kravat takıp ceketimi giydikten sonra aynaya baktım. Sonuçtan memnun kalmıştım. Sana dönüp, “İstersen arabayı sen kullan,” dedim. “Nasıl olsa içki içmeyeceksin.”

Sana yeni bir araba almayı birkaç kez teklif etmiştim. Ama sen şu külüstür Fiesta’dan bir türlü vazgeçmiyordun. Senin arabana pek binmek istemesem de, doğrusu, benim Audi’yi kullanmana da izin veremezdim: Ne de olsa bir keresinde park ederken kaportasını fena yamultmuşsun. O yüzden, istemeyerek de olsa, döküntü arabana binip yolcu koltuğuna oturdum ve sergiye bununla gitmeye razı oldum.

Mekâna vardığımızda, barın etrafında çoktan küçük bir kalabalık toplanmıştı. Biz içeri girince, beğeni dolu mırıltılar yükselmiş, biri alkışlayınca diğerleri de ona katılmıştı. Gerçi içeride o kadar az kişi vardı ki, buna alkış demeye bin şahit isterdi. Çıkan cılız ses gurur verici olmaktan çok, küçük düşürücüydü.

Bana bir kadeh şampanya verip kendin için de bir tane aldın. Az sonra adamın teki, siyah dalgalı saçlarıyla çıkagelip yanımıza yaklaştı. Senin gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bu Philip olmalıydı.

“Jenna!” Adam eğilip iki yanağından öptü ve elin kısa bir an için adamın eline değdi. Herhalde fark etmediğimi sanmıştın, çünkü o kadar kısacık bir andı ki, kazayla değsen ancak bu kadar olurdu, ama çok iyi biliyordum ki kaza değildi!

Sen beni tanıştırınca, Philip elimi sıktı. “Onunla gurur duyuyor olmalısınız.”

“Karım çok yeteneklidir,” dedim. “Tabii ki onunla gurur duyuyorum.”

Kısa bir sessizliğin ardından Philip tekrar söze girdi. “İzin vererseniz, Jenna’yı sizden kısa bir süreliğine çalmam gerek. Kendisini tanıştırmam gereken birkaç kişi var. Yaptığı çalışmalara ilgi çok fazla ve...” Philip cümlesini tamamlamak yerine bana göz kırpıp başparmağıyla işaret parmağını ovuşturarak para işareti yaptı.

“Olası satışların önüne geçmek istemem tabii ki,” dedim.

- İkiniz birlikte salonun diğer tarafına doğru yol alırken, Philip’in eli sürekli senin belindeydi. İlişkiniz olduğundan artık hiç şüphem kalmamıştı. Geçeyi nasıl çıkaracağımı bilmiyordum, fakat gözlerim sürekli üzerindeydi. Şampanyamı bitirip şaraba geçmiştim ve git-gel yapmamak için artık barın yanında duruyordum; tabii sürekli seni izliyordum. Yüzünde artık o pek rastlamadığım gülümseme vardı. Bir an için üniversite yıllarındaki halin gelmişti gözümün önüne. Eskiden arkadaşlarıyla gülüp eğlenen o neşeli genç kız nereye kaybolmuştu? Son zamanlarda yüzün artık hiç gülmüyordu.

Bu arada önümdeki şarap şişesi boşalmıştı. Yeni bir şişe isteyince, bardaki servis elemanları birbiriyle bakıştı ama itiraz eden olmadı. İnsanlar yavaş yavaş ayrılmaya, mekân boşalmaya başlamıştı. Kapıda durmuş onları uğurluyor, kimini öpüyor, kimiyle el sıkışıyordun. Ama hiçbirine *kürratörüne* davrandığın kadar içten davranmıyordun. Geriye sadece bir avuç insan kalınca yanına gelip, “Artık gidelim,” dedim.

Bunu duyunca huzurun kaçmıştı. “İan, henüz gidemem. Burada hâlâ insanlar var. Hem ayrıca etrafın toparlanmasına da yardım etmem gerek.”

Philip hemen araya girdi. “Jenna, hiç sorun değil. Zavallı Ian zaten yüzünü bile zor gördü. Eminim o da seninle baş başa bir kutlama yapmak için can atıyordur. Ben buraları hallederim. Sen de yarın heykellerini almaya gelersin. Çok başarılı bir sergiydi. Tebrik ederim!” Philip sana doğru eğilip bu kez sadece tek yana-

ğından öptü, ama içimde kabaran öfke artık neredeyse taşmak üzereydi. Sinirden nutkum tutulmuştu.

Peki, der gibi başını salladın. Philip'in bu tavrı yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibiydin. Ne o? Yoksa kalmanı isteyecek mi sanmıştın? Beni postalayıp seni yanında tutar diye mi ummuştun? Sen onunla konuşurken elini tutup sertçe sıkmaya başladım. Belli etmeyeceğini biliyordum. O yüzden elini tıpkı bir kerpeten gibi sıktıkça sıktım. Parmaklarımın altında ezilen kıkırdağı hissediyordum.

Philip nihayet sözünü bitirmişti ve tokalaşmak için elini bana uzattı. Karşılık vermek için pençemi gevşetip elini bırakmak zorunda kalmıştım. Sense derin bir iç çekmiş ve kimseye çaktırmadan elini ovalamıştın.

"Tanıştığımıza sevindim, Ian," dedi Philip. Bakışları bir an için sana kayıp sonra tekrar bana döndü. "Ona iyi bak, tamam mı?"

Kim bilir ona ne anlatmıştın.

"Her zaman," dedim rahat görünmeye çalışarak.

Birlikte çıkışa doğru ilerlerken, dirseğinden yakalayıp parmağımı adeta etine gömmüştüm.

"Canımı acıtıyorsun! İnsanlar görecektir," diye fısıldadın.

Bu garip sesi nerenden çıkardığını bilmiyordum, ama daha önce hiç duymamıştım.

"Beni nasıl küçük düşürürsün ha?" diye tısladığımda, merdivenden aşağı inmiş, bize nazikçe gülümseyen bir çiftin yanından geçiyorduk. "Herkesin gözü önünde o herifle fingirdeşmeye utanmıyor musun ha! Akşama kadar herifi elleyip öpmekten bir hal oldun!" Otoparka vardığımızda sesim artık kontrolden çıkmıştı ve ortalık resmen inliyordu. "Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedin. Sessizliğin beni daha da öfkelenmişti. Kolunu tutup geriye doğru bükürken, acıdan kıvrınmanı bekliyordum – daha geriye, daha geriye! Ta ki seni ciyaklatana kadar. "Buraya beni küçük düşürmek için getirdin, öyle değil mi?"

"Hayır!" Yanaklarından süzülen gözyaşları makyajınla birleşip siyah damlalar halinde bluzuna düşüyordu.

Elim kendiliğinden yumruğa dönüşmüştü. Tam kolum havaya kalkmak üzereydi ki yanımızdan bir adam geçti.

“İyi günler,” diyerek selam verdi geçerken.

Kolum adeta taş kesilmiş, ikimiz dip dibe öylece kalakalmıştık. Adamın ayak sesleri yeterince uzaklaşıncaya kadar bekledik.

“Arabaya bin.”

Sürücü tarafındaki kapıyı açıp arabaya bindin. Anahtarı kontağa ancak üçüncü denemede sokabilmiştin. Saat sadece dört olmasına rağmen hava şimdiden kararmıştı. Yağmur yağdığı için yollar ıslaktı ve karşıdan gelen arabaların farları ıslak asfalttan yansıyarak gözünü alıyordu. Hâlâ ağlamaya devam ediyor, elinle burnunu silip duruyordun.

“Şu haline bir bak!” dedim. “Philip senin sümüklü, zavallı bir fare olduğunu biliyor mu?”

“Ben... Philip’le... yatmıyorum!” dedin. Söylediğin şeyi vurulamak için her kelimenin arasında boşluk bırakmıştın. Yumruğumu güm diye kontrol paneline indirdim.

Korkuyla irkildin. “Bak, ben Philip’in tarzı değilim. Çünkü o...”

“Beni sakın aptal yerine koyma, Jennifer! Benim gözüm var. Aranızda olup biteni gayet net görebiliyorum.”

Kırmızı ışıktaki ani bir frenle durup ışık yeşile dönünce sertçe gaza bastın. Koltuğumda hafifçe yan dönüp sana baktım. Yüzünü görmek, ne düşündüğünü anlamak istiyordum, Jennifer. Onu düşünüp düşünmediğini bilmek istiyordum. Belli etmemeye çalışıyordun, ama aklından onu geçirdiğini biliyordum.

Eve döner dönmez senin *aklını* alacaktım! Eve, bir dönelim, sana bu dünyanın kaç bucak olduğunu gösterecektim!

46

Bristol Kraliyet Mahkemesi, Sulh Ceza Mahkemesi'nden çok daha eski bir binaydı ve lambri kaplı ağırbaşlı koridorları buram buram ciddiyet kokuyordu. Duruşma salonuna mübaşirlerin biri giriyor biri çıkıyor, hızlı adımlarla gelip geçerlerken uçuşan siyah cüppelerinin rüzgârı zabıt kâtibinin masasındaki kâğıtları havalandırıyordu. Sinir bozucu sessizlik bir kütüphaneyi aratmayacak türdendi. Konuşamamanın getirdiği baskı insanda çılgılık atma isteği uyandırıyor. Avuç içlerimle gözlerimi ovaladım. Gözlerimi yeniden açtığımda, etraftaki her şey sanki buzlu bir camın arkasındaydı. Keşke öyle kalabilseydi: Keskin hatların yerini puslu şekiller alınca, ortamın o ürkütücü ciddiyeti bir an kaybolur gibi olmuştu.

Sonunda buradaydım işte. Korkuyordum. Bugüne kadar gösterdiğim cesaret bir anda kaybolmuştu. Ian'ın bana yapacaklarından korktuğum için her ne kadar serbest kalmak istemesem de, aniden korkuya kapılmıştım. Endişe içinde yumruklarımı sıkarken, tırnaklarımın etime battığını hissediyordum. Zihnim metal koridorlarda yankılanan ayak sesleriyle dolup taşıyor, gözümün önüne daracık ranzalı gri hücreler, bağırsam kimsenin duymayacağı kalın duvarlar geliyordu. Aniden şiddetli bir acı hissedip elimle baktığımda, avucumda kan vardı. Elimle silince, geriye pembe bir sıyrık kaldı.

Beni yerleştirdikleri kapalı bölmede birden fazla sanık sandalyesi vardı. İki sıra halinde yan yana dizilmiş olan sandalye-

ler yere sabitlenmişti ve tıpkı sinema koltukları gibi hepsi yukarı kalkık vaziyetteydi. Bölmenin üç tarafı ortamla pek bağdaşmayan camdan bir duvarla çevriliydi. Oturduğum yerde huzursuzluk içinde kıpırdanırken, duruşma salonu yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Burada ilk duruşmaya kıyasla daha fazla seyircim vardı. Ama yüzlerinde, sulh ceza mahkemesindeki şu örgücü kadınların yumuşak başlı merakı yerine, adaletin yerini bulmasını isteyenlerin hınç dolu nefreti göze çarpıyordu. Esmer bir adam, üzerine iki beden büyük gelen deri ceketıyla oturduğu yerde öne doğru eğilmiş, gözlerini hiç ayırmadan bana bakıyor, ağzı sessiz bir öfke içinde sürekli hareket ediyordu. Ağlamaya başladığımı görünce, başını iki yana sallayıp tiksintiyle dudaklarını büzdü.

Jacob'ın fotoğrafı hâlâ cebimdeydi ve elim ister istemez cebime gitmiş, parmaklarım resmin üzerinde gezinmişti.

Bu kez hem iddia hem savunma makamı daha kalabalıktı. Her iki ekip de birkaç kişiden oluşuyordu ve hepsi kendilerine ait sıralarda oturmuş, birbirlerine eğilerek fısıltılı seslerle alelacele bir şeyler konuşuyorlardı. Görünüşe bakılırsa burada olmaktan rahatsız olmayan yegâne insanlar mübaşir ve savcılardı. Ne de olsa, aralarında yüksek sesle şakalaşmaktan bir tek onlar çekinmiyordu. Mahkemeler neden böyleydi? Bir sistem neden ona ihtiyaç duyanları bu kadar kasıtlı bir şekilde kendinden soğutmaya çabalar? Anlaşılr gibi değildi. Tam bunları düşünürken, salonun kapısı gıcırdayarak açıldı ve içeriye kalabalık bir grup daha girdi. Huzursuz ve tedirgin görünüyorlardı. Aralarında Anya'yı görünce bir an nefesim kesilir gibi olmuştu. Anya ön sıradaki deri ceketli adamın yanına geçip oturdu ve adam onun elini tuttu. Kafamın içinde Anya'nın sözleri yankılanıyordu.

Onun küçük bir bebek olduğunu, bir annesi olduğunu ve annesinin kalbinin paramparça olduğunu hiçbir zaman unutma!

Mahkemede boş olan tek bölüm jüri heyetine aitti: on iki adet boş sandalye! Bir an o sandalyelerin jüri üyeleriyle dolu olduğunu, jürinin delilleri değerlendirip konuşmamı dinleyerek suçlu olup olmadığımı karar verdiğini hayal ettim. Suçumu itiraf ederek onları bu zahmetten, acaba doğru karar verdik mi diye düşü-

nüp dert etmekten, Anya'yı ise oğlunun ölümüyle yaşadığı acıyı bir mahkeme salonunda tekrar tekrar yaşamaktan kurtarmıştım. Avukatım Ruth Jefferson bunun benim lehime olduğunu söylemişti: Çünkü yargıçlar, mahkemeyi oyalamayan tutumlar karşısında daha hoşgörülü olma eğilimindeydi.

"Herkes ayağa kalsın."

Yargıç yaşlıydı ve yüzünde sanki binlerce ailenin hikâyesi yazılıydı. Keskin bakışları bütün mahkeme salonunu dolaşmış, ama bende pek oyalanmamıştı. Zor kararlarla dolu bir kariyerin bir başka sayfasıydım onun için sadece. Benim hakkımdaki kararını şimdiden vermişti belki de; hatta kaç yıl yatacağımı bile çoktan belirlemişti zihninde.

"Sayın Yargıç, iddia makamının Jenna Gray'e karşı açmış olduğu davada..." Önündeki bir kâğıt parçasından davayla ilgili bilgileri okuyan zabıt kâtibinin gür sesinden ciddiyet akıyordu. "Bayan Gray, tehlikeli şekilde araç kullanarak ölüme sebebiyet vermek, kaza mahallini terk etmek ve kazayı yetkili mercilere bildirmemekle suçlanıyorsunuz." Zabıt kâtibi başını kaldırıp bana baktı. "Tarafınıza isnat edilen suçlamaları kabul ediyor musunuz?"

Elimi cebimdeki fotoğrafın üzerine koydum. "Evet, suçluyum."

Seyircilerin arasından boğuk bir hıçkırık yükseldi.

Annesinin kalbinin paramparça olduğunu hiçbir zaman unutma!

Bunun üzerine savcı ayağa kalktı. Önündeki masada duran su sürahisini alıp çok yavaş ve ihtiyatlı hareketlerle bardağını doldurmaya başladı. Salondan çıt çıkmıyordu; o an kulakların duyduğu tek ses bardağı dolduran suyun sesiydi. Bütün gözlerin üzerinde olduğundan emin olunca, savcı nihayet söze girdi.

"Sayın Yargıç, sanık beş yaşındaki Jacob Jordan'ın ölümüne sebebiyet verdiğini kabul ederek suçunu itiraf etmiştir. Geçen sene olayın yaşandığı kasım akşamında arabasını kullanırken sergilediği sürüş standardının makul bir insandan beklenebilecek standardın çok altında olduğunu da kabul etmiş bulunmaktadır. Hatta polis soruşturması, kaza anından hemen önce Bayan

Gray'in arabasıyla yoldan çıkıp kaldırımı bindirdiğini ve saatte otuz sekiz ile kırk iki mil arası bir hızla yol aldığını bize net bir şekilde göstermektedir; yani saatte otuz mil hız limitini fazlasıyla aşmıştır."

Ellerimi kavuşturup sımsıkı sıktım. Derin derin nefes almaya çalışıyordum, ama sanki göğsüme kocaman bir kaya parçası oturmuştu. Doğru dürüst nefes alamıyordum. Kalbimin sesi adeta kafamın içinde yankılanıyordu. Gözlerimi kapadım. Ön cama çarpan yağmur damlaları, kaldırımındaki küçük çocuk, onu fark ettiğim anda patlattığım o çığlık, çocuğun koşarken annesine bir şey söylemek için başını çevirişi... Her şey bugün gibi gözümün önündeydi.

"Ayrıca Sayın Yargıç, Jacob Jordan'a çarpıp küçük çocuğun hemen oracıkta –tahminen olay anında– ölmesine yol açtıktan sonra, sanık olay yerini terk etmiş, durup arabasından bile inmemiştir!" Savcı bakışlarını mahkeme salonunda gezdirirken, bu etkileyici konuşmadan etkilenecek bir jürinin bulunmaması ne büyük bir kayıptı. "Sanık arabasından inmediği gibi, yardım da çağırmaştır. Üzüntü ya da pişmanlık belirten tek kelime sarf etmemiş, en ufak bir yardım teklifinde bulunmamıştır. Aksine, beş yaşındaki Jacob'ı bu korkunç travmayı yaşayan annenin kollarında öylece bırakmış ve arabasını sürüp olay yerinden kaçmıştır!"

Her şeyi hatırlıyordum. Kadıncağız oğlunun üzerine kapanmış, mantosu çocuğu yağmurdan korumak istercesine kendiliğinden üzerine örtülmüştü. Farların parlak ışığı bütün detayları gözler önüne seriyordu. Elimle ağzımı kapatırken korkudan nutkum tutulmuş, nefesim kesilmişti.

"Elbette bunun sıcaklığına, olayın şokuyla verilmiş bir tepki olduğunu düşünebilirsiniz, Sayın Yargıç. Sanık bir an için paniğe kapılıp kaçmış olabilir ve olaydan birkaç dakika ya da birkaç saat sonra –hatta bir gün sonra– hatasını anlayıp doğru olanı yapmış olabilirdi. Ama sanık bunu da yapmadı, Sayın Yargıç. Ve gidip teslim olmak yerine, yaşadığı şehri terk edip yüz kilometre uzakta, onu kimsenin tanımadığı bir köyde saklanmayı tercih etti! Kendisi bugün suçunu itiraf etmiş olabilir, ama bu itiraf sa-

dece kaçacak bir yeri kalmadığını fark etmesinden kaynaklanıyor. İddia makamı, sanığa verilecek cezanın belirlenmesinde bu gerçeğin göz önünde bulundurulmasını talep ediyor, efendim.”

“Teşekkürler, Bay Lassiter.” Yargıç önündeki kâğıda bazı notlar aldı ve savcı başını eğerek yargıcı selamladıktan sonra, cüppesinin eteğini geriye doğru atarak yerine oturdu. Avuçlarını terliyordu. Savcının konuşması izleyicilerde bir nefret dalgası yaratmıştı.

Avukatım konuşmasını yapmaya hazırlanıyordu. Suçu kabul etmiş olmama ve yaşananların bedelini ödemek zorunda olduğumu bilmeme rağmen, ansızın korkuya kapılmıştım. Ruth Jefferson’ın hakkımı savunmasını, benim için savaşmasını istiyordum! Bu benim konuşmak için son şansımdı ve bunu bilmek midemin altını üstüne getiriyordu. Az sonra yargıç hükmünü verecek ve her şey için çok geç olacaktı.

Ruth Jefferson ayağa kalktı, ama tam söze gireceği sırada, duruşma salonunun kapısı aniden güm diye çarparak açılıverdi. Yargıç sert bakışlarını kapıya çevirmişti; kızdığı her halinden belli oluyordu.

Gelen Patrick’ti! Onu bu soğuk mahkeme ortamında görmek o kadar garipti ki, bir an gözlerime inanmamıştım. Yanılıyor olabilir miydim? Patrick bana baktı. Beni elleri kelepçeli bir halde, kurşun geçirmez cam bir kutunun içinde görmek belli ki onu sarsmıştı. Burada ne işi vardı? Komiser Stevens da onunla birlikteydi! Komiser izin ister gibi başıyla yargıcı selamlayıp dosdoğru iddia makamının masasına gitti ve eğilip kimsenin duymayacağı bir sesle savcıya bir şeyler anlatmaya koyuldu.

Savcı dikkatle onu dinliyordu. Sonra bir kâğıdın üzerine bir not karalayıp uzun masanın diğer tarafındaki Ruth Jefferson’a uzattı. Salona derin bir sessizlik çökmüştü. Öyle ki, sanki herkes nefesini tutuyordu.

Avukatım savcının uzattığı notu okuyunca yavaşça ayağa kalktı. “Sayın Yargıç, duruşmaya kısa bir ara verilmesini talep ediyorum.”

Yargıç King derin bir iç çekti. “Bayan Jefferson, bu öğlen katılmam gereken kaç duruşma olduğunu size hatırlatmama gerek

yoktur umarım? Müvekkilinizle görüşmek için tam altı haftanız vardı.”

“Özür dilerim, Sayın Yargıç, ama gün ışığına çıkmış bulunan bazı yeni bilgiler, müvekkilimin lehine hafifletici sebep teşkil edebilecek deliller içerebilir.”

“Pekâlâ. On beş dakikanız var, Bayan Jefferson.”

Yargıç, başıyla zabıt kâtibine işaret etti.

“Herkes ayağa kalsın,” dedi zabıt kâtibi.

Yargıç King duruşma salonundan ayrılırken, bir güvenlik görevlisi beni yeniden aşağı kattaki hücreye götürmek üzere cam bölmeden çıkarmıştı.

“Neler oluyor?” diye sordum görevliye.

“Tanrı bilir, tatlım, ama bu işler hep böyledir işte. Bir yukarı, bir aşağı – tıpkı lanet bir yo'yo gibi.”

Güvenlik görevlisi, bir saat önce avukatımla görüştüğüm o havasız odaya beni geri getirmişti. Az sonra Ruth Jefferson, peşinden Komiser Stevens’la birlikte içeri girdi. Ruth söze girmek için kapının kapanmasını bile beklememişti.

“Bakın Bayan Gray, adaleti yanıltmanın hafife alınmayacak bir suç olduğunun farkındasınızdır umarım?”

Cevap vermeyince, avukat karşıma geçip oturdu ve perukasının altından çıkan siyah bir saç tutamını geri tıktırıp bana baktı.

Bu arada Komiser Stevens cebinden bir pasaport çıkarıp masanın üzerine bırakmıştı. Benim olduğumu anlamak için kapağını açmama gerek yoktu. Önce komisere, sonra gergin görünen avukatıma baktım. Uzanıp pasaportuma dokundum. Düğünümüzden önce isim değişikliği için doldurduğum formu bugün gibi hatırlıyordum. Kızlık soyadım değişeceği için, belki yüz tane yeni imza denemiş, hangisinin daha yetişkin, daha *bana* göre olduğunu bulmak için Ian’a fikir danışmıştım. Yeni pasaportum, medeni halimdeki değişikliğin ilk elle tutulur kanıtıydı ve ben onu havaalanında birilerine göstermek için nasıl da sabırsızlanmıştım.

Komiser Stevens öne doğru eğilip ellerini masaya dayayarak dosdoğru yüzüme baktı. "Artık onu korumak zorunda değilsin, Jennifer."

Korkuyla irkildim. "Lütfen bana o isimle hitap etmeyin."

"Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Sustum.

Komiser Stevens yeniden söze girdi. Yumuşak sesi ve sakın tavırları cesaret vericiydi.

"Sana bir daha asla zarar veremeyecek, Jenna. Buna izin veremeyiz."

Demek biliyorlardı! Derin bir nefes alıp önce Komiser Stevens'a, sonra Ruth Jefferson'a baktım. Gücümün tükendiğini hissediyordum. Komiser kahverengi bir dosya koymuştu önüme. Üzerinde "Peterson" yazıyordu – evlilik soyadım. Ian'ın soyadı.

"Sürüyle yardım çağrısı gelmiş," dedi Komiser. "Komşulardan, doktorlarından, hatta yoldan gelip geçenlerden! Ama bir tek senden gelmemiş, Jenna. Polisi bir kez bile aramamışsın. Ve polis kapına geldiğinde, onlarla konuşmamışsın. Şikâyetçi olmamışsın. Neden sana yardımcı olmamıza izin vermedin, Jenna?"

"Çünkü beni öldürürdü," dedim.

Komiser Stevens tekrar söze girmeden önce kısa bir sessizlik oldu. "Sana ilk ne zaman vurdu?"

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Ruth, ayağa kalkıp saatine bakarak.

Komiser Stevens sertçe, "Evet!" deyince, Ruth gözlerini kısarak gerisingeri yerine oturdu.

"Her şey evlendiğimiz günün gecesinde başladı," diyerek gözlerimi kapadım. O geceyi hatırlamak bile korkunçtu. Acı ve utanç, ansızın evime gelen davetsiz bir misafir gibi bir anda hayatımın bir parçası olmuştu. Evliliğim daha başlamadan bitmiş, en mutlu gecem hüsrarla sonuçlanmıştı. O gece Ian otel odasına geri döndüğünde ne kadar da şefkatliydi: Yüzümün acısını dindirmek için nasıl da çabalamıştı. Hiçbir suçum olmadığı halde özür dilemişim ve sonraki yedi yılı özür dileyerek geçirmiştim!

"Grantham Caddesi'ndeki kadın sığınma evine ne zaman gittiniz peki?"

Komiser Stevens'in hakkımda bu kadar çok şey bilmesine şaşırmıştım. "Oraya hiç gitmedim. Doktorlar hastanede çürüklerimi görünce, durumdan şüphelenip evliliğim hakkında sorular sormuşlardı. Ama onlara hiçbir şey anlatmadım. Yine de bana bir kart vermişlerdi. İhtiyaç duyduğumda oraya gidebileceğimi, orada güvende olacağımı söylemişlerdi. Ama onlara inanmadım. Ian burnumun dibindeyken nasıl güvende olabilirdim ki? Yine de kartı sakladım. Yanımda olduğunu bilmek, az da olsa yalnızlığıma iyi gelmişti."

"Peki, hiç kaçmaya çalışmadınız mı?" diye sordu Komiser Stevens. Bakışlarında gizleyemediği bir öfke vardı, ama öfkesi bana değildi.

"Defalarca," dedim. "Ian işe gider gitmez eşyalarımı toplamaya başladım. Evin içinde dolanıp yanıma neyi alıp neyi almayacağımı hesaplar ve sonra hepsini arabaya yükledim; ne de olsa arabam hâlâ bana aitti."

Ne demek istediğimi anlayamayan Komiser Stevens başını iki yana salladı.

"Arabamın ruhsatı hâlâ kızlık soyadıma kayıtlıydı. Önceden planladığım bir şey değildi –evlendikten sonra değiştirmeyi unuttuğum bir şeydi sadece– ama sonradan bu benim için önemli hale gelmişti. Çünkü geri kalan her şey Ian'a aitti; ev, iş, her şey... Sanki yokmuşum ya da hiç var olmamışım gibi. Artık kendimi ona ait şeylerden biri gibi hissetmeye başlamıştım. O yüzden araba ruhsatındaki ismi hiç değiştirmedim. Biliyorum, küçük bir şeydi belki, ama..." Omuz silktim. "Her neyse işte, o gidince hemen eşyalarımı toplayıp hepsini yavaşça dışarı çıkardım ve sonra da vazgeçip her şeyi gerisingeri yerine yerleştirdim. Hem de her seferinde."

"Neden?"

"Çünkü beni bulacağını biliyordum."

Komiser Stevens dosyanın içindeki bilgilere göz atıyordu. Dosya şaşılacak derecede kalındı. Ama aslında kayda geçen olaylar, sadece polise bildirilmiş olanlardan ibaretti. Kırık kaburgalar ve hastanelik olduğum travmalar! Oysa görünen her yaraya karşılık gün yüzü görmemiş bir düzine yaram vardı.

Ruth Jefferson elini dosyaya doğru uzattı. “Bakabilir miyim?”

Komiser Stevens bana bakınca, onay vermek için başımı salladım. Komiser dosyayı avukata uzattı ve Ruth içindekileri incelemeye koyuldu.

“Ama kazadan sonra gittiniz,” dedi Komiser Stevens. “Değişen neydi?”

Derin bir nefes aldım. Cesaretimi topladığımı söylesem inandırıcı olur muydu? Ama tabii ki sebep aslında bu değildi. “İan beni tehdit ediyordu,” dedim usulca. “Eğer polise gidecek olursam, olanları birilerine anlatacak olursam, beni öldüreceğini söylüyordu. Ve ciddiye. O gece kazadan sonra beni öyle kötü dövmüştü ki, ayakta duramıyordum. Ardından beni mutfığa doğru sürükleyip kolumu lavaboya bastırarak elimin üzerine kaynar su döktü. Acıdan bayılmıştım. Sonra beni bahçeye kadar sürükleyip atölyeme götürdü. Ve gözlerimin önünde her şeyi kırıp döktü – yaptığım her şeyi.”

Komiser Stevens’ın yüzüne bakamıyordum. Elimden gelen tek şey sözcükleri peş peşe sıralamaktı. “Sonra Ian ortadan kayboldu. Nereye gittiğini bilmiyordum. İlk geceyi mutfak zeminimde geçirmiştim. Kendime gelince, sürünerek üst kata çıkıp yatağa uzandım. Akşama kadar ölmüş olmak için dua ediyordum. Ian geri döndüğünde hayatta olmamak en iyisiydi, çünkü o zaman bana zarar veremezdi. Ama Ian geri dönmedi. Aradan dört gün geçmiş, yavaş yavaş kendimi toparlamaya başlamıştım. Acaba temelli gitmiş olabilir mi, diye düşündüm. Ama Ian giderken yanına hiçbir şey almamıştı ve her an geri dönebilirdi. Onunla kalmaya devam edersem, günün birinde beni öldürecekti. İşte o zaman gitmeye karar verdim.”

“Peki, Jacob’a ne oldu?”

Elimi cebime götürüp fotoğrafa dokundum. “İan’la tartışmıştık. Sergi açılışım vardı; o güne dek yaptığım en büyük sergiydi bu. Serginin küratörü Philip’le günler öncesinden hazırlanmaya başlamıştık. Açılış gündüz vaktiydi, ama buna rağmen Ian çok fazla içip sarhoş olmuştu. Beni ihanetle suçluyor, onu Philip’le aldatığımı düşünüyordu.”

“Aldatıyor muydunuz?”

Bu kişisel soru karşısında kıpkırmızı kesilmiştim. “Philip geydi, ama Ian bunu kabul etmiyordu. Ağlamaya başlamıştım ve yolu doğru dürüst göremiyordum. Yağmur yağıyor, araba farları gözlerimi alıyordu. Ian ise sürekli bağıyor, –fahişe, sürtüğ- ağzına ne gelirse söylüyordu. Trafiğe girmek için Fishponds’a dönmüştüm ama Ian arabayı sağa çekmemi söyleyip bana vurdu. Ve anahtarını elimden alıp direksiyona kendi geçti.

“Arabayı deli gibi sürüyor, bana hakaretler yağdırarak günümü göstereceğini söylüyordu. Bulunduğumuz yer evlerin bulunduğu sakin bir sokak arasındı ve Ian giderek hızlanıyordu. Dehşet içindeydim.” Bir an susup ellerimi kucağımda kavuşturdum ve anlatmaya devam ettim.

“Sonra çocuğu fark ettim. Çığlık attım, ama Ian hiç yavaşlamadı. Çocuğa çarptığımızda, annesi sanki ona da çarpmış gibi kendini yere atmış, çocuğun üzerine kapanmıştı. Arabadan inmeye çalıştım, ama Ian kapıları kilitleyip geri geri sürmeye başladı. Yanlarına gitmeme izin vermedi.” Susup derin bir nefes aldım, ama aldığım nefes cılız bir hıçkırığa dönüşmüştü.

Küçük odada çıt çıkmıyordu. “Jacob’ı Ian öldürdü. Ama bana sanki ben öldürmüşüm gibi geldi.”

Patrick arabayı büyük bir dikkatle kullanıyordu. Aklında bin tane soru olduğu her halinden belliydi, ama Bristol'dan çıkıp şehrin silueti epey gerimizde kalıncaya dek konuşmamıştı. Şehir yerini yeşil tarlalara bırakıp, girintili çıkıntılı sahil ufukta görünmeye başlayınca nihayet söze girdi.

"Hapse girebilirdin."

"Niyetim zaten buydu."

"Ama neden?" Patrick'in sesinde eleştiriden çok şaşkınlık vardı.

"Çünkü olanların bedelini birinin ödemesi gerekiyordu. Jacob'ın annesinin gece yatağında rahat uyuyabilmesi için birinin o cezayı çekmesi, o mahkemeye çıkması gerekiyordu."

"Ama sen değil, Jenna."

Bristol'dan ayrılmadan önce Komiser Stevens'la konuşup, Jacob'ın annesine ne söyleyeceklerini sormuştum. Ne de olsa oğlunun katili zannettiği kişi bir anda aklanmış, koca dava aniden çöküvermişti.

"Tan'ı tutuklamadan, ona hiçbir şey söylemeyeceğiz," demişti komiser.

Benim yüzümden kadıncağz her şeyi silbaştan yaşayacaktı ve ben bunu daha şimdi fark ediyordum.

"Yatağın altındaki kutuda pasaportunla birlikte, bir de... bir de bebek oyuncağı vardı," dedi Patrick aniden ve daha fazla laf kalabalığı etmeden sustu.

“Oğluma aitti. Oğlum Ben’e. Hamile kaldığımı öğrendiğimde dehşete kapılmıştım. Ian’ın öfkeden delireceğini sanıyordum, ama aksine Ian havalara uçmuştu. Bunun her şeyi değiştireceğini söylüyordu. Ve hiç itiraf etmemişti ama bana olan davranışlarından pişman olmuşa benziyordu. Bebek bizim için bir dönüm noktası olabilirdi: Ian’ın birlikte mutlu olabileceğimizi, bir aile olabileceğimizi fark etmesini sağlayabilirdi. Daha doğrusu, ben öyle olacağını sanmıştım.”

“Ama olmadı.”

“Hayır, olmadı. Önceleri benim için yapmayacağı şey yok gibiydi. Etrafımda pervane olmuştu. Sürekli ne yemem ya da yemem gerektiğini söylüyordu. Ama sonraları karnım büyüme-ye başladıkça, o da giderek uzaklaşmaya başladı. Sanki hamileliğimden nefret ediyor, hatta pişmanlık duyuyor gibiydi. Bir gün hamileliğimin yedinci ayında, ütü yaparken gömleğini yaktım. Aptallığımdan işte... Telefon çalınca bir anda dikkatim dağıldı ve fark ettiğimde artık çok geçti. Ian delirmiş gibiydi. Karnıma çok sert bir yumruk attı ve kanamam başladı.”

Patrick arabayı sağa çekip motoru kapattı. Araba camından yol kenarındaki boş araziye baktım. İleride bir çöp konteyneri vardı. Çöpler dışarı taşmıştı ve etrafa saçılmış kâğıtlar rüzgârda dans ediyordu.

“Ian ambulans çağırdı ve onlara düştüğümü söyledi. Muh-temelen ona inanmamışlardı, ama ne yapabilirlerdi ki? Hastane-ye vardığımızda kanamam durmuştu. Ama daha ultrasona bile girmeden onu kaybettiğimi biliyordum. Hissetmiştim. Doktorlar sezaryen önerdiler, ama onun öylece benden alınmasına gönlüm razı olmadı. Ölmüş olsa da, onu doğurmak istedim.”

Patrick teselli etmek istercesine elini uzattı ama donmuş gibiydim. Elini bile tutamıyordum. Patrick’in eli havada kalmış, sonra da öylece yanına düşmüştü.

“Doğumu başlatmak için bana ilaç verdiler ve diğer anne adaylarıyla birlikte koğuşa aldılar. Bütün aşamalardan beraber geçiyorduk: İlk sancılar, nefes alıp vermeler, hemşire ve doktor kontrolleri. Aramızdaki tek fark, benim bebeğimin ölü olmasıydı. Doktorlar beni doğumhaneye götürürlerken, yanımdaki kadın bana el sallayıp şans dilemişti.

“Doğum sırasında Ian da yanımdaydı. Yaptığı şeyden dolayı ondan ne kadar nefret etsem de, ıkınırken elini tutmak zorunda kalmış, alnımdan öpmesine göz yummuştum. Çünkü başka kimsem yoktu! O an düşünebildiğim tek şey şuydu: O lanet gömleği yakmasaydım, Ben hâlâ hayatta olacaktı.”

Titremeye başlamıştım. Yerimde sabit kalabilmek için avuçlarımı dizlerime bastırdım. Ben’i kaybettikten sonra, bedenim haftalarca hamileymişim gibi tepki vermeye devam etmişti. Sütten göğüs uçlarım sızlıyordu. Bazen hissettiğim basıncı azaltmak için düşün altında göğüslerimi sağardım. Kaynar suyla da birlesince banyoyu tatlı bir süt kokusu kaplardı. Bir keresinde başımı kaldırdığımda, banyo kapısından beni izleyen Ian’la göz göze gelmişim. Karnım hamileliğin verdiği şişkinlikle hâlâ yusuvarlaktı; cildim pörsüyüp sarkmıştı. İnek memesini andıran kocaman memelerim mavi damarlarla doluydu ve her yanımdan süt akıyordu. Ian’ın yüzündeki o tiksinti dolu bakış ve sonra başını çevirışı unutulmazdı.

Onunla Ben hakkında konuşmaya çalışmıştım. Sadece bir kez... onu kaybetmenin acısı henüz çok yoğunken, üzüntümden doğru dürüst hiçbir şey yapamadığım günlerde. Çünkü acımı biriyle –herhangi biriyle– paylaşmaya ihtiyacım vardı, ama artık etrafımda konuşacak hiç kimsem kalmamıştı. Fakat Ian sözümü yarıda kesti. “Bu olay hiç yaşanmadı,” dedi. “O bebek hiç var olmadı.”

Ben nefes almamış olabilirdi, ama yaşamıştı. Benim içimde yaşamıştı, benim oksijenimi solumuştu, benim yediklerimden beslenmişti ve benim bir parçamdı. Ama ondan bahsetmem yasağı vardı.

Patrick’in yüzüne bakamıyordum. Ama mademki anlatmaya başlamıştım, artık duramazdım. Sanki içimdeki bir barajın kapağı açılmış, sözcükler kendiliğinden dökülmeye başlamıştı. “Doğumhanede ölü bebeğimi dünyaya getirdiğimde, korkunç bir sessizlik olmuştu. Biri saati ve dakikayı söyledi. Sonra, sanki incitmekten korkar gibi, onu nazikçe kucağıma verdiler ve bizi bir süre baş başa bıraktılar. Orada öylece yatıp oğlumun yüzüne, kirpiklerine, dudaklarına baktım. Avuç içini okşadım, parmağımı sıkıştırdım hayal ettim. Ama sonunda gelip onu benden aldılar.

O zaman ılık atmaya başladım. Onu vermemek için sımsıkı sarıldım, ta ki sonunda bana sakinleştirici bir ine yapıłana kadar. Ama uyumak istemiyordum, çünkü uyandıımda yeniden bir başıma kalacağımı biliyordum.”

Bitirip Patrick’e baktığımda, gözleri yaşlarla doluydu. Ona üzülmemesini, artık iyi olduğumu söylemek istiyordum, ama ben de ağlamaya başlamıştım. Arabanın içinde birbirimize sarılmış ve güneş batmaya yüz tutana kadar o yol kenarında öylece kalakalmıştık. Sonra eve doğru yola koyulduk.

Patrick arabayı karavan parkına bırakıp benimle birlikte yürümeye koyuldu. Evin kirası ay sonuna kadar ödenmişti, ama Iestyn’ın sözlerini ve gitmemi isterken yüzünde gördüğümü o tik-sintiyi hatırlayınca, ayaklarım geri geri gitmeye başlamıştı.

“Merak etme, onu arağım,” dedi Patrick, zihnimden geçenleri okur gibi. “Ve her şeyi anlattım.”

Patrick son derece sakin ve nazikti. Uzun bir hastalıktan sonra iyileşmeye başlayan bir hastaymışım gibi zen gösteriyordu. Elim avucunun içindeydi ve bu bana güven veriyordu.

“Gidip Beau’yu getirir misin?” diye sordum eve varınca.

“İstiyorsan tabii ki getiririm.”

İstiyorum der gibi başımı salladım. “Her şeyin bir an önce normale dönmesini istiyorum sadece,” dedim. Gerçi normalliğin nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştım artık.

Patrick perdeleri çekip bana çay yaptı, sonra şmediğimden ve her şeyin yolunda olduğundan emin olunca, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurup yanımdan ayrıldı. Odanın içi körfezdeki hayatımı hatırlatan şeylerle doluydu: fotoğraflar ve deniz kabukları, Beau’nun yerde duran su kabı. Ben buraya aittim. Burada, Bristol’da hiç hissetmediğim kadar evde hissediyordum kendimi.

Sehpanın zerindeki lambaya uzanıp ışığı açtım. Alt kattaki açık tek lamba buydu ve oda aniden sıcak bir renge bürünmüştü. Sonra ışığı kapadım ve tekrar karanlığa gömüldüm. ylece durup bekledim. Hayır, kalp atışlarım hızlanmamıştı. Avularım hâlâ kuruydu. Ellerim korkudan titremiyor, ensem karıncalanmıyordu. Gülümsedim: Artık korkmuyordum.

48

"Bunun doğru adres olduğundan eminsiniz, değil mi?" diye sordu Ray. Soruyu Kütük'e sormuş, ama bakışları odadaki herkesin üzerinde dolaşmıştı. Kraliyet Mahkemesi'nden ofise döndükten iki saat içinde, Ray gerekli bütün asayiş timlerini toplamış; Kütük ise Ian Peterson'ın adresini bulmak için Bölge İstihbarat'ı seferber etmişti.

"Kesinlikle, patron," dedi Kütük. "Seçmen kayıtlarındaki adresi Albercombe Terrace, 72 numara. Ve Bölge İstihbarat bilgiyi Ehliyet ve Ruhsat Kurumu'ndan da doğrulattı. Peterson birkaç ay önce aşırı hızdan ehliyeti kaptırmış ve sonrasında ehliyet bu adrese gönderilmiş."

"Tamam, o halde umalım ki evde olsun," dedi Ray. Sonra, harekete geçmek için sabırsızlanmakta olan asayiş timine döndü. "Arkadaşlar, Peterson'ın yakalanması bizim için çok önemli. Sadece Jacob Jordan davasının çözülmesi açısından değil, Jenna'nın güvenliğini sağlamak açısından da! Vur-kaç olayından sonra Jenna'nın Peterson'ı terk etmesiyle sonuçlanan epey kabarık bir aile içi şiddet dosyası var adamımızın."

Odadaki bütün güvenlik görevlileri sert bir kararlılıkla başını salladı. Peterson'ın nasıl bir adam olduğunu hepsi biliyordu.

"Adamın GBT'si de şiddet sebebiyle aldığı uyarılarla dolu," diyerek anlatmaya devam etti Ray. "Ayrıca, alkollü araç kullanma ve kamu huzurunu bozmaktan sabıkası var. O yüzden işi hiçbir

şekilde şansa bırakmak istemiyorum. İçeri gireceğiz, adamı ya kalayıp kelepçeyi vuracağız ve dışarı çıkacağız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi herkes hep bir ağızdan.

"O halde gidelim."

Albercombe Terrace, kış kışa park etmiş sürüyle araba ve daracık kaldırımlarıyla gayet sıradan bir sokağa benziyordu. 72 numarayı komşularından ayıran tek özellik ise pencerelerindeki bütün perdelerin kapalı olmasıydı.

Asayiş timinden iki polis Peterson'ın evinin arka kapısını tutacaktı. Ray ve Kate ise komşu bir sokağa park etmiş, tüm ekip-lerin yerlerini aldıklarına dair teyit bekliyordu. Kate motoru stop etmişti ve Ray'le ikisi arabada sessizce oturuyorlardı. Duyulan tek ses soğuyan motordan gelen ritmik bir çıt-çıt sesiydi.

"İyi misin?" diye sordu Ray.

"Evet," dedi Kate, ama sesi gergin çıkmıştı. Yüzünde iç dünyasını ele vermeyen kararlı bir ifade vardı. Ray ise heyecanlıydı. Damarlarında sanki kan yerine ateş dolaşıyordu. Birkaç dakika sonra bu adrenalin iş üstünde boşalacaktı, ama şu anda gidecek hiçbir yeri yoktu. Ray ayağını pıt pıt debriyaj pedalına vurarak tekrar Kate'e baktı.

"Yeleğini giydin mi?"

Cevap olarak Kate göğsüne sert bir yumruk indirmiş, gömleğinin altındaki çelik yelekten tok bir ses gelmişti. Bıçaklar gizlenmesi kolay, kullanması pratik silahlardı ve Ray risk almak istemeyecek kadar çok kere ölümle burun buruna gelmişti. O yüzden ceketinin altına giydiği operasyon yeleğinin gözündeki spreyi ve elinin altındaki copu hissetmek ona güven veriyordu.

"Sakin yanımdan ayrılma," dedi Ray. "Ve eğer silah çekecek olursa, hemen çık oradan."

Kate kaşlarını havaya kaldırdı. "Neden? Kadın olduğum için mi?" Kate alaycı bir homurtu çıkardı. "Sen çıkmadan çıkmam oradan."

"Bu tür hassasiyetlerin sırası değil, Kate!" dedi Ray, elinin tersiyle direksiyona vurarak. Bir süre sessiz kalıp camdan boş sokağı izledi. "Sadece zarar görmeni istemiyorum."

İkisi de başka bir şey söyleyemeden, Ray'in telsizinden gelen cızırtı duyuldu. "Sıfır altı tamam, amirim."

Ekipler yerlerini almıştı.

"Anlaşıldı, tamam," dedi Ray. "Arka kapıdan kaçmaya çalışırsa, hemen enseleyin. Biz ön kapıya gidiyoruz."

"Anlaşıldı," dedi telsizden gelen ses. Ray dönüp Kate'e baktı.

"Hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar."

Yürüyerek köşeyi dönüp hızlı adımlarla ön kapıya ulaşmışlardı. Ray kapıyı vurup parmak uçlarında yükselerek gözetleme deliğinden içeri baktı.

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır." Ray tekrar sertçe vurarak kapıyı çaldı. Tok ses boş sokakta yankılanmıştı.

Kate telsize konuştu. "Tango Charlie 461'den Merkez'e Bravo Foxtrot 275'le görüşmek istiyorum?"

"Görüşün."

Kate binanın arka tarafındaki ekiple konuştu. "Herhangi bir hareketlilik var mı?"

"Negatif."

"Anlaşıldı. Şimdilik yerinizde kalın."

"Anlaşıldı, tamam."

"Görüşme tamamlandı, Merkez," dedi Kate ve telsizi cebine koyup Ray'e döndü. "Büyük kırmızı anahtarı kullanmanın zamanı geldi sanırım."

Çevik kuvvet ekibi kırmızı renkli demir koçbaşını kapıya doğru savururken, Ray'le Kate onları izliyordu. Koçbaşı şiddetli bir gürültüyle kapıya çarpmış, kapı parçalanan ağacın çatırtıları eşliğinde hızla savrulurarak duvara çarpmıştı. Şimdi karşılarında daracık bir koridor vardı. Ray ve Kate geride kalıp çevik kuvvet ekibine yol verdi. Timler ikiye bölünmüş, gruplar halinde koşarak içeri girip eve dağılmıştı. İçeride kimse olup olmadığını anlamak için tek tek bütün odaları kontrol ediyorlardı.

"Temiz!"

"Temiz!"

"Temiz!"

Diğerlerinin peşinden içeri giren Ray ve Kate, Peterson'ın bulunduğunu teyit eden haberi bekliyor, bir yandan da birbirlerini gözden kaçırmamaya dikkat ediyordu. Fakat daha iki dakika bile

geçmeden, asayiş timine komuta eden çavuş aşağı kata inip başını iki yana salladı.

"Sıfıra sıfır komiserim," dedi Ray'e. "Ev boş. Yatak odası temiz: Gardırop boşaltılmış ve banyoda kişisel hiçbir eşya yok. Görünüşe bakılırsa, adamımız tüymüş!"

"Lanet olsun!" dedi Ray yumruğunu merdiven tırabzanına vurarak. "Kate, hemen Jenna'nın cep telefonunu ara ve dikkatli olmasını söyle." Ray hızlı adımlarla arabaya doğru yürürken, Kate de ona yetişmeye çalışıyordu.

"Telefonu kapalı."

Ray çoktan direksiyona geçmiş, motoru çalıştırmıştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kate emniyet kemerini takarak.

"Galler'e," dedi Ray kararlı bir ciddiyetle.

Arabayı kullanırken, bir yandan da Kate'e talimatlar yağıyordu. "Hemen Bölge İstihbarat'ı ara. Peterson hakkında bulabildikleri her şeyi istiyorum! Thames Valley'le de irtibata geç. Jenna'nın ablası Eve Manning'in Oxford'daki evine bir ekip göndersinler. Adam kadını bir kere tehdit etmiş zaten, bir daha yapmayacağını garantiyi yok. Sonra da Güney Galler'le irtibat kur ve Jenna Gray için endişe ettiğimizi bildir..." Ray bir an duraksadı. "Hayır, Jenna Gray değil, Jenna Peterson! İyi olup olmadığından emin olmak için kadının adresine hemen bir ekip yollasınlar."

Ray konuşurken Kate sürekli notlar alıyor, yaptığı her telefon görüşmesinden sonra ona bilgi veriyordu.

"Bu gece Penfach'ta nöbetçi ekip yokmuş, o yüzden Swansea'den bir ekip yollayacaklar, ama Sunderland'in kendi sahasında maçı olduğu için bütün birimler şu anda oraya yönlendirilmiş."

Ray bezgin bir edayla iç geçirdi. "Söz konusu tehlikenin aile içi şiddet olduğunu biliyorlar mı?"

"Evet ve öncelik tanıyacaklarını söylediler, ama vaktinde yetiştirilebilirler mi, işte o konuda garanti veremiyorlar."

"Tanrı aşkına!" dedi Ray. "Şaka gibi."

Kate, Patrick'in telefonunu denerken kalemını pencerede tıkrıdlatıyordu. "Çalıyor ama cevap veren yok."

"Başka birilerine ulaşmaya çalışmalıyız. Köyden birilerine," dedi Ray.

"Peki ya komşular?" Kate doğrulup cep telefonundan internete bağlandı.

"Civarda komşu falan da yok ki..." Ray dönüp Kate'e baktı. "Tabii ya, karavan parkı!"

"Şimdi bulurum," dedi Kate ve internetten karavan parkının telefon numarasını bulup hemen numaraları tuşladı. "Hadi, hadi..."

"Hoparlörü aç."

"Alo, Penfach Karavan Parkı, ben Bethan. Buyurun?"

"Merhaba, ben Bristol Kriminal Şube'den Komiser Yardımcısı Kate Evans. Jenna Gray'ı arıyordum da. Kendisini bugün hiç gördünüz mü acaba?"

"Bugün hiç görmedim, tatlım. Ama Bristol'da olması gerekmiyor muydu?" Bethan'ın sesi aniden endişeli bir tona bürünmüştü. "Kötü bir şey mi oldu yoksa? Mahkemesi vardı bugün?"

"Serbest bırakıldı. Bakın, sizi telaşlandırmak istemiyorum, ama Jenna bu öğlen üç gibi buradan ayrıldı ve sağ salim eve dönüp dönmediğini bilmem gerek. Eve Patrick Mathews'la birlikte dönecekti."

"Her ikisini de görmedim," dedi Bethan. "Ama Jenna'nın döndüğü kesin. Kumsala inmiş çünkü."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Az önce köpekleri yürüyüşe çıkarmıştım ve kumsala yazdığı yazıyı gördüm. Gerçi her zamanki tarzından biraz farklıydı, hatta çok garipti."

Ray'in içini bir huzursuzluk kaplamıştı aniden. "Yazıda ne diyordu?" diye sordu.

"Ne oldu, lütfen söyleyin?" dedi Bethan endişeyle. "Bana söylemediğiniz bir şey mi var?"

"Yazıda ne diyordu?" Aslında bağırarak istememişti, ama sesi gereğinden fazla yüksek çıkınca, bir an Bethan'ın telefonu kapadığını sandı. Bethan tekrar söze girdiğinde, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettiği sesinden belli oluyordu.

"Sadece tek kelimelik bir yazıydı," dedi Bethan. "İhanet."

49

Hangi ara uyuyakalmıştım bilmiyordum, ama kapının çalmasıyla kanepeden doğrulduğumda ensem tutulmuştu. Uyku sersemi, ensemi ovuşturarak etrafa bakındım. Evde olduğumu fark etmek birkaç saniyemi almıştı. Kapı tekrar çaldı ama bu kez daha ısrarlıydı. Herhalde zavallı Patrick kapıda ağaç olmuştu. Kim bilir ne zamandır bekliyordu? Ayağa fırlamamla birlikte, baldırıma bir kramp saplandı.

Acı içinde yüzümü buruşturarak anahtarı çevirirken, neden-se hafiften bir tedirginlik vardı üzerimde. Ama anahtarı çevirdiğimde artık çok geçti. Ben daha ne olduğunu bile anlayamadan, kapı hızla savrularak açılmış ve beni küt diye duvara yapıştırmıştı. Ian'ın suratı kıpkırmızıydı. Kesik kesik soluk alıp veriyordu. Ve az sonra yumruğu suratıma indirecekti... Ama yapmadı. Arkasını dönüp yavaşça kapıyı sürgülerken, elimden gelen tek şey kalp atışlarımı saymaktı.

Bir, iki, üç.

Güm... Güm... Davul gibi çarpıyordu.

Yedi, sekiz, dokuz, on.

Ian artık hazırды. Gülümseyerek bana döndü. Kendiminkinden bile iyi tanıdığım bu soğuk, samimiyetsiz tebessüm başıma geleceklerin habercisi gibiydi. Sonumun yakın olduğunu, ama bunun hızlı bir son olmayacağını söylüyordu sanki.

Ian eliyle enseme ovalayarak başparmağını omurgamın en üst kemiğine bastırdı. Rahatsız ediciydi, ama neyse ki canım yanmıyordu.

“Adımı polise verdin, Jennifer.”

“Ben vermedim...”

Ian eliyle saçıma yapıştığı gibi, kafamı hızla kendine doğru çekti. Korkuyla gözlerimi yummuş, suratıma kafa atmasını ve burnumun kırıldığı anda hissedeceğim o müthiş acıyı bekliyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda, Ian’ın suratı burnumun dibindeydi. Üzerinden ağır bir viski ve ter kokusu geliyordu.

“Bana yalan söyleme, Jennifer.”

Gözlerimi kapadım. Kendime bundan kurtulabileceğimi söylesem de, *Beni şimdi öldür!* diye yalvarmamak için zor duruyordum.

Ian boşta olan eliyle çenemi kavrayıp parmaklarından birini ağzımın içine soktu. Dilimin üzerine bastırırken, öğürmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Seni dönek orospu!” dedi. O kadar sakın bir ses tonuyla konuşuyordu ki, duyan da iltifat ediyor sanırdı. “Bana bir söz vermiştin, Jennifer. Polise gitmeyeceğine dair bana söz vermiştin. Ama bugün ne yaptın? Benim özgürlüğümü verip kendi özgürlüğünü satın aldın! Adımı –benim lanet adımlı– bütün gazetelere manşet yaptın.”

“Ben onlara söylerim,” dedim. Ağzımın içindeki parmak yüzünden sesim boğuk boğuk çıkıyordu. “Onlara doğru olmadığını söylerim. Yalan söyledim derim.” Konuşurken ağzımdan akan tükürükler Ian’ın eline bulaşmıştı. Ian tiksintiyle eline baktı.

“Hayır,” dedi. “Kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin.”

Sol eli hâlâ saçımdaydı. Öteki elini ağzımdan çekip suratıma okkalı bir tokat patlattı. “Yukarı çık!”

Yüzüm sanki kalp atışlarımla eşzamanlı zonkluyordu. Acımı dindirmek için elimi yüzüme götürürsem Ian daha da sinirlenebilirdi. Ağzımın içi kan dolmuştu. Yumruklarımı sıkarak sessizce yutkundum. “Lütfen, lütfen yapma...” Sesim incecik bir düdük sesini andırıyordu. Kelimeleri seçerek konuşmak, onu kızdırmaya-

cak sözcükleri bulmak ne kadar zordu. *Lütfen bana tecaviüz etme!* demek geliyordu içimden. Gerçi ilk kez yaptığı bir şey olmaya-caktı elbette, ama yine de onun bir kez daha üzerime abandığını, içime girdiğini hissetmek, beni acıdan inletene kadar durmayaca-ğını bilmek... Düşüncesi bile korkunçtu!

"Sevişmek istemiyorum," dedim nihayet. Lanet sesim yine çatlamıştı ve Ian bundan ne kadar çekindiğini anlayıp inadına üzerime gelebilirdi.

"Seninle sevişmek isteyen kim be!" dedi Ian ağzından tükü-rükler saçarak. "Sen kendini güzel bir bok mu sanıyorsun, Jenni-fer?" Saçımı kavrayan elini indirip beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Yukarı çık."

Basamakları çıkarken, Ian hemen arkamdaydı ve korkudan dizlerim titriyordu. Yere yıkılmamak için tırabzana tutundum. Patrick'in geri dönmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplama-ya çalışıyordum, ama bütün zaman mevhumumu yitirmiştim.

Üst kata çıkınca, Ian arkamdan ittirip beni banyoya soktu.

"Soyun."

Kuzu kuzu itaat ediyor olmam ne kadar da utanç vericiydi.

Ben giysilerimi çıkarırken, Ian karşıma geçip kollarını göğ-sünde kavuşturmuş beni izliyordu. Onu kızdıracağını bilsem de, artık gözyaşlarıma engel olamıyordum ve hüngür hüngür ağla-maya başlamıştım.

Ian küvetin tıkacını takıp soğuk su musluğunu açtı, ama sı-cak suya dokunmadı. Artık çırlçıplaktım ve karşısında tir tir tit-riyordum. Ian vücuduma bakıp tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Oysa eskiden beni öpmeye doyamazdı. Omuzlarımdan başlayıp nazıkçe, hatta huşu içinde aşağı iner, göğüslerimin arasından gö-beğime kadar beni öpücüklere boğardı.

"Bunu sen istedin!" dedi Ian iç geçirerek. "İstediğim an seni bulup geri getirebilirdim ama gitmene izin verdim. Çünkü seni istemiyordum. Yapman gereken tek şey çeneni kapalı tutmak ve bu küçük köydeki zavallı hayatına devam etmekti." Başını iki yana salladı. "Ama yapamadın, değil mi? Polise gittin ve her şeyi öttün." Musluğu kapatıp, "Küvete gir," dedi.

Direnmedim. Çünkü artık bir anlamı yoktu. Küvetin içine girip yavaşça çömelerek oturdum. Su çivi gibiydi. Öyle ki bir an soluğum kesilir gibi olmuş, her yanıma iğneler batmaya başlamıştı. İçimden suyun sıcak olduğunu düşünmeye çalışıyordum.

“Şimdi kendini yıka,” dedi Ian.

Tuvaletin hemen dibinde duran klorak şişesini alıp kapağını açtı. *Hayır, yine mi?* Bir keresinde bana klorak içirmişti. Üniversite arkadaşlarımla yemek yemeğe gidip eve geç döndüğüm bir akşamdı. Vaktin nasıl geçtiğini anlamadığımı söylemiştim, ama Ian yoğun sıvıyı bir şarap kadehine doldurmuş ve sonra karşıma geçip kadehi dudaklarıma götürüşümü izlemişti. Ben ilk yudumu içtikten sonra da beni durdurup kahkahalarla gülmeye başlamış, bunu sadece bir aptalın yapabileceğini söylemişti. Bütün gece kusmuştum. O kimyasal tat ağızımdan günlerce gitmemişti.

Ian klorağı banyo lifimin üzerine boca edip bana uzattı. Lifin kenarından akan sıvı küvetin içine damlıyor, suyun yüzeyinde oluşan mavi halkalar, kurutma kâğıdının üzerindeki mürekkep gibi dağılıp genişliyordu.

“Hadi, ovala kendini.”

Lifi alıp kollarıma sürterken, klorağı inceltip etkisini azaltmak için üzerime su sıçratmaya çalışıyordum.

“Bütün bedenini!” dedi Ian. “Yüzünü de unutma. Düzgün yap şunu, Jennifer. Yoksa ben yaparım. Belki bu sayede kötülüğünün bir kısmından arınmış olursun.”

Klorakla bedenimin her santimini ovalaymcaya kadar Ian talimatlar yağdırmaya devam etmişti. Cildim sanki alev almış gibi yanıyordu. Bedenimdeki yangılı kızarıklığı rahatlatmak için buz gibi suya daldığımda, dişlerim birbirine vurmaya başlamıştı. Bu acı, bu aşağılanma ölümden bin beterdı. Sonumun çabuk gelmesi benim için büyük bir lütuf olurdu.

Artık ayaklarımı hissedemiyordum. Uzanıp onları ovaladım, ama parmaklarım sanki başka birine aitti. Soğuktan her yanıma uyuşmaya başlamıştı. En azından bedenimin üst kısmı suyun dışında kalsın diye doğrulup oturmaya çalışınca, Ian beni ittirip yine suyun içine yatırdı. Bacaklarım küçük küvetin içinde iki

büklüm yana devrilmişti. Ian soğuk su musluğunu tekrar açıp küveti ağzına kadar doldurdu. Kalp atışlarım yavaşlamış, göğsümün içinde belli belirsiz bir tıptırtı halini almıştı. Bedenim donmuş gibiydi. Hareketlerim ve algılamam yavaşlamış, Ian'ın sözleri uzaktan gelen bir yankıya dönüşmüştü. Dişlerim zangırdıyordu. Dilimi ısırmıştım, ama acıyı bile hissetmiyordum.

Ben yıkanırken Ian tepemde dikilip durmuştu, ama şimdi kapalı klozet kapağının üzerine oturmuş, donuk bakışlarla beni izliyordu. Muhtemelen az sonra beni boğacaktı. Ölmem uzun sürmezdi, ne de olsa yarı ölü sayılırdım.

“Biliyor musun, seni bulmak çok kolay oldu,” dedi Ian sohbet eder gibi. Duyan da bir kafede oturmuş, eski bir dostuyla özlem gideriyor sanırdı. “Arkanda iz bırakmadan bir web sitesi kurmak zor bir şey değil, ama isteyen herkesin adresini bulabileceğini düşünmen gerekirdi. Bunu bile düşünemeyecek kadar aptalsın.”

Cevap vermedim. Cevap bekliyormuş gibi bir hali de yoktu zaten.

“Siz kadınlar, başınızın çaresine bakabileceğinizi sanıyorsunuz,” dedi Ian. “Erkeklere ihtiyacınızın olmadığını sanıyorsunuz. Ama kendi halinize bıraktığımız zaman da hiçbir iş beceremiyorsunuz. Hepiniz aynısınız. Ve şu yalanlarınız! Tanrım! Siz kadınlar ne çok yalan söylüyorsunuz. O çatallı dillerinizle yalan üstüne yalan atıyorsunuz.”

Yorgunluğa teslim olmak üzereydim. Çaresizliğin getirdiği yorgunluk! Kendimden geçip bedenimin suyun altına kaydığını hissettiğim anda, aniden irkilerek kendime geldim. Baygın düşmemek için tırnaklarımı kalçama batırıyor, ama bunu bile hissetmiyordum.

“Yalanlarınızı yakalayamayacağımızı sanıyorsunuz, ama sürekli yakayı ele veriyorsunuz. Yalanlar, ihanetler, yüzsüzce arkadan vurmalar!”

Sözcükler bir kulağımdan girip ötekinden çıkmaya başlamıştı.

“Çocuk istemediğim konusunda en başından beri çok nettim,” dedi Ian.

Gözlerim kapandı.

“Ama bizim bir söz hakkımız yok, öyle değil mi? Önemli olan sadece kadının ne istediği. Sevişmekten doğan bir hakkınız falan mı bu sizin? Peki ya benim söz hakkım?”

Aklıma Ben geldi. Yaşamaya ne kadar yaklaşıyordu. Onu birkaç hafta daha koruyup kollayabilseydim...

“Pat diye bir oğlun oldu diyorlar ve sevinmemi bekliyorlar!” dedi Ian. “Hiç istemediğim bir çocuk için sevinmemi bekliyorlar! Beni oyuna getirmeseydi, dünyaya bile gelmeyecek olan bir çocuk için!”

Aniden gözlerim açıldı. Muslukların üzerindeki beyaz fayanslar gri çatlaklarla doluydu. Gözümü kırpmadan çizgileri takip edince gözlerim sulanmaya başlamış, fayanslar bulanıklaşarak yeniden beyaza dönüşmüştü. Ian artık iyice saçmalamaya başlamıştı. Söyledikleri çok anlamsızdı. Ya da belki de ben anlam veremiyordum. Konuşmak, itiraz etmek istiyordum, ama dilim sanki ağzımın içinde büyüyüp kocaman bir pelteye dönüşmüştü. Bebek için Ian’ı kandırıp oyuna getirmemiştim ki ben. Hamile kaldığımdan haberim bile yoktu. Üstelik Ian öğrendiğinde çok mutlu olmuştu. Bunun her şeyi değiştireceğini söylemişti.

Ian hâlâ tuvaletin üzerinde oturuyordu. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini dua eder gibi ağzının hemen dibinde kavuşturup iç içe geçirmişti. Yumrukları sımsıkı kapalıydı ve gözü kontrolsüz bir şekilde sürekli seğiriyordu.

“Ona gerçeği dürüstçe söyledim. Sorumluluk almam dedim. Ama kadın gitti, her şeyi mahvetti.” Ian bana baktı. “Sadece bir gecelik anlamsız bir şeydi – saçma sapan bir kızla bir kerelik bir düzüşme. Senin haberin bile olmayacaktı. Zaten olmasına da gerek yoktu. Ama o lanet karı siktirip evine gitmek yerine, hamile kaldı! Ve başıma bela olup hayatımı cehenneme çevirmeye karar verdi.”

Ian’ın söylediklerine anlam vermekte zorlanıyordum. “Senin bir oğlun mu var?” dedim nihayet.

Ian bana bakıp keyifsiz bir kahkaha attı. “Hayır, o hiçbir zaman benim oğlum olmadı. İşyerinde tuvaletleri temizleyen Po-

lonyalı bir sürtüğün dölüydü; ve ben de ne yazık ki sperm dönörü!" Ian ayağa kalkıp gömleğini düzeltti. "Hamile olduğunu öğrenince, gelip kafamı ütölemeye başladı. Ben de ona açıkça söyledim. Doğurursan, tek başına olduğunu bil, dedim." Ian derin bir iç çekti. "Bunun üzerine gitti ve bir daha da karşıma çıkmadı. Onu tekrar gördüğümde, çocuk okula başlamıştı. Sonra da annesi kene gibi üzerime yapıştı." Ian ağzını eğip bükerek kötü bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşmaya başladı. "*Jacob'ın bir babaya ihtiyacı var, Ian. Babasının kim olduğunu bilmesi gerek, Ian.*"

Aniden kafamı kaldırdım. Doğru mu duyuyordum? Ellerimle küvetin dibinden destek alıp acıdan neredeyse inleyerek güçlkle doğrulup oturdum. "Jacob mı dedin? Sen Jacob'ın babası mısın?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ian gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu. Aniden kolumu yakaladı. "Çık dışarı!"

Ayağa kalkıp küvetten çıkmaya çalışırken yere yıkılmışım. Bir saattir buz gibi suyun içindeydim ve artık bacaklarımı hissetmiyordum.

Ian sabahlığını üzerime fırlatıp, "Giyin," dedi. Sabahlığı üzerime geçirirken duyduğum minnetten dolayı kendimden nefret ediyordum. Başım dönüyordu: Jacob nasıl Ian'ın oğlu olabilirdi? Ama Ian o kazada çarptığı kişinin Jacob olduğunu öğrendiğinde, nasıl...

Gerçek aniden kafama dank etmiş, soğuk bir bıçak gibi mideme saplanmıştı. Jacob'ın ölümü kaza değildi! Ian kendi oğlunu öldürmüştü ve şimdi de beni öldürecekti.

50

Arabayı durdurmanı söyledim sana, ama sen durmadın, Jennifer!

Kenara çekmek yerine, arabayı sürmeye devam ediyordun. Direksiyona hamle yaptım.

"İlan, yapma!" Direksiyonu benden geri almaya çalışırken, kaldırıma bindirmiş, geri vitese takıp yola çıkmaya çalışırken, karşı istikametten gelen bir araca çarpmaktan kıl payı kurtulmuştun. Mecburen ayağını gazdan çekip frene basmak zorunda kaldın. Araba durmuştu nihayet ve kaldırıma çapraz bir açıyla yolun ortasında öylece duruyordu.

"Çık dışarı!"

İtiraz etmeden aşağı inip kapının önünde öylece durdun. Üzerine yağan ince yağmurun altında hareketsiz kalmıştın. Arabadan inip yanına geldim. "Yüzüme bak."

Yere bakmaya devam ediyordun.

"Yüzüme bak dedim sana!"

Yavaşça başını kaldırdın, ama yüzüme bakmak yerine omzumun üstünden boşluğa bakıyordun. Yüzüme bakman için bir adım yana kaydım. Ama bu kez de kafanı çevirip öteki omzumun üstünden bakmaya başlamıştın. Omuzlarından tuttuğum gibi seni sertçe sarsmaya başladım. Acıyla inlediğini duymak istiyordum ve seni eşek gibi bağırırtana dek durmayacaktım! Ama sen çıtını bile çıkarmıyordun. İnadından çenelerini sıkmış, öylece

duruyordun. Benimle oyun oynuyordun, Jennifer. Ama kazanan ben olacaktım. Seni inim inim inletecektim.

Omuzlarını bıraktığımda, yüzünde sadece bir anlık, ufacık bir rahatlama ifadesi belirir gibi oldu, ama yumruğu suratına geçirdiğimde kaybolmuştu!

Yumruğum çenende patlamış, kafan geriye savrularak arabanın tepesine çarpmıştı. Ayaklarının yerden kesilmesiyle asfalta yapışman bir oldu. Nihayet ağzından bir ses çıkmıştı. Kışına tekme yemiş bir köpek gibi yerde viyakladığını görünce gülümsemeden edememiştim. Küçük de olsa bir zafer kazanmıştım, ama bununla yetinecek değildim. Seni affetmem için yalvardığını duymak istiyordum. O herifle fingirdediğini, başkasıyla sikiştiğini eşek gibi itiraf edecektin.

Islak asfaltta debelendiğini, yerlerde süründüğünü gördüğümde normalde sinirimın geçmesi gerekirdi, ama geçmemişti. İçimdeki öfke hâlâ fokur fokur kaynıyor, her geçen saniye biraz daha kabarıyordu. En iyisi bu işi evde bitirmektir.

“Arabaya bin!”

Ayağa kalkmak için cebelleşirken, ağzından kanlar boşalıyordu. Ağzını beceriksizce fularına silip sersem gibi yine şoför tarafına yönelmiştin. Ama seni kolundan tuttuğum gibi çektim. “Öteki tarafa geç!” Sen daha kapıyı bile kapatmadan, motoru çalıştırdığım gibi gaza bastım. Panik içinde ciyaklayıp kapını kapatarak hemen emniyet kemerine asıldın. Beni güldürmüştün, ama bu bile içimdeki öfkeyi yatıştırmaktan uzaktı. Bir an kalp krizi geçiriyorum sanmıştım: Göğsüm sıkışıyor, güçlükle nefes alıyordum. Ve bunu bana sen yapmıştın!

“Yavaşla, çok hızlı gidiyorsun,” dedin. Ağzından çıkan sözcüklere, torpido gözüne sıçrayan kanlı tükürükler eşlik ediyordu. Yavaşlamaya hiç niyetim yoktu oysa. Bana hükmedemeyeceğini göstermek için daha hızlı sürmeye başladım. Yerleşim alanı olan sakin bir ara sokaktaydık. Eli yüzü düzgün evler ve yolun benim tarafındaki kenarında, arka arkaya park edilmiş bir dizi araç göze çarpıyordu. Doğal olarak yolun o bölümü epey daralmıştı ve ancak tek arabanın geçebileceği kadar yer vardı. Karşı istikametten

üzerimize doğru gelen araç farları da cabasıydı. Ama karşıdan geleni beklemeye hiç niyetim yoktu. Park halindeki araçların yanından yola daldığım gibi gazı kökledim. Sen yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdın... Korna sesi... Yanımızdan şimşek gibi geçen bir renk huzmesi... Karşıdan gelen araçla kafa kafaya çarpışmamıza ramak kala direksiyonu kırıp son anda kendi şeridime geçtim.

Göğsümdeki o sıkıntı şimdi az da olsa hafiflemişti. Sola dönerken ayağım hâlâ gazdaydı ve önümüzde ağaçlıklı, uzun ince bir yol vardı. Daha önce sadece bir kez gelmiş olmama rağmen hemen tanımıştım sokağı. Adını hatırlamasam da buranın hangi sokak olduğunu çok iyi biliyordum. Anya'nın yaşadığı yerdi burası – onu becerdiğim yer! Direksiyon aniden kontrolümden çıkmış ve araba bir kez daha kaldırımı bindirmişti.

“Lütfen Ian, lütfen yavaşla!”

Yüz metre kadar ileride bir kadın vardı. Küçük bir çocukla birlikte kaldırımında yürüyordu. Çocuğun kafasında, tepesi ponponlu yün bir şapka vardı. Ve kadın... Hayır, bu o kadın olamazdı! Ellerim sımsıkı direksiyona yapışmıştı. Acaba hayal mi görüyordum? Sırf onun sokağında olduğumuz için zihnim bana oyun mu oynuyordu? Bu kadın Anya olamazdı!

Kadın başını kaldırdı. Saçını serbest bırakmış ve soğuk havaya rağmen şapka falan takmamıştı. Yüzü bana dönüktü ve gülüyordu. Çocuk ise yanında koşturmakla meşguldü. Aniden başıma korkunç bir ağrı saplandı. Bu resmen Anya'ydı!

Anya'yı becerdikten sonra işten kovmuştum. Çünkü artık hevesimi almıştım ve ikinci bir yatak performansı ilgimi çekmediği için o güzel ama aptal suratını ofiste görmek istemiyordum. Geçen ay tekrar karşıma çıktığında da hiç yüz vermemiştim. Ama şimdi yine karşımdaydı işte ve peşimi kesinlikle bırakmayacaktı. Araba farlarının parlak ışığında bize doğru yürürken, sözleri aklımdan çıkmıyordu.

Jacob babasının kim olduğunu bilmek istiyor, seninle tanışmak istiyor.

Bu kadın her şeyi mahvedecekti. O çocuk her şeyi mahvedecekti. Sana baktım, ama senin başın önündeydi. Artık bana bakmıyordun bile. Neden artık bana bakmıyordun? Eskiden ben araba kullanırken elini bacağıma koyar, beni izleyebilmek için oturduğun yerde yan dönerdin. Oysa artık gözlerime bile bakmaz olmuştun. Zaten seni kaybetmek üzereydin ve bir de bu çocuğu öğrenirsen, bir daha seni asla geri kazanamazdım.

Any ve çocuk şimdi karşıdan karşıya geçmek üzereydi. Kafam zonkluyordu. Arabayı cınlatan ciyıklaman ise kulağımdaki bir sinek vızıltısından farksızdı.

Ayağım gaz pedalına gitti ve sonuna kadar kökledi.

51

"Jacob'ı bilerek öldürdün!" dedim. Güçlükle konuşabiliyordum. "Ama neden?"

"      o her şeyi mahvediyordu," dedi Ian, sanki bu her şeyi a ıklıyormu  gibi. "Anya pe imi bıraksaydı, ba larına hiçbir şey gelmezdi. Bu tamamen onun suçu."

Kraliyet Mahkemesi'nin önünde ayağında eski püskü babetlerle gördüğüm o gencecik kadın geldi birden gözümün önüne. "Paraya mı ihtiya ı vardı?" diye sordum.

Ian güldü. "Keşke mesele para olsaydı. Ama hayır, o benim babalık yapmamı istiyordu. Hafta sonları çocuğu görmemi, onu misafir etmemi, doğum günlerinde ona lanet olası hediyeler almamı istiyordu..." Lavaboya tutunarak do ruldu umu görünce, Ian sustu. A rıyan bacaklarıma fazla yüklenmeden ayakta durmaya çalışırken, yavaş yavaş ısınmaya ba layan ayaklarıma sanki i neler batıyordu. Aynadaki görüntüm ise tanınmayacak haldeydi.

"Eğer yapmasaydım, çocuğu   renecektin," dedi Ian. "Anya'yı   renecektin. Ve beni terk edecektin."

Ian arkamda durup ellerini nazikçe omuzlarıma koydu. Yüzünde yine o bakış vardı: yedi im her daya ın sabahında kim bilir kaç kez gördüğüm o mahzun bakış. Şimdiye dek bir kez bile özür dilememi  olmasına rağmen, bunu hep pişmanlık olarak yorumlamı tım. Ama aslında bunun pişmanlık değil, korku oldu-

ğunu şimdi anlıyordum. Çirkin yüzünün *gerçek* yüzü olduğunu fark etmemden korkuyordu Ian.

Jacob'ı düşündüm bir an. Onu kendi oğlum gibi severdim mutlaka. Onu eve alıp oyunlar oynar, sırf yüzündeki sevinci görebilmek için ona ne hediyeler alırdım kim bilir. Ian benden bir değil, iki çocuk almıştı aslında! Ve onların kaybolan yaşamlarını düşününce, aniden deli bir kuvvet gelmişti üzerime – son bir gayret.

Halsizmiş gibi yaparak başımı öne eğip lavaboya abandım ve sonra var gücümle başımı geriye doğru savurdum. Kafatasımın arka kısmı sert bir darbeye Ian'ın suratına çarpmış ve içimi kaldıran bir kemik çatırtısı gelmişti kulağıma.

Ian birden afallayarak beni bırakıp ellerini yüzüne götürdü. Parmaklarının arasından kan sızıyordu. Şaşkınlığından faydalanan yanımdan sıyrıldığım gibi yatak odasına, oradan da merdiven başına koştum. Ama Ian hızlı davranıp bana yetişmiş ve ben aşağı inmeden bileğimden kavrayıvermişti, ama kanlı parmakları ıslak bileğimden kayıyordu. Elinden kurtulmak için mücadele ederken karnına bir dirsek atmış, karşılığında nefesimi kesen bir yumruk darbesi yemiştım. Merdiven başı zifiri karanlıktı ve o itiş kakışta yönümü kaybetmişim – basamaklar ne taraftaydı? Çıplak ayaklarımla panik içinde zemini yoklarken ayak parmaklarım bir an üst basamağın metal merdiven çubuğuna temas etti.

Can havliyle Ian'ın kolunun altından duvar kenarına kaçtım ve iki elimle duvardan destek alarak bedenimi var gücümle Ian'a doğru savurup bir sumo güreşçisi gibi bütün ağırlığımla üzerine çullandım. Bir feryat koptu ve ayağı yerden kesilen Ian tepetaklak basamaklardan aşağı yuvarlanıverdi.

Aniden bir sessizlik olmuştu.

Işığı açtım.

Ian merdiven dibindeki taş zeminin üzerinde, hareketsiz bir şekilde yüzükoyun yatıyordu. Kafasının arkası yarılmış, saçlarının arasından süzülen kan ensesine doğru ince bir yol yapmıştı. Merdiven başından ona bakarken her yanım tir tir titriyordu.

Trabzana sımsıkı tutunarak temkinli adımlarla merdivenden aşağı inerken, gözlerim sürekli Ian'ın yerde yatan hareketsiz bedenindeydi. Son basamağa sadece bir adım kalmıştı. Bir an tereddüt ederek durdum. Ian'ın göğsü belli belirsiz inip kalkıyordu.

Benim ise adeta soluğum kesilmişti. Nefesimi tutarak tek ayağımı uzatıp Ian'ın yanı başındaki taş zemine usulca adım atarken, parmak uçlarında yürüyen bir hırsız kadar sessizdim.

Cesaretimi toplayıp Ian'ın kolunun üzerinden bir adım daha attım.

Ama adımımı atmamla Ian'ın ayak bileğime yapışması bir olmuştu. Korkudan çığlık atmaya başlamıştım ama artık çok geçti. Dengemi kaybedip yere kapaklanmıştım ve Ian üstümdeydi! Yüzü gözü, elleri kan içindeydi ve üstümde sürünerek kendini yukarı doğru çekmeye çalışıyordu. Konuşmak için çaba sarf etse de tek kelime edememiş, tek yapabildiği acı içinde yüzünü buruşturmak olmuştu.

Yüzü artık neredeyse benimkiyle aynı hizadaydı. Omuzlarımdan yakalamak için ellerini uzattığı sırada dizimi sertçe savurup kasıklarına kuvvetli bir tekme indirdim. Ian inleyerek beni bırakıp yerde iki büküm kıvranmaya başlamıştı. Can havliyle ayağa kalkıp hemen kapıya koştum. Kapı sürgüsünü açmaya çalışırken ellerim titriyordu. Sürgü iki kez parmaklarımın arasından kaymış, ama nihayet açılmıştı. Kapıdan fırladığım gibi kendimi dışarı attım. Dışarısı karanlık ve soğuktu. Bulutlu gökyüzündeki ay, incecik bir karpuz diliminden ibaretti. Deli gibi koşuyordum, ama çok geçmeden Ian'ın ayak sesleri arkamdan gelmeye başlamıştı. Aramızda ne kadar mesafe olduğunu görmek için dönüp arkama bakmasam da, her adımda tık nefes hırıltılar çıkardığını duyabiliyordum.

Taşlı patikadan çıplak ayakla koşmak zordu, ama arkamdan gelen ses giderek uzaklaşıyor, aramızdaki mesafe açılıyor gibiydi. Koşarken nefesimi kontrol etmeye çalışıyor, olabildiğince sessiz olmaya gayret ediyordum. Karavan parkına giden yol ayrımını kaçırdığımı ise ancak sahile vuran dalgaların sesini duyduğumda fark edebilmiştim. Ne kadar aptaldım! Şimdi önümde sadece iki

seçenek vardı: Ya patikadan aşağı vurup kumsala inecektim ya da sağa dönüp Penfach sahil yolunu takip edecektim. Daha nce Beau'yla defalarca geçmiştim bu yoldan, ama gece karanlığında hiç yrmemiştim; yol kayalıkların hemen kenarından ilerlediği için Beau'nun kayıp düşmesinden korkmuştum hep. Bir an kararsız kalarak tereddüt ettim, ama kumsalda kapana kısılmak da istemiyordum. Sonuçta koşmaya devam edersem, kaçma şansım daha yüksek olmaz mıydı? Nihayet sağa dönüp sahil yoluna saptım. Rüzgârın sertleşmesiyle bulutlar biraz aılımtı, ay ışığı ortalığı daha çok aydınlatmaya başlamıştı. Cesaret edip arkama hızlı bir bakış attım. Yolda kimsecikler yoktu.

Hızımı düşürüp yürümeye başladım. Sonra durup kulak ke-sildim. Ortalık sessizdi ve denizin uğultusundan başka ses duyulmuyordu. Yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbim hafiften sakinleşmeye başlamıştı. Dalgalar ahenkli bir ritim içinde sahile vuruyor, açık denizdeki bir gemiden boğuk bir düdük sesi geli-yordu. Soluklanarak kendimi toparlamaya çalışıyordum ki, aniden sesini duydum.

“Kaacak hiçbir yerin yok, Jennifer.”

Hızla arkamı dönüp baktım, ama Ian ortada yoktu. Karanlığın içinde gözlerimin seçebildiği tek şey yol kenarındaki çalılar-dı. Az ileride bir it, daha uzakta ise oban kulübesi olduğunu bildiğim küçük bir baraka vardı.

“Neredesin?” diye seslendim. Ama rüzgâr sesimi boğarak denize doğru savurmuştu. Bağırmak için derin bir nefes aldım, ama Ian göz açıp kapayana kadar arkamda bitmişti. Kolunu girt-lağıma dayamış, beni boğmaya çalışıyordu. Kaburgalarına bir dirsek atınca, girtlağıma yapışmış olan kolu hafiften gevşer gibi oldu. Can havliyle nefes alırken, aklımda tek bir düşünce vardı: *Hayır, şimdi lmeyecektim.* Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü saklanarak, kaçarak, korkarak geçirmiştim ve şimdi tam kendimi yeniden güvende hissetmeye başladığım anda, Ian bunu elimden almak için geri dönmüştü. Ama ben buna izin vermeyecektim. Damarlarımda dolaşan adrenalinin de etkisiyle aniden ne eğil-dim. Hareketim Ian'ın dengesini bozmuş, elinden kurtulmamı sağlamıştı.

Ama artık kaçmaya niyetim yoktu! Hayatım bu adamdan kaçarak geçmişti ve bu kadarı fazlasıyla yeterliydi!

Ian'ın bana doğru hamle yapmasıyla çenesine yumruğu indirmem bir olmuştu. Darbenin etkisiyle geriye doğru savrulan Ian, uçuşumun kenarında birkaç saniye sendeledi. Sabahlığımdan tutmak için elini uzatmış, ama parmakları kumaşa sürterek havayı avuçlamıştı. Çığlık atarak geriye doğru bir adım atarken ben de dengemi kaybetmiştim. Bir an onunla birlikte aşağı yuvarlanıp denizin üzerindeki kayalıklara çakılacağımı sandım. Ama sonunda dengemi sağlamayı başarmıştım. O aşağı düşerken, uçuşumun kenarından ona bakıyordum – dalgaların arasında kaybolmadan hemen önce, dehşetle geriye kaykılmış olan gözlerine!

52

Ray'in telefonu çaldığında yolu neredeyse yarılamış, Cardiff'i geride bırakmışlardı.

"Güney Galler'deki komiser arıyor."

Ray, Penfach'tan gelen son bilgileri dinlerken Kate onu izliyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Ray telefondaki kişiye. "Sorun değil. Bildirdiğiniz için çok teşekkürler."

Telefonu kapatınca derin bir nefes aldı Ray. "Jenna iyi. Yani aslında iyi değil, ama en azından hayatta."

"Peki ya Peterson?" diye sordu Kate.

"Bu kez şansı yaver gitmemiş. Anlaşılan o ki, Jenna sahil yolundan kaçmaya çalışırken adam da onu kovalıyormuş. Sonra aralarında bir boğuşma olmuş ve Peterson uçurumdan aşağı düşmüş."

Kate dehşetle irkildi. "Korkunç bir ölüm."

"Hak ettiğinden daha korkunç değil," dedi Ray. "Aslında bakarsan, satır aralarından anladığım kadarıyla, tam olarak *düşmüş* denemez. Yine de Swansea Kriminal Şube doğru olanı yapmış: Olayı kaza olarak kayda geçiriyorlar."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Eve geri mi dönüyoruz o halde?" diye sordu Kate.

Ray başını iki yana salladı. "Yolu yarılamışken dönmenin bir anlamı yok. Jenna, Swansea Hastanesi'nde ve zaten bir saatten az

bir yolumuz kaldı. Buraya kadar gelmişken onu da ziyaret edip işimizi tam yapmış olalım bari. Hem eve dönmeden önce güzel bir yemek de yeriz.”

Yolun sonuna doğru trafik iyice rahatlamıştı ve Swansea Hastanesi’ne vardıklarında, saat yediyi biraz geçiyordu. Hastanenin acil girişinin önü sigara içenlerle doluydu. Gelişigüzel bağlanmış kol askıları, bandajlı ayak bilekleri ve dışarıdan belli olmayan sürüyle sakatlığa rağmen herkes baca gibi tütüyordu. Ray’ın yanından geçtiği bir adam mide ağrısından iki büklüm vaziyeteydi, ama bu haldeyken bile kız arkadaşının dudağına verdiği sigaradan derin bir nefes çekmeye hali vardı.

Binadan içeri girince, soğuk havada asılı kalmış olan sigara kokusunun yerini ilaç kokan sıcak hastane havası almıştı. Resepsiyonda son derece yorgun görünen bir kadın vardı. Ray kadına rozetini gösterince, kadın onları ikili kapılardan geçirip C koğuşuna yönlendirmişti. Jenna bu koridordaki odalardan birinde kalyordu ve içeri girdiklerinde, yarı oturur vaziyette, arkasındaki yastıklara yaslanmıştı.

Hastane önlüğünün altından boynuna doğru tırmanan morluklar dehşet vericiydi. Dağınık saçları serbestçe omuzlarına dökülüyordu ve yüzüne acıyla yorgunluk karışımı bir ifade kazanmıştı. Hemen yanı başında ise Patrick vardı ve bir de bulmaca sayfası açık bir gazete.

“Selam,” dedi Ray usulca. “Nasılsınız?”

Jenna cılız bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Daha iyi günlerim olmuştu.”

“Büyük bir badire atlattınız,” dedi Ray, yatağın yanı başına gelerek. “Onu vaktinde yakalayamadığımız için üzgünüm.”

“Artık bir önemi kalmadı.”

“Duyduğuma göre günün kahramanı sizmişsiniz, Bay Matthews,” dedi Ray, Patrick’e dönerek. Patrick hemen itiraz eder gibi elini kaldırdı.

“Hiç de değil. Elimi çabuk tutup bir saat erken gelebilseydim belki bir faydam olurdu, ama klinikten geç çıkmak zorunda kal-

dım ve ben geldiğimde her şey çoktan... yani... biliyorsunuz işte..." Patrick, Jenna'ya baktı.

"Sen olmasaydın, eve bile geri dönecektim," dedi Jenna. "Herhalde orada öylece durup, hâlâ uçurumdan aşağı bakıyor olurdum." Jenna ürperince, sıcak hastane havasına rağmen Ray'in de içini bir ürperti kaplamıştı. O uçurumun kıyısında ölüm kalım savaşı verirken kim bilir neler yaşamıştı kadıncağzı.

"Burada ne kadar kalacağınızı söylediler mi?" diye sordu Ray.

Jenna başını iki yana salladı. "Beni müşahede altında tutmak istiyorlarmış – her ne demekse... Ama yirmi dört saati geçmez sanırım." Jenna önce Ray'e, sonra Kate'e baktı. "Başım dertte mi? Yani arabayı kimin kullandığı hakkında yalan söylediğim için?"

"Adaleti yanıltmak konusunda küçük bir problemimiz var elbette, ama bunun peşine düşmemizi gerektirecek bir mesele olduğunu sanmıyorum," dedi Ray gülümseyerek ve Jenna rahat bir nefes aldı.

"Neyse, biz sizi daha fazla yormayalım," dedi Ray. Sonra Patrick'e baktı. "Ona iyi bakın, olur mu?"

Hastaneden çıktıktan sonra, onları bekleyen ilçe emniyet müdürüyle görüşmek üzere Swansea Polis Karakolu'na gitmişlerdi. Komiser Frank Rushton, Ray'den birkaç yaş büyüktü ve yapılı fiziğiyle bir ofisten çok rugby sahasına yakışıyordu. Adam onları gayet sıcak karşılayıp ofisinde kahve ikram etmek istemiş, ama Ray bu nazik teklifi geri çevirmişti.

"Artık gerçekten dönmemiz gerek. Yoksa yardımcım memur Evans fazla mesaiyle bütçemi epey zorlayacak bu ay."

"Tüh!" dedi Frank. "Biz de hep birlikte Hint yemeği yemek için dışarı çıkıyorduk; komiser yardımcılarımızdan biri emekliye ayrılıyor, yani bir çeşit veda yemeği. Keşke siz de bizimle gelseniz."

"Teşekkürler," dedi Ray, "ama gelmesek daha iyi olur. Peterson'ın cesedini burada mı tutacaksınız, yoksa Bristol'daki adli tıp yetkilisiyle görüşeyim mi?"

"Aslında yanınızda numarası varsa, harika olur," dedi Frank. "Cesedi bulur bulmaz irtibata geçeriz hemen."

"Ceset bulunamadı mı?"

"Hayır, henüz bulamadık. Adamın uçurumdan düştüğü yer, Jenna Gray'in evine yarım kilometre mesafede; Penfach Karavan Parkı'yla aksi istikamette. Civarı görmüşsünüzdür mutlaka?"

Ray evet anlamında başını salladı.

"Kadını bulan kişi, yani Patrick Mathews bizi oraya götürdü ve doğru yer olduğundan hiç şüphemiz yok," dedi Frank. "Olay yerinde Jenna Gray'in ifadesini destekleyen boğuşma izlerine rastladık. Ve uçurumun kenarında da, toprağın taze ayak izleriyle aşınmış olduğunu tespit ettik."

"Ama ceset bulamadınız?"

"Doğrusunu isterseniz, bu pek de alışılmadık bir durum sayılmaz." Frank, Ray'in havaya kalkan kaşlarını fark edince güldü. "Yani cesedin *hemen* bulunamamasını kastediyorum. Bar çıkışı yürürken ayağı kayıp düşenler ya da atlayanlar olduğunda, cesetlerinin kıyıya vurması bazen günler, hatta haftalar alır. Bazen de hiç bulunamazlar ya da sadece küçük bir parçaları bulunur."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Kate.

"Uçurumun o bölümünde, denize olan yükseklik atmış metreyi buluyor," dedi Frank. "Ve düştüğünüzde şans eseri kayalara çakılmanız bile, daha düştüğünüz anda dalgalar sizi döve döve kayalara çarpıyor." Frank omuz silkti. "Yani oradan düşen birinin tek parça halinde bulunması biraz zor."

"Aman Tanrım!" dedi Kate. "Deniz kenarında yaşamak hiç de o kadar cazip bir fikir değilmiş meğer."

Frank gülümsedi. "Hint yemeği için sizi kandıramayacağımızdan emin misiniz gerçekten? Bir keresinde Avon ve Somerset bölgesine tayinimi istemeyi düşünmüştüm. Biraz sohbet edip neler kaçırdığımı öğrenmek güzel olurdu," dedi ayağa kalkarak.

"Aslında biz de bir şeyler yiyecektik zaten, öyle değil mi?" dedi Kate, Ray'e bakarak.

“Hadi öyleyse,” dedi Frank. “Hem çok eğleniriz. Kriminal Şube’den herkes gelecek; bir de üniformalı birkaç arkadaş.” Frank onları kapıya kadar geçirip her ikisiyle de el sıkıştı. “Biz şimdi çıkıyoruz. Yarım saat sonra High Street’teki Raj isimli Hint lokantasında buluşmak için sözleştik. Hem zaten vur-kaç olayını çözmeniz büyük bir başarı olmadı mı? Bence geceyi burada geçirin; şöyle okkalı bir kutlama yapmayı çoktan hak ettiniz ne de olsa!”

Vedalaşıp arabaya doğru yürürlerken Ray midesinin guruldadığını hissediyordu. Ne gündü ama! Yaşadıkları onca şeyden sonra, körili bir tavukla buz gibi bir bira aslında tam da ihtiyaç duyduğu şeydi. Kate’e baktı. Swansea’den çocuklarla sohbet edip şakalaşmak, hep birlikte güzel bir akşam geçirmek harika olurdu. Frank haklıydı, bu saatten sonra yollara düşüp eve kadar direksiyon sallamak hiç de cazip gelmiyordu. Yarına kalan işleri bahane edip geceyi burada geçirebilirdi pekâlâ.

“Hadi biz de gidelim,” dedi Kate. Yürümeyi bırakıp Ray’e döndü. “Hem eğlenmiş oluruz biraz. Ayrıca adam çok haklı: Kutlama yapmamız gerek.” O kadar yakın duruyorlardı ki, neredeyse birbirlerine değeceklerdi. Bir an yemek sonrasını hayal etti Ray. Swansea’deki çocuklardan ayrılınca ne yapacaklardı? Gece otele doğru yürürlerken, belki bir yerde bir şeyler içerdiler. Sonrasında olabilecekleri ise hayal bile edemiyordu. Ray yutkundtu ve...

“Belki başka bir zaman,” dedi.

Kısa bir sessizlik olmuştu. Kate yavaşça başını salladı. “Tabii ki.”

Genç kadın arabaya doğru yürürken Ray cep telefonunu çıkarmış, karısına mesaj çekiyordu:

Eve geliyorum. Hint yemeği ister misin?

53

Hemşireler gayet nazikti. Ama yaralarımı sessiz bir ilgiyle sarıyorlardı. Ian'ın ölüp ölmediğini yüzüncü kez sorduğumda, cevabı yine geçiştirmişlerdi.

"Hepsi geride kaldı," demişti doktor. "Şimdi lütfen biraz dinlenin."

Ama hiç de öyle müthiş bir rahatlama ya da özgürlük hissi yoktu içimde. Sadece geçmek bilmeyen acayip bir yorgunluk vardı üzerimde. Patrick yanımdan bir an bile ayrılmıyordu. Gece uykumdan birkaç kez fırlayarak uyandığımda, Patrick her seferinde kâbuslarımı dindirmek için yanı başımdaydı. Ama sonunda bedenim hemşerinin verdiği sakinleştiriciye teslim olmuştu. Bir ara Patrick'in telefonda biriyle konuştuğunu duyar gibi olsam da, kim olduğunu bile soramadan gözlerim yeniden kapanmıştı.

Sabah uyandığımda, penceredeki jaluzilerin arasından süzülen gün ışığı yatağımın üzerine ışıktan çizgiler çizmekteydi. Yanımdaki sehpanın üzerinde ise kahvaltı tepsi vardı.

"Çay soğumuş olmalı," dedi Patrick. "Gidip söyleyeyim de sana taze çay getirsinler."

"Sorun değil," dedim doğrulup oturmaya çalışarak. Hâlâ boynum ağrıyordu. Elimle boynumu ovalarken Patrick'in telefonu bipledi. Bunun üzerine Patrick gelen mesajı okumak için telefonu eline aldı.

"Neymiş?"

"Hiç, önemli bir şey değil," dedi Patrick ve hemen konuyu değiştirdi. "Ağrıların birkaç gün devam edeceğini söyledi doktor, ama kırık çıkık yok neyse ki. Klorağın cildine verdiği zararı gidermesi için de bir jel verdiler. Cildinin kurumaması için her gün sürmen gerekiyormuş."

Bacaklarımı kendime doğru çekip Patrick'in yatağa oturması için yer açtım. Patrick'in yüzü endişeli görünüyordu ve ben ona bu kötü şeyleri yaşatmış olmaktan nefret ediyordum. "İyiyim," dedim. "Gerçekten. Sadece eve gitmek istiyorum."

Aradığı cevapları bulabilmek ve bir umut ışığı görebilmek için çırpındığının farkındaydım: Onun için ne hissettiğimi merak ediyordu ama bunu henüz kendim de bilmiyordum. Bildiğim tek şey artık kendi hislerime güvenmediğimdi. İyi olduğuma inanması için gülümsemeye çalışarak gözlerimi kapadım; uyumak için değil, Patrick'le göz göze gelmemek için.

Tekrar gözümü açtığımda, kapıda ayak sesleri vardı. Gelen doktor olmalıydı. Ama hayır, Patrick biriyle konuşuyordu. "Kendisi içeride. Ben ikinci baş başa bırakayım. Kafeteryada olacağım."

Gelen kim olabilirdi ki? Hiç kimse gelmiyordu aklıma. Hatta kapı ardına kadar açılıp iri düğmeli sarı ceketıyla karşımda dururken bile, gözlerim boş boş bakmıştı bir an. Karşımdaki o muydu gerçekten? Ağzım açık kalmış, boğazım düğümlenmişti.

Ablam Eve, odanın karşısından adeta uçarak yanıma gelip beni bağrına bastı. "Seni öyle özledim ki!"

Birbirimize sarılıp hıçkırıklarımız dinene kadar bir süre öylece kaldık. Sonra yatağın üstünde bağdaş kurup el ele tutuşarak tıpkı çocukluk günlerimizde olduğu gibi karşılıklı oturduk. Çocukken aynı odayı paylaşıırken de ranzanın alt yatağında aynen böyle otururduk.

"Saçını kesmişsin," dedim. "Çok yakışmış."

Eve, çene hizasındaki düz saçlarına dokunup mahcup bir edayla bana baktı. "Jeff uzun saç seviyor aslında, ama bu kesim benim daha çok hoşuma gidiyor. Bu arada, o da sevgilerini

yolladı sana. Çocuklar da bunu senin için yaptı.” Eve çantasını karıştırıp içinden buruşuk bir resim çıkardı. Geçmiş olsun kartı gibi ikiye katlanmıştı. “Çocuklara hastanede olduğunu söyledim, ama suçüçeği çıkardığını sanıyorlar.”

Yatakta yatarken çizilmiş, kırmızı noktalarla kaplı resmimi görünce güldüm. “Onları çok özledim. Hepsini çok özledim.”

“Biz de seni çok özledik.” Eve derin bir iç çekti. “O kötü sözleri hiç söylememeliydim. Buna hakkım yoktu.”

Oğlum Ben’i doğurduktan sonra, hastane yatağında yattığım o gün geldi aklıma. Yatağımın yanındaki beşiği kaldırmak kim-senin aklına gelmemişti ve boş beşik alay eder gibi bana bakıyordu. Eve belli ki hastaneye ilk geldiğinde oğlumu kaybettiğimden habersizdi ve haberi sonradan hemşirelerden öğrenmişti. Çünkü getirdiğı şık doğum hediyesini ben görmeyeyim diye alelacele çantasına tikiştirmişti ve buruşup yırtılmış olan hediye paketinin ucu görünüyordu çantasından. Paketin içindekini ne yapacaktı acaba? Oğlum için seçtiğı bebek giysisini verecek başka bir bebek mi bulacaktı?

Eve ilkin hiç konuşmamış, sonra da susmak bilmemişti o gün.

“İlan sana bir şey mi yaptı? Bunu o yaptı, öyle değil mi?” diye sormuştu.

Cevap vermek yerine başımı çevirip boş beşiğe bakmış, sonra da gözlerimi yummuştum. İlan öfkesini kimseye belli etmeme konusunda dikkatli davranırsa da, Eve ona en başından beri güvenmemişti. Bense sorunlarımız olduğunu hep inkâr etmiştim: Önceleri, ilişkimdeki çatlakları göremeyecek kadar âşık olduğum için. Sonraları ise, beni bu kadar inciten bir adama bu kadar uzun bir süre katlandığımı itiraf etmekten utandığım için.

O gün tek istediğim Eve’in bana sarılmasıydı. Beni bağrına basıp soluğumu kesen acıyı dindirmek için sımsıkı sarılması. Ama ablam çok kızgındı ve önce kendi içindeki öfkeyi boşaltmaya; bir neden, bir suçlu bulmaya ihtiyacı vardı.

“O herif tam bir baş belası!” diye söze girmiş ve bana da gözlerimi kapatıp bu tiradı dinlemek düşmüştü. “Sen kör olabilirsin,

ama ben değilim. Hamile olduğunu öğrendikten sonra onunla kalmaya devam etmeseydin, bebeğin hâlâ hayatta olabilirdi! Sen de en az onun kadar suçlusun!”

Büyük bir hayal kırıklığı içindeydim. Eve’in ağzından dökülen sözcükler beni yüreğimden vurmuş, içimi dağlamıştı. O anın dehşetiyle, “Çık dışarı!” diye bağırıyordum. Sesim kırılgan ama kararlıydı. “Hayatıma burnunu sokmaya hakkın yok. Sen bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin. Çık dışarı! Seni bir daha görmek istemiyorum!”

Ablam koşarak odadan çıkmış ve elim boş karnımın üzerinde, kederimle baş başa kalakalmıştım. Beni inciten Eve’in sözlerinden çok, sözlerindeki doğruluk payıydı aslında. Ablam sadece gerçeği söylemişti: Ben’in ölümü benim suçumdu.

Sonraki haftalarda, Eve bana defalarca ulaşmaya çalışmış, ama ben her seferinde konuşmayı reddetmiştim. O da sonunda denemekten vazgeçmişti.

Şimdi yine bir hastane odasında idik işte. “Sen Ian’ın nasıl bir adam olduğunu fark etmiştin. Seni dinlemem gerekirdi.”

“Onu seviyordun,” dedi Eve. “Tıpkı annemin babamı sevdiği gibi.”

Aniden doğruldum. “Ne demek istiyorsun?”

Kısa bir sessizlik oldu. Eve bana neyi nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Hayretle başımı iki yana salladım. Çocukken kabul etmek istemediğim gerçek şimdi bütün çıplaklığıyla gözümün önündeydi. “Babam ona vuruyordu, öyle değil mi?”

Eve sessizce başını salladı.

Benim yakışıklı, zeki babam hep beni eğlendirecek bir şeyler bulur, büyüüp oyun oynama yaşını geçtiğim zamanlarda beni hoplatıp zıplatmaya bayılırdı. Annem ise her zaman sessiz, mesafeli, soğuk bir kadın olmuştu. Babamın gitmesine izin verdiği için ona ne kadar kızdığımı hatırladım birden.

“Annemiz ona senelerce katlandı,” dedi Eve. “Bir gün okul dönüşü mutfağa girdiğinde, onu annemi döverken görmüştüm.

Durması için bağırdım. Ama babam hızla bana döndü ve suratıma bir tokat patlattı.”

“Aman Tanrım, Eve!” Ablamla çocukluk anılarımız birbirinden ne kadar farklıydı!

“Sonrasında dehşete kapılmıştı. Çok üzgün olduğunu, arkasında olduğumu fark etmediğini falan söyledi, ama bana vurmadan önce gözlerinde gördüğüm o bakışı hiç unutamam. O an benden nefret ediyor gibiydi ve beni öldürebilirdi bile! İşte o olaydan sonra annem bir anda değişti: Babama evden gitmesini söyledi ve o da hiç itiraz etmeden çekip gitti.”

“Baleden döndüğümde babam gitmişti,” dedim. Gittiğini fark ettiğimde hissettiğim üzüntüyü çok net hatırlıyordum.

“Annem, bize bir daha yaklaşacak olursa polise gideceğini söylemişti. Onu bizden kopardığı için elbette üzülmüştü, ama bunu bizi korumak için yapmıştı.”

“Bana hiç anlatmadı,” dedim, ama anlatması için bir şans vermemiştim ki. Nasıl bu kadar yanılabilmişim? Nasıl bu kadar kör olabilmişim. Keşke annem hayatta olsaydı da, her şeyi düzeltebilseydim.

Kalbime ağır gelen duygu seline daha fazla dayanamayıp hıçkırıklara boğuldum.

“Biliyorum, tatlım. Biliyorum.” Eve, tıpkı çocukken yaptığı gibi saçımı okşuyordu; sonra bana sarılıp o da gözyaşlarına boğuldu.

Eve iki saat kadar kalmıştı yanımda. Patrick bizi yalnız bırakmak için daha çok kafeteryada oturuyor, ama yorulmamdan endişe edip iyi olup olmadığımı bakmak için ara ara odaya uğruyordu.

Ablam giderken okumayacağım bir sürü dergi bırakmıştı başucuma ve hastaneden eve çıkar çıkmaz tekrar geleceğine dair söz vermişti. Zaten doktorlar da bir-iki güne kadar eve gidebileceğimi söylüyordu.

Patrick bana bakıp elimi sıkarak, “Testyn evi temizletmek için iki kişi gönderecek çiftlikten,” dedi. “Ayrıca kendini güvende hissetmen için kilidi de komple değiştirecekler. Anahtarı bir tek

sende olacak." Patrick yüzümdeki endişeyi fark etmiş olmalıydı. "Merak etme," dedi, "evi eski haline getirecekler. Bunlar hiç yaşanmamış gibi olacak."

İkimiz de gayet iyi biliyorduk ki, öyle olması mümkün değildi.

Yine de Patrick'in elini sıkıp gülümseyerek karşılık vermek bana iyi gelmişti. Çünkü yüzüne baktığımda gördüğüm tek şey dürüstlük ve iyi niyetti. Ve her şeye rağmen, bu adamla bir geleceğim olabilirdi. Güzel bir hayat için hâlâ ümidim vardı.

Sonsöz

Günler uzamaya başlamış, kumsala gelen ailelerin yaz kalabalığını saymazsak, Penfach olağan temposuna geri dönmüştü. Hava güneş kremi ve deniz tuzu kokuyor, köy bakkalının kapısındaki çingırak susmak bilmiyordu. Karavan parkı yeni sezona yeni boyasıyla açılış yapmıştı ve dükkândaki raflar tatil malzemeleriyle dolup taşıyordu.

Turistler yerel skandala pek ilgi göstermemiş, kasabalıların ilgisi de çok geçmeden dağılmıştı. Günler yeniden kısaltmaya başladığındaysa olay çoktan unutulmuş, dedikoduyu harlayacak yeni bir haber gelmediğinden milletin çenesi kapanıvermişti. Tabii çenesini açmaya yeltenenlere haddini şiddetle bildiren Bethan ve Iestyn'in çabalarını da unutmamak gerekirdi. Kısacası, olay kapanıp gittiğinde son çadır çoktan sökülmüş, son kum kovası satılmış ve dükkânda kalan son dondurma çoktan afiyetle yenmişti. Yargılayan bakışların ve yüzüme kapanan kapıların yerine, artık sevgiyle açılan kollar ve iyi niyet vardı.

Sözünü tutan Iestyn evi bir güzel temizletmişti. Kilitleri değiştirmiş, pencereleri yenilemiş, ahşap sokak kapısının üstündeki yazıyı boyayla kapatmış, orada yaşananların bütün izlerini yok etmişti. O geceyi zihnimden tamamen silmek belki asla mümkün olmayacaktı, ama burada olmak hoşuma gidiyordu. Kayalıkların tepesinde durup rüzgârı yüzümde hissetmek güzeldi. Kır evim-

de mutluydum ve Ian'ın bunu da elimden almasına izin vermedim.

Yatmadan önce Beau'yu son bir yürüyüşe çıkarmak için ceketimi giyerken, tasmaından tuttuğum Beau kapının önünde sabırsızlıkla beni bekliyordu. Kapıyı kilitlemeden evden çıkamıyordum hâlâ, ama evdeyken kapıyı kilitleyip sürgüleme huyumdan artık vazgeçmiştim. Ve Bethan kapıyı çalmadan içeri girdiğinde artık yerimden sıçramıyordum.

Patrick'ın yanımda kaldığı günler, kalmadığı günlerden daha fazlaydı. Yine de ara sıra yalnız kalmak istediğimi hemen, hatta benden önce fark ediyor ve beni düşüncelerimle baş başa bırakıp ortadan kaybolarak Port Ellis'e kaçıyor.

Beau'yla birlikte kayalıkların tepesine vardığımızda, kumsal yürüyüşe çıkan insanların ve köpeklerinin ayak izleriyle doluydu. Bu noktadan koya bakıp gelgitle yükselen denizi izlemek çok güzeldi. Martılar sahildeki solucanları kapmak için kumsala pike yapıyordu. Vakit geç olmuştu ve kayalıkların tepesinden yamaç boyunca ilerleyen sahil yolunda kimsecikler yoktu. Uçurumun kenarındaki yeni çitlerin üzerinde, insanların fazla yaklaşmaları için uyarıcı levhalar asılıydı. Aniden üzerime yalnızlığın verdiği bir ürperti gelmişti. Keşke Patrick bu gece gelseydi, diye düşündüm.

Dalgalar kıyıya çarparak kırılıyor, kumsala sokulan köpüklü dalgacıklar beyaz köpüklerini sahilde bırakarak geri çekiliyordu. Her seferinde biraz daha içeri sokulan deniz, nöbeti birkaç saniyelğine akşam güneşinde pırl pırl parlayan ıslak ve pürüzsüz deniz kumuna bırakıyor, ardından bir dalga daha geliyordu. Tam arkamı dönüp gideceğim sırada kumsalda bir yazı görür gibi olmuş, ama göz açıp kapayana kadar kaybolmuştu. Gördüğümden bile emin olamadığım yazıyı deniz bir anda yutmuş ve geriye denizin üstünde dans eden akşam güneşinin parıltıları ile ıslak kumda parlayan silik izler kalmıştı. Başımı iki yana sallayıp eve doğru yürümek için arkamı döndüm, ama sanki bir şey beni geri çağırıyordu. Dönüp tekrar uçurumun kenarına doğru yürüdüm ve olabildiğince yaklaşılmaya çalışarak aşağıdaki kumsala baktım.

Hiçbir şey yoktu aşağıda.

Ani bir ürpertiyle ceketime sarındım. Hayal görüyor olmalıydım. Kumsalda yazı falan yoktu; kocaman kalın harflerle yazılmış bir yazı yoktu. Orada gördüğüm şey gerçek değildi. O gördüğüm kendi ismim olamazdı.

Jennifer.

Ama deniz işbaşındaydı ve bir sonraki dalga kumsaldaki izlerin üzerine kırılarak hepsini silip süpürdü. Martının teki körfezin üstünden son bir kez uçtu ve güneş hızla alçalarak ufukta kayboldu.

Ve her şey karanlığa gömüldü.

SON

Yazarın Notu

Polis olmak için meslek eğitimine 1999'da başlamış ve 2000 senesinde Oxford'daki görevime atanmıştım. Aynı yılın aralık ayında, araba hırsızları çalıntı bir araçla dokuz yaşındaki bir çocuğa çarparak ölümüne neden olmuştu. Soruşturma faili meçhul olarak kayda geçtiğinde, aradan tam dört yıl geçmiş ve bu süreç boyunca yoğun polis soruşturması yürütülmüştü. Polislik kariyerimin ilk yıllarına damgasını vuran bu dosya, üç yıl sonra Kriminal Şube'ye geçtiğimde hâlâ soruşturuluyordu.

Olayın çözülmesi için yüklü miktarda ödül konmuş, çocuğa çarpan aracın yolcu koltuğunda oturan kişi ya da kişilere itirafçı olup failin kimliğini ele verdikleri takdirde ceza almayacaklarına dair söz verilmişti. Ama bütün çabalara rağmen suçlular bulunamadı. Birkaç tutuklama yapılsa da, hüküm giyen olmadı.

Bu olayın üzerimde bıraktığı etki büyük olmuştu. Vauxhall Astra marka aracı kullanan o sürücü her kimse, yaptığı şeyle nasıl yaşayabilmişti? O gün o arabanın içinde bulunan diğer yolcu ya da yolcular nasıl sessiz kalabilmişti? Ölen çocuğun annesi bu korkunç kayıpla nasıl başa çıkabilmişti? Olayın her yıldönümünde televizyon ve gazetelerde hatırlatma haberleri yayınlanıyor, sürüyle ihbar telefonu geliyordu. Polis de kayıp halkayı bulabilmek için gelen her bilgiyi müthiş bir azimle kontrol ediyordu.

Yıllar sonra kendi oğlumu –farklı koşullarda– kaybettiğimde, duyguların insanın doğru düşünebilme yetisini nasıl gölgelediğini, davranışlarını nasıl etkilediğini birinci elden tecrübe etmiştim. Keder ve vicdan azabı çok güçlü, yoğun duygulardı ve bu iki duygunun, aynı olaya farklı şekillerde dahil olan iki kadını nasıl etkileyebileceğini düşündüğümde, ortaya bu kitap çıktı.

Teşekkürler

Kitapların teşekkür sayfalarını her zaman okur ve bir eserin ortaya çıkmasında nasıl bu kadar çok insanın emeği geçebilir, diye her seferinde şaşırırdım. Ama artık gayet iyi anlıyorum. Özellikle kitabımın ilk okurları olan Julie Cohen, AJ Pearce ve Merilyn Davies'e; aksaklıkları görmeme yardımcı olan herkese ve bana inandığı için Peta Nightingale ile Araminta Whitley'e minnettarım. Harika insan Sheila Crowley temsilcim olduğu için de ayrıca çok şanslıyım, ama onunla tanışmamı, ilk kopyayı kendisine iletecek kadar beğenen Vivienne Wordley ile yaptığımız tesadüfi sohbete borçluyum. Vivienne, Sheila, Rebecca ve Curtis Brown ekibindeki herkes, yaptığınız her şey için sonsuz teşekkürler. Little, Brown'dan daha iyi bir yuva bulamazdınız benim için. Zeki Lucy Malagoni'yi görür görmez çok sevmiştim ve işine bu kadar vâkıf, bu kadar şevkle bağlı bir editör arasam bulamazdım. Lucy, Thalia, Anne, Sarah, Kirsteen ve Little, Brown'daki herkese sonsuz teşekkürler. Ayrıca, kitabımın yurtdışı haklarıyla ilgilenen ve hepsi birbirinden meşgul ama yine de üzerinde çalıştıkları tek kitap benimkiymiş gibi bana kendimi özel hissettiren bütün çalışma arkadaşlarıma da çok teşekkürler.

Eski meslektaşlarım Mary Langford ile Kelly Hobson'a: Mary'ye ilk kopyayı okuduğu için ve Kelly'ye prosedürlerle ilgili son dakika yardımları için teşekkür ediyorum. Son olarak bana her zaman inanmış olan, iyi bir kariyeri gözden çıkarıp kitap yazmaya karar verdiğimde bana destek olup cesaretlendiren ve bir kerecik bile, "Gidip kendine düzgün bir iş bul," demeyen arkadaşlarıma ve aileme teşekkür ediyorum. Tribünden beni alkışlayıp moral veren, fincan fincan çay getiren, "Durun şu bölümü de bitireyim," dediğimde, başlarının çaresine bakan sevgili eşim Rob ve çocuklarımız Josh, Evie ve Georgie'nin desteği olmasaydı, bunu asla başaramazdım – ve zaten kalkışmazdım. Hepinize sonsuz teşekkürler.

Yazar Hakkında

Clare Mackintosh, kriminal suçlar ve asayiş tim komutanlığı da dahil olmak üzere polis teşkilatında on iki yıl boyunca görev yaptıktan sonra 2011'de teşkilattan ayrılıp serbest gazetecilik ve sosyal medya danışmanlığı yapmaya başladı. Artık bütün vaktini yazmaya ayıran Mackintosh, Chipping Norton Edebiyat Festivali'nin kurucusudur, eşi ve üç çocuğuyla birlikte Cotswolds'de yaşamaktadır.

*Trendeki Kız ve Kayıp Kız'ı sevdiyseniz,
bu romana bayılacaksınız.*

**Çiğnenen bir kadının onuruysa... Susmak cinayet,
alttan almak teslim olmaktır!**

Jenna Gray'in korku, acı ve endişeyle dolu dünyası, beş yaşındaki bir çocuğun ölümüyle sonuçlanan trajik bir kazayla birlikte iyice altüst olmuştur. Artık hayatına devam edebilmesinin tek yolu, zor da olsa, yıkıntıların arasından kendine bir yol açıp her şeye silbaştan başlamaktır. Bir kâbus gibi üzerine çöken çaresizliği, kaçmaya sürükler onu. Galler sahilindeki yıkık dökük bir kır evine yerleşir. Burada yaşama yeniden tutunmaya çalışacak, yaralarını sarıp korkularının üstesinden gelmeye, hayatını sonsuza dek değiştiren o korkunç kasım akşamının etkisinden kurtulmaya çabalayacaktır.

Fakat geçmişten kaçış yoktur. Suskunluğun ve korkunun sonuçları yıkıcı olacaktır...

• • •

“Sürpriz U dönüşüyle son derece sürükleyici, müthiş bir roman. Tek kelimeyle bayıldım ve bitmesini istemedim.”

Peter James

